

ДАНИЕЛ СТИЙЛ

ОПАСНИ МЪЖЕ

Опияняващият свят на трима очарователни свободни мъже,
известни още като... заклетите ергени.

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ОПАСНИ МЪЖЕ

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Те са трима добри приятели и заклет ергени. Чарли Харингтън е привлекателен красив филантроп, който има такива високи критерии за бъдещата си съпруга, че едва ли някоя простосмъртна жена би могла да ги удовлетвори. Адам Уайс, адвокат на знаменитости, току-що прехвърлил четирийсетте, предпочита жените, с които излиза, да са много млади, с пищни форми и необременени с много мозък. А пък Грей Хок — талантлив художник — е като магнит за трудните връзки с объркани и страдащи жени. Винаги готов да се притече на помощ като рицар на бял кон, той не може да понася единствено мисълта за семейство.

Ала докато тримата приятели прекарват ежегодната си лятна ваканция, обикаляйки из Средиземно море на борда на великолепната яхта на Чарли, се появяват първите признаци, че ергенският им живот е сериозно застрашен.

Изпълнен с хумор, заплетени интриги и неочаквани обрати, „Опасни мъже“ е поредният затрогващ и проникновен роман на Даниел Стийл.

На моите прекрасни деца Биътрикс, Тревър, Тод, Ник, Саманта, Виктория, Ванеса, Макс и Зара, чиито любов, смях, доброта и веселие са светлината на живота ми.

На Себастиан, най-чудесният коледен подарък на света.

Всички вие сте най-скъпият Божии дар за мен и аз Му благодаря всеки ден за чудото на вашата любов.

Обичам ви с цялото си сърце.

Мама

ТОЙ КАЗА/ТЯ КАЗА

Той каза, че винаги ще се грижи за мен.

Тя — че винаги ще ме обича.

Той каза, че ще е мой партньор.

Тя — че ще е най-добрият ми приятел.

Той каза, че ще слуша историите ми.

Тя — че ще се смее на шегите ми.

Той каза, че винаги ще ме чува.

Тя — че винаги ще говори с мен.

Той каза, че винаги ще ме прегръща.

Тя — че винаги ще държи ръката ми.

Той каза, че винаги ще спи до мен.

Тя — че винаги ще ме целува за лека нощ.

Той каза, че винаги ще ме обича.

Тя — че никога няма да ме напусне.

Дона
Розентал,
скулптор
авангардист

1.

Слънцето, блестящо и ярко, обливаше с жарките си лъчи палубата на „Блу Мун“. Тя беше истинска красавица — дълга осемдесет метра, изящна и мощна моторна яхта с изключителен дизайн. Разполагаше с басейн, площадка за хеликоптер, шест елегантни, разкошно обзаведени каюти за гости, огромен апартамент като излязъл от филм и безупречно обучен екипаж от шестнайсет души. „Блу Мун“, както и собственикът ѝ, присъстваха почти неизменно във всички списания за яхти по света. Чарлс Съмнър Харингтън я бе купил преди шест години от един саудитски принц, а с първата си яхта, дълга дващсет и три метра, се бе сдобил, когато беше на дващсет и две години. Казваше се „Мечта“. Сега, дващсет и пет години по-късно, се наслаждаваше на живота на борда на сегашната си яхта също както тогава.

На четирийсет и шест години Чарли Харингтън осъзнаваше, че е щастлив човек. В много отношения животът му изглеждаше лек. На дващсет и две бе наследил огромно състояние, което вече четвърт век управляваше отговорно. Боравеше със собствените си инвестиции и ръководеше семейната фондация. Чарли добре осъзнаваше, че малцина на тази земя са толкова благословени като него, и бе направил доста, за да подобри живота на онези, които не бяха такива късметлии — чрез фондацията си и с лични дарения. Знаеше, че на плещите му лежи огромна отговорност, и дори когато беше млад, винаги първо бе мислил за другите. С особена жар помагаше на млади хора и деца, които живееха в тежки условия. Фондацията му бе постигнала впечатляващи резултати в областта на образованието, осигуряваше медицинска помощ за най-бедните, най-вече в развиващите се страни, а голяма част от дейността ѝ бе посветена на превенцията на детското насилие. Чарлс Харингтън беше водеща фигура в обществото, не парадираше с дейността си като филантроп и вършеше благотворителната си работа чрез фондацията или анонимно, когато бе възможно. Той беше хуманист, много честен и искрено загрижен за

благого на другите. Ала в същото време с дяволита усмивка признаваше, че е изключително разглезен, без да се извинява или срамува от живота, който водеше. Можеше да си го позволи — харчеше милиони всяка година, за да подобри живота на хората, но не се скъпеше и за себе си. Никога не се бе женил, нямаше деца, наслаждаваше се на хубавия си охолен живот, а когато беше възможно, го споделяше с приятели.

Всяка година, без изключение, Чарли и двамата му най-близки приятели Адам Уайс и Грей Хок прекарваха месец август на борда на яхтата на Чарли — кръстосваха из Средиземно море и спираха, където им хрумне. През изминалите десет години това се бе превърнало в неизменна традиция. Всички го очакваха с нетърпение и за нищо на света не биха го пропуснали. Всяка година, каквото и да ставаше, на първи август Адам и Грей отлитаха до Ница и се качваха на борда на „Блу Мун“ за един месец — също както преди това всяка година посещаваха предшественичката ѝ. Обикновено Чарли потегляше с яхтата си още през юли и понякога се връщаше в Ню Йорк чак в средата или края на септември. Ръководеше делата на фондацията и разрешаваше възникналите делови проблеми от борда. Но месец август бе изцяло посветен на забавленията. Тази година не беше различно. Сега седеше отзад на палубата и кротко закусваше, докато яхтата се поклащаше леко върху спокойните води на пристанището в Сен Тропе. Миналата нощ тримата приятели се забавляваха до късно и се прибраха чак към четири сутринта.

Независимо от това, Чарли стана рано, макар че голяма част от вечерта му се губеше в мъгляви спомени. Винаги ставаше така, когато беше в компанията на Грей и Адам. Бяха страхотно трио, но забавленията им бяха безобидни. Не даваха отчет никому, тъй като и тримата бяха ергени, а в момента нямаха сериозни приятелки. Много отдавна се бяха разбрали, че независимо дали са ангажирани или не, на борда на яхтата винаги ще бъдат сами, ще прекарват целия месец като ергени и ще се наслаждават на мъжката си компания. На никого не дължаха обяснения или извинения. През останалата част от годината и тримата работеха усърдно — Чарли във фондацията, Адам като адвокат, а Грей беше художник. Чарли обичаше да казва, че са си изработили едномесечната ваканция и са заслужили да се насладят на ежегодното си морско пътешествие.

Двама от тримата бяха свободни мъже по свой избор. Чарли упорито настояваше, че ергенският му статус е стечение на обстоятелствата или просто лош късмет. Твърдеше, че искал да се ожени, но все още не бил открил подходящата жена. Въпреки дългите години на неуспехи продължавал да я търси с добросъвестна решителност. На младини се беше сгодявал четири пъти, но всеки път се бе случвало нещо, което да отмени сватбата — за негово огромно разочарование и съжаление.

Първата му годеница преспа с най-добрия му приятел три седмици преди сватбата, което го разтърси из основи. Разбира се, не му оставаше нищо друго, освен да отмени предстоящата сватба. Тогава беше на трийсет и една. Втората му годеница замина да работи в Лондон наскоро след обявяването на годежа. Той продължи усърдно да я посещава, докато тя работеше за английския „Вог“ и почти нямаше време за него. Чарли я чакаше търпеливо в апартамента, който бе наел само за да може да бъде с нея. Два месеца преди сватбата тя му призна, че иска да гради кариера и не може да се откаже от работата си, след като се оженят, което беше решаващо за него. Той си мислеше, че бъдещата му съпруга ще си остане у дома и ще отглежда децата им. Не искаше да бъде женен за делова дама, отдадена на работата си, и затова решиха да се разделят — приятелски, разбира се, но случилото се беше огромно разочарование за него. По онова време беше на трийсет и две и изпълнен с още по-голяма решителност да открие подходящата си половинка.

Една година по-късно беше сигурен, че е намерил жената на мечтите си — тя беше страхотно момиче и бе готова да се откаже от медицинското училище заради него. Двамата ходиха заедно в Южна Америка по дела на фондацията — да посетят деца в развиващите се страни. Имаха много общи неща и шест месеца след като се бяха запознали, се сгодиха. Всичко вървеше чудесно, докато Чарли не осъзна, че годеницата му е неразделна с близначката си и смята да я води навсякъде с тях. Той и близначката се бяха възненавидели от пръв поглед и при всяка следващата среща помежду им избухваха разгорещени спорове и безкрайни пререкания. Той беше сигурен, че взаимната им неприязън ще продължи да се задълбочава и затова реши, че ще е най-добре да прекратят годежа. Бъдещата му съпруга се съгласи. Сестра ѝ беше твърде важна за нея и не би могла да се омъжи

за човек, който я мразеше. След една година се омъжи и когато сестра ѝ се премести да живее с тях, Чарли бе напълно сигурен, че е постъпил правилно, като е сложил край на тази връзка.

Последният му годеж се беше провалил с гръм и трясък преди пет години. Този път избраницата му го обичаше искрено, но след няколко задушевени разговора тя му заяви, че не желае да има деца. Въпреки голямата си любов към него не бе съгласна да направи компромис. Първоначално той реши, че ще може да я убеди да промени решението си, но не успя и двамата се разделиха като добри приятели. Винаги беше така. С всичките си бивши гаджета, без изключение, Чарли си оставаше в приятелски отношения. По Коледа винаги го заливаше цял потоп от поздравителни картички от жени, с които някога е бил близък, но не се е оженил за тях, а те впоследствие се бяха омъжили за другото. Всеки, който погледнеше семейните им снимки, можеше да види, че те всички си приличаха. Красиви, руси, добре възпитани жени от аристократични семейства, които бяха завършили подходящи училища и се бяха омъжили за подходящи съпрузи. Те му се усмихваха от коледните картички, на които позираха с елегантните си съпрузи, заобиколени от щастливи деца. Чарли продължаваше да поддържа връзка с голяма част от тях, всички го обичаха и си го спомняха с хубави чувства.

Приятели му Адам и Грей не спираха да го убеждават да се откаже от дебютантките и момичетата от добри семейства и да започне да излиза с „истински жени“ — определение, което за двамата имаше доста различен смисъл. Но Чарли знаеше какво иска. Жена от добро семейство, богата, добре образована, интелигентна, с която споделят едни и същи ценности и идеали, както и подобен аристократичен произход. Това беше много важно за него. Историята на собственото му семейство можеше да се проследи до петнайсети век в Англия, богатството му беше старо, от няколко поколения, а баща му и дядо му бяха завършили „Принстън“. Майка му беше посещавала училището на госпожа Портър^[1], а след това бе продължила образованието си в Европа, както и сестра му. Чарли искаше да се ожени за жена като тях. Това беше твърде остаряло виждане и може би снобско в доста отношения, но той знаеше какво иска, от какво се нуждае и кое би го задоволило. Самият той беше старомоден и изповядваше традиционните ценности. Политическите му възгледи

бяха консервативни, беше изключително морален, а в любовните си отношения — винаги дискретен и внимателен. Чарли беше джентълмен, елегантен и изтънчен до дъното на душата си. Той беше винаги учтив, щедър и безкрайно очарователен. Маниерите му бяха безупречни и жените го обичаха. Отдавна се бе превърнал в предизвикателство за всяка жена в Ню Йорк и имаше приятели по цял свят. Всички го харесваха и наистина беше трудно да му се устои.

Да се омъжи за Чарлс Харингтън, за всяка жена щеше да бъде като да спечели шестица от тотото. Но той, като прекрасния принц от приказките, бродеше по света и търсеше идеалната жена. И при все че бе срещнал много прелестни жени, от които в началото беше очарован и силно привлечен, впоследствие се оказваше, че всяка има някакъв фатален недостатък, който го спираше малко преди да стигне до олтара. А това беше доста разочароващо за тях и твърде обезсърчително за него. Плановите му да се ожени и да има деца всеки път претърпяваха провал. И така на четирийсет и шест той все още беше ерген, макар и не по своя вина, както твърдеше. Където и да се криеше подходящата за него жена, Чарли беше сигурен, че един ден ще я открие. Само не знаеше кога. И въпреки че много бяха успявали да се маскират като идеалната жена, той всеки път успяваше да прозре истината. Утешаваше се с мисълта, че все пак не се е оженил за неподходяща жена. Беше решен, че това никога няма да се случи, и бе благодарен на съдбата, че го е избавила от подобна фатална грешка. Винаги беше нащрек и безкомпромисен по отношение на фаталните недостатъци. Вярваше, че идеалната за него жена съществува някъде, просто още не бе попаднал на нея, ала един ден щеше непременно да го стори.

Чарли седеше със затворени очи, изложил лице на слънчевите лъчи, докато двете стюардеси му сервираха закуската и му наливаха втората чаша кафе. Предишната вечер бе изпил доста маргарити, предшествани от няколко чаши шампанско, но след като преплува няколко дължини преди закуска, вече се чувстваше значително по-добре. Беше отличен плувец и умел сърфист. В „Принстън“ беше капитан на отбора по плуване и въпреки възрастта си беше в отлична физическа форма. Освен това беше запален скиор, при всяка възможност играеше скуош през зимата и тенис през лятото. Това не само бе добре за здравето, но и поддържаше фигурата му, която беше

като на два пъти по-млад мъж. Чарли беше невероятно красив — висок, строен, с пясъчноруса коса, в която сивите косми почти не се забелязваха. Имаше сини очи, а след един месец на борда на яхтата бе придобил златист тен. Наистина беше забележително хубав мъж, който харесваше високи и слаби блондинки с аристократично излъчване. Не се бе замислял конкретно, но и майка му, и сестра му бяха високи блондинки.

Майка му беше удивително красива жена, а сестра му — шампионка по тенис в колежа, преди да го напусне, за да се грижи за него. И двамата му родители бяха загинали в автомобилна катастрофа по време на ваканция в Италия, когато той беше на шестнайсет години. По онова време сестра му беше на двайсет и една и напусна „Васар“^[2] в последната година, за да се върне у дома и да поеме отговорността като глава на семейството след смъртта на родителите им. Очите му все още се навлажняваха, когато си спомнеше за нея. Елън бе заявила, че ще се върне, за да се дипломира, когато той след две години постъпи в колеж. Това беше жертва, която тя с радост бе направила за него. Беше изключителна жена и Чарли я обожаваше. Когато е заминавал за колежа, макар че не го знаеше, тъй като тя не му бе казала нищо, сестра му е била болна. Беше успяла три години да запази болестта си в тайна. Твърдеше, че е прекалено заета с работата във фондацията, за да се върне в колежа, и той ѝ беше повярвал. А всъщност е имала тумор в мозъка и бе водила храбра битка с болестта. Още в началото лекарите ѝ бяха казали, че заради местоположението си туморът не може да се оперира. Елън почина на двайсет и шест години, само два месеца преди Чарли да се дипломира в „Принстън“. Никой не присъства на този толкова важен за него ден. След смъртта на родителите и сестра си той беше останал сам на света, притежател на огромно състояние, а на плещите му се бе стоварила огромна отговорност. Купи си първата лодка малко след като се дипломира и две години плава с нея по света. Не минаваше и ден, през който да не мисли за сестра си и за всичко, което бе направила за него. Дори се бе отказала от колежа заради него и беше с него всеки ден до смъртта си, както родителите му преди това. Семейството му винаги е било хармонично и в него винаги бяха царствали любовта и разбирателството. Единственото лошо нещо, което му се бе случило на младини, беше, че всички, които го обичаха и които той обичаше, бяха

починали, оставяйки го сам. Най-големият му страх беше, че ще обикне някой човек и той също ще умре.

Когато се завърна от околосветското пътешествие с яхта, беше на двайсет и четири години. Постъпи в Колумбийския колеж по бизнес, получи магистърска степен и се научи как да управлява инвестициите и семейната фондация. Сякаш порасна само за една нощ и пое отговорностите си. Никога досега в живота си Чарли не бе подвеждал друг човек. Знаеше, че нито родителите му, нито Елън го бяха изоставили нарочно, но съвсем млад се бе оказал сам на света и без семейство. Беше постигнал значителни материални успехи, но имаше малко истински приятели. Осъзнаваше, че докато намери подходящата жена, ще бъде до голяма степен самотен. Ала нямаше да се примири с по-малко от това, което заслужаваше — жена като майка му и Елън, която да остане с него до самия край. Не обичаше да признава факта, поне не често, че и двете го бяха изоставили сам, объркан и изплашен. Вината не беше тяхна, а просто злочест ход на съдбата. А това правеше още по-важна необходимостта да открие подходящата жена — тази, на която щеше да може да разчита, която щеше да бъде добра майка на децата му и идеална съпруга за него. Тази жена беше жизненоважна за Чарли и си струваше чакането.

— О, господи! — чу се въздишка зад него, която го накара да се засмее. Отвори очи и видя Адам, облечен в бели шорти и светлосиня тениска, да се отпуска на стола срещу него. Стюардесата му наля чаша кафе и Адам го изгълта до половината, преди отново да заговори. — Какво, по дяволите, съм пил снощи? Мисля, че някой ме е отровил.

Имаше тъмна коса, маслиночерни очи и не си бе дал труда да се избърсне. Беше среден на ръст, с грубо изсечени черти на лицето и широки рамене. Не притежаваше красотата на Чарли, но беше умен, забавен, привлекателен и жените го харесваха. Нямаше неотразимата хубост на филмова звезда, но я компенсираше с остър ум, сила и пари, натрупани доста през годините.

— Мисля, че пи най-вече ром и текила, но това беше след бутилката вино, която пресушихме на вечеря. — Бяха пили на борда „Шато о Брион“, преди да слязат в Сен Тропе и да обиколят няколко бара и дискотеки. Това не бяха места, където Чарли би открил

подходящата жена, но имаше достатъчно други, които да го забавляват междуременно. — Струва ми се, че когато те видях за последен път в дискотеката, пиеше бренди.

— Спомням си. Мисля, че ромът ме довърши. Всяка година на борда на тази яхта се превръщам в алкохолик. — Адам Уайс се намръщи на струящите слънчеви лъчи, сложи си тъмни очила и се ухили. — Влияеш ми много зле, Чарли, но си страхотен домакин. По кое време се прибрах?

— Доколкото си спомням, минаваше пет сутринта — равнодушно отвърна Чарли.

В гласа му нямаше нито възхищение, нито възмущение. Не си позволяваше да съди приятелите си. Искаше тримата само да се забавляват, както винаги го бяха правили. Адам и Грей бяха най-добрите му приятели и помежду им съществуваше силна връзка, която беше нещо повече от обикновено приятелство. Тримата мъже бяха по-скоро като братя и през последните десет години бяха почти неразделни.

Адам се бе срещнал с Чарли малко след развода си с Рейчъл. С Рейчъл се запознаха в „Харвард“ като второкурсници, а след това заедно продължиха в юридическия факултет. Тя се дипломира с пълно отличие и веднага получи разрешение за адвокатска практика, но така и не работи като юрист. Адам си взе изпитите от втория път, но при все това стана страхотен адвокат и изгради изключително успешна кариера. Постъпи на работа във фирма, която се бе специализирала в адвокатските услуги на филмови звезди и големи спортисти, и обичаше работата си. С Рейчъл се ожениха на следващия ден след като се дипломираха. Бракът им бе приет с радост и благословен от двете семейства, които се познаваха от Лонг Айланд. Странно, но Адам и Рейчъл не се бяха срещали, преди да постъпят в колежа, въпреки че родителите им бяха приятели. Той никога не бе изгарял от желание да се запознае с дъщерите на приятелите на родителите си, така че я бе срещнал по друг повод. Разбира се, съвсем скоро узна коя е. Изглеждаше идеалното момиче за него.

Когато се ожениха се разбираха прекрасно и вярваха, че ги очаква щастлив живот. Рейчъл забременя още по време на медения им месец и за две години им се родиха две деца — Аманда и Джейкъб, които сега бяха съответно на четиринайсет и тринайсет години. Бракът

им продължи пет години. Адам постоянно беше зает да гради кариера и се прибираше у дома в три сутринта след посещения на концерти и спортни състезания на клиентите си и приятелите им. Въпреки изкушенията, които го заобикаляха — а такива имаше много, — той беше верен съпруг. Но Рейчъл явно се бе уморила почти винаги да е сама, влюби се в педиатъра на децата им, с когото се познаваше от гимназията, и се впусна във връзка с него, докато Адам печелеше купища пари, за да им осигури охолен и спокоен живот. Беше станал съдружник във фирмата три месеца преди тя да го напусне, като му заяви, че ще му бъде много добре без нея. Взе със себе си децата, мебелите, половината от спестяванията им и се омъжи за лекаря още преди мастилото да изсъхне върху документите за развода. Десет години по-късно той все още я мразеше и му струваше огромни усилия да се държи цивилизовано с нея. Последното, което искаше, бе да се ожени отново и да му се случи същото. Едва не умря от мъка, когато тя го напусна и отведе децата.

Бяха изминали десет години оттогава и той избягваше всякакъв риск от сериозно обвързване, като излизаше с жени наполовина на годините си, необременени от умствен багаж. А в средите, където работеше, не му беше никак трудно да ги открие. На четирийсет и една Адам се срещаше с жени между двайсет и една и двайсет и пет — модели, звезди от шоубизнеса, техни запалени фенки — жени, които се въртяха в обкръжението на спортисти и рок звезди. Дори едва си спомняше имената им. Беше честен с тях, не им даваше напразни обещания и винаги бе щедър. Още при запознанството им казваше, че никога няма да се ожени отново и връзката им ще се основава единствено на забавлението. В резултат тези връзки не траеха повече от месец, ако изобщо продължаха толкова дълго. Интересът му се ограничаваше до това да изведе момичетата няколко пъти на вечеря, да преспи с тях и да продължи напред. Когато си тръгна, Рейчъл отнесе и сърцето му, за да го захвърли в някое кошче за боклук. Разговаряше с нея само в краен случай, което с порастването на децата се налагаше все по-рядко и по-рядко. Обикновено ѝ изпращаше имейли, за да се уговорят за децата, или секретарката му ѝ се обаждаше. Не искаше да има нищо общо с нея, нито пък да се обвързва сериозно с която и да било жена. Адам обичаше свободата си и нищо на този свят не бе в състояние да го накара да я застраши отново.

Майка му най-после почти престана да му мърмори, че е ерген, и да се опитва да го запознава с „мили“ момичета. Адам знаеше точно какво иска — постоянен калейдоскоп от сексапилни партньорки, с които да се забавлява. Ако искаше някого, с когото да си поговори, се обаждаше на приятелите си. Що се отнасяше до него, жените бяха за секс и развлечения, но да стоят по-надалеч. Нямаше намерение да се сближава твърде много с която и да е, защото не желаше да бъде отново наранен. За разлика от Чарли, Адам не търсеше идеалната жена. Искаше единствено идеална партньорка в леглото, докато траеше поредната му връзка, най-много две седмици, и твърдо се придържаше към това правило. Не желаше никакви сериозни обвързвания. Единствените сериозни неща в живота му бяха децата, работата и приятелите. Според него жените не можеха да му бъдат приятели. Рейчъл му беше заклет враг, майка му — тежък кръст, който трябваше да носи, а сестра му — досада, която бе длъжен да понася. Жените, с които излизаше, си оставаха почти непознати. През повечето време се чувстваше много по-щастлив, по-спокоен и по-уверен в мъжка компания. А най-вече с Чарли и Грей.

— Струва ми се, че снощи доста се позабавлявах — смутено се усмихна Адам. — За последно си спомням, че танцувах с цяла тайфа бразилки, които не говореха английски, обаче за сметка на това — как се движеха! Танцувах самба до забрава и сигурно съм изпил поне шестстотин питиета. Момичетата бяха невероятни!

— Както и ти — засмя се гръмко Чарли и двамата мъже извърнаха лица към слънцето.

Действаше им добре въпреки главоболието на Адам. Той се забавляваше със същата страст, с която работеше. През последните години бе станал най-добрият адвокат в своята област, винаги беше изнервен и под напрежение, носеше три мобилни телефона и един пейджър, прекарваше по-голямата част от времето си или в срещи, или летеше със самолета си по дела на клиентите. Защищаваше куп големи звезди, които с обезпокоително постоянство се забъркваха в най-различни неприятности, но обичаше работата си и проявяваше много по-голямо търпение към клиентите си, отколкото към когото и да било друго, с изключение на децата, които бяха всичко за него. Аманда и Джейкъб — най-хубавото в живота му.

— Мисля, че си определих среща с две от тях за тази вечер — промърмори Адам и се усмихна при спомена за бразилските красавици. — Обаче не биха могли да разберат и дума от това, което им казах. Тази вечер ще трябва да отидем да проверим дали пак ще са там.

Беше започнал да живва след втората чаша кафе, когато се появи Грей, с черни очила и разрошена бяла коса, стърчаща във всички посоки. Често забравяше да сресва буйната си грива, която хармонираше с банския му костюм и тениската, която бе изпрана, но с петна от най-различни бои. Отпусна се с въздишка на стола.

— Вече съм твърде стар за подобни изпълнения — рече той, прие с благодарност чашата димящо кафе и отвори малка бутилка „Ундерберг“^[3].

Горчивият вкус подежда като балсам на стомаха му, разбунен от алкохолните излишества през изминалата нощ. За разлика от Адам и Чарли, Грей не се намираше във върховна спортна форма. Беше висок и мършав и имаше вид на недохранен. Като момче приличаше на образ от плакат за гладуващи деца от някоя бедна държава. Сега просто изглеждаше много слаб. Беше художник и живееше в Уест Вилидж, където по цели месеци твореше сложни и красиви картини. Успяваше да оцелява, макар и едва-едва, ако продадеше две картини в годината. Беше уважаван в артистичния свят, макар че никога не бе постигал търговски успех, но не му пукаше. Парите не означаваха нищо за него. Както постоянно повтаряше на приятелите си, интересуваше се единствено от целостта и завършеността на работите си. Предложи на Адам и Чарли да пийнат от бутилката, но и двамата се намръщиха и поклатиха глави.

— Не разбирам как можеш да пиеш това нещо — заяви Адам, отвратен от миризмата на напитката. — Наистина действа, но предпочитам да имам махмурлук, отколкото да изпия тази гадост.

— Страхотно е и има ефект. Ако продължаваме да се наливаме като снощи, май ще трябва да ме включиш към система с „Ундерберг“. Винаги забравям колко зле се чувствам, след като пия. Дали вече не сме кандидати за някоя група на „Анонимни алкохолици“? — поклати замислено глава Грей, пресуши бутилката, след това гаврътна чашата с кафе и се зае ентусиазирано с бърканите яйца.

— Можем да се тревожим за това чак през втората седмица, а не още през първата — щастливо го успокои Чарли.

Обичаше да бъде с приятелите си. Въпреки първоначалните излишества обикновено след няколко дни страстите се уталожваха и се установяваше по-спокоен ритъм. А и нещата не бяха толкова зле, както можеше да се стори някому на пръв поглед, макар че предишната нощ всички пиха доста, забавляваха се, танцуваха с непознати, наблюдаваха хората наоколо и се радваха на компанията си. Чарли очакваше с нетърпение месеца с тях. За него, а и за останалите, това беше най-хубавият момент в годината. Месеци по-рано предвкусваха пътешествието, а още месеци след това хубавите спомени от преживяното сгрываха душите им. През годините бяха натрупали безброй спомени от тези приключения и винаги когато се срещнеха, се смееха на историите за собствените си лудории.

— Мисля, че тази година сме подранили, особено след изминалата нощ. Черният ми дроб вече протестира. Усещам го — оплака се Грей със загрижена физиономия, докато довършваше яйцата си, придружени с препечена филийка, за да успокои стомаха. Главата му все още пулсираше, но бутилката „Ундерберг“ му бе помогнала. Адам не можеше да погледне закуската на Грей, камо ли да я опита. Поне никой от тримата не страдаше от морска болест. — Аз съм по-възрастен от вас двамата. Ако не намалим темпото, няма да оживея. Само танците са достатъчни да ме довършат. По дяволите, изобщо не съм във форма.

Грей наскоро бе навършил петдесет, но изглеждаше доста по-възрастен от приятелите си. На четирийсет и шест Чарли имаше младежки вид и никой не можеше да му даде повече от трийсет и шест, а Адам беше само на четирийсет и една, при това в отлична физическа форма. В която и точка на света да се намираше и независимо колко бе зает, той всеки ден посещаваше гимнастически салон. Твърдеше, че само така може да се справи със стреса. Грей никога не полагаше грижи за себе си — спеше малко, хранеше се още по-малко и живееше за работата си, както и Адам. Прекарваше дълги часове пред статива, без да прави нищо друго, освен да мисли и мечтае в търсене на вдъхновението. Не беше много по-голям от двамата си приятели, но не млееше и то най-вече заради бялата си, гъста и вечно разрошена

коса. Жените го намираха за красив и нежен, поне за известно време, след което го напускаха.

За разлика от Чарли и Адам, Грей никога не преследваше жените и правеше малки усилия, да не кажем почти никакви, да спечели някоя. Движеше се без цел из артистичния свят, а жените сами го намираха. Както казваше Адам, той беше магнит за всевъзможни откачалки и Грей не му възразяваше. Жените, с които излизаше, почти винаги наскоро бяха спрели да вземат успокоителни лекарства или го правеха малко след като се запознаеха с него. Те винаги бяха физически малтретирани от предишно гадже или съпруг, които продължаваха да ги търсят и след като ги бяха изхвърлили на улицата. Грей винаги ги спасяваше, дори и когато не бяха особено привлекателни или му създаваха доста главоболия. Още преди да е спал с тях, им предлагаше дома си, където да се „приютят само за седмица или две“, докато си стъпят на краката. А в крайна сметка настъпеният се оказваше той. Готвеше им, грижеше се за тях, осигуряваше им лекари и терапевти, настаняваше ги в рехабилитационни заведения или самият се опитваше да им помогне да се откажат от вредните си навици. Даваше им пари, въпреки че се налагаше той самият да се подлага на лишения. Предлагаше им безопасно убежище, топлина и уют. Осигуряваше им всичко, от което се нуждаеха, само при условие че нямаха деца. Децата бяха единственото, с което Грей не можеше да се справи. Те го ужасяваха и открай време беше така. Напомняха му собственото му объркано детство, за което пазеше неприятни спомени. Присъствието на деца или семейства засилваше болезненото усещане за трудното му детство.

Жените, с които Грей се забъркваше, отначало не изглеждаха лоши и твърдыха, че не искат да го наранят. Те бяха дезорганизирани, донякъде истерични, а животът им бе пълна каша. Връзките му с тях продължаваха от един месец до година. Грей им намираше работа, запознаваше ги с хора, които можеха да им помогнат и ако не се озовяха в някоя клиника за душевноболни или друго здравно заведение, обикновено след време го напускаха заради някой мъж. Той никога не бе изпитвал желание да се ожени за която и да е от тях, но свикваше с присъствието им и за кратко се разочароваше, след като си тръгнаха, макар че го очакваше. Грей беше роден да се грижи за слабите и безпомощните и като всички любящи родители знаеше, че

питомците му рано или късно ще напуснат гнездото. Но почти всеки път, за негово учудване, разделите бяха неловки и травмиращи. Жените рядко го напускаха, изпълнени с добри чувства. Крадяха вещите му, вдигаха шумни скандали, които принуждаваха съседите да се обаждат в полицията, на няколко пъти бяха рязали гумите на колата му или бяха изхвърляли дрехите му през прозореца, често правеха срамни и болезнени сцени. Рядко му благодаряха за отделеното време, усилия и пари, както и за обичта и грижите, с които ги бе дарил. Всъщност изпитваше огромно облекчение, когато накрая си тръгнаха. За разлика от Адам и Чарли, Грей никога не се влюбваше в млади момичета. Жените, които го привличаха, обикновено бяха прехвърлили четирийсетте и винаги страдаха от някакво психическо разстройство. Твърдеше, че именно тяхната уязвимост и безпомощност му харесвали и изпитвал жал към тях. Адам му предложи да работи за Червения кръст или за някоя благотворителна организация, което ще му позволи да задоволява вътрешната си нужда да помага на страдащите, без да превръща любовния си живот в гореща линия за самоубийци или умствено разстроени жени на средна възраст.

— Не зависи от мен — смутено обясняваше Грей. — Винаги имам чувството, че ако аз не се погрижа за тях, няма кой друг да го стори.

— Хубаво. Имаш късмет, че някоя от тези откачалки не се е опитала да те убие, докато спиш — заключаваха приятелите му.

Всъщност през годините една или две се бяха опитвали, но за щастие безуспешно. Грей изпитваше неутолимата жажда да спаси света и всички жени, изпаднали в отчаяние. Обаче в крайна сметка тези жени винаги намираха удовлетворение на нуждите си при някой друг. Почти всички го напускаха заради друг мъж. И след като поредната заблудена овца си тръгнаше, мигом се появяваше друга нещастница, която отново да преобърне живота му с краката нагоре. Това беше като влакче на ужасите, в което той се возеше от години и не познаваше друг живот.

В отличие от Чарли и Адам, израснали в традиционни семейства, уважавани и консервативни — Адам в Лонг Айланд, а Чарли на Пето авеню в Ню Йорк — Грей като малък бе живял по всички краища на света. Родителите му, които го бяха осиновили веднага след раждането му, бяха членове на една от най-успешните рок групи в историята на

музиката. Той бе възпитаван, ако изобщо можеше да се нарече така, сред най-големите рок звезди на времето, които му даваха да пуши трева и да пие бира още на осем години. Родителите му бяха осиновили и едно малко момиченце. Него бяха кръстили Грей, а нея — Спероу^[4], а когато Грей беше на десет, те заявиха, че са се „преродили“, и се оттеглиха от шоубизнеса. Първо се преместиха в Индия, след това в Непал, а накрая се спряха на Карибите и прекараха четири години в Амазония, като живееха на борда на една лодка. Грей си спомняше единствено бедността, местните жители, с които се срещаха, но спомените му бяха доста по-ярки, отколкото тези от ранните му години, замъглени от наркотиците и алкохола. Сестра му се върна в Индия, за да стане монахиня в будистки манастир и да работи за гладуващото население на Калкута. На осемнайсет години Грей напусна лодката на родителите си и в преносния, и в буквалния смисъл на думата, за да замине за Ню Йорк и да се занимава с живопис. По онова време семейството му все още разполагаше с пари, но той беше решил да се опита да се издържа сам и прекара двайсетте си години в изучаване на изобразителното изкуство в Париж, преди да се установи в Ню Йорк.

Родителите му вече се бяха преместили в Санта Фе, а когато Грей беше на двайсет и пет, те осиновиха бебе от племето навахо и го нарекоха Бой. Процесът на осиновяване беше доста сложен, но накрая племето се съгласи да го пусне. Грей го намираше за мило дете, но разликата в годините им беше прекалено голяма, така че докато Бой растеше, двамата почти не се виждаха. Осиновители му починаха, когато Бой навърши осемнайсет, и той се върна да живее при племето си. Това се бе случило няколко години по-рано и макар че Грей знаеше къде се намира, двамата не поддържаха връзка. През няколко години получаваше по едно писмо от сестра си от Индия. Двамата никога не се бяха харесвали особено, а ранните им години се характеризираха най-вече с усилията им да оцелеят на капризите и ексцентричността на осиновителите си. Той знаеше, че Спероу бе прекарала доста години в опити да открие истинските си родители, навярно с намерение да внесе някаква нормалност в живота си. Беше ги открила в едно градче в Кентъки, беше установила, че нищо не я свързва с тях, и повече никога не ги видя. Грей никога не бе изпитвал желание да намери своите биологични родители, понякога може би го измъчваше

любопитство, но му беше достатъчно трудно да приеме осиновителите си, за да товари живота си с допълнителен стрес и объркване. Ексцентрични рокаджии. Жените, с които излизаше, бяха почти същите. Проблемите, които споделяше с тях и които се опитваше да разреши, бяха в голямата си част същите, с които бе израснал, и му бяха до болка познати. Странно, но се чувстваше удобно при този начин на живот. Едно нещо обаче знаеше със сигурност — никога не искаше да има деца, нито да им причини това, което бяха сторили нему. Децата оставяше на други хора, например като Адам, който можеше да ги възпита както трябва. Грей знаеше, че той самият не би могъл, нямаше родителски пример, който да следва, не можеше да им осигури истинско семейство или поне така чувстваше. Искеше единствено да рисува и го правеше добре.

Каквито и да бяха гените му, които и да бяха биологичните му родители, Грей притежаваше огромен талант и въпреки че не бе забогатял, си бе спечелил уважение като художник и творец. Дори критиците признаваха, че е наистина много, много добър. Просто не можеше да организира живота си правилно достатъчно дълго, за да спечели пари с творчеството си. Състоянието, което бяха спечелили родителите му на младини, го бяха пропилили за наркотици и пътешествия по света. Грей беше свикнал с безпаричието и нямаше нищо против. А малкото, което имаше, раздаваше на тези, които смяташе, че имат повече нужда от него. Дали се намираше на борда на яхтата на Чарли, заобиколен от лукс, или в студеното си ателие в Мийтпакинг Дистрикт в Ню Йорк, за него беше все едно. Както не беше от особено значение и дали имаше жена или не в живота му. Това, което имаше значение, бяха работата и приятелите му.

Доста отдавна бе стигнал до заключението, че макар понякога жените да са доста привлекателни и да му е приятно да усеща топло тяло до себе си в леглото, което да му доставя радост в студените нощи, всички те бяха луди или поне тези, които се озоваваха в леглото му. Никой не се съмняваше, че ако една жена е с Грей, то най-вероятно е луда. Това бе проклятие, с което се бе примирил, неустойимо изкушение след детството, което бе преживял. Имаше чувството, че единственият начин да развали магията или проклятието, което тегнеше над него заради обърканите му осиновители, беше всячески да се постарее да не предаде това ненормално наследство на

собственото си дете. Затова, както често обичаше да казва, подаръкът му към света беше обещанието никога да няма деца. Обещание, което досега не бе нарушил и знаеше, че никога няма да го стори. Твърдеше, че е алергичен към деца, както и те към него. За разлика от Чарли, Грей не търсеше идеалната жена, просто искаше един ден да открие някоя, която да е напълно нормална. А междувременно тези, които попадаха на пътя му, внасяха вълнение и оживление в живота му.

— И така какво ще правим днес? — попита Чарли, докато тримата се припичаха, изтегнати на шезлонгите след закуска.

Слънцето се бе вдигнало високо, приближаваше обяд и времето беше прекрасно. Очертаваше се един наистина великолепен ден. Адам каза, че иска да купи подаръци за децата в Сен Тропе. Аманда и Джейкб винаги се радваха на нещата, които им носеше. И двамата обожаваха баща си, макар че обичаха и майка си, и втория си баща. Рейчъл и педиатърът имаха още две деца, за които Адам се преструваше, че не съществуват, но знаеше, че Аманда и Джейкб ги харесват и обичат. Той така и не прости на бившата си жена предателството и никога нямаше да го направи. Още преди години бе достигнал до заключението, че всички жени са кучки. Майка му постоянно тормозеше баща му и се държеше неуважително с него. Той, от своя страна, отвърщаше на безбройните словесни нападки и обиди с мълчание. Сестра му беше по-прикрита от майка му и получаваше всичко, което желаше, с хленчене. А в редките случаи, когато не й се удаваше, показваше ноктите си и даваше воля на злия си език. Според Адам единственият начин един мъж да се справи с жена беше да си намери някоя по-глупава, да не я допуска близо до себе си и да не се задържа дълго с нея. Всичко е чудесно, ако не се обвързваш сериозно. Единствените случаи, когато си позволяваше да се отпусне и да покаже чувствата си, бяха, когато общуваше с Чарли и Грей или с децата си.

— Магазините затварят в един за обедна почивка — изтъкна Чарли. — Можем да отидем следобед, когато вече ще са отворени.

Адам си спомни, че отварят в три и половина или четири, а беше още твърде рано за обяд.

Тримата току-що бяха закусили, макар че след алкохолните си изстъпления от предишната нощ Адам се бе задоволил само с препечена филийка и кафе. Имаше нервен стомах, а преди няколко години му бяха открили язва и ядеше малко. Това беше цената, която

доброволно плащаше заради напрегнатата си професия. Уреждането на договори за спортисти и големи звезди бе изпълнено с вълнение и предизвикателства и той обичаше работата си. Освобождаваше ги под гаранция от затвора, осигуряваше им ангажимент в желаните отбори, подписваше изгодни договори за турнетата им, споразумяваше се с половинките им при разводите, плащаше издръжка на любовниците им, оформяше официална издръжка за незаконните им деца. Клиентите му ангажираха почти цялото му време, държаха го под постоянно напрежение, но той се чувстваше щастлив. А сега най-последно можеше да си почине. През годината имаше две ваканции — един месец на борда на яхтата на Чарли през август, което за него беше свещена традиция, и една седмица пак на борда на яхтата през зимата, когато плаваха из Карибите. Тогава Грей не идваше с тях, защото имаше лоши спомени от Карибите, където бе живял с родителите си. Твърдо бе заявил, че нищо на света не може да го накара да се върне отново там. А в края на август всяка година Адам прекарваше една седмица, пътувайки из Европа с децата си. Както винаги, и тази година щеше да се срещне с тях след морското пътешествие. Самолетът му щеше да ги вземе от Ню Йорк, след това щеше да кацне в Ница за него и накрая тримата щяха да отлетят за една седмица в Лондон.

— Какво ще кажете да влезем малко навътре в морето и да пуснем котва за известно време? По-късно можем да отидем до брега с малка лодка и да обядваме в „Клуб 55“ — предложи Чарли, а приятелите му дружно кимнаха в знак на съгласие.

По време на пребиваването си в Сен Тропе не пропускаха да посетят някой от приятните ресторанти край морския бряг. На борда на яхтата Чарли предлагаше различни забавления на гостите си — водни ски, джетове, малки лодки, дъски за уиндсърфинг и пълно оборудване за гмуркане. Но повечето от времето си приятелите предпочитаха да прекарват в мързелуване — приятни обеди и вечери, срещи с жени, пиене и малко плуване. И много спане. Особено Адам, който винаги пристигаше изтощен и заявяваше, че единственото място, където може да се наспи както трябва, е на борда на яхтата на Чарли. Само тук нямаше никакви тревоги и задължения, при все че продължаваше да получава всеки ден факсове от офиса и имейли, които редовно проверяваше. Но секретарките, помощничките и съдружниците му знаеха, че през целия август не бива да го безпокоят, освен в краен

случай. А ако го стореха, Господ да им е на помощ. Това беше единственото време, когато Адам се опитваше да забрави за работата и клиентите си. Всички, които го познаваха и знаеха колко здраво работи, много добре осъзнаваха, че се нуждае от кратък отдих. Така през септември с него беше значително по-лесно да се работи. Плаваше със седмици, а понякога и месеци, както в добрите времена, които бе имал с Чарли и Грей.

Склонността им към благотворителна дейност ги бе събрала заедно. Фондацията на Чарли организираше представление, за да събере средства за построяването в Тъпър Уест Сайд на дом за жени и деца, жертви на домашно насилие. Председателят на организационния комитет се опитваше да намери една голяма рок звезда, която да пее благотворително, и се бе свързал с Адам, който представляваше въпросния певец. В крайна сметка Адам и Чарли трябваше да се срещнат, за да обсъдят подробностите, и установиха, че много се харесват и изпитват искрено възхищение един към друг. Още преди събитието да се състои, те вече бяха приятели.

Адам бе убедил рок звездата да дари всички средства от представлението на стойност един милион долара, което бе нечувано постижение. Една от картините на Грей, която той бе дарил за събитието, бе изложена на търг. Това бе голяма жертва от негова страна, тъй като представляваше прихода му за шест месеца. След събитието той предложи да нарисува фреска в приюта, чието изграждане се финансираше от фондацията на Чарли. Тогава се запозна с Чарли, а по-късно и с Адам, когато Чарли покани и двамата на вечеря в апартамента си, за да им благодари. Тримата мъже бяха съвсем различни, но въпреки това откриха много общи неща помежду си — каузите, за които работеха, както и факта, че са ергени и по онова време нямаха сериозни връзки с жени. Адам току-що се бе развел. Чарли се намираше между два годожа и ги покани на яхтата, за да му правят компания през август, когато бе планирал медения си месец. Смяташе, че пътешествието може да бъде приятно развлечение и за тримата, а резултатът надмина очакванията му. Прекараха страхотно. Момичето, с което Грей излизаше по онова време, бе направило опит за самоубийство през юни, а през юли го бе напуснало заради един от студентите му по живопис. Затова за него бе огромно облекчение да се махне от града през август и той бе безкрайно благодарен на Чарли за

предоставената му възможност. Освен това финансовото му състояние беше повече от плачевно. Адам бе преживял трудна пролет — двама големи спортисти бяха получили сериозни травми, а една световноизвестна рок група бе прекратила турнето си, което бе предизвикало лавина от съдебни дела. Пътешествието до Европа на борда на яхтата на Чарли беше идеално. И оттогава се превърна в ежегодна традиционна ваканция за тримата. И тази година се очертаваше да си прекарат страхотно. Щяха да отскочат до Сен Тропе и Монте Карло, за да поиграят малко в казината, а след това смятаха да посетят Портофино, Сардиния и Капри или които други места им скимнеше. След три дни на борда на яхтата бяха очаровани от престоя си. Чарли искрено се наслаждаваше на компанията им, както и те на неговата. А „Блу Мун“ беше идеалното място, където да лудуват и да се забавляват.

— И така, момчета, какво да бъде? Обяд в „Клуб 55“, а преди това малко плуване? — поднови въпроса си Чарли, защото трябваше да уведоми капитана за плановете им.

— Да, каквото кажеш — лениво измърмори Адам и завъртя очи, когато френският му мобилен телефон иззвъня. Не отговори. По-късно щеше да чуе съобщението. Докато беше в Европа, носеше само един телефон, което беше нещо нечувано в Ню Йорк, където имаше няколко. — Очаква ни тежка работа, но все някой трябва да я свърши — ухили се той.

— По едно „Блъди Мери“ за всички? — предложи Чарли с невинна физиономия, докато даваше знак на стюарда, че тръгват.

Домакинът на яхтата, застанал наблизко — красив млад мъж от Нова Зеландия, — кимна и изчезна, за да съобщи на капитана и да направи резервации. Нямаше нужда от повече указания. Знаеше, че Чарли ще иска да обядва в два и половина. През по-голямата част от времето предпочиташе да се храни на борда, но Сен Тропе беше твърде голямо изкушение. А всички известни и богати личности обядваха в „Клуб 55“, както напоследък беше модерно да се вечеря в „Спун“^[5].

— Аз ще пия „Върджин Блъди Мери“^[6] — каза Грей и се усмихна на стюарда. — Реших да отложа с няколко дни посещението си в клиниката за лечение на алкохолици.

— Нека моят да е с повече люти подправки. Като се замисля, нека е с текила — заяви Адам с широка усмивка, а Чарли се засмя.

— За мен „Белини“^[7] — обяви Чарли.

Напитката беше достойно начало на един разгулен ден. Чарли имаше слабост към кубинските пури и хубавото шампанско. На борда имаше значителни запаси и от двете.

Тримата мъже се излежаваха на палубата и отпиваха кротко от питиетата си, докато яхтата се отдалечаваше плавно от пристанището, умело маневрирайки, за да избегне по-малките лодки, пълни с туристи, които щракаха енергично с фотоапаратите си, когато минаваха покрай тях. Обичайната тълпа папараци се бе спотаила на вълнолома в очакване големите яхти да пуснат котва в пристанището, за да могат да видят кой е на борда. Преследваха знаменитостите на мотори, дебнеха всяка тяхна стъпка. Снимаха и „Блу Мун“, докато бавно се отдалечаваше навътре в морето, предполагайки съвсем правилно, че красивата яхта ще се върне вечерта. През по-голямата част от времето снимаха Чарли, докато се разхождаше из града, но той много рядко даваше храна на таблоидите. Въпреки голямата и разкошна яхта Чарли водеше тих и спокоен живот и се стараеше на всяка цена да избягва скандалите. Той беше просто един много богат мъж, който пътуваше с двама свои приятели, за когото читателите на таблоидите никога не бяха чували. Независимо от звездите и знаменитостите, които Адам представляваше, личността му винаги оставаше в сянка. А Грей Хок беше само един гладуващ художник. Те бяха трима заклетни ергени и верни приятели, решили да се позабавляват добре през август.

Поплуваха половин час преди обяд. След това Адам се качи на един джет и обиколи околните лодки, за да изразходва част от енергията си, докато Грей подремна на палубата в компанията на Чарли, който пушеше с наслада кубинска пура. Животът наистина можеше да бъде прекрасен. В два и половина се качиха на малката моторница, за да обядват в „Клуб 55“. Както често се случваше, там беше Ален Делон в компанията на Жерар Депардийо и Катрин Денъов. Тримата приятели бяха единомисленици, че въпреки възрастта си актрисата все още е изключително красива жена. Тя беше по-скоро от типа жени, които харесваше Чарли, макар и доста по-възрастна от тези, с които той обикновено излизаше — около трийсетте или малко по-млади. Рядко имаше връзка с жена на своята възраст. Оставяше

четирийсетгодишните дами на шейсетгодишните мъже или по-възрастните. А Адам харесваше много, много по-млади жени.

Грей заяви, че би се чувствал щастлив с Катрин Денъв, независимо от възрастта ѝ. Харесваше жени, които му бяха връстнички или дори малко по-възрастни, макар че мадам Денъв не отговаряше на изискванията му, тъй като изглеждаше напълно нормална и спокойна, докато се смееше и разговаряше със събеседниците си. Жената, която Грей търсеше или която щеше да забележи навсякъде, щеше да хлипа тихо в някой ъгъл или да говори през сълзи по мобилния си телефон. А момичето, което би привлякло погледа на Адам, щеше да е десет години по-голямо от дъщеря му. И щеше на всяка цена да ѝ плати уголемяването на бюста или пластичната операция на носа. Момичето от мечтите на Чарли щеше да е с ангелско лице и да носи кристални пантофки. Но този път в неговата вълшебна приказка, когато удари полунощ, тя няма да избяга или да изчезне, а ще остане на бала, ще му обещае, че никога няма да го напусне, и ще танцува завинаги в прегръдките му. Надяваше се един ден мечтата му да се сбъдне и да открие идеалната жена.

[1] Престижен колеж за момичета от 14 до 18 години (основан от Сара Портър през 1843 г.) във Фармингтън, Кънектикът. Питомките му се подготвят да продължат образованието си най-вече в университета в Йейл. Там е учила и Жаклин Кенеди. — Б.пр. ↑

[2] Престижен американски частен колеж по хуманитарни науки, основан през 1861 г. — Б.пр. ↑

[3] Горчива напитка за подобряване на храносмилането, състояща се от 43 вида билки, приготвена по семейна рецепта от 1846 г. от фамилията Ундерберг. — Б.пр. ↑

[4] Врабче (англ.). — Б.пр. ↑

[5] Верига луксозни ресторанти в Париж, Лондон, Хонконг, остров Мавриций. — Б.пр. ↑

[6] Безалкохолен вариант на напитката, с много подправки. — Б.пр. ↑

[7] Коктейл от бяло сухо изстудено шампанско и сок от бели праскови. — Б.пр. ↑

2.

По-късно същия следобед капитанът закотви „Блу Мун“ в края на вълнолома на Сен Тропе. Това беше голям подвиг, тъй като в разгара на сезона беше много трудно да се намери свободно място в пристанището. Заради големината си яхтата трябваше да заеме първото място, но веднага след като я завързаха, Чарли съжали, че са влезли в пристанището, вместо да дойдат с моторницата, както обикновено предпочитаха. Папараците бяха в стихията си, моментално привлечени от размера на яхтата. Направиха множество снимки на тримата мъже, докато влизаха в очакващата ги кола. Чарли и Адам не им обърнаха внимание, а Грей им махна.

— Бедните копелета, какъв отвратителен начин да си изкарваш прехраната — съчувствено отбеляза той, а Адам само изръмжа в отговор. Мразеше пресата.

— Паразити. Всички са лешояди — заключи лаконично.

Жълтите журналисти постоянно създаваха проблеми в живота на клиентите му. Точно днес следобед му се бяха обадили от офиса. Един клиент бил уловен да излиза от хотел с жена, която не била съпругата му, и скандалът се разrazil с пълна сила. Разгневената съпруга се обадила най-малко десет пъти в офиса, заплашвайки с развод. Това не беше първата изневяра на мъжа ѝ и тя настояваше или за огромна издръжка при развода, или да получи пет милиона долара, за да остане омъжена за него. Страхотно. Вече нищо не можеше да изненада Адам. Но сега искаше само да намери онези бразилски момичета и да танцува самба до зори. Щеше да се оправя с всички каши, когато се върне в Ню Йорк. В момента нямаше намерение да се занимава с таблоидите или с изневерите на клиентите си. Те го бяха правили и преди и щяха да го правят още много пъти. Адам възнамеряваше да се наслади докрай на почивката си и нищо нямаше да я помрачи.

Следобедът приятелите обиколиха магазините, подремнаха, после вечеряха в „Спун“ в хотел „Библос“. В ресторанта влезе изумително красива руска манекенка, облечена в бели копринени

панталони и малко кожено болеро, широко разтворено, гола отдолу. Всички посетители в ресторанта можеха да се насладят на прекрасната гледка на гърдите ѝ и не пропуснаха да го сторят. Чарли изглеждаше развеселен, а Адам се разсмя.

— Има забележителни гърди — отбеляза Грей, докато поръчваша вечерята, придружена от бутилка отлежало вино.

— Да, но не са истински — с вид на познавач отсъди Адам.

Не изглеждаше впечатлен, по-скоро се забавляваше. Искаше се доста смело да вечеряш в изискан ресторант почти по голи цици, макар че вече бяха присъствали на подобни изпълнения. Предишната година в ресторанта бе влязла една германка, облечена в мрежеста блуза, толкова тънка, че едва се забелязваше и не оставяше нищо на въображението. Момичето си вечеряше най-спокойно голо до кръста, разговаряше, смееше се и очевидно се наслаждаваше на фурора, който предизвикваше.

— Откъде знаеш, че не са истински? — с интерес попита Грей.

Гърдите бяха големи и твърди, а зърната им стърчаха. С удоволствие би ги нарисувал, а и вече беше малко замаян от изпития алкохол. Преди да дойдат тук, бяха пили маргарити. Очертаваше се още една нощ на разгул и пианска забрава.

— Повярвай ми, такива са — увери го Адам. — Досега съм платил поне за сто чифта. Всъщност са сто чифта и половина. Преди няколко години момичето, с което тогава излизах, поиска да ѝ се направи само едната. Заяви, че другата си била наред, искала само да уголеми по-малката.

— Звучи интересно — развеселено рече Грей, докато отпиваше от виното, след което кимна на сомелиера. Беше добро. Дори повече от добро. Направо беше отлично. Бутилката бе произведена в стара винарна в Линш-Баже^[1]. — Вместо да ги заведеш на вечеря или кино, да не би първо да ги изпращаш при пластичния хирург за нов бюст?

— Не, но всеки път, когато излизам с някоя изгряваща актриса, тя започва да ме врънка за нови гърди. По-лесно е да се съглася, отколкото да споря. Всички жени стават кротки, след като получат това, което са си наумили.

— Някога мъжете купуваха на жените перли или диамантени гривни, явно напоследък се предпочитат имплантантите — сухо отбеляза Чарли.

Жените, с които той се срещаше, никога не биха го помолили за нови гърди или други неща, за които Адам плащаше. Ако някоя от приятелките му искаше да си направи пластична корекция, си я плащаше сама и подобни теми никога не се обсъждаха. Не се сещаше за нито една от бившите си приятелки, която да си е правила пластична операция, или поне той не знаеше. Момичетата на Адам, както двамата с Грей ги наричаха, бяха почти изцяло преомоделирани. А жените на Грей се нуждаеха най-вече от лоботомия или силни успокоителни. Той бе платил за безброй терапевти, рехабилитационни програми, психиатри, както и адвокатски хонорари, за да издейства забранителна заповед срещу бившите им мъже, които ги преследваха или заплашваха да убият тях или него. Може би в крайна сметка да се плати за имплантанти, щеше да е по-просто и евтино. След пластичната хирургия жените на Адам му благодаряха и изчезваха от живота му. Приятелките на Грей се задържаха по-дълго или отново го търсеха, когато новите мъже в живота им започнеха да ги тормозят. Но като цяло рядко оставаха при Грей повече от година. Той се отнасяше прекалено добре с тях. Чарли винаги оставаше приятел с бившите си гаджета, които го канеха на сватбите си, когато се омъжваха за друго, след като той бе скъсал с тях заради някой фатален недостатък.

— Може би и аз някой път ще трябва да опитам — засмя се Чарли и отпи от виното си.

— Какво ще опиташ? — недоумяващо попита Грей.

Вече беше замаян от рускинята и гърдите ѝ.

— Да подаря имплантанти. Може да се окаже чудесен подарък за Коледа или сватбен подарък.

— Това е противно — поклати глава Адам. — Достатъчно гадно е, че аз го правя. Момичетата, с които ти излизаш, са от твърде висока класа, за да поискат от теб да им купиш нови гърди.

Жените на Адам имаха нужда от красив бюст, за да пробият като актриси или модели, а и той не се интересуваше от класата им. За него тя би била недостатък. Жените, с които се срещаше Чарли, биха били истинска досада за Адам. Той не желаше да се обвързва, докато Чарли твърдеше, че иска точно това. Грей просто се оставяше на течението. Нямаше определени планове за нищо. Живееше си живота ден за ден. Докато Адам за всичко имаше график и точен план.

— Е, поне ще бъде оригинален подарък. Писна ми да купувам китайски порцелан — усмихна се Чарли над дима от пурата.

— Бъди щастлив, че не ти се налага да плащаш издръжка на тях или на децата им. Повярвай ми, китайският порцелан е доста по-евтин — хапливо заяви Адам.

Беше спрял да плаща издръжка на Рейчъл, след като тя се омъжи, но тя бе взела половината от всичко, което притежаваше, а все още продължаваше да изплаща доста солидна сума за издръжка на децата. Парите за тях не му се свидеха, но ненавиждаше Рейчъл заради тези, които ѝ бе дал според споразумението при развода. Преди десет години, когато се развеждаха, тя получи огромна издръжка, тъй като той вече бе станал съдружник във фирмата. Незаслужено голяма издръжка според Адам. Родителите ѝ бяха наели страхотен адвокат. Адам така и не успя да преживее травмите, които му бе нанесла, и се съмняваше, че някога ще може. Смяташе, нямаше нищо лошо да се купят имплантанти, но не и да се плаща издръжка. Никога вече.

— Мисля, че е достатъчно лошо, че се налага да им купувате каквото и да било — обади се Грей. — Аз купувам на жените неща, които на мен ми харесват. Не плащам за бюст или за нов нос — додаде невинно.

Като се има предвид с колко малко разполагаше, всеки път щом се забъркаше с някоя жена, тя му струваше цяло състояние. Но Грей винаги искаше да помогне. Той беше като Червения кръст в отношенията си с жените. Адам беше хладен и практичен — определяше ясни граници и твърди правила. Чарли беше Прекрасния принц — винаги внимателен и романтичен. Макар че и Грей беше романтичен. Просто жените, с които все се забъркваше, не бяха. Те бяха прекалено объркани и отчаяни, за да мислят за романтика. Но той би искал да има любима жена в живота му, ако изобщо някога срещнеше някоя разумна и нормална, което не бе особено вероятно. Адам твърдеше, че винаги се е излекувал от романтиката, и се гордееше с това. Предпочиташе да преживее страхотен секс, отколкото романтично фиаско.

— А защо да нямаш и двете? — попита Грей и отпи от третата чаша вино. — Защо да няма и секс, и романтика с някого, който те обича? Както и ти да го обичаш в замяна?

— На мен ми звучи добре — съгласи се Чарли.

Разбира се, той искаше към комбинацията да се прибави и синя кръв. Охотно си признаваше, че когато ставаше дума за жени, е сноб. Адам винаги го дразнеше и му се подиграваше, че не иска да омърси аристократичната си кръв с някоя селска примес. Чарли възразяваше на това грубо определение, но и двамата знаеха, че е истина.

— Мисля, че и двамата живеете в измислен свят — цинично заключи Адам. — Романтиката е това, което прецаква всичко — всички са разочаровани и вбесени и тъкмо тогава нещата се размирисват и приключват зле. Ако от самото начало се знае, че всичко е за секс и забавление, никой няма да бъде наранен.

— Тогава защо всичките ти приятелки си тръгват бесни и разочаровани? — не без основание попита Грей.

— Защото жените никога не вярват на това, което им казваш. В мига, в който им заявиш, че никога няма да се ожениш, се превръщаш в предизвикателство и те се втурват да си купуват сватбена рокля. Но аз поне съм честен, а това, че не са ми повярвали, си е техен проблем. Аз им го казвам съвсем ясно. Ако те не са го чули, си остава за тяхна сметка. Но Господ ми е свидетел, че никога не съм ги лъгал.

Това беше още едно от предимствата да излизаш с млади жени. Двайсет и две годишните обикновено не търсеха брак, а искаха само да си прекарат добре. Чак когато приближаха трийсетте, започваха да се оглеждат наоколо и да се паникьосват да не останат стари моми. Младите искаха да ходят по клубове и барове, да им купиш няколко нови рокли, да ги водиш на концерти и по скъпи ресторанти. Ако вземеше със себе си някоя от тях в Лас Вегас за уикенда, когато отиваше да се види с клиент, те смятаха, че са се възнесли на небето.

Семейството му обаче имаше коренно различно отношение към въпроса. Майка му постоянно го обвиняваше, че излиза само с проститутки, особено когато видеше снимката му в таблоидите. Адам винаги я поправяше и ѝ обясняваше, че въпросната дама е актриса или модел, но тя отсичаше, че това е едно и също. Сестра му придобиваше засрамен вид, когато темата се обсъждаше по време на семейните вечери. Брат му смяташе, че е забавно, но през последните години започна да му натяква, че е крайно време да улегне. Адам изобщо не го бе грижа за мнението им. Смяташе, че животът им е безкрайно отегчителен. А неговият не беше. Освен това постоянно се убеждаваше, че те му завиждат, защото той се забавлява, а те — не.

Родителите му не му завиждаха, те просто не одобряваха поведението му по принцип. И съвсем естествено, имайки предвид неодобрението ѝ спрямо Адам, или може би просто за да го дразни, майка му си остана близка с Рейчъл. Харесваше бившата си снаха и новия ѝ съпруг и често напомняше на Адам, че двете са останали близки, защото Рейчъл е майка на внуците ѝ. Винаги щом възникнеше някакъв проблем или спор, майка му заставаше срещу него. Просто това ѝ беше в кръвта. В природата ѝ беше вечно да противоречи и да се противопоставя. Адам подозираше, че дълбоко в себе си майка му го обича, но изпитваше непреодолима нужда да го критикува и да вгорчава живота му. Изглежда, беше недоволна от всичко, което той правеше.

Минаваше единайсет, когато тримата напуснаха ресторанта и се поразходиха из Сен Тропе. Улиците бяха оживени — хората седяха в кафенетата по тротоарите или в откритите ресторанти и барове. От няколко нощни клуба гърмеше музика. Приятелите се отбиха да пийнат по чашка в „Ше Нано“, а около един часа през нощта се озоваха в „Ле Кав дьо Рой“, където нощният живот тъкмо започваше. Навсякъде се виждаха жени в оскъдни горнища, прилепнали джинси, къси прозрачни рокли и блузи, с модни прически и секси сандали на високи токчета. Адам се чувстваше като дете в сладкарски магазин и дори Чарли и Грей се радваха на гледката. Грей беше по-свенлив при запознанствата. Обикновено жените правеха първата крачка. Чарли беше доста по-претенциозен, но обичаше да наблюдава отстрани.

В един и половина тримата танцуваха и бяха относително трезви. Бразилките така и не се появиха, но на Адам не му пукаше. Той танцува поне с десетина млади момичета и се бе спрял на дребничка германка, която каза, че родителите ѝ имали вила в Раматюел, град, съседен на Сен Тропе. Изглеждаше на не повече от четиринайсет, докато не се впусна във вихрен танц с Адам. Тогава много бързо стана очевидно, че момичето определено знае какво прави и какво иска и е значително по-голямо. Искаше Адам. Всъщност направо искаше да се люби с него на дансинга. Минаваше три през нощта и Чарли започваше да се прозява. Няколко минути по-късно двамата с Грей се отправиха към яхтата. Адам заяви, че сам ще се прибере, след като яхтата бе пуснала котва близо до кея, а Чарли му даде радиопредавател, в случай че се наложи да им се обади. Адам кимна и продължи да танцува с германката, която имаше яркочервена коса и

каза, че името ѝ е Уши. Тя смигна на Чарли, когато си тръгнаха, а той ѝ се усмихна. Приятелят им явно доста се забавляваше.

— Какво ще правим утре? — попита Грей, докато вървяха към яхтата.

По целия път се чуваше музика, но на борда беше тихо, а когато влязоха вътре, затвориха вратите. Чарли предложи на Грей да пийнат по чаша коняк преди лягане, но приятелят му отказа. Дватамата останаха известно време на палубата, пушеха пури и наблюдаваха туристите, които се разхождаха по вълнолома или седяха и разговаряха на палубите на околните яхти. Сен Тропе беше градът на забавленията, където, изглежда, всички оставаха будни през цялата нощ.

— Мислех си дали да не отидем до Портофино или да спрем в Монте Карло — отвърна Чарли.

След известно време, най-много след няколко дни, човек започваше да се отегчава от забавленията в Сен Тропе, освен ако нямаше приятели там, а те не познаваха никого. Беше приятно да се хранят в различни ресторанти, да посещават нощни клубове, но имаше и други места, които искаха да посетят през ваканцията си — например фестивала в Сен Тропе, както и някои по-тихи кътчета. Монте Карло беше по-елегантно и спокойно място, а и тримата обичаха да играят в казиното.

— Адам може да иска да остане още някоя и друга нощ, за да се види отново с германката — отбеляза Грей, замислен за приятеля им. Не искаше да проваля забавлението или ромansa му. Чарли го познаваше по-добре и беше по-циничен. Съдейки по миналите пътувания, можеше спокойно да каже, че една нощ с момичето е напълно достатъчна за Адам.

Беше почти четири сутринта, когато Чарли и Грей се разотидоха по луксозните си каюти. Бяха прекарали дълга, но приятна нощ. Чарли заспа почти моментално и никой от двамата не чу Адам, който се прибра към пет.

Чарли и Грей закусваха на палубата, когато се появи Адам и Уши. И двамата се усмихваха. Тя се смути леко, когато видя другите двама мъже.

— Добро утро — поздрави любезно гостенката, а Чарли си каза, че на дневна светлина не изглежда на повече от шестнайсет.

Нямаше грим, но фигурата ѝ бе великолепна, подчертавана от тесните джинси и прилепналата тениска. Беше обува в златисти сандали на високи токчета. Червената ѝ коса беше гъста и дълга, а Адам я бе прегърнал през рамо.

Застаналата наблизко стюардеса очакваше поръчката им за закуска. Уши заяви, че иска само купичка мюсли и кафе. Адам си поръча бекон, яйца и палачинки. Явно беше в чудесно разположение на духа, а двамата му приятели усърдно се стараеха да прикрият усмивките си.

Четиримата си бърбеха оживено, а щом Уши приключи със закуската, домакинът ѝ поръча такси. Преди да си тръгне, Адам я разведе из яхтата. Очите ѝ грееха като звезди, когато слезе на кея, за да се качи в очакващото я такси.

— Ще ти се обадя — неясно промърмори той и я целуна.

Беше прекарал незабравима нощ, въпреки че приятелите му бяха сигурни, че скоро ще я забрави.

— Кога? Ще бъдеш ли довечера в дискотеката? — попита Уши.

— Струва ми се, че ще вдигнем котва — отвърна той, отговаряйки на втория ѝ въпрос, но не и на първия. Тя му беше дала телефонния си номер в Раматюел и го беше уверила, че ще бъде там през целия август. След това щяла да се върне в Мюнхен с родителите си. Даде му и адреса си в Германия, тъй като той ѝ каза, че понякога пътува дотам по работа. Уши бе споделила, че е на двацет и две години и следва медицина във Франкфурт. — Ако останем, ще дойда в дискотеката, но се съмнявам.

Опитваше се да бъде честен с жените, с които спеше, и да не им вдъхва напразни надежди. Но знаеше, че тя и без това едва ли хранеше особени илюзии. Беше се запознала с мъж в дискотеката и бе прекарала нощта с него — един напълно непознат човек. Едва ли очакваше пак да го види. Търсеше същите неща като него. И поне за една нощ беше получила всичко, което бе искала. Както и Адам. Той се бе насладил на нощта, прекарана с нея, но сега бе ден и за двамата бе напълно ясно, че си остават непознати и едва ли пак ще се срещнат. Правилата на играта бяха пределно ясни. Адам я целуна, преди да я настани в таксито, а тя се притисна за миг в него.

— Довиждане... благодаря ти... — промърмори замечтано, когато той отново я целуна.

— И аз ти благодаря, Уши — прошепна той, сетне я потупа отзад.

Тя се качи в колата, махна му и след миг вече я нямаше. Още едно нощно развлечение бе приключило. Кратките авантюри с жени разнообразяваха живота и главно ваканциите му. Както беше предположил, тялото ѝ беше още по-хубаво без дрехи.

— Е, това беше малка сладка изненада — подметна Чарли с шеговита усмивка, докато Адам се настаняваше на масата до тях. — Обичам да забавлявам гости на закуска, особено такива хубавици. Смяташ ли, че е по-благоразумно да заминем веднага, преди родителите ѝ да са те погнали с пушката?

— Надявам се, че няма да се случи — ухили се Адам с доволен вид. От време на време му харесваше да превръща яхтата на Чарли в увеселително заведение. — Тя е на двайсет и две и следва медицина. Освен това не беше девствена. — Макар че дори той трябваше да признае, че изглеждаше доста по-млада.

— Колко разочароващо — с лек сарказъм заяви Чарли и запали пура. През лятото, когато беше на борда на яхтата си, пушеше дори след закуска. Това, което и тримата харесваха в живота си, бе, че независимо колко самотни се чувстваха понякога, можеха да правят каквото си пожелаят. Това бе едно от големите предимства да си ерген. Да се храниш, когато ти скимне, да се обличаш както решиш, да пиеш колкото ти душа иска, дори и да се напиеш, и да прекараш нощта с когото си пожелаеш. Нямахше кой да им мърмори, да вдига скандали, да се оплаква, не се налагаше да правят компромиси, да се извиняват или да се приспособяват. Тримата се радваха на компанията си и засега това им беше напълно достатъчно. Точно в този момент това бе представата им за идеален живот. — Може би на следващото пристанище ще ти намерим девственица. Мисля, че тук наоколо са изчезнал вид.

— Много смешно — ухили се Адам, доволен от себе си и завоеванието си от предишната нощ. — Ти просто ревнуваш. Между другото коя е следващата ни спирка?

Обичаше да се местят от едно място на друго, харесваше му да спи в различни хотели. Живееха в пълен разкош, сами чертаеха маршрута си и можеха да го променят във всеки миг, докато безупречно обученият екипаж ги очакваше на борда на яхтата. Що се

отнасяше до тримата ергени, това бе истинският рай. Тъкмо затова Чарли обичаше яхтата си и прекарваше на нея лятото, както и няколко седмици през зимата.

— Къде искате да отидем? — попита той. — Мислех си за Монако или Портофино.

След задълбочен дебат решиха да се насочат първо към Монако, а на следващия ден да отидат в Портофино. Монте Карло беше съвсем наблизо, само на два часа път от Сен Тропе. До Портофино се стигаше за осем часа. Както Чарли предполагаше, на Грей му беше все едно, а Адам искаше да посети казиното в Монте Карло.

Яхтата напусна пристанището веднага след като се наобядваха с невероятно вкусни блюда от морски дарове. Наближаваше три, когато потеглиха, като спряха за малко да поплуват. Накрая тримата се настаниха да подремнат на палубата, докато яхтата се носеше плавно към Монако. Когато пристигнаха на пристанището, героите бяха дълбоко заспали в шезлонгите си. Капитанът и екипажът закотвиха „Блу Мун“ умело на кея, като използваха фендери^[2], за да не се блъснат в околните яхти. Както винаги пристанището на Монте Карло беше пълно с големи плавателни съдове като тяхната яхта и дори поголеми.

Чарли се събуди в шест часа, видя къде се намират, както и че двамата му приятели все още спят. Отиде в каютата да си вземе душ и да се преоблече. Грей и Адам се събудиха в седем. Съвсем разбираемо, Адам беше изтощен от забавленията си, а Грей не бе свикнал да гуляе до късно. Винаги, когато пътуваха заедно, му бяха необходими няколко дни, за да се приспособи към нощния живот. Но до времето за вечеря тримата се чувстваха вече отпочинали.

Домакинът им бе уредил кола и бе направил резервации за „Луи XV“, където се насладиха на вкусна и обилна вечеря в много официална обстановка, отколкото предишната вечер в Сен Тропе. И тримата носеха сака и вратовръзки. Чарли беше облечен в кремав ленен костюм с подходяща риза, Адам бе в бели джинси и блейзър, с мокасини от крокодилска кожа, без чорапи. Грей носеше синя риза, панталони в цвят каки и поовехтяло спортно сако. С бялата си коса изглеждаше най-възрастният в групата, но излъчваше особена енергия и ексцентричен чар. Беше си сложил червена вратовръзка и без значение с какви дрехи бе облечен, отдалеч си личеше, че е човек на

изкуството. Ръкомахаше оживено, докато по време на вечерята им разказваше случки от детството си. Описваше нравите и живота на племената по поречието на Амазонка, където бе живял за кратко с родителите си. Сега историите звучаха забавно, но детството му си оставаше кошмар за него — объркано и несигурно, докато другите деца на неговата възраст ходеха на училище, спортуваха, подготвяха си домашните, веселяха се по забави и купони. Вместо това той се беше скитал сред бедняците в Индия, беше живял в будистки манастир в Непал, сред племената в Бразилия и бе чел съчиненията на Далай Лама. Никога не бе имал щастието да се радва на безгрижно и нормално детство.

— Какво да ви кажа? Родителите ми бяха луди. Но поне не бяха скучни.

Адам се замисли за своята младост, която беше болезнено обикновена и безинтересна. Животът му в Лонг Айланд изобщо не можеше да се сравни с историите на Грей. Чарли рядко говореше за своето детство. То беше предсказуемо и традиционно до смъртта на родителите му и болезнено и още по-мъчително, когато сестра му почина пет години по-късно. Говореше за това с терапевт, но рядко с приятелите си. Знаеше, че преди трагедията в живота му е имало весели и забавни неща, но тях не помнеше, а само тъжната част. Беше много по-лесно да мисли за настоящето и го правеше, освен в случаите, когато терапевтът му настояваше да си спомни миналото. Дори и тогава му беше трудно и мъчително да съживи спомените, без да се почувства съсипан. Богатството и разкошният и удобен живот не можеха да компенсират огромната загуба на близките му, на семейната топлина и уют, изчезнали заедно с тях. И колкото и да се опитваше, не можеше да си върне стабилността и защитеността на семейството, хората, които безрезервно го обичаха. Всичко това винаги му се изплъзваше. Двамата мъже, с които пътуваше, бяха единственото му семейство, поне през последните двацет и пет години след смъртта на сестра му. Никога дотогава не се бе чувствал толкова самотен и изгубен, агонизиращ при мисълта, че е останал съвсем сам на този свят, че няма никой, който да го обича и да се грижи за него. Сега поне имаше Адам и Грей. Знаеше, че каквото и да се случи, двамата ще бъдат до него и ще го подкрепят, както и той тях. Тримата споделяха безрезервно доверие, приятелство и лоялност, които бяха безценни.

След вечерята останаха още дълго на масата, пиха кафе, пушиха пури и разговаряха за живота си, а Адам и Грей най-вече за детството си. За Чарли беше интересно колко различно се отнасяха двамата към младостта си. Грей отдавна бе приел факта, че осиновителите му са били ексцентрични егоисти и в резултат лоши родители. Той никога не се бе чувствал защитен, нито бе имал истински дом. Те скитаха от континент на континент винаги в търсене на нещо, което така и не намираха. Той ги сравняваше с евреите, които бродили изгубени четирийсет години в пустинята без светлина, която да ги води. Когато най-после се установили в Ню Мексико и осиновили Бой, Грей отдавна си бил тръгнал. Беше се виждал с него по време на редките си посещения у дома, но така и не изпита истинска привързаност към момчето. Грей не искаше да свързва нищо в своя живот с родителите си. За последен път видя Бой на погребението им, след това съвсем съзнателно изгуби дирите му. Понякога се чувстваше виновен, но не си позволяваше да се замисля по-дълго за това. Беше успял да се отърси от всички спомени за едно семейство, което беше твърде болезнено за него. Думата „семейство“ не събуждаше нищо у него, освен мъка. От време на време се питаше какво ли е станало с Бой след смъртта на родителите им. Но каквато и да бе съдбата му, животът му със сигурност е по-добър от този, който е споделял с безотговорните си осиновители. Грей се бе убедил в това и не си позволяваше никакво чувство на отговорност или привързаност към Бой. Понякога си казваше, че някой ден може да се свърже с него, но този момент още не бе настъпил. Всъщност се съмняваше, че изобщо някога ще настъпи. По-добре беше Бой да си остане късче от спомените за далечното минало, част от живота, към която нямаше намерение да се връща, макар че си го спомняше като мило и добро момче.

Адам, от друга страна, беше изпълнен с горчивина и гняв към родителите си. Краткото определение за майка му беше „заядлива кучка“, а за баща му — „страхлив и безгръбначен мухльо“. Беше ядосан на присъствието им в живота си или по-скоро на липсата на такова, както и на потискащия им, поне според него, начин на живот. Казваше, че всичко, което помни от детството, са постоянните натяквания на майка му, която винаги си го изкарвала на него като най-малък. Смятала го за натрапник, защото се е появил толкова късно в живота им. Най-ярките му спомени били как баща му почти никога не

се прибирал у дома. А и кой би могъл да го вини? След като на осемнайсет години Адам напуснал дома си, за да постъпи в „Харвард“, никога повече не се върнал да живее там. Достатъчно лошо било, че се налагало да прекарва ваканциите с родителите си. Твърдеше, че неприятната атмосфера в дома издълбала завинаги пропаст между трите деца. Всичко, което били научили от майка си и баща си, било да се критикуват постоянно, да се гледат отвисоко и да се заяждат за най-дребните неща.

— В нашето семейство не съществува уважение. Майка ми не уважава баща ми. Мисля, че той навярно я мрази, макар че никога не би го признал. Между нас, децата, също няма никакво уважение. Според мен сестра ми е досадна и жалка, брат ми е надут задник, чиято съпруга е копие на майка ми, а те смятат, че аз се движа само в компанията на простаци и курви. Не уважават работата ми и дори не желаят да научат нещо за нея. Интересуват се единствено от жените, с които излизам, а не от това кой съм аз. Понастоящем се виждам с тях само на сватби, погребения и за големите празници, макар че много ми се иска и това да не ми се налагаше. Ако можех да намеря подходящо извинение, досега да съм ги зарязал хиляди пъти. Рейчъл води децата, за да ги видят, така че аз не съм длъжен да го правя. А и близките ми харесват нея много повече, отколкото мен и винаги е било така. Смятат, че няма нищо лошо в това, че се омъжи втория път за християнин, стига да възпитава и отглежда децата като евреи. Ако ги слушаш, тя никога не би могла да сгреша, както аз никога не съм прав. На този етап от живота си казвам „майната им“ и на „кого му пука“.

Докато говореше, в гласа му ясно звучеше горчива нотка.

— Но все пак продължаваш да се виждаш с тях — изтъкна Грей.
— Значи може би все пак ти пука. Може би все още се нуждаеш от одобрението им или го искаш. А ако е така, всичко е наред. Само че понякога се налага да признаем пред себе си, че родителите ни не са били способни да ни дадат вниманието и обичта, от които толкова много сме се нуждаели в детството. Навярно просто не са ги изпитвали. Поне не и моите, бяха прекалено заети да се друсат, когато бяха млади, а след това се впуснаха в търсене на Светия Граал. Бяха наистина луди. Мисля, че харесвах и мен, и сестра ми, доколкото това им бе по силите, но нямаха представа как да бъдат родители. Изпитах съжаление към брат си Бой, когато го осиновиха. Би трябвало да си

вземат куче, но предполагам, че след като си тръгнах, са се чувствали самотни и затова са го осиновили.

Горката ми сестра все още е някъде в Индия, живее като монахиня из бедняшките квартали. През целия си живот е искала да бъде азиатка и сега навярно си мисли, че наистина е. Няма представа коя е в действителност, нито пък те са имали. Аз също не знаех кой съм, докато не се магнах от тях, а понякога все още се питам кой, по дяволите, съм. Мисля, че в крайна сметка най-важното за всички нас е кои сме, в какво вярваме, как живеем и дали това е животът, който бихме искали да водим. Всеки ден си задавам тези въпроси и невинаги намирам отговорите. Но поне се опитвам да ги намеря и не наранявам никого, докато ги търся.

Мисля, че е истинска пародия родители като моите да имат деца или да осиновяват деца, защото такива хора никога не би трябвало да общуват с деца. Познавам се достатъчно и тъкмо заради това не искам да имам деца и никога не съм искал. Но се опитвам да се убеждавам, че все пак родителите ми са направили най-доброто, на което са били способни, независимо че не се е получило добре за мен. Просто не искам да направя някого нещастен само заради егоистичното си желание да се възпроизвеждам. Мисля, че в моя случай е най-добре кръвната ни линия и лудостта да спрат дотук.

Грей оставаше твърд в решението си да няма деца и не съжаляваше за това. Чувстваше се напълно неспособен да се грижи за деца, нито да им даде онова, от което се нуждаеха. Мисълта да се привърже към тях или те да зависят от него го ужасяваше. Не искаше да ги излъже и разочарова или да ги подведе да очакват от него повече, отколкото би могъл да им предложи. Не искаше да нарани или неволно да измами друго човешко същество, както бе станало с него в младостта му. Никога не му бе хрумвало, че жените, които постоянно спасяваше и за които се грижеше, бяха за него като деца — птички с прекършени крила. Изпитваше непреодолимата необходимост да се грижи за някого и те удовлетворяваха тъкмо тази жажда. Адам смяташе, че Грей би бил чудесен баща, защото беше добър, интелигентен мъж със строги морални ценности, но Грей не бе съгласен.

— Ами ти, Чарли? — попита Адам. Той беше по-дързък от Грей — минаваше през табута, прекриваше забранени граници, озоваваше

се там, където и ангелите се бояха да пристъпят. Адам винаги задаваше болезнени въпроси, които караха човек да се замисли. — Доколко нормално е било твоето семейство, когато си бил дете? Двамата с Грей се надпреварвахме в състезанието за най-скапаните родители на годината и аз не съм сигурен кой печели палмата на първенството — той или аз. Моите очевидно се вписват в традиционната представа за родители, но не са ми дали повече, отколкото неговите.

И тримата вече бяха изпили доста алкохол и Адам не се притесняваше да задава неудобни въпроси на Чарли за младостта му. Те нямаха тайни един от друг и той бе споделял всичко с тях. Като Грей Чарли беше доста затворен по природа и не обичаше да говори за миналото си.

— Всъщност имах идеалните родители — въздъхна Чарли. — Любящи, отдадени на децата си, мили, разбиращи, никога не ни се караха. Майка ми беше най-добрата и чувствителна жена на земята. Нежна и предана майка, забавна, красива. А баща ми беше наистина много добър човек. Бяха прекрасни, както и детството ми, преди да починат. И — край на историята. Шестнайсет щастливи години, а след това двамата със сестра ми се озовахме сами в огромна къща, с много пари и прислужници, които да се грижат за нас, както и фондация, която тя трябваше да се научи да управлява. Тя напусна „Васар“, за да се грижи за мен, с което се справяше прекрасно две години, докато заминах за колежа. Нямах личен живот, аз бях центърът на света й. Дори не мисля, че се е срещала с някого през онова време. След това постъпих в „Принстън“, а тя вече е била болна, макар че не го знаех, а после почина. Трима души, най-прекрасните на земята, си отидоха. Като ви слушам, осъзнавам какъв голям късметлия съм бил и то не заради парите, а заради семейството, което съм имал. Майка ми и баща ми бяха прекрасни родители, а Елън беше страхотна. Но хората умират, напускат ни. Нещата се случват и в един миг целият ни живот може да се преобърне и да се промени. Бих предпочел да изгубя всичките си пари, но не и тях. Но никой не ти дава право на този избор. Налага се да се примириш с това, което ти се случва, и да играеш по правилата. Като заговорихме за игра, някой иска ли да си опита късмета на рулетката? — с весел тон попита той, сменяйки внезапно темата, а останалите двама кимнаха мълчаливо.

Това беше тъжна история и те разбираха защо Чарли не искаше да се обвърже с никого за постоянно. Вероятно се страхуваше, че ако обикне някого, той ще умре или ще го изостави. Вече го бе преживял. Хиляди пъти го бе обсъждал с терапевта си, но това не променяше нищо. Независимо колко години бе посветил на терапията, нищо не можеше да промени факта, че родителите му бяха починали, когато бе на шестнайсет, а последният му близък роднина, сестра му, си бе отишла от ужасна смърт, когато той беше само на двайсет и една. Беше толкова трудно да вярва на някого и в нещо след това. Ами ако обикнеше някоя жена и тя умреше или го напуснеше? Беше много по-лесно да открива фатални недостатъци у жените и да ги изоставя, преди те да са го направили. Макар че бе имал идеално семейство като дете, ранната смърт на родителите му и на сестра му завинаги го бяха обрекли на самотен живот, изпълнен със страх и ужас пред обвързването. Ако се осмелеше отново да обикне някого, то той със сигурност щеше да умре или да го напусне. А дори и да можеше да разчита на някой човек, рискът винаги съществуваше. Риск, който го ужасяваше и той не искаше сърцето му да бъде разбито отново, освен ако не се почувстваше напълно сигурен. Искеше стопроцентова гаранция. А тъй като никоя жена не можеше да му даде такава, не можеше да си позволи да преживее отново всички ужасни страдания. Така че, макар и любезно и деликатно, предпочиташе той да ги напусне. Все още не бе открил жената, заради която би рискувал сърцето си отново, но вярваше, че един ден ще се случи. Адам и Грей не бяха толкова сигурни. Смятаха, че Чарли завинаги ще остане сам. Тримата се разбираха толкова добре и си пасваха така идеално, защото мислеха, че са еднакви. Не желяеха да се обвързват сериозно, рискът бе прекалено голям и те вярваха, че не си заслужава. Върху им тегнеше проклятието на семействата им, което никой от тях не можеше да заличи или пренебрегне. Недоверието и страхът, с които бяха принудени да живеят, бяха единственият дар от семействата им.

Чарли поигра бакара, докато Грей наблюдаваше как Адам играе двайсет и едно, после и тримата отидоха на рулетката. Чарли заложи малко пари на черно за Грей и спечели триста долара. Грей искаше да му даде сто, но Чарли настоя да задържи всичко.

Наближаваше два след полунощ, когато тримата приятели се върнаха на яхтата — нощта бе приключила твърде рано за всички.

Почти веднага се разотидоха по каютите. Изминалият ден беше чудесен, пълен с приятни преживявания и непринудени откровения между близки. На следващия ден щяха да потеглят за Портофино. Чарли даде инструкции на капитана да отплава, преди да са се събудили, някъде към седем сутринта. Така щяха да пристигнат в Портофино в късния следобед и да разполагат с достатъчно време да се поразходят. Това беше една от любимите им спирки по време на летните им пътешествия. Грей обичаше изкуството и архитектурата на града, а особено му допадаше църквата на хълма. Чарли харесваше непринудената италианска атмосфера, ресторантите, хората. Мястото беше изключително красиво и приятно. Адам обичаше да пазарува, както и да посещава хотел „Сплендидо“, кацнал високо на хълма с изглед към пристанището. Харесваше малкия пристан, както и великолепните италиански момичета, които срещаше всяка година, както и онези, които идваха от далечни страни, за да се насладят на красивия град. Портофино излъчваше особена магия за всеки един от тях и тримата се усмихваха, когато същата нощ се унасяха в сън в уютните и удобни каюти, предвкушвайки удоволствието да го видят отново. Както всяка година пребиваването им на борда на „Блу Мун“ беше истински рай.

[1] Прочута винарна край Бордо, която произвежда червени вина от сортовете мерло и каберне совиньон; от 1855 г. е включена в списъка на най-добрите винарни. — Б.пр. ↑

[2] Кълбовиден буфер от гума или пластмаса, напълнен с въздух или пяна; провесва се зад борда, за да предпази от сблъсък с други плавателни съдове или със стената на кея. — Б.пр. ↑

3.

Пристигнаха в Портофино в четири часа следобед, тъкмо когато магазините отваряха след обедната почивка. Наложиха се да пуснат котва извън пристанището, тъй като „Блу Мун“ газеше твърде дълбоко, а водата тук бе плитка. Наоколо туристите плуваха около яхтите си, както направиха и Чарли, Адам и Грей, след като се събудиха от следобедната дрямка. В шест часа пристигнаха още няколко големи яхти и атмосферата наоколо се оживи. Беше прекрасен, слънчев следобед. Когато стана време за вечеря, никой от тримата не искаше да напуска яхтата, но в крайна сметка решиха да слязат на брега. Чувстваха се щастливи и отпочинали, наслаждаваха се на пейзажа, а кухнята на борда на яхтата винаги беше превъзходна. Но ресторантите в града също бяха добри. Имаше няколко отлични места, където можеха да похапнат нещо вкусно. Намираха се край пристанището, сгъсени между магазините. Магазините в Портофино бяха още по-изискани от тези в Сен Тропе: бутици на „Картие“, „Хермес“, „Вюитон“, „Долче и Габана“, „Селин“ и доста италиански бижутерии. Макар и малък, градът беше истинска люлка на разкоша. Животът бе съсредоточен най-вече около пристанището, а надвесените над тихия залив скали бяха наистина великолепни. Църквата „Сан Джорджо“ и хотел „Сплендидо“ бяха кацнали на срещуположни хълмове от двете страни на пристанището.

— Господи, харесвам всичко тук! — възкликна Адам с широка усмивка, докато наблюдаваше кипящия край тях живот.

Няколко жени, само по долница, тъкмо скачаха във водата от съседната яхта. Грей вече бе извадил скицника си и рисуваше, а Чарли се бе настанил на палубата с блажено изражение и пушеше пура. Портофино беше любимото му италианско пристанище и той беше щастлив, че може да остане тук колкото му се иска. Нямаше закъде да бърза. Всъщност го предпочиташе пред всички френски пристанища. Тук беше много по-спокойно и не се налагаше непрекъснато да се изплъзва от папараците както в Сен Тропе, нито да си проправя път из

претъпканите улици сред потоците хора, плъзнали от различните заведения. Имаше нещо мило и провинциално в атмосферата на Портофино, а в същото време градът притежаваше неповторима красота и чар, толкова характерни за Италия. Чарли и двамата му приятели жадуваха за това място.

Слязоха в града за вечеря, облечени с джинси и тениски. Имаха резервация в очарователен ресторант близо до площада, който бяха посещавали няколко пъти предишните години. Сервитьорите ги познаваха и се възхищаваха на „Блу Мун“. Дадоха им отлична маса отвън, откъдето можеха да наблюдават минувачите. Поръчаха си спагети, морски дарове и бутилка хубаво италианско вино. Грей говореше за местната архитектура, когато женски глас от съседната маса го прекъсна тихо.

— Дванайсети век — поправи го гласът. Бе казал, че „Кастело ди сан Джорджо“ е бил построен през четиринайсети век и сега извърна глава, за да види кой се обади. Висока екзотична жена седеше на масата до тях. Носеше червена тениска, сандали и широка памучна пола. Косата ѝ бе черна, сплетена на дълга плитка на гърба. Зелените ѝ очи се открояваха на кадифената светла кожа. Когато се обърна, за да я погледне, тя се засмя. — Извинете, беше невъзпитано от моя страна. Просто случайно зная, че замъкът е построен през дванайсети век, а не през четиринайсети. Неволно ми се изплъзна. Но съм съгласна с вас, че е една от най-красивите постройки в Италия, и ми е любимата. Гледката е прекрасна, мисля, че е най-хубавата в Европа. Сградата е възстановена през шестнайсети, но е строена през дванайсети, а не през четиринайсети — повтори непознатата и се усмихна. — Църквата „Сан Джорджо“ също датира от дванайсети век.

Погледна към петната боя по тениската му и тутакси разбра, че е художник. Бе коригирала информацията, без да звучи важно или поучително, а по-скоро развеселено и леко извинително, че се намесва в чужд разговор.

— Вие историк на изкуството ли сте? — заинтригувано попита Грей.

Жената беше много привлекателна, макар и не съвсем млада, поне според стандартите на Грей и Чарли. Изглеждаше четирийсет и пет годишна, може би малко по-млада. Седеше в компанията на

неколцина европейци, които говореха на италиански и френски. Непознатата общуваше свободно и на двата езика.

— Не, не съм — отвърна. — Просто една любознателна туристка, която идва тук всяка година. Собственик съм на галерия в Ню Йорк.

Грей се вгледа в нея с присвити очи и я позна. Казваше се Силвия Ренълдс — известна личност в артистичните среди на Ню Йорк. Беше лансирала неколцина съвременни художници, които се бяха наложили с творчеството си. Картините, които излагаше и продаваше в галерията си, бяха много авангардни и твърде различни от работите на Грей. Той никога досега не се бе срещал със Силвия, но беше чел доста за нея и бе впечатлен от личността ѝ. Тя гледаше към него и двамата му компаньони с интерес и топла усмивка. Излъчваше жизненост, енергия и особено, вълнуващо очарование. По ръцете ѝ подрънкваха множество сребърни гривни с тюркоази. Беше жена със стил.

— Художник ли сте? Или сте се изцапали, докато сте боядисвали къщата си? — явно беше всичко друго, но не и срамежлива.

— Навярно и двете — усмихна ѝ се Грей и протегна ръка. — Аз съм Грей Хок.

Представи ѝ приятелите си, а тя им се усмихна непринудено, после отмести поглед отново към Грей. Името му ѝ беше известно.

— Харесвам работите ви — рече с топла усмивка. — Съжалявам, че ви прекъснах. В хотел „Сплендидо“ ли сте отседнали? — додаде с интерес, явно забравила за европейските си приятели.

В компанията ѝ имаше няколко привлекателни жени и неколцина представителни мъже. Красива млада жена разговаряше на френски със съседа си. Адам я бе забелязал още докато се настаняваха на масата, и още не можеше да реши дали мъжът до нея ѝ е съпруг или баща. Изглеждаше много близка с него. Очевидно бяха французи. Силвия май беше единствената американка на масата, което явно изобщо не я притесняваше. Говореше с лекота френски, италиански и английски.

— Не, ние сме с яхта — отвърна на въпроса ѝ Грей.

— Щастливци. Предполагам, че пътувате на някой от онези разкошни дворци — подкачи ги Силвия.

Закачката ѝ беше незлоблива и отначало Грей не отговори, само кимна. Разбираше, че тя се шегува, а и не искаше да се изтъква. Изглеждаше мила и непринудена жена и не се надуваше въпреки успеха си.

— Всъщност пристигнахме от Франция с гребна лодка и сме опънали палатка на плажа, където ще спим тази нощ — включи се в закачката Чарли и тя се засмя. — Приятелят ми се срамува да си признае. Успяхме да съберем пари, за да си платим вечерята, но не стигнаха за хотел. Това с яхтата беше само за да ви впечатли. Когато види някоя привлекателна дама, се впуска в опашати лъжи.

Жената отново се засмя. Усмихнаха се и приятелите ѝ.

— В такъв случай се чувствам поласкана. Има и по-лоши места за нощувка от палатка на плажа край Портофино. Тримата заедно ли пътувате? — продължи тя да разпитва Чарли, заинтригувана от тримата привлекателни мъже.

Всички изглеждаха интересни. Грей приличаше на типичен художник, Адам — на актьор, а Чарли — на собственик на банка. Обичаше да отгатва професиите на хората. В известно отношение не беше особено далеч от истината. У Адам имаше нещо театрално и емоционално и не беше трудно да си го представиш на сцената. Чарли изглеждаше изключително представителен дори по тениска и мокасини „Хермес“, без чорапи. Не ѝ приличаха на безделници, търсеци забавления. Имаха особено излъчване, което предполагаше, че са стойностни личности. С Грей беше най-лесно да се общува, а и той пръв бе подел разговора. Тя се бе заслушала в обясненията му и ѝ се бе понаравило мнението му за местната архитектура и изкуство. С изключение на грешката му за замъка, всичко, което бе казал, беше точно и уместно. Очевидно имаше задълбочени познания по история на изкуството.

Сътрапезниците ѝ вече бяха платили сметката и наставаха. Силвия ги последва и докато заобикаляше масата, новите ѝ американски познати забелязаха, че има страхотни крака. Спътниците ѝ погледнаха към тримата мъже и Силвия учтиво ги представи сякаш отдавна се познаваше с тях.

— В хотела ли се връщате? — обърна се Адам към Силвия.

Френското момиче го наблюдаваше и той реши, че мъжът с нея е баща ѝ, след като тя открито флиртуваше с Адам и не показваше

никакъв интерес към останалите мъже в групата.

— Първо смятаме малко да се поразходим. За нещастие магазините са отворени до единайсет. При всяко идване направо се разорявам. Не мога да им устоя — отвърна Силвия.

— Искате ли да пийнем по нещо по-късно? — попита Грей, набрал смелост.

Не я сваляше, но му харесваше. Беше открита, естествена и мила и му се искаше да си поговорят за местното изкуство.

— Защо не дойдете в хотел „Сплендидо“? — предложи тя. — Предполагам, че ще прекараме половината нощ в бара. Ще ни намерите там, когато и да дойдете.

— Ще дойдем — обеща Чарли и тя забърза, за да настигне приятелите си.

— Свалката е готова! — заяви Адам, след като тя се бе отдалечила достатъчно и не можеше да ги чуе, но Грей поклати глава.

— Не мисля. Просто иска да си поговорим за изкуството — възрази той, но Адам махна с ръка.

— Не говорех за теб, тъпчо, а за себе си. Забеляза ли младата францужойка в другия край на масата? Беше с някакъв дъртак, когото взех за неин съпруг, но вече не мисля така. Тя ми хвърляше доста разгорещени погледи.

— О, за Бога! — завъртя очи Грей. — Не ти ли стигнаха горещите преживявания от миналата нощ? Наистина си секс маниак!

— Да, такъв съм. А и тя е много хубава.

— Силвия Ренълдс? — Грей изглеждаше изненадан, не му се струваше подходяща за Адам.

Беше поне два пъти по-възрастна от младите момичета, с които обикновено излизаше. По-скоро беше от типа жени, които харесваше Грей, макар че нямаше романтичен интерес към нея, само професионален, а и тя имаше доста връзки в света на изкуството в Ню Йорк, които можеха да му бъдат полезни. Чарли отбеляза, че отначало не я познал, но сега бил съвсем наясно коя е.

— Не, имам предвид младата — отново го поправи Адам. — Готиното миньонче. Прилича на балерина, но човек никога не може да е сигурен с тези европейки. Всеки път, когато се запозная с някоя млада хубавица, се оказва, че или следва медицина, или право, или някоя инженерна специалност, или е ядрен физик.

— Е, най-добре е да се държиш прилично. Нищо чудно да се окаже дъщеря на Силвия.

Макар че това едва ли би спряло Адам. Когато ставаше дума за жени, той не се боеше от нищо и не страдаше от угризения на съвестта или морални предразсъдъци — до известни граници, разбира се. Но смяташе, че всички са разрешен лов, стига да не бяха омъжени. Не се занимаваше със семейни, но нищо друго не бе в състояние да го спре.

Като всички останали туристи след вечеря тримата приятели се разходиха из площада, обиколиха магазините и към полунощ влязоха във фойето на хотела. Както им бе казала Силвия, цялата им група все още беше в бара. Всички се смееха, разговаряха и пушеха, а когато тя видя тримата мъже, им махна с широка усмивка. Представи ги отново на приятелите си, а столът до младото момиче, на което бе хвърлил око Адам, се оказа празен, така че той я попита дали може да седне до нея. Младата жена му отговори на отличен английски, макар че по акцента ѝ си личеше, че е французойка. Силвия обясни на Грей, че момичето, с което разговаря Адам, е нейна племенница. Чарли се оказа настанен между двама мъже. Единият беше италианец, а другият — французин. Само след минути тримата се увлякоха в интересен разговор за американската политика и ситуацията в Близкия изток. Един от онези типични за европейците разговори, когато се говори за същината на нещата без заобикалки и всеки изразява твърдото си становище. Чарли обичаше подобни полемки. След броени минути Силвия и Грей се впуснаха в оживена дискусия за изкуството. Оказа се, че тя е следвала архитектура и е живяла двайсет години в Париж. Била омъжена за французин, но от десет години била разведена.

— След като се разведохме, нямах представа какво ще правя, нито къде ще живея. Той беше художник, а аз нямах никакви пари. Искях да се върна у дома, но осъзнах, че вече отдавна нямам такъв. Израснала съм в Кливланд, а по онова време родителите ми бяха починали и не бях живяла там, откакто завърших гимназия. Така че взех двете си деца и заминахме за Ню Йорк. Намерих си работа в една галерия в Сохо и веднага щом успях да събера малко пари, отворих своя собствена. За моя изненада ми провървя. И ето сега, десет години по-късно, все още управлявам галерията. Дъщеря ми учи във Флоренция, а синът ми скоро ще получи магистърска степен в Оксфорд. Понякога се питам какво, по дяволите, търся Ню Йорк. —

Жената пое дълбоко дъх и му се усмихна. — Разкажи ми за работата си.

Той ѝ обясни посоката, която следваше през последните десет години, и мотивите за избора си. Тя отлично разбра какво искаше да ѝ каже, след като сподели какви фактори бяха повлияли на оформянето му като художник. Творчеството му не беше в стила, който тя лансираше в галерията си, но изпитваше огромно уважение към мнението му, както и към работите му, някои от които бе виждала преди няколко години. Той ѝ обясни, че междувременно вижданията му доста са се променили, но тя оставаше впечатлена от ранните му творби. Установиха, че са живели само на няколко пресечки един от друг в Париж и то по едно и също време. Силвия без никакво притеснение му каза, че е на четирийсет и девет години, въпреки че изглеждаше на около четирийсет и две. У нея имаше някаква особена топлина и чувственост. Не приличаше на американка или францужойка, с прибраната назад коса и големите зелени очи напомняше по-скоро на латиноамериканка. Явно се чувстваше удобно в собствената си кожа и се приемаше такава, каквата е. Беше само една година по-млада от Грей и в някои отношения животът им си приличаше. Тя също обичала да рисува, но си призна, че не е особено добра. Правела го просто за забавление, но изпитваше дълбока любов и преклонение към изкуството.

Наближаваше три след полунощ, когато тримата приятели от „Блу Мун“ най-после се наканиха да си вървят.

— По-добре да се прибираме — рече Чарли.

Бяха прекарали много приятна вечер — часовете бяха изтекли незабелязано за него в интересен разговор с мъжете от групата. Грей и Силвия също не спряха да бърбят. Въпреки че племенницата на Силвия безспорно беше много хубаво момиче, Адам се оказа въввлечен в разгорещен дебат с адвокат от Рим, който му достави удоволствие дори повече от флирта с момичето. Всички бяха прекарали приятно и домакините им се изправиха със съжаление, за да ги изпратят.

— Бихте ли искали да прекарате утрешния ден на яхта? — отпрати щедра покана към групата Чарли и всички се усмигнаха и кимнаха.

— Нима ще се поберем на една гребна лодка? — подразни го Силвия. — Май ще се наложи да се редуваме.

— До утре ще се опитам да измисля нещо — обеща Чарли. — Ще ви вземем от пристанището в единайсет.

Даде ѝ телефонния номер на яхтата, в случай че променят плановете си. Няколко минути по-късно се сбогуваха. Тримата мъже изглеждаха доволни, когато се спускаха по хълма към моторницата на кея. Точно това обичаха най-много в тези пътешествия. Посещаваха различни места, забавляваха се и се запознаваха с интересни хора. Всички бяха единомислени, че вечерта, прекарана с европейците, е една от най-хубавите през тази ваканция.

— Силвия е невероятна жена — с възхищение отбеляза Грей, а Адам се засмя.

— Е, поне съм сигурен, че не си хлътнал по нея — додаде, докато приближаваха към пристанището.

Моторницата ги очакваше с двама моряци от екипажа на борда.

— Откъде знаеш, че не съм хлътнал? — озадачено попита Грей. — Всъщност наистина не съм. Но съм впечатлен от познанията и интелекта ѝ. Харесва ми да разговарям с нея. Тя е невероятно откровена, с трезва преценка относно артистичния свят в Ню Йорк. Не се занимава с глупости и не говори празни приказки.

— Зная. Разбрах го, докато ви слушах. Освен това зная защо не те привлича в романтичен план — защото не е луда. Изглежда напълно нормална. Никой не заплашва живота ѝ, не прилича на човек, който би се оставил да бъде малтретиран от когото и да било, нито на жена, чиито успокоителни и антидепресанти току-що са свършили. Изобщо не смятам, че има вероятност да се влюбиш в нея, Грей — шеговито заключи Адам.

Силвия не беше от типа жени, с които обикновено се забъркваше приятелят му. Изглеждаше уверена, компетентна и напълно нормална. Може би дори по-нормална от повечето хора.

— Човек никога не знае — отбеляза философски Чарли. — В Портофино се случват чудеса. Мястото е много романтично.

— Но не чак толкова — възрази Адам, — освен ако утре в единайсет не получи нервна криза.

— Мисля, Адам, че Чарли е прав — честно призна Грей. — Изпитвам фатално привличане към жени, нуждаещи се от помощ. Когато съпругът ѝ я напуснал заради друга жена, тя си взела децата и се преместила в Ню Йорк без пукната пара в джоба. Две години по-

късно вече била собственик на галерия, при това една от най-успешните в Ню Йорк. Жени като нея не се нуждаят от спасител.

Познаваше се добре, както и приятелите му го познаваха, но Чарли все още таеше надежда. Винаги беше така, дори когато ставаше дума за него самия.

— Може да се окаже освежаваща промяна — подхвърли и се усмихна.

— Предпочитам да бъдем приятели — разумно изтъкна Грей. — Приятелството е по-дълготрайно.

Чарли и Адам бяха напълно съгласни с последното. След като се озоваха на борда, тримата си пожелаха лека нощ и се прибраха в каютите си след още една прекрасна вечер.

На другия ден цялата група пристигна, докато тримата приятели довършваха закуската си. Чарли ги разведе из яхтата. Малко след това вдигнаха котва и се отправиха в открито море. Всички бяха изключително впечатлени от великолепия плавателен съд.

— Чарли ми каза, че пътувате заедно всяка година по един месец. Предполагам, че е страотно — усмихна се Силвия на Грей, докато отпиваха от коктейлите „Върджин Блъди Мери“.

Грей реши, че ще е много по-забавно, ако двамата със Силвия останат трезви. Никой от тях нямаше проблем с алкохола, но когато бяха на яхтата, приятелите пиеха много повече от обикновено — като непослушни тийнейджъри, избягали от надзора на родителите си. В компанията на Силвия беше по-голямо предизвикателство да се държи като възрастен. Тя беше толкова умна, толкова компетентна, че не му се искаше, докато общува с нея, разумът и сетивата му да са замъглени. Когато яхтата спря и хвърли котва, двамата бяха потънали в задълбочен разговор за ренесансовите фрески в Италия.

След минути всички бяха нахлузили банските си костюми и наскачаха във водата. Лудуваха и се плискаха като деца, двама от приятелите на Силвия караха водни ски, а Грей забеляза, че Адам и племенницата на Силвия се носят с джет по вълните наоколо.

Плуваха и се забавляваха почти до два следобед, а през това време стюардите подредиха разкошен бюфет от морски дарове и различни видове паста. Настаниха се да обядват на отрупана трапеза, като поливаха блюдата с италианско вино. Минаваше четири, а сътрапезниците все още бяха увлечени в оживен разговор. Дори Адам

бе принуден да блесне с интелекта си пред племенницата на Силвия — оказа се, че момичето следва политически науки в Париж и възнамерява да пише докторат. Баща ѝ бил министър на културата, а майка ѝ — гръден хирург. И двамата ѝ братя бяха лекари, тя говореше пет езика и смяташе да защити правна степен след доктората по политически науки. Обмисляше кариера в политиката. Това не беше момиче, което би му поискало имплантанти. Очакваше интелigentен разговор, което беше истински шок за Адам. Той не бе свикнал жените на нейната възраст да са толкова прями, нито толкова сериозно отдадени на образованието си. На минаване покрай тях Чарли се засмя — тя говореше за световните фондови пазари, а Адам изглеждаше нервен. Красивата францужойка направо го бе сложила в малкия си джоб и въпреки че бе толкова млада, той въобще не можеше да ѝ съперничи.

Силвия и Грей прекараха следобеда в разговор за изкуството, доволни, че никой не ги прекъсва. Минаваха от един исторически период на друг, правеха съпоставки между политика и изкуство. Чарли наблюдаваше всички с бащинско задоволство, грижеше се да не им липсва нищо и да се чувстват на борда като у дома си.

Денят беше толкова красив, че гостите приеха поканата на домакиня да вечерят на палубата. Наближаваше полунощ, когато яхтата приближи бавно до кея след кратко спиране за още едно плуване — на лунна светлина. За пръв път от сутринта Силвия и Грей замълчаха и просто се наслаждаваха на водата. Тя беше отличен плувец и явно знаеше какво прави, независимо дали се отнася до изкуство или спорт. Грей никога не бе срещал жена като нея. Докато плуваха към яхтата, му се дощя да бе тренирал повечко. Не му се случваше да мисли често за това. Но тя бе в отлична форма и почти не се бе задъхала, когато се качиха на борда. За жена на нейната възраст, а дори и за по-млада, изглеждаше страхотно по бикини, но явно не отдаваше голямо значение на външността, за разлика от племенницата си, която неуморно флиртуваше с Адам. Силвия не ѝ каза нищо, добре осъзнаваше, че тя вече е голяма жена и е свободна да прави каквото си пожелае. Нямахме навик да направлява живота на другите. Племенницата ѝ сама си бе господарка.

Преди да си тръгнат, Силвия попита Грей дали би искал на следващата утрин да отидат заедно до „Сан Джорджо“. Каза, че е

ходила много пъти, но никога не ѝ омръзва. Той прие с готовност и се уговориха да се срещнат на пристанището в десет. В поканата ѝ нямаше скрит подтекст — тяхното зараждащо се приятелство бе основано най-вече на споделената любов към изкуството. Тя му каза, че заминава на по следващия ден, и Грей беше щастлив, че ще има възможност да я види преди това.

— Колко мили и приятни хора — отбеляза Чарли, след като гостите си тръгнаха.

Адам и Грей охотно се съгласиха с него. Прекараха чудесен ден и още по-чудесна вечер. Разговорите бяха занимателни, плуването — неповторимо забавление, храната — обилна, а новите им приятели — необикновено интелигентни и интересни.

— Забелязах, че племенницата на Силвия няма да прекара нощта тук — подразни Чарли Адам, който изглеждаше малко разочарован. — Не се ли опита да я свалиш?

— Не съм сигурен, че съм достатъчно умен, за да имам успех пред нея. С това момиче имам чувството, че не съм завършил „Харвард“, а едва съм изкарал гимназия. Като нагазихме в правните теми и започнахме да обсъждаме недостатъците на американската правна система и конституционното право, толкова противоположни на френската законодателна система, се почувствах като пълен глупак. Изобщо забравих за всякакви свалки, а когато се сетих, бях прекалено изтощен за каквото и да било. Тя може да скрие шапката на най-големите умници, които познавам. Би трябвало да излиза с някой от моите професори в „Харвард“, а не с мен.

Странно, но му напомняше малко за Рейчъл, когато бяха млади — бившата му съпруга беше дяволски умна и самоуверена, дипломира се по право в „Харвард“ с пълно отличие. Приликата бе угасила сексуалния му плам и той реши да не сваля момичето — щеше да му струва прекалено много усилия, а и отдавна бе забравил половината от нещата, за които тя го питаше. През целия ден, както и вечерта бе кръстосвала шпаги с него на интелектуалното поле. Отначало му хареса и го прие като предизвикателство, но накрая се умори и се чувства стар. Отдавна бе отвикнал от подобни занимания. Беше много по-лесно да купи имплантанти и нов нос на някое младо момиче, отколкото да му съперничи по ум. Това го караше да се чувства невеж, мачкаше егото му и определено не му действаше като

афродизиак. За разлика от Грей, който бе очарован от разговора с леля й и се чувстваше въодушевен и запален от становищата, които бяха обменили, от нещата, които бе научил от нея. Силвия имаше задълбочени познания по много предмети и най-вече в областта на изкуството, което беше нейната страст, както и неговата. Но Грей не искаше да прави секс с нея, въпреки че я намираше за красива и привлекателна. Искаше само да я опознае по-добре, да разговаря с нея колкото може по-дълго. Беше във възторг от срещата им.

Тримата мъже пийнаха по чаша вино и изпушиха по една ароматна пура на палубата, преди да се приберат по каютите си щастливи, отпочинали и доволни. Нямаха планове за следващия ден и Адам и Чарли решиха да спят до късно. Грей вече очакваше с нетърпение разходката със Силвия и посещението на църквата „Сан Джорджо“. Спомена го на Чарли, докато слизаха по стълбичката към долната палуба, и приятелят му остана доволен. Знаеше, че Грей води самотен живот, и смяташе, че Силвия Ренълдс би могла да му бъде добра и полезна приятелка. Той толкова упорито се бе трудил и беше толкова талантлив, че Чарли се надяваше един ден да пробие. Вярваше, че Силвия може да го представи на подходящите хора от света на изкуството в Ню Йорк. Може и да не събуждаше романтични желания у Грей, нито пък беше жена, в която той би се влюбил, но Чарли бе убеден, че би била страхотна приятелка. На него самият му беше приятно да разговаря с нея. Беше културна и образована, но без надута показност. Според него беше много мила и остана доста изненадан, че нямаше връзка с някого от компанията. Силвия беше хубава жена и мнозина мъже, особено европейци, биха я харесали. Макар и само с три години по-голяма от него, тя беше с петнайсет години по-възрастна от жените, с които той обикновено излизаше. Животът не беше честен спрямо жените на нейната възраст, особено в Щатите. Най-много се търсеха и ценяха жените между двайсет и трийсет години. Жените на възрастта на Силвия биха привлекли малцина мъже и то такива, които не биха се почувствали застрашени от интелекта и способностите им. Момичетата, с които обикновено имаше връзка Адам, се смятаха за значително по-желани, отколкото жени с интелекта на Силвия. Чарли знаеше, че в Ню Йорк има много жени като нея, както в Париж или навсякъде по света. От тях се излъчваше атмосфера на независимост и самоувереност, те не се

плашеха от самотата и се чувстваха добре и без постоянното присъствие на мъж до себе си. Силвия, изглежда, изобщо не се притесняваше от това и беше очевидно, че е съвсем искрена и не се преструва заради тях или който и да било друг. Чарли бе споделил мнението си за нея с Грей, докато предишната вечер пушеха пурите си.

На следващата сутрин, докато се изкачваше заедно с нея по хълма към църквата „Сан Джорджо“, Грей установи, че приятелят му не беше сгрешил в преценката си за Силвия.

— Не си омъжена, нали? — попита той предпазливо, любопитен да узнае повече за нея, а не само да чуе обясненията ѝ за историческото място, което посещаваха; тя беше интересна жена и той искаше да ѝ стане приятел.

— Не, веднъж вече бях — отвърна тя, внимателно подбирайки думите си. — Харесваше ми, когато бях омъжена, но не съм сигурна, че някога отново бих се омъжила. Понякога ми се струва, че харесвам обвързването и семейния живот повече от конкретния мъж. Бившият ми съпруг беше художник, абсолютно обсебен от собствената си персона. Според него целият свят се въртеше около него. Аз го обожавах почти толкова много, колкото той сам се обожаваше. Нищо друго не съществуваше за него — изрече тя с равнодушен тон. Не се усещаше горчивина, просто бе приключила с това и Грей го разбра. — Нито децата, нито аз, нито който и да било друг. Сякаш той беше центърът на вселената. След известно време човек се уморява от подобен нарцисизъм. При все това сигурно още щях да съм омъжена за него, ако не ме бе напуснал заради друга жена. Беше на петдесет и пет, аз — на трийсет и девет; прекалено стара, поне в неговите очи. Тя беше на деветнайсет. Първоначално ударът за мен беше голям. Те се ожениха. През следващите три години им се родиха три деца, след което той напусна и нея. Нашият брак поне продължи доста по-дълго — двайсет години. А тя успя да го задържи само четири.

— Предполагам, че я е напуснал заради някоя дванайсетгодишна? — саркастично подхвърли Грей, неочаквано почувствал се силно разгневен.

Струваше му се, че съпругът ѝ е постъпил много зле, изоставяйки я без никакви пари, сама с две деца. Но тя бе заминала за Ню Йорк и бе успяла да се справи сама.

— Не, последната беше на двайсет и две. Твърде стара според неговите стандарти. Аз бях на деветнайсет, когато се оженихме, и следвах история на изкуството в Париж. Последните му две съпруги са манекенки.

— Вижда ли се с децата?

Тя се поколеба, преди да отговори, сетне поклати глава. Изглежда, темата беше твърде болезнена за нея.

— Не, за девет години ги потърси два пъти. Те го преживяха много трудно. Миналата година почина. Смъртта му остави много въпроси без отговор за децата ми, като например какво са означавали за него, ако изобщо са означавали нещо. А у мен остана тъга. Аз го обичах, но с неговата самовлюбеност нямахме шанс. В края на краищата подобни хора ценят и обичат единствено себе си. Просто не им остава любов за другите.

Каза го без огорчение и озлобление, като съобщение на обикновен факт. Тонът ѝ бе тъжен, но без омраза.

— Мисля, че съм срещал подобни случаи. — Грей не навлезе в подробности с какви психически болни жени се е забърквал. Щеше да му е трудно да ѝ обясни, а и тя сигурно щеше да му се присмее, както всички останали. Само той можеше да разбере лудостта, царяща в личния му живот. — Никога ли не си изпитвала желание да опиташ отново с някой друг?

Знаеше, че проявява любопитство, но му се струваше, че тя няма нищо против. Силвия беше удивително честна и откровена със себе си и той ѝ се възхищаваше за това. Човек оставаше с впечатлението, че тя не таи тъмни тайни, не крие нищо. Не е объркана относно това коя е, какво иска от живота или в какво вярва, макар че навярно в душата ѝ бяха останали белези от минали болки и страдания. Всички хора на тяхната възраст ги имаха и никой не бе изключение.

— Не, никога не съм имала желание отново да се омъжа. А на моята възраст не виждам смисъл да го направя. Не искам повече деца, поне не мои. Не бих имала нищо против нечии други деца. Бракът е почитана институция и аз вярвам в нея, както и в целите ѝ. Просто не смятам, че е удачна за мен. Вероятно не е. Не мисля, че бих имала куража отново да се омъжа. След развода си живях с един мъж шест години. Той беше изключителен човек и забележителен творец — скулптор. Страдаше от силна депресия, но отказваше да взема

лекарства. Всъщност беше алкохолик и животът му бе пълна бъркотия. Независимо от всичко аз го обичах, но разбирах, че връзката ни е невъзможна. Нямаше никакво бъдеще.

Замълча за миг, докато той изучаваше лицето ѝ. Имаше някаква мъка, стаена под спокойното ѝ изражение, и му се искаше да разбере какво я причинява. Усещаше, че ако иска да опознае Силвия, трябва да узнае края на историята.

— И ти го напусна? — попита предпазливо, докато приближаваха църквата.

— Не, не го напуснах. Навярно трябваше да го сторя. Може би тогава той щеше да спре да пие или щеше да започне да си взима лекарствата, а може би — не. Кой знае? Трудно е да се каже. — Звучеше спокойно и тъжно, сякаш се е примирила с ужасната трагедия и неминуемата загуба.

— Той ли те напусна?

Грей не можеше да си представи, че някой ще ѝ го причини и то два пъти. Но на този свят имаше доста странни хора, които пропиляваха дадените им възможности, сами се проваляха и разрушаваха живота си. Нищо не можеше да се направи за това. Беше го научил през годините.

— Не, самоуби се — тихо промълви Силвия. — Преди три години. Беше ми нужно доста време, за да го преживея и да се примиря със случилото се. Стана още по-трудно, когато Жан-Мари, бащата на децата ми, почина миналата година. Загубата му отвори отново старите рани, предполагам, че скръбта и болката въздействат по този начин. Но се случи и аз нищо не мога да променя, без значение колко силно го обичах. Той просто не можеше да продължава, а аз бях безсилна да му помогна. Много е трудно да се живее с това.

Но той усещаше по гласа ѝ, че се бе справила. Беше преживяла много изпитания и накрая бе оцеляла. И докато я гледаше в този момент, Грей бе сигурен, че тя е жена, която е родена, за да оцелява. Искеше му се да я прегърне и да я притисне до гърдите си, но не я познаваше достатъчно. А и не искаше да се натрапва в болката ѝ. Знаеше, че няма право на това.

— Съжалявам — изрече меко, но в тази дума се съдържаха толкова много чувства.

След всички луди, с които се бе забърквал и които бяха превръщали всеки миг от живота му в драма, сега пред него бе една жена, напълно нормална и разумна, преживяла истинска трагедия и при все това не бе позволила това да я съсипе и унищожи.

— Благодаря ти.

Силвия му се усмихна, докато влизаха в църквата. Поседяха притихнали вътре доста дълго време, а после я обиколиха отвътре и отвън. Сградата беше красива, строена през дванайсети век. Силвия му показва неща, които той не бе забелязал досега, макар че бе идвал тук много пъти. Минаха два часа, преди отново да се запътят към пристанището.

— Какво представляват децата ти? — с любопитство попита той.

Беше интересно да мисли за нея като за майка, след като изглеждаше толкова независима и цялостна. Предполагаше, че е добра майка, макар че не му се искаше да се задълбочава в това. Предпочиташе да я възприема единствено като своя приятелка.

— Интересни. Умни — без излишна скромност отвърна тя. В гласа ѝ прозвуча истинска гордост, което го накара да се усмихне. — Дъщеря ми е художник, учи във Флоренция. Синът ми следва древногръцка история. В някои отношения прилича на баща си, но е много по-добър, слава богу. Дъщеря ми е наследила от него таланта, но нищо друго. Много прилича на мен. Може да управлява света и навярно ще го стори. Надявам се един ден да ме наследи в галерията, но не съм сигурна, че ще го пожелае. Тя си има свой живот и свои цели. Но гените са удивително нещо. Откривам и себе си, и баща им в тях, дори в любимите им сладоледи или цветове. Изпитвам огромно уважение към гените, след като съм родила и отгледала две деца. Не съм сигурна дали това, което правим като родители, наистина има някакво значение или им влияе.

Спряха пред малко кафене и той я покани да изпият по чаша.

— Ами ти? — попита Силвия, след като се настаниха на масата.
— Защо нямаш семейство?

— Ти сама го каза току-що. Гените. Аз съм осиновен, нямам представа кои са родителите ми и какво съм наследил. Това ме ужасява. Ами ако сред предците ми има убиец? Имам ли право да прехвърля това бреме на друго човешко същество? Освен това животът

ми като дете беше пълна лудница. Израснах с мисълта, че детството е някакъв вид проклетие. Не бих могъл да го причиня на някой друг.

След това ѝ разказа нещичко за детството си. За скитанията из Индия, Непал, Карибите, Бразилия, джунглите на Амазонка. Животът му приличаше на околосветска обиколка с двама родители, които нямаха представа какво правят, почти непрекъснато замаяни от наркотиците, докато накрая откриха Бога. Имаше доста за обясняване, но той се постара да ѝ даде най-сбитата представа, а тя бе заинтригувана от разказа му.

— Е, някой от предците ти трябва да е бил талантлив художник. А това не е чак толкова лошо наследство.

— Обаче само Бог знае какво още има. През живота си съм познавал твърде много побъркани хора — родителите ми, жените, с които съм имал връзка. Не бих си позволил да имам дете от нито една от тях. — Грей беше откровен с нея, както и тя с него.

— Толкова зле ли беше? — усмихна му се тя.

Разказът му не я бе изплашил. Изпитваше единствено дълбоко съчувствие към него. Беше имал труден живот като дете, а оттогава бе усложнявал нещата по свой избор. Ала началото не бе негов избор, а на съдбата.

— Много зле — усмихна се Грей. — През целия си живот се опитвам да спасявам другите. Един Бог знае защо. Може би това е мисията ми на тази земя, за да изкупя греховете си.

— И аз смятах така. Приятелят ми, скулпторът, беше частица от това изкупление. Исках да се чувства добре, всичко да е наред в живота му и така и не успях. Никога не можеш да оправиш живота на друг човек. — Също като него и тя бе достигнала до тази истина по труден начин. — Странно е, че когато хората се отнасят лошо към нас, ние се чувстваме отговорни и поемаме тяхната вина. Никога не съм разбирала защо, но изглежда, че така става — заключи мъдро Силвия; беше ясно, че доста е мислила по въпроса.

— И аз започнах да го осъзнавам — тъжно кимна събеседникът ѝ.

Беше го срам да признае колко неуравновесени и объркани бяха всички жени в живота му, да уточни, че след всичко, което бе направил за тях, почти всички накрая го зарязваха заради друг мъж. До известна

степен, макар и без такива крайности, Силвия бе преживяла почти същото. Но изглеждаше много по-спокойна и по-уверена от него.

— Ходил ли си на терапия? — прямо го попита тя, сякаш се интересуваше дали е бил по-рано в Италия.

Той поклати глава.

— Не. Изчетох доста книги как да си помогнем сами, аз самият съм духовна личност. Платил съм за безброй часове за лечение на жените, с които съм имал връзка, но никога не ми е хрумвало аз самият да посещавам терапевтични сеанси. Смятах, че аз съм наред, а те са лудите, може би е било тъкмо обратното. По някое време човек е длъжен да се запита защо винаги се забърква с подобни хора. Никога не може да се очаква да излезе нещо добро. Те просто са прекалено откачени.

Грей се усмихна, а Силвия се засмя. Тя също бе стигнала до подобно заключение и затова не бе имала сериозна връзка след самоубийството на скулптора.

Бяха ѝ нужни две години, за да го осъзнае и то благодарение на терапевта си. През последните шест месеца бе излизала няколко пъти с мъже — единият беше по-млад художник, едно голямо разглезено дете, и два пъти с мъже, които бяха с двайсетина години по-възрастни от нея. Но след тези срещи бе осъзнала, че е надраснала този етап от живота си, а и двайсет години бе твърде голяма разлика. Мъжете на нейната възраст се интересуваха от по-млади жени. След това имаше няколко уредени срещи, които бяха истинска катастрофа. В момента смяташе, че е най-добре да бъде сама. Не ѝ харесваше, липсваше ѝ топло мъжко тяло, до което да се сгуши през нощта. Сега, когато децата ѝ ги нямаше, почивните дни ѝ се струваха мъчително самотни, а се чувстваше още твърде млада, за да се откаже завинаги да има мъж в живота си. Но двамата с терапевта ѝ бяха обсъдили вероятността никога да не се появи подходящият човек и тя искаше да свикне с това и да го приеме спокойно. В същото време не желаше някой да преобърне живота ѝ. Връзките бяха прекалено сложни и объркани, а самотата — твърде тежка. Силвия се намираще на кръстопът — нито беше млада, нито твърде стара. Твърде стара, за да се забърка с неподходящ мъж или с личност с труден характер, но твърде млада, за да се примири със самотата до края на дните си. Обаче осъзнаваше, че последното не е изключено. Тази перспектива донякъде я плашеше, но

повече се страхуваше от нова трагедия или катастрофа. Опитваше се да живее ден за ден, затова в живота ѝ нямаше мъж и пътуваше с приятелите си. Сподели всичко това с Грей спокойно, без да се притеснява, без патос, отчаяние и тъга. Беше жена, която се опитваше да изгради живота си, и бе напълно способна да се грижи за себе си. Той я слушаше, без да откъсва поглед от лицето ѝ, а накрая поклати глава.

— Може би всичко това ти звучи прекалено ужасно или налудничаво? — попита Силвия. — Понякога и аз самата се чудя.

Беше удивително честна с него — едновременно силна и уязвима, което го смайваше. Никога досега не бе срещал човек като нея, мъж или жена, и му се искаше да я опознае по-добре.

— Не, не ми звучи ужасно. Явно е трудно, но е истинско. Животът е трудна реалност. Струваш ми се напълно нормална и разумна. Във всеки случай много по-нормална от мен самия. И дори не ме питай за жените, с които съм се забърквал — всички понастоящем са в специализирани заведения, където им беше мястото, когато се запознавах с тях. Не зная какво ме е накарало да си мисля, че мога да се правя на Господ и да променя всичко, което им се е случило. По-голяма част от страданията си ги бяха причинили самите те. Не зная защо си мислех, че заслужавам подобно мъчение, но доста отдавна престана да ми харесва. Повече не мога да живея така, предпочитам да съм сам. — Беше напълно сигурен в думите си, особено след всичко, което тя му бе разказала. Самотата беше за предпочитане пред компанията на лудите жени, с които бе имал връзка. Сега беше самотен, но в живота му нямаше лудост. Възхищаваше ѝ се за това, което правеше и на което се бе научила, и искаше да следва примера ѝ. За него Силвия Ренълдс беше олицетворение на здравия разум. Докато я слушаше, не можеше да реши дали я желае като жена или просто като приятелка. И двете възможности му се струваха добри. Тя беше много красива жена, но най-много ценеше приятелството ѝ. — Може би, като се приберем в Ню Йорк, някой път ще отидем заедно на кино? — предложи предпазливо.

— С удоволствие — непринудено отвърна тя. — Обаче те предупреждавам, че имам лош вкус по отношение на филмите. Децата ми никога не ходят с мен на кино. Мразя чуждестранните филми и филмите за изкуство, секс, насилие, тези с тъжен край или глупавите

комедии. Обичам филмите, които разбирам, с хубав край, които ме карат да се смея и да плача и да стоя будна до среднощ. Ако се налага да се питаш какво са искали да кажат създателите на филма, след като излезеш от киносалона, трябва да гледаш този филм с някой друг, не с мен.

— Идеално. Ще гледаме по телевизията повторенията на „Аз обичам Луси“^[1] и ще си вземем филми на Дисни. Ти ще донесеш пуканките, а аз ще осигуря филмите.

— Договорихме се! — усмихна му се Силвия.

След това Грей я изпрати до хотела, а на сбогуване я прегърна и ѝ благодари за прекрасната сутрин, прекарана в нейната компания.

— Наистина ли си тръгваш утре? — с разтревожен вид попита той.

Искаше му се да се видят отново, преди и двамата да напуснат Портофино. Или ако не успеят, да се срещнат в Ню Йорк. Знаеше, че няма да има търпение да ѝ се обади, когато се върне. Никога през живота си не бе срещал жена като нея, никога досега не бе изпитвал такова желание да говори с жена. Беше прекалено зает да ги спасява и не му бе хрумвало да търси приятелка в някоя от многобройните жени, преминали през живота му. А Силвия Ренълдс беше тъкмо такава. На петдесет години, в Портофино, което дори на самия него му се струваше налудничаво, Грей смяташе, че най-после е открил жената на мечтите си. Нямаше представа какво ще каже тя, ако ѝ го признае. Вероятно ще побегне като подгонена от дявола или ще позвъни в полицията. Питаше се дали не е прихванал от лудостта на жените, с които е излизал, или поначало си е бил не по-малко луд от тях. Силвия не беше луда. Тя беше красива, умна, уязвима, открита и истинска.

— Утре си тръгваме — тихо отвърна тя, също натъжена, че се разделят. Чувстваше се малко нервна и притеснена. Въпреки че бе заявила на терапевта си, че е готова за връзка с мъж, сега, когато го бе срещнала, ѝ се искаше да побегне, за да не бъде отново наранена. Но в същото време ѝ се щеше да го види поне още веднъж. Когато му се усмихна, в главата ѝ цареше пълен хаос. — Ще прекараме уикенда в Сардиния, а после ще замина за Париж за срещи с художници. След това ще прекарам една седмица с децата си в Сицилия. Ще се върна в Ню Йорк след две седмици.

— А аз след около три — рече Грей и лицето му засия, когато я погледна. — Мисля, че и ние ще бъдем този уикенд в Сардиния. Тъкмо там смятахме да отидем след Портофино.

След като тя напускате града, той също искаше да си тръгне, а Чарли и Адам нямаше да имат нищо против.

— Е, това се казва късмет — усмихна му се Силвия, чувствайки се отново млада. — Защо вие тримата не дойдете да вечеряте с нас на пристанището? Вкусни спагети и лошо вино, не точно храната, с която сте свикнали на яхтата.

— Не се впечатлявай толкова. Ако дойдеш някой път на вечеря в жилището ми в Ню Йорк, ще те почерпя с евтино вино, каквото обикновено пия.

— Аз ще донеса виното — обеща тя, — а ти ще сготвиш. Аз съм много лоша готвачка.

— Добре. Хубаво е да зная, че има нещо, което не умееш да правиш. Казвали са ми, че съм почти приличен готвач. Спагети, тако^[2], бурито^[3], гулаш, печено месо, салата, сандвичи с фъстъчено масло и желе, палачинки, бъркани яйца, макарони със сирене. Това са специалитетите ми.

— Палачинки. Обичам палачинки. Винаги ги изгарям и не стават за ядене. — Тя се засмя на себе си, а той се усмихна на перспективата да готви за нея.

— Идеално. Ще гледаме „Аз обичам Луси“ и ще похапваме палачинки. Какъв сладолед би искала за десерт? Шоколадов или ванилов?

— Обилно поръсен с шоколадови пръчици, с планина от къпини или бананов с орехи — с вид на познавач изреди Силвия.

Харесваше ѝ как се чувства с него. Беше едновременно плашещо и приятно. Като вълнуващо пътуване с увеселителното влакче на живота. От дълго време не се бе качвала на него и едва сега осъзна колко много ѝ е липсвало. От години не бе срещала мъж, който толкова силно да я привлича.

— О, боже. Специален сладолед. Какво му е лошото на „Роки Роуд^[4]“?

— Щом ще мрънкаш, аз ще донеса виното и сладоледа.

— И не забравяй пуканките! — напомни ѝ Грей. Нямаше да е изискана вечеря, но беше сигурен, че ще е страхотно. Всичко, което

правеше с нея, бе хубаво както днешното посещение в „Сан Джорджо“.
— В колко часа ще е вечерята на пристанището? — попита и отново я прегърна.

Беше обикновена приятелска прегръдка — нищо, което да я уплаши или намекне, че вечерята в апартамента му ще е нещо повече от непринудена среща между приятели без обещания за бъдещо обвързване. Това щяха тепърва да открият или решават при по-нататъшните си срещи, ако и двамата го искат. Надяваше се, че ще е така.

— В девет и половина, в „Да Пуни“. — Силвия му се усмихна ведро, помахаша и изчезна в хотела.

Грей закрачи бодро към пристанището, където го очакваха моторницата и един от членовете на екипажа.

Усмивката не слезе от лицето му по време на целия път до яхтата и продължаваше да се усмихва, когато Чарли го видя да се качва на палубата. Наближаваше един часа и двамата с Адам го чакаха за обяд.

— Доста дълго време прекара в църквата с жена, която почти не познаваш — шеговито подметна Чарли, докато оглеждаше приятеля си. — Да не й направи предложение?

— Навярно щях, но ме достраша. Пък и тя има две деца, а ти знаеш колко мразя децата.

Чарли се засмя на отговора му и не го взе насериозно.

— Не са деца, а големи хора. Освен това тя живее в Ню Йорк, а те в Италия и Англия. Мисля, че си в безопасност.

— Да, може би. Но децата са си деца, независимо от възрастта.

Идиличните семейни сцени не бяха по вкуса му и Чарли го знаеше. Грей им предаде поканата за вечеря същата вечер и Адам се вгледа по-внимателно в него.

— Има ли нещо между вас двамата?

Изглеждаше изненадан, а Грей се засмя престорено.

Още не бе готов да сподели зараждащите се чувства с тях, а и нищо не се бе случило. Той просто харесваше Силвия и се надяваше и тя да го харесва. Нямахше нищо за разказване.

— Искане ми се. Тя има страхотни крака, но и един фатален недостатък.

— И какъв е той? — заинтригувано попита Чарли.

Женските недостатъци винаги събуждаха интереса му. Той беше обсебен от тях.

— Съвсем нормална е. Боя се, че не е мой тип.

— Да, знаех си — кимна Адам.

Грей им съобщи, че групата заминава на следващия ден за Сардиния, и те решиха да последват примера им. Портофино беше очарователен град, но без компания нямаше да е толкова забавно. Чарли предложи да потеглят след вечеря и да пътуват през нощта. Ако вдигнат котва в полунощ, щяха да пристигнат в Сардиния на другия ден тъкмо навреме за вечеря. Щеше да е забавно да се срещнат с новите си познати в Порто Черво и да прекарат уикенда заедно. В случай че промени решението си, Адам щеше да има възможност да се пробва отново да свали племенницата на Силвия. Но дори и да не станеше, хората бяха интересни и с тях беше весело.

Чарли съобщи на капитана плана им и той се зае да организира екипажа. Нощните плавания бяха много по-лесни за пътниците, но по-тежки за моряците. Капитанът каза, че ще поспи, докато Чарли и приятелите му вечерят на брега, и ще вдигнат котва веднага щом се върнат на борда. Обеща, че ще пристигнат в Сардиния на вечерта на следващия ден.

По време на вечерята Грей каза на Силвия за намеренията им, а тя му се усмихна, питайки се какво е казал на останалите и леко засрамена от привличането, което изпитваше към него. От години не се бе чувствала по този начин, но още не бе готова да го признае пред Грей. Сега обаче усещаше, че чувствата им са взаимни и той също я харесва. Сякаш отново беше младо момиче.

Вечерята мина много приятно. Силвия седеше на масата срещу Грей, но нито думите, нито държанието ѝ издаваха какво изпитва към него. Когато си тръгваха, го целуна по бузата, както и двамата му приятели, и обеща на следващия ден да се срещнат за вечеря в яхтклуба в Порто Черво. Грей се извърна, за да я погледне още веднъж, но тя не се обърна. Говореше оживено с племенницата си, докато се спряха да си купят сладолед на площада и Грей за пореден път отбеляза, че Силвия има много хубава фигура. И забележителен ум. Не беше сигурен кое от двете му харесва повече.

— Тя те харесва — отбеляза Адам, когато се качиха в моторницата.

Забележката му им напомни за младежките увлечения в гимназията и Чарли се засмя.

— Аз също я харесвам — предпазливо призна Грей, докато се настаняваше на пейката.

— Искам да кажа, че тя наистина те харесва — подчерта Адам.
— Мисля, че иска да си легне с теб.

— Тя не е от този тип жени — възрази Грей с каменно изражение.

Искаше да я защити от коментарите на Адам, които внезапно му се сториха груби и неуважителни.

— Не ми ги пробутвай тия. Тя е красива жена и със сигурност си ляга с някого. Този някой може и да си ти. Или смяташ, че е твърде стара за теб?

Адам се замисли над въпроса си, а Грей поклати глава.

— Не е твърде стара. Казах ти — прекалено е нормална.

— Да, предполагам, че е такава. Но дори нормалните жени обичат да спят с мъже.

— Ще го имам предвид, в случай че попадна на някоя друга от тази порода — отвърна Грей и се усмихна на Чарли, който ги наблюдаваше с интерес.

Той също започваше да се пита дали не се заражда нещо между новата им позната и приятеля му.

— Не се тревожи, едва ли ще срещнеш — засмя се Адам, докато тримата се качваха на борда на „Блу Мун“.

Чарли им наля по чаша коняк преди лягане. Настаниха се в задната част на палубата, обляна от лунна светлина. Моряците вдигнаха котвата и яхтата отплава. Грей наблюдаваше сребристите лъчи, танцуващи по водната повърхност, мислеше си за Силвия в хотелската ѝ стая и му се искаше да е там с нея. Не вярваше, че ще има късмет да му се случи подобно нещо, но може би някой ден... Първо щяха да се срещнат на палачинки и сладолед в Ню Йорк. А след това — кой знае? Сега обаче им предстоеше уикенд в Сардиния. За пръв път от дълго време Грей отново се чувстваше като момче. Едно петдесетгодишно момче и едно невероятно четирийсет и девет годишно момиче.

[1] Американски ситком, излъчван с голям успех шест сезона: от 1951 до 1957 г. по Си Би Ес; спечелил пет награди „Еми“. — Б.пр. ↑

[2] Мексикански специалитет: фина кора от пшеничено брашно с плънка от месо, зеленчуци, риба, сирене. — Б.пр. ↑

[3] Мексиканска палачинка с боб, ориз, месо, маруля, сирене, майонеза. — Б.пр. ↑

[4] Популярен в Щатите шоколадов сладолед с ядки, шоколадов крем, ягодово пюре със захар и белтък. — Б.пр. ↑

4.

Както тримата приятели очакваха, уикендът с компанията на Силвия в Сардиния се оказа забавно и вълнуващо изживяване. В Порто Черво към тях се присъединиха още две италиански двойки. Чарли отново ги покани на яхтата за обяд и вечеря, караха водни ски, плуваха. Това даде на Грей и Силвия възможността да се опознаят по-добре, нищо че не бяха сами. След като ги наблюдава през целия уикенд, Адам реши, че са само приятели. Чарли не беше толкова убеден, но запази това мнение за себе си. Знаеше, че ако Грей иска да сподели нещо с него, ще го направи. Чарли също си поговори на няколко пъти със Силвия. Разговаряха за фондацията му, за работата, която вършеха, за галерията ѝ, за художниците, които тя представяше. Беше очевидно, че обича работата си. Както беше очевидно, че харесва приятеля му. Грей също я харесваше. Двамата на няколко пъти се уединяваха, за да си побъбрят, плуваха заедно, танцуваха в нощните клубове, смяха се много. Към края на уикенда всички бяха убедени, че са станали добри приятели. След като Силвия и компанията ѝ си тръгнаха, тримата приятели заминаха за няколко дни за Корсика. Не им се оставаше сами в Сардиния, а и вече ѝ се бяха наситили. Грей говори насаме със Силвия за последен път, преди тя да слезе от яхтата. Каза ѝ, че ще ѝ се обади в Ню Йорк веднага щом се прибере у дома. Тя му се усмихна, прегърна го и му пожела да прекара страхотно остатък от пътуването.

От Корсика отплаваха за Иския^[1], а оттам се насочиха към Капри. Обиколиха западния бряг на Италия, през последната седмица се върнаха във Френската Ривиера и пуснаха котва в Антиб. Както винаги, когато бяха заедно, се забавляваха — посещаваха нощни клубове, ресторанти, разхождаха се, плуваха, пазаруваха, завързваха нови познания, танцуваха. В една от последните вечери посетиха Еден Рок^[2]. Всички бяха единодушни, че за пореден път са преживели невероятно пътуване.

— Трябва тази зима да дойдеш с нас в Сен Бартс^[3] — обърна се Адам към Грей.

Той редовно летеше дотам, за да се срещне с Чарли. Всяка Нова година прекарваха седмица или две на яхтата. Грей винаги твърдеше, че един месец през лятото му стига, а и те знаеха, че той мрази Карибите. Навяваха му твърде много болезнени спомени.

— Може би някой път ще го направя — неопределено промърмори Грей, а Чарли заяви, че наистина се надява да го стори.

Както обикновено последната вечер бе изпълнена с носталгия. Мразеха да се разделят, но трябваше да се върнат към обичайния си живот. Адам щеше да се срещне с Аманда и Джейкъб, за да прекарат заедно една седмица в Лондон, след което щеше да ги заведе в Париж и да отседнат в хотел „Риц“. Нямахше да е кой знае колко голяма промяна след лукса на борда на „Блу Мун“. Грей отлиташе директно за Ню Йорк, което щеше да бъде истински шок — обратно в малкото ателие в многоетажната сграда без асансьор на Мийтпакинг Дистрикт. През последните години районът се бе разраснал и бе станал приятно място за живеене, но неговото ателие си оставаше все така неудобно както в началото. Но поне наемът беше нисък. Нямахше търпение да се обади на Силвия веднага щом се прибере у дома. Мислеше да й телефонира от яхтата, но реши да не провежда скъпи разговори за сметка на Чарли, струваше му се невъзпитано. Знаеше, че тя се е върнала у дома предишната седмица след пътуването до Сицилия с децата. Чарли щеше да остане още три седмици в усамотение във Франция на борда на яхтата. Но той винаги се чувстваше самотен, след като приятелите му си тръгнаха. Мразеше да ги изпраща.

Адам и Грей щяха да отидат до летището с лимузината, която домакинът на яхтата бе наел. Чарли стоеше на задната палуба и с тъжно изражение ги наблюдаваше как потеглят. Те бяха най-добрите му приятели, а и двамата бяха свестни мъже. Въпреки всичките им ексцентричности и емоционални проблеми, както и коментарите на Адам за жените и слабостта му към младите момичета, Чарли беше сигурен, че са почтени хора, които бяха искрено привързани към него, както и той към тях. Би направил всичко за тях и бе убеден, че те ще му отвърнат със същото. Бяха като тримата мускетари — заедно и в добро, и в беда.

Адам се обади на Чарли от Лондон, за да му благодари за фантастичното пътуване, а на следващия ден Грей му изпрати имейл със същото съдържание. Всички бяха единодушни, че това е било най-хубавото им пътешествие. Трудно беше да си го представи човек, но пътешествията им всяка година ставаха все по-хубави и интересни. Срещаха се с чудесни хора, посещаваха прекрасни места и с всяка изминала година все повече се радваха един на друг. Понякога Чарли си казваше, че бъдещето му няма да е чак толкова мрачно дори и да не срещне подходящата жена. Поне имаше двама забележителни мъже за свои приятели. Животът можеше да бъде и много по-лош.

Прекара последните две седмици на борда. Уреди си срещи по електронната поща, състави списък с нещата, за които искаше капитанът да се погрижи във връзка с яхтата. През ноември смяташе да поплава из Карибите. Прекараните на яхтата дни го успокояваха и зареждаха с енергия, но през тази година му предстоеше да свърши още доста работа. Фондацията беше дала близо един милион долара на един нов приют за деца и той искаше да провери как се изразходват средствата. Когато най-после напусна борда на яхтата през третата седмица на септември, беше готов да посрещне житейските предизвикателства. Искеше да се срещне с приятелите си, да отиде в офиса. Беше отсъствал близо три месеца. Време беше да се завърне у дома, каквото и да означаваше това. За него беше един празен апартамент или офисът, където спазваше семейните традиции и откъдето управляваше няколко борда и комитети, или времето, прекарано с приятели, посещаването на светски приеми и културни събития. За Чарли „дом“ не означаваше човек, при когото да се прибере, някой, който да го чака и с когото да споделя живота си. С годините ставаше все по-малко вероятно, че някога ще открие подходящия партньор, но дори това никога да не се случи, все пак трябваше да се завърне у дома. Нямахше къде другаде да отиде. Не можеше вечно да се крие от реалността на борда на луксозната си яхта. А и в Ню Йорк бяха Адам и Грей. Смяташе да им се обади веднага щом се прибере, и да ги покани да излязат заедно на вечеря. Те всъщност бяха единствените му близки хора, братята, при които се завръщаше.

Полетът до Ню Йорк мина гладко и за разлика от Адам, Чарли пътува в туристическа класа. Смяташе, че не си заслужава да харчи

пари за собствен самолет. Но Адам пътуваше много повече и за него имаше смисъл. От секретарката на Адам, която му бе изпратила маршрута на шефа си, знаеше, че той лети същата нощ за Ню Йорк. След европейската обиколка с децата си бе прекарал една седмица в Лас Вегас. Освен това Адам му бе изпратил имейл, в който го питаше дали иска да го придружи следващата седмица на концерт. Щеше да бъде едно от онези шумни събития, които Чарли обичаше и затова отговори, че с удоволствие ще отиде заедно с него.

През последните седмици вестите от Грей бяха по-редки. Чарли предполагаше, че работи и е потънал в собствения си свят в ателието, след като цял месец не бе хващал четката. Понякога Грей изчезваше със седмици, за да изплува след това с нова картина. Чарли подозираше, че и сега е в плен на творчеството си. Смяташе да му се обади по някое време през седмицата. И Грей, както винаги, щеше да се изненада да го чуе. Понякога губеше представа кое време на годината е и с дни и седмици не излизаше от ателието. Просто стилът му на работа беше такъв.

В късния следобед, когато Чарли пристигна, в Ню Йорк беше горещо и влажно. Мина бързо през митницата, тъй като нямаше какво да декларира. От офиса бяха изпратили кола, за да го посрещне, и когато наближиха града, сивотата на Куинс му подежда потискащо. Всичко изглеждаше мръсно, хората — потни и уморени. Когато отвори прозореца на колата, сякаш го лъхна гореща зловонна вълна, примесена с бензинови изпарения. Добре дошъл у дома.

В апартамента нещата изглеждаха още по-зле. Чистачката го бе проветрила, но все още се усещаше леката миризма на застоял въздух. Мястото излъчваше тъга. Три месеца бяха много време. Нямаше цветя, никакъв признак на живот. Почтата му го очакваше в офиса, по-скоро тази, която не му бяха препращали във Франция. Хладилникът бе зареден с продукти, но нямаше кой да му приготви нещо, а и не беше гладен. На телефонния секретар нямаше съобщения. Никой не знаеше, че се връща, или по-точно никой май не се интересуваше. За пръв път от много време Чарли застана в празния апартамент и се запита какво не беше наред с него и приятелите му. Това ли искаха? Към това ли се стремеше Адам с всичките си усилия да не се обвърже с никого? Затова ли излизаше само с млади безмозъчни момичета с пищни форми? Какво, по дяволите, си мислеха те? Трудно му бе да отговори

на този въпрос. Никога през живота си не се бе чувствал толкова самотен както през тази нощ.

През последните двацет и пет години пресяваше жените като брашно, търсейки някаква микроскопична прашичка замърсена примес, както маймуната пощи малкото си за бълхи. И неизбежно откриваше по нещо, което бе достатъчно извинение да скъса. Вследствие на което сега стоеше сам в тази понеделнишка вечер в огромния пуст апартамент, гледаше към Сентръл Парк и двойките, които се разхождаха из алеите, хванати за ръка, или лежаха в тревата, зареяли погледи в небето. Със сигурност никой от тях не беше идеален. Защо тогава всичко в неговия живот трябваше да бъде идеално и защо никоя жена не се оказа достатъчно добра за него? Бяха изминали двацет и пет години от смъртта на сестра му. Трийсет, откакто родителите му бяха загинали в Италия. И сега, толкова време след това, Чарли все още бранеше ожесточено самотата си, дори с още по-голяма бдителност, за да не допусне някой варварин през вратата. Започваше да се чуди, напук на себе си, дали не е време да пусне варварите. Колкото и ужасяващо да му се бе струвало досега, може би в крайна сметка нашествието щеше да му донесе освобождение и облекчение.

[1] Вулканичен остров в Тиренско море в северната част на Неаполитанския залив по западното крайбрежие на Италия. — Б.пр. ↑

[2] Елегантна сграда от 1870 г., построена в стил Наполеон III, превърната в хотел през 1889 г. Чести гости на луксозния хотел са били холивудски знаменитости, като се започне от Р. Валентино и се стигне до всички съвременни филмови звезди, както и руски князе, Скот и Зелда Фицджералд, Ъ. Хемингуей, семейство Кенеди и президента Дж. Буш Младши. — Б.пр. ↑

[3] Сен Бартоломю — малък курортен остров в Карибско море, френска територия. — Б.пр. ↑

5.

Въпреки желанието си да го дава по-бавно, Грей се обади на Силвия още на първи септември — вечерта, когато се прибра в Ню Йорк. Беше уикендът за Деня на труда и той не бе сигурен дали не е заминала. За негово облекчение се оказа, че не е. Тя се изненада и за миг Грей се зачуди дали е разбрал неправилно държанието ѝ към него и дали въобще не е сгрешил с обаждането си.

— Заета ли си? — попита нервно той.

Тя звучеше някак си разсеяно и сякаш не бе особено доволна да го чуе.

— Не, извинявай. В кухнята ми протече вода и нямам представа как да я спра.

— Обади ли се на домоуправителя?

— Да, съпругата му ражда. А водопроводчикът не може да дойде по-рано от утре следобед, при това за двойна тарифа, тъй като е празник. Съседът ми от долния етаж ми се оплака, че започнало да капе от тавана му.

Говореше раздразнено, с нотка на отчаяние — ситуация, която не му бе непозната. Спасяването на изпаднали в беда девизи бе неговата специалност.

— Какво е станало? Водата сама ли протече, или си направила нещо?

Водопроводните дейности не бяха неговата стихия, но имаше представа как работи инсталацията, което тя явно не знаеше. Поправката на водопровода, изглежда, бе едно от малкото неща, които не умееше.

— Всъщност — засмя се смутено Силвия — изпуснах един пръстен в мивката, затова се опитах да разглобя проклетото нещо, преди да изчезне безвъзвратно в манхатънската канализация. Извадих пръстена, но нещо се обърка и не можах достатъчно бързо да сглобя наново частите. Шурна вода и сега нямам представа какво да правя.

— Напусни апартамента и незабавно наеми нов — предложи Грей, а тя се засмя.

— Няма що, от голяма помощ си ми. Мислех, че си специалист по спасяването на нуждаещи се. Горките изпаднали в беда, ако ще трябва да разчитат на теб!

— Моята специалност са истеричните жени, а не водопроводните проблеми. Ти си прекалено здрава. Обади се на друг водопроводчик. — Сетне му хрумна нещо по-добро. — Искаш ли да дойда?

Едва преди няколко минути се бе прибрал от летището. Дори не бе прегледал пощата си. Беше отишъл право до телефона и ѝ се бе обадил.

— Нещо ми подсказва, че едва ли ще знаеш какво да правиш. Освен това изглеждам отвратително. Дори не съм си сресала косата.

Цял ден не бе излизала. Единственото, което беше свършила, беше да прегледа някои документи и да реши кръстословицата в „Сънди Таймс“. Беше един от онези мързеливи дни, през които нямаше да върши нищо важно. Понякога беше хубаво да си в града, когато всички други са заминали, макар че към края на деня самотата започна да ѝ натежава и затова ѝ беше приятно да го чуе.

— Аз също изглеждам отвратително, преди малко слязох от самолета. Освен това може проблемът ти да не се окаже чак толкова страшен. — Нима тя би могла изобщо да изглежда отвратително? Според Грей винаги щеше да изглежда страхотно, дори с невчесана коса. — Ето какво ти предлагам. Докато си оправиш косата, аз ще поправя мивката. Или пък аз ще те среща, а ти ще поправиш мивката. Можем и да се редуваме.

— Ти си луд — развеселено измърмори жената. Неделята беше доста скучна и се радваше, че има с кого да си побъбри. — Ето какво пък ти предлагам аз. Ако поправиш мивката, ще ти купя пица. Или китайска храна. Избирай.

— Каквото искаш. Хапнах в самолета. Обличам си униформата на водопроводчик и след десет минути съм при теб. Дотогава удържай фронта.

— Сигурен ли си? — Силвия звучеше малко притеснено, но доволно.

— Сигурен съм.

Срещата им щеше да бъде непринудена. Без напрегнато очакване, без елегантни дрехи, без неизбежните притеснения при първата среща. Просто една протекла мивка и една домакиня с несресана коса. Грей изми лицето и зъбите си, избърсна се, облече си чиста риза и десет минути по-късно излизаше от вратата на жилището си. След още десет минути беше пред нейната. Тя живееше малко на юг от него, в Сохо. Сградата бе ремонтирана и изглеждаше доста шик. Силвия живееше на най-горния етаж и когато Грей слезе от асансьора, се озова заобиколен от впечатляващи произведения на изкуството. Не приличаха на неговите творби, но той знаеше, че в нейната галерия се продават такива картини. В колекцията имаше платна на няколко големи майстори на четката, които мигом привлякоха погледа му. Личеше си, че обитателката на апартамента има отличен вкус.

Тя също се бе приготвила набързо — изми лицето и зъбите си, среса се и облече чиста тениска. Беше боса, с джинси и изглеждаше щастлива да го види. Прегърна го и набързо го огледа.

— Не ми приличаш на водопроводчик.

— Съжалявам, но не успях да открия гащеризона си. Това са единствените дрехи, с които разполагам. — Носеше хубави обувки и чифт чисти джинси. — Спря ли водата? — попита, докато го водеше към кухнята — помещение с черен гранит и хромирани плоскости.

Беше красиво място и Силвия му каза, че по-голямата част е мебелирана по неин дизайн.

— Не — погледна го недоумяващо домакинята. — Не зная как.

— Добре — промърмори новоизпеченият водопроводчик, докато се пъхаше под мивката.

Оттам шуртеше силна струя и водата се бе просмукала през шкафа. Силвия бе постлала кърпи по целия под. Застанал на колене, Грей потърси спирачния вентил и я помоли да му даде гаечен ключ. Тя му го подаде и минута по-късно водата спря. Проблемът беше решен, поне на първо време. Той изпълзя изпод мивката с широка усмивка и мокър от коленете надолу.

— Ти си истински гений! Благодаря ти! — усмихна му се Силвия, сетне погледна джинсите му. — Съжалявам. Бих ти предложила да ги изсуша, но ще е малко неловко още на първата ни среща да те моля да си свалиш панталоните. Малко съм изостанала в тези неща, но предполагам, че няма да е много прилично. — От друга

страна, знаеше, че ако не го направи, той щеше да седи с мокри джинси по време на вечерята, което щеше да му е доста неприятно. А и предполагаше, че е уморен от пътуването и едва ли това ще му се отрази добре. — Може би този път ще се наложи да пренебрегнем етикета за първата среща.

След пет минути се върна с огромна бяла пухкава кърпа за баня. Посочи му вратата на банята за гости, където да се преоблече. След миг Грей се появи с джинсите в ръка, увил кърпата около кръста. Изглеждаше много смешно в комбинация с риза, чорапи и обувки.

— Чувствам се малко глупаво — призна след минута със смутена усмивка, — но може би не съм нарушил съвсем етикета, тъй като все пак имам боксерки.

Тя се засмя, а той я последва във всекидневната на апартамента. Помещението беше огромно, пълно със скулптури и картини. Беше истинско царство на изкуството, което Силвия лансираше. Грей забеляза платна на неколцина известни художници.

— Леле! Тук има някои невероятни неща!

— Колекционирам ги от години. Един ден ще ги оставя на децата си.

Думите ѝ го накараха да си спомни, че нищо не е толкова просто, колкото изглежда. Споменаването на децата ѝ му прозвуча като гръм от ясно небе. Никога досега не си бе имал вземане-даване с жена с деца. Но Силвия беше различна. Всичко у нея се различаваше коренно от жените, които бе срещал досега. Може би и децата ѝ също бяха различни. Е, поне не бяха негови. Изпитваше ужас от малки деца или по-скоро имаше фобия от тях. Не беше сигурен какво означава всичко това, но знаеше, че не е нещо добро.

— Къде са те? — попита той и се огледа нервно, сякаш очакваше да изскочат изневиделица от някой шкаф и да се нахвърлят отгоре му.

Все едно си представяше змии домашни любимци или двойка свирепи питбули. Тя забеляза изражението на лицето му и се засмя.

— В Европа. Забрави ли? Там живеят. В Оксфорд и Флоренция. Ще си дойдат чак за Коледа. Засега си в безопасност. Въпреки че ми се искаше да са тук.

— Приятно ли прекара с тях? — учтиво се поинтересува Грей, след като Силвия изчезна отново в кухнята, пусна сушилнята и се върна в дневната.

— Много приятно. Ами ти? Как завърши вашето пътешествие?

Тя седна на дивана, а той се настани в огромното кресло срещу нея. Изглеждаше красива с босите си крака и джинсите и той беше щастлив, че е с нея. По-щастлив отколкото през последните години. Тя му бе липсвала, което му се струваше малко шантаво. Едва я познаваше, но не спря да мисли за нея през последната седмица.

— Беше страхотно — отвърна гостът, разположил се в креслото, увит в бяла хавлиена кърпа. Силвия едва се сдържаше да не избухне в смях. Беше смешен и едновременно сладък и уязвим. — Всъщност не беше чак страхотно. Беше добре. Но не толкова добре както в Портофино и Сардиния с теб. Много си мислих за теб, след като си тръгна.

— Аз също мислих доста за теб — призна жената, после му се усмихна. — Радвам се, че се върна. Не очаквах да ми се обадиш толкова скоро.

— Нито пък аз. О, всъщност да, очаквах го. Исках да ти се обадя веднага щом се върнах.

— Радвам се, че го направи. Между другото каква пица искаш?

— А ти?

— Все едно. Пеперони, с кайма, обикновена.

— И аз обичам всичко — рече той, без да откъсва очи от нея.

Изглеждаше спокойна и уверена.

— Тогава ще поръчам с всичко, но без аншоа. Мразя аншоа — додаде и излезе от стаята.

— Аз също.

Тя отиде да провери сушилнята, върна се с джинсите и му ги подаде.

— Облечи се, аз ще поръчам пицата. И още веднъж ти благодаря, че поправи мивката.

— Не съм — напомни ѝ Грей. — Просто спрях водата. Във вторник ще трябва да извикаш водопроводчик.

— Зная — усмихна му се тя, а той изчезна отново в банята, за да obuе джинсите си.

Върна се и ѝ подаде сгънатата кърпа, а тя го погледна изненадано.

— Какво не е наред?

— Не си я оставил смачкана на пода. Какво не е наред с теб? Мислех, че всички мъже захвърлят кърпите след себе си.

Отново му се усмихна, а той се ухили. За миг го бе разтревожила със сепнатата си физиономия, когато ѝ подаде кърпата. Апартаментът беше толкова изрядно подреден, че той не знаеше какво да прави с нея, освен да ѝ я върне сгъната.

— Искаш ли да изтичам в банята и да я оставя на пода? — предложи той, а тя поклати глава.

Сетне се обади за пицата и попита дали иска чаша вино. В хладилника имаше няколко бутилки отлично калифорнийско шардоне и тя отвори една. Грей го опита и установи, че е чудесно.

Двамата се върнаха в дневната и седнаха. Този път тя се настани на дивана до него. Той изпита непреодолимото желание да протегне ръка и да я привлече по-близо към себе си, но все още не беше готов за подобна близост, нито пък тя. Те едва се познаваха.

— Ти също не си от обичайния за мен тип жени — отбеляза гостът в отговор на удивлението ѝ, задето не бе захвърлил чистата кърпа на пода. — Ако беше, щеше да си изпаднала в истерия заради протеклата вода в кухнята, може би щеше да ме обвиниш за всичко или да ми се оплакваш, че последният ти приятел или бившият ти съпруг те тормозят и заплашват да убият и двама ни. Щяхме да очакваме всеки миг един от двамата да се покатери по пожарната стълба с пушка в ръка.

— Нямам пожарна стълба — с извинителна нотка уточни тя и избухна в смях.

Дори не можеше да си представи с какви жени се е забърквал в миналото, а в момента — и той също.

— Това доста опростява нещата — тихо рече Грей, докато се взираше с възхищение в лицето ѝ. — Много ми харесва апартамента ти, Силвия. Красив, елегантен и семпъл, също като теб.

Нямаше нищо натруфено или претенциозно, но всички вещи и мебели бяха подбрани със стил и бяха с отлично качество.

— На мен също ми харесва. Тук съм събрала доста съкровища, които означават много за мен.

— Забелязах — кимна той и си помисли, че самата тя вече започваше да се превръща в съкровище за него.

Сега, след като я видя отново, осъзна, че я харесва дори повече отпреди. Имаше нещо много истинско и значимо в това, че я видя в дома ѝ. Беше съвсем различно в сравнение със срещите в ресторантите или на яхтата на Чарли. Тогава му се бе сторила красива и привлекателна, но сега беше много по-реална.

Докато чакаха да донесат пицата, двамата поговориха за галерията и художниците, които представяше там.

— Бих искала да разгледам творбите ти — замислено отбеляза Силвия, а той кимна.

— Аз също бих искал да ги видиш. Макар че не са от типа произведения, които излагаш.

— А ти с коя галерия работиш?

Беше любопитна, тъй като той нито веднъж не ѝ бе споменал къде показва картините си. Грей сви рамене.

— В момента няма такава. Нямах късмет с последния галерист. Ще трябва да си потърся някой друг, но и без това нямам достатъчно картини за изложба, така че не бързам.

В този момент пристигна пицата. Силвия плати, въпреки че Грей настоя той да го стори. Тя му заяви, че това е заплатата му като водопроводчик. Настаниха се край кухненската маса и се заеха с пицата, като не спираха да бърбят приятелски. Силвия угаси лампите, запали свещи и сервира пицата в красиви италиански порцеланови чинии. Всичко, до което се докоснеше или притежаваше, излъчваше елегантност и стил. Също както и самата тя с вързаната си на конска опашка коса, боси нозе и джинси. На китките ѝ подрънкваха същите сребърни гривни с тюркоази, които носеше в Италия.

Останаха и разговаряха на най-различни теми. Радваха се на компанията си, а Силвия бе особено доволна, че е сложил край на кошмара с водата. Беше десет часът, когато Грей си призна, че умората от полета започва да си казва думата. От изтощението и няколкото изпити чаши вино очите му се затваряха. Надигна се със съжаление от масата и ѝ помогна да сложи чиниите в миялната машина, въпреки че Силвия настояваше да се справи сама, след като той си тръгне. Беше му приятно да ѝ помага и виждаше, че поведението му я изненадва. Тя бе свикнала сама да се справя с всичко, както и той самият. Но беше много по-приятно да правят нещата заедно и на Грей никак не му се

тръгваше. Хубаво му беше с нея, а когато се обърна, преди да излезе, видя, че тя го гледа.

— Благодаря за компанията и за помощта, Грей. Без тебе кухнята щеше да е заприличала на езеро.

— И сама щеше да измислиш нещо. Беше идеалното извинение да те видя — честно отвърна той. — Благодаря за пицата и за чудесната компания.

Протегна ръце, прегърна я и я целуна по двете бузи. Сетне я отдалечи и я погледна, без да я пуска, питайки се дали не е твърде рано. В очите му се таеше въпрос и тя му отвърна. Обви ръце около шията му и се притисна към гърдите му. Устните им се срещнаха и бе трудно да се каже дали той я целуна, или тя него. Но това нямаше значение. Двамата се прегръщаха силно с целия копнеж, който бяха изпитали през последните няколко седмици, с отчаянието от празнотата, в която бяха живели месеци и години, преди да се срещнат. Беше безкрайна, спираща дъха, всеотдайна целувка. А когато най-после Грей я пусна, тя облегна лице на неговото.

— Боже! Не съм очаквала да го направя... Нали дойде само да поправиш мивката.

— Аз пък го очаквах — бе развълнуваният отговор. — Мечтаех да го направя още в Италия, но смятах, че е твърде скоро.

Силвия кимна. Осъзнаваше, че може би наистина е твърде рано. Искаше ѝ се да се любят, но знаеше, че според всички правила е много, много прибързано. Познаваха се едва от месец. Всяко нещо с времето си, каза си тя. Още се наслаждаваше на вкуса на първата им целувка, когато той отново я целуна. Сега беше много по-страстен и тя неволно се запита колко пъти го е правил с други, колко любовни връзки е преживял, колко побъркани жени е отвел в леглото си, изпълнен с желанието да ги спаси, колко пъти всичко е свършвало и колко пъти е започвал отново с някоя следваща. Той бе имал безброй незначителни връзки, безкрайна въртележка от жени, а тя през целия си живот бе обичала само двама мъже. А сега се бе появил той. Силвия още не го обичаше. Но си мислеше, че един ден и това може да се случи. У него имаше нещо, което я караше да жадува за присъствието му, да не го пуска никога да си отиде. Като мъжа, който дошъл на вечеря, а после така и не си тръгнал и останал завинаги.

— По-добре да вървя — промълви той с нежен чувствен глас, който я възбуди.

Тя кимна, като мислеше, че би трябвало да е съгласна, но не беше. Отвори вратата, а той се поколеба.

— Ако утре пусна водата — прошепна тя, — ще дойдеш ли пак да я спреш?

Погледна го невинно, с леко разрошените си коси и очи, пълни с копнеж, а той се засмя.

— Мога да я пусна още сега и така ще имам извинение да остана — прошепна с надежда.

— Не се нуждая от извинение, но не мисля, че е редно да го правим — смутено отвърна тя.

— И защо не?

Галеше с устни шията ѝ, сетне обсипа с целувки лицето ѝ. Тя прокара пръсти през косата му и го притегли по-близо.

— Мисля, че има наръчник с правила за подобни ситуации. Струва ми се, че там се казва, че не бива да спим заедно на първата среща, след като сме яли пица или сме поправяли мивка.

— По дяволите, ако го знаех, нямаше да поправя мивката, нито да ям пица.

Усмихна ѝ се и продължи да я целува. Желаше я по-силно от всяка друга жена, която бе познавал досега. Виждаше, че и тя го иска също толкова силно, но чувстваше, че не е редно. Наслаждаваше се на мига, вкусвайки го докрай.

— Утре ще се видим ли? — меко попита Силвия.

Сякаш го дразнеше, но не беше съвсем така. Грей установи с изненада, че това му харесва — да чака подходящия за нея момент, когато и да е той. За него можеше да е сега, но беше готов да я чака, тя си струваше. Цял живот я бе чакал.

— У вас или у нас? — прошепна мъжът. — Бих искал да дойдеш у дома, но жилището ми е в пълен безпорядък. Отсъствах месец и никой не е чистил. Може би този уикенд. Искаш ли да дойда утре и да проверя какво става с мивката?

Галерията беше затворена за Деня на труда и тя смяташе да отметне малко работа у дома. За утрешния ден не бе запланувала нищо специално.

— Тук съм целият ден. Ела, когато искаш. Ще ти сготвя вечеря.

— Аз ще сготвя. Ще ти се обадя утре сутринта.

Целуна я отново и си тръгна, а тя остана мълчалива, загледана във вратата и след като я затвори. Той беше забележителен мъж и двамата бяха преживели вълшебен миг. Силвия влезе в спалнята и се огледа, сякаш я виждаше за пръв път. Запита се как ли ще изглежда с Грей вътре.

А той повървя по улицата, преди да спре едно такси, потопен в чувството, че всичко в живота му се е променило само за една-единствена вечер.

6.

Грей позвъни на Силвия в десет часа на следващата сутрин. В апартамента му цареше хаос, дори не си бе разопаковал куфара. Вечерта се бе строполил в леглото, мислейки за нея, а щом се събуди, тутакси ѝ се обади. Тя работеше върху някакви книжа и се усмихна, когато чу гласа му.

Двамата се поинтересуваха как всеки е прекарал нощта. Тя бе стояла будна половината време, унесена в мисли за него, а той бе спал като бебе.

— Как се държи мивката днес?

— Добре — усмихна се Силвия.

— Да отскоча да я проверя за всеки случай?

Тя се засмя. Побъбриха няколко минути. Той каза, че трябва да свърши нещо вкъщи, но предложи да ѝ занесе обяд в дванайсет и половина.

— Мислех, че ще отидем някъде на вечеря — малко изненадано отвърна тя, въпреки че му бе казала, че ще си седи у дома през целия ден, което беше тактична покана.

— Не мисля, че ще мога да чакам толкова дълго — честно заяви Грей. — Чаках петдесет години да се появиш. Още девет часа могат да ме убият. Свободна ли си за обяд?

Прозвуча нервно и тя се усмихна. Когато я целуна миналата вечер, реши, че е готова да го допусне в своя свят, да сподели живота си с него. Искаше да бъдат заедно.

— Свободна съм по всяко време, когато дойдеш.

— Може ли да донеса нещо? Киш^[1]? Сирене? Вино?

— Имам достатъчно храна. Не е нужно да носиш нищо.

Искаше ѝ се да прави толкова неща с него — да се разходят из Сентръл Парк, из Гринидж Вилидж, да отидат на кино, да лежат в леглото и да гледат телевизия, да излязат за вечеря, да останат у дома и тя да му приготви нещо, да разгледа картините му или просто да лежи

в леглото, притисната до него. Съвсем скоро се бяха срещнали, а имаше чувството, че винаги го е познавала.

В ателието си Грей прегледа пощата, провери сметките и набързо извади дрехите си от куфара. Остави повечето на пода и отдели тези, които смяташе да облече. Изкъпа се, обръсна се, облече се, написа набързо няколко чека, изхвъркна навън, за да ги изпрати, и влезе в първия отворен цветарски магазин. Купи две дузини червени рози, взе такси и даде на шофьора адреса ѝ в Сохо. Точно в дванайсет стоеше пред вратата и натискаше звънеца. Водопроводчикът тъкмо си бе тръгнал и тя отвори широко очи, когато видя розите.

— О, боже, толкова са красиви... Грей, не биваше.

Наистина го мислеше. Знаеше, че е гладуващ художник, и бе дълбоко трогната от нежността и щедростта на жеста му. Той беше истински романтик. След толкова години и двама самовлюбени мъже тя най-сетне бе открила мъж, когото не само харесваше, но за когото тя имаше значение.

— Ако можех да си го позволя, всеки ден бих ти изпращал рози. Тези може да са последните за още дълго време — тъжно рече той. Предстоеше му да плати наема, сметката за телефона, а билетът до Франция беше доста скъп. Никога не би позволил на Чарли да го плати. Смяташе, че е длъжен да си плати поне пътя дотам. Надяваше се да се върне със самолета на Адам, но на отиване приятелят му бе излетял за Европа направо от Лас Вегас, а на връщане бе отлетял за Лондон за ваканцията с децата си. — Искях да ти донеса рози, защото днешният ден е специален.

— И защо е специален? — попита Силвия, притиснала розите до гърдите си и вперила в него очи, които изглеждаха огромни.

Беше развълнувана и едновременно малко уплашена.

— Защото днес е началото... Оттук ще започнем... ще се случи нещо. След днешния ден никой от двама ни няма да е отново същият. — Погледна я, взе огромния букет и го остави на близката масичка. След това я прегърна, целуна я и я притисна към гърдите си. — Искам да бъдеш щастлива — промълви нежно. — Искам това, което ни предстои, да бъде хубаво и за двама ни.

Искаше да я накара да забрави болката и разочарованията, които бе изстрадала. Искаше да заличи абсурдите и обидите в собствения си

живот. Това беше шансът им да поправят всички грешки, да започнат отново.

Тя отиде да подреди розите във ваза и я сложи върху масата в дневната.

— Гладен ли си? — извика от кухнята.

Грей я последва, застана на прага и я загледа с усмивка. Толкова беше красива в бялата риза и джинсите. Без да изрече нито дума, той приближи до нея и започна да разкопчава ризата ѝ. Силвия стоеше неподвижно и го наблюдаваше. Той плъзна нежно ризата от раменете ѝ и я пусна на близкия стол. Погледът му изразяваше безкрайна възхита — сякаш се любуваше на произведение на изкуството или на картина, която току-що бе нарисувал. Беше съвършена. Кожата ѝ не носеше никакви белези на възрастта, а тялото ѝ бе младо и стегнато като на спортист. Никой мъж не го бе виждал от дълго време. Тя нямаше любим, в чиито очи да се оглежда, който да се интересува от нуждите или желанията ѝ. Чувстваше се сякаш е била сама цяла вечност и най-накрая той се бе появил, за да разпръсне самотата. Все едно двамата потегляха на път. Посоката не бе известна, но те бяха другари, решили да го извървят заедно.

Грей я улови за ръката и я поведе към спалнята. Отпуснаха се заедно върху леглото и без да бързат, свалиха дрехите си. Тя лежеше гола до него, а той я целуваше, докато ръцете му я откриваха. Ласките му я караха да тръпне, а бавното и продължително отприщване на страстта му щеше да бъде мъчително, ако не беше толкова вълнуващо — точно това, от което се нуждаеше. Сякаш винаги я е познавал. Знаеше къде точно да я докосне, какво да направи, а тя му отвърщаше със същото. Приличаше на танц, който са танцували цял живот — движеха се в съвършен синхрон, а телата им си пасваха като двете половинки на едно цяло. Времето застина, сетне изведнъж всичко се завъртя в шеметен вихър, докато накрая двамата експлодираха едновременно. Тя се отпусна притихнала в прегръдките му, а устните ѝ се извиха в блажена усмивка.

— Благодаря ти — прошепна, а той я притегли по-близо.

Телата им все още бяха преплетени. Грей се усмихна.

— Чакал съм те цял живот — прошепна в отговор. — Не знаех къде си... но винаги съм усещал, че си някъде там.

Тя не притежаваше неговата мъдрост. Още преди години бе изгубила надеждата, че някога ще го открие. Беше сигурна, че е обречена на самота до края на дните си. Той беше дар, който отдавна бе спряла да очаква, дори вече не бе сигурна дали го желае. А сега той беше тук, в живота, в мислите, в сърцето, в леглото ѝ, във всяка извивка на тялото ѝ. Грей бе станал завинаги част от нея.

Лежаха дълго, докато накрая заспаха. Събудиха се часове по-късно — задоволени, спокойни, щастливи. Отидоха в кухнята и си приготвиха обяд. Бяха голи и не се срамуваха от телата си, макар че не бяха свършени както някога. Чувстваха се удобно един с друг. Отнесоха обяда в леглото и го изядоха, без да спират да говорят и да се смеят. Всичко помежду им беше просто, забавно и непринудено.

След това взеха заедно душ, облякоха се и излязоха на дълга разходка из Сохо. Спираха пред магазините, гледаха витрините на художествените галерии, купиха си сладолед на улицата и си го поделиха. Наближаваше шест часът, когато най-после се върнаха в апартамента ѝ, след като взеха под наем два филма. Настаниха се в леглото и ги изгледаха заедно, любиха се отново, а в десет вечерта Силвия стана, за да му стотви вечеря.

— Искам утре да дойдеш в жилището ми — рече Грей, когато тя се върна в леглото до него и му подаде чинията. Беше направила бъркани яйца със сирене и шунка, имаше и английски кифлички. Беше свършен завършек на специалния им ден, който и двамата знаеха, че никога няма да забравят. Вярваха, че тепърва им предстои да изживеят още много хубави мигове заедно.

— Искам да видя последните ти работи — заяви замислено Силвия, докато похапваха от яйцата.

— Тъкмо затова те каня да дойдеш утре.

— Ако искаш, сутринта ще отидем заедно. По обяд трябва да съм в галерията, но преди това можем да отскочим до дома ти.

— Чудесно — усмихна се Грей.

Довършиха яйцата, включиха телевизора и се сгушиха един до друг в леглото.

— Благодаря ти, Грей — прошепна отново Силвия.

Той вече се унасяше и само кимна усмихнато. Тя го целуна нежно по бузата, притисна се до него и малко по-късно и двамата вече спяха щастливи и доволни като малки деца.

[1] Quiche — вид баница с различни плънки от зеленчуци, месо, риба. — Б.пр. ↑

7.

На следващата сутрин Силвия се събуди рано и видя Грей, заспал до нея. За частица от секундата се сепна, сетне се сгуши до него и се усмихна при спомена за случилото се. Ако нещата помежду им потръгнат, това щеше да е огромна промяна в живота ѝ. Както и в неговия. Той никога досега не бе имал връзка с нормална жена, а тя от години не бе имала постоянен партньор.

Измъкна се тихо от леглото и отиде да си вземе душ. Щеше да го остави да поспи колкото може по-дълго, а след това смяташе да приготви закуска за двамата. Събуди го, за да му поднесе закуската върху поднос в леглото. Това беше толкова различно след жените, които бе хранил, обслужвал, за които се бе грижил. Беше им помагал да укрепнат и възстановят здравето си, беше следил да си вземат редовно лекарствата, тъй като те бяха твърде нехайни или безотговорни, за да се погрижат сами за себе си. Грей погледна с удивление Силвия, която остави таблата върху леглото и го целуна по рамото. Изглеждаше толкова красив и секси дори и с разрошена коса. Харесваше силното му и мъжествено излъчване.

— Да не би да съм умрял и да съм се възнесъл на небето или просто сънувам? — Грей скръсти ръце под главата си и ѝ се усмихна. — Не си спомням някой да ми е поднасял закуска в леглото, ако не броим няколкото парчета студена вчерашна пица в хартиена салфетка.

Тя дори бе сложила върху подноса малка вазичка с роза. Беше ѝ забавно да го глези. Беше ѝ липсвал мъж, за когото да се грижи и около когото да се суети. През по-голямата част от живота си се бе грижила за съпруг и деца. Сега всички си бяха отишли и Силвия бе развълнувана от факта, че отново има кого да глези.

— Съжалявам, че те събудих.

Беше десет часът и ѝ се искаше преди работа да отиде в ателието му, както бяха решили предишната вечер. Грей погледна ужасено часовника.

— Мили боже! Ти кога си станала?

— Около седем. Рядко спя до късно.

— Нито пък аз. Но миналата нощ съм спал като къпан. — Отново ѝ се усмихна, после стана, за да се вчеше и измие зъбите си. Върна се след минута и се настани удобно в леглото ѝ с подноса. — Ще ме разглезиш, Силвия, и ще стана дебел и мързелив.

Едва ли има подобен риск, помисли си тя. Просто се радваше да е с него, да му угажда. Подаде му вестника, който вече бе прочела, докато пиеше кафе с препечена филийка в кухнята. Той го погледна и го остави настрана. Предпочиташе да говори с нея.

Двамата си побъбриха, докато Грей се хранеше, а след това той стана и се облече. В единадесет излязоха от апартамента ѝ, хванати за ръка, и се запътиха към ателието му. Тя се чувстваше като тийнейджърка с ново гадже. Беше минало много време, откакто за последен път бе изпитвала нещо подобно, и сега се наслаждаваше на всяка минута. Усмивката не слизаше от устата ѝ, докато вървяха под топлите лъчи на септемврийското слънце, преди да вземат такси. Апартаментът му не беше далеч и много скоро вече изкачваха витата стълба в старата кафява каменна сграда. Той се извини предварително за разхвърляното си жилище.

— Отсъствах месец, но ако трябва да съм честен, и преди това си беше пълна бъркотия. Всъщност — ухили ѝ се широко, когато стигнаха горната площадка, леко задъхан от стълбите — си е такава бъркотия от години.

Както и животът ми помисли, но го премълча. Може и да бе изглеждал като възплъщение на стабилността в очите на жените, с които бе излизал, но в сравнение със Силвия се чувстваше неорганизиран и разхвърлян. Тя управляваше процъфтяваща галерия, бе имала две дълги връзки, беше възпитала и отгледала две нормални и здрави деца и всичко в живота и апартамента ѝ изглеждаше безупречно и подредено. Когато той отвори вратата на жилището си, двамата едва успяха да минат през вратата. Един от куфарите му бе запречил пътя, имаше пакети, пъхнати преди малко от домоуправителя, както и купчина разпилени писма. Сметките, които бе платил предишния ден, бяха отворени и пръснати по масата. Върху дивана бяха метнати дрехи, цветята в саксиите бяха увехнали и всичко изглеждаше уморено и овехтяло. В същото време в обстановката се усещаше нещо уютно и мъжко. Мебелите бяха прилични, макар че дамаската им бе износена.

Всичко бе купено на старо. В ъгъла на стаята бе поставена кръгла маса, около която понякога се събираха приятелите му, а зад нея се простираше ателието, служило някога за трапезария. Тъкмо заради него бе дошла Силвия.

Насочи се право натам, докато той безуспешно се опитваше да въведе някакъв ред, но видя, че е безнадеждно, и се отказа. Вместо това я последва и застана до нея, за да наблюдава как реагира на творбите му. Върху стативите имаше три картини на различни етапи на работа. Едната беше почти завършена, другата бе започнал малко преди пътешествието, а върху третата все още умуваше и възнамеряваше да промени цялостната концепция, защото му се струваше, че не се получава. До стените бяха подпрени поне дузина или повече платна. Тя бе впечатлена от силата и красотата на творбите му. Те бяха реалистични и изключително изпипани в подробностите, повечето издържани в тъмни цветове, но с изключително фини светлосенки. Имаше един портрет на жена, облечена като средновековна селянка, който напомняше платната на ренесансовите майстори. Всичко беше много красиво и когато се извърна към него, в очите ѝ се четеше израз на искрено възхищение и уважение. Работите му бяха съвършено различни от тези, които тя излагаше в галерията си — предимно авангардни платна на млади и смели художници. Изпитваше истинска страст да открива изгряващи художници, чиито творби бяха лесни за възприемане и приятни за гледане. В галерията ѝ се продаваха картини на неколцина успешни творци, но нито един не притежаваше дълбочината и опита на Грей. Знаеше, че Грей е много добър художник, но сега се изненада от зрелостта, мъдростта и безкрайния му талант. Стоеше до него, без да може да откъсне очи от платната, опитвайки се да попие атмосферата и красотата, които излъчваха.

— Господи! Наистина са изключителни! — Сега разбираше защо рисува по две или три картини на година. Дори и да работеше едновременно върху няколко платна, както правеха повечето художници, щяха да са му нужни месеци или години, за да завърши всяка една. — Изумена съм.

Грей беше развълнуван от реакцията ѝ. Имаше един акварел, който беше невероятно запленяващ — слънчеви лъчи, които танцуваха по спокойна водна повърхност в залеза на деня. Човек можеше да стои

и да го гледа вечно. Докато се наслаждаваше на видяното, Силвия се убеди, че той се нуждае от утвърдена галерия, която да представи творбите му, но това не беше нейната. Грей знаеше какви картини се продават в галерията ѝ, но просто искаше да ѝ покаже работите си. Изпитваше огромно уважение към възгледите ѝ за класическия живопис, както и за модерното изкуство. Знаеше, че ако хареса творбите му, това би било голям комплимент за творчеството му.

— Трябва да намерим галерия, която да изложи картините ти, Грей — твърдо заяви тя. Той ѝ бе казал, че вече близо три години няма кой да го представя. Продаваше картините си на хора, които ги харесваха и бяха купували и преди, както и на приятели като Чарли, който бе купил доста негови картини и също смяташе, че са изключително добри. — Направо е престъпление да се оставя всичко това да събира прах тук.

— Никога не съм се разбирал с търговците на картини. Те изобщо не се интересуват от изкуството, а единствено от парите. Защо да им давам работите си? Тук не става дума за пари, поне за мен винаги е било така.

Силвия не се усъмни в думите му, съдейки по начина, по който живееше.

— Но ти трябва да се издържаш — нежно изтъкна тя. — А и не всички търговци на картини са алчни и безотговорни. Някои наистина са загрижени за творците и приемат работата си съвсем сериозно. Като мен. Аз може и да не продавам творби от подобна величина, нито толкова майсторски като картините ти, но вярвам в изкуството, което излагам, както и в художниците, които представлявам. Те също притежават талант, просто е по-различен от твоя.

— Сигурен съм, че си искрено загрижена за тях. Изписано е на лицето ти. Тъкмо заради това исках да ти покажа работите си. Ако беше като останалите търговци, никога не бих те поканил в ателието си. А и ако беше като тях, никога не бих се влюбил в теб.

Последното беше доста сериозно заявление след първата им нощ заедно и в първия миг тя не отговори. Харесваше ѝ да е с него и искаше да го опознае по-добре, връзката им беше сериозна и за нея, но не мислеше, че го обича. Колкото и да я вълнуваше, все още беше твърде рано и им предстоеше да изминат дълъг път. Но той явно напредваше по-бързо от нея, макар че дълбочината на чувствата ѝ бе

стъписала и самата нея. След като видя творбите му и осъзна, че той се бе решил да ѝ покаже най-уязвимата и съкровена част от същността си, ѝ бе станал още по-близък и скъп. Отправи му поглед, който не се нуждаеше от обяснения, а той я взе в прегръдките си и я целуна.

— Влюбих се в картините ти, Грей — прошепна жената.

— Ти не си моят търговец — пошегува се той. — Трябва да си влюбена само в мен.

— Струва ми се, че вече започвам — честно призна Силвия всъщност много по-бързо, отколкото бе очаквала.

— Аз също — простичко рече той.

Тя остана втрещена в картините дълго време, сякаш бе попаднала на чужда планета. Мислите ѝ препускаха бясно.

— Искам да намеря подходяща галерия за теб. Хрумнаха ми някои идеи. Тази седмица можем да отидем да разгледаш една-две и да видим какво мислиш.

— Няма значение какво мисля аз. Зависи какво мислят те. Не се тревожи. И без това си имаш достатъчно ангажименти, а и в момента аз още нямам достатъчно платна за самостоятелна изложба — откровено призна Грей.

Не искаше да се възползва от връзките ѝ. Това, което искаше от нея, беше съвсем лично и нямаше нищо общо с работата му, нито пък искаше тя да представи творбите му и Силвия го знаеше.

— Не ми ги разправяй тези, че нямаш достатъчно картини за изложба! — скастри го тя, с тона, с който би се обърнала към някого от младите си протежета — отчасти практичен като на разумен търговец и отчасти като на амбициозна майка, уверена в таланта на чедото си. Мнозина от младите творци се нуждаеха от насърчение. Малцина от тях осъзнаваха колко са талантливи. Поне не наистина добрите. Младите, напористи и самоуверени творци рядко бяха наистина добри. — Погледни всичко това — продължи тя, докато внимателно отместваше струпаните платна.

Имаше изключителни творби, дори по-добри от картините върху трите статива.

Завършените му творби излъчваха някакъв вътрешен огън. От тях струеше особена светлина, която отдавна не бе виждала в творбите на модерните художници. Бяха като ренесансовите платна и работите на старите майстори. В същото време у тях се долавяше нещо модерно.

Това бе забележителна техника, която отдавна не се използваше. Знаеше, че Грей я е изучавал в Париж и Италия, както в момента правеше дъщеря ѝ. Тази техника на рисуване беше в основата на творчеството му. Според Силвия творбите му бяха блестящи и вдъхновени.

— Грей, трябва да ти намерим галерия, независимо дали искаш или не.

Това бе нещо, което той би направил за някоя от предишните си жени — да ѝ помогне да си намери галерия, агент или работа — което в повечето случаи завършваше катастрофално. Никой не бе предлагал да му помогне, с изключение на Чарли. Ала Грей не обичаше да притеснява другите, особено приятелите си и хората, които обичаше.

— Не се нуждая от галерия, Силвия. Честно, наистина не ми е нужна.

— Ами ако ти намеря такава, която ще ти хареса? Ще отидеш ли поне да я разгледаш, да поговориш със собствениците?

Притискаше го, но той харесваше тази нейна напористост. Тя нямаше да спечели нищо, искаше само да му помогне. Както той самият бе правил толкова дълго. Усмихна се и кимна в отговор. Силвия вече бе решила на кого да се обади — имаше поне три възможности, които щяха да бъдат идеални за него. Освен това беше сигурна, че ако се замисли, ще се сети за други галерии в богатите квартали — известни галерии, където се излагаха подобни творби. Определено не и галериите в Сохо или нейната. Грей се нуждаеше от напълно различно място. Такива галерии имаха клонове и в други градове като Лондон и Париж. Според нея тъкмо там беше мястото му.

— Не се тревожи за това — нежно, но сериозно рече Грей. — И без това си имаш достатъчно работа, не се нуждаеш от допълнителни грижи. Не искам да ти създавам главоболия. Просто искам да съм с теб.

— Аз също — усмихна му се тя, но в същото време искаше да му помогне.

И защо не? Той го заслужаваше. Знаеше, че художниците нямат капчица практически усет и са неспособни сами да продават работите си. Затова съществуваха търговците на картини. Грей се нуждаеше от такъв и тя бе твърдо решена, че ще го има. А в същото време се надяваше и на успешна връзка. Това все още предстоеше да се види.

Но независимо дали помежду им щеше да се получи или не, нямаше причина да не му подаде ръка, особено след като разполагаше с толкова полезни връзки в света на изкуството. Познаваше почти всички влиятелни личности в Ню Йорк. Беше доказала, че е почтена и надеждна, и всички галерии бяха отворени за нея. А след като веднъж му отвореше подходящата врата, останалото щеше да зависи от него. Искаше само да му бъде посредник, което бе напълно почтено желание, дори и накрая да се окажат само добри приятели, изкарвали краткотрайна любовна връзка.

Силвия погледна часовника си. Наближаваше обяд и трябваше да отиде в офиса. Той обеща да ѝ се обади по-късно, тя го целуна за довиждане и миг след това вече слизаше надолу по стълбите.

— Благодаря ти! — извика отгоре Грей, а тя вдигна глава и широко му се усмихна, махна с ръка и изчезна.

Когато Силвия пристигна в офиса си, там цареше обичайният хаос. Двама художници се бяха обадили, разтревожени за предстоящите изложби. Един клиент беше разстроен, защото картината, която купил, още не била пристигнала. Главният техник си беше счупил двете ръце при инцидент с мотор и нямаше кой да подреди следващата изложба. Същия следобед имаше насрочена среща с графичния дизайнер относно брошурата за предстоящите събития в галерията. Изтичаше срокът за предаване на следващата реклама в „Художествен форум“, а фотографът не бе донесъл четири от петте снимки на скулптури, нужни за рекламата. До четири следобед дори не можа да си поеме дъх. Но щом успя да намери минута пролука, проведе няколко телефонни разговора за Грей. Оказа се много полезно, отколкото очакваше. Търговците, на които се обади, вярваха на репутацията ѝ, на вкуса и преценката ѝ. Повечето смятаха, че тя притежава добро око и усет за голямото изкуство. Двама от собствениците на галерии, с които се свърза, я помолиха да им изпрати диапозитиви. Третият се връщаше същата вечер от Париж и тя му остави съобщение да ѝ се обади. Веднага щом приключи с разговорите, се обади на Грей. Беше задъхана от вълнение, а той я увери, че има диапозитиви. Ако нямаше, тя смяташе да изпрати фотограф, за да направи няколко.

— Имам цяла камара диапозитиви, ако това е всичко, което ти трябва.

— Засега това е достатъчно — весело заяви тя и добави, че след половин час ще изпрати куриер в ателието му, за да ги вземе.

— Леле, май не си губиш времето, а?

— Не и когато става дума за толкова специални творби като твоите... освен това. — Гласът ѝ замря. В крайна сметка това не беше само работа, а любовна връзка. За миг сякаш бе забравила. — Искам да ти се случат хубави неща.

— Те вече ми се случиха, в Портофино. Останалото е само пари.

— Е, позволи ми да се погрижа за парите.

Прозвуча толкова уверено, че Грей се усмихна.

— С удоволствие.

Харесваше му да е обект на такова внимание. Усещането бе съвсем ново за него. Не искаше да се възползва от нея, но бе впечатлен от работата ѝ, от организирания ѝ начин на живот. Тя не беше жена, която ще се уплаши от препятствията, нито пък ще се огъне пред поражението и ще се примири с неуспеха. Просто запретваше ръкави и се хващаше за работа, независимо за какво се отнася.

Куриерът позвъни на вратата му точно в четири и половина, занесе диапозитивите на Силвия, а малко след пет, заедно с придружително писмо, те вече бяха в ръцете на търговците, на които се бе обадила. Тя напусна галерията в шест и веднага щом се прибра у дома, Грей ѝ се обади, за да я покани на вечеря. Искаше да я заведе в малък италиански ресторант близо до ателието му. Силвия прие с удоволствие. Заведението бе уютно и много приятно, а храната — вкусна. Тя с облекчение видя в менюто, че не е скъпо. Не искаше той да харчи пари за нея, но не искаше и да го обиди, като му предложи да плати сметката. Подозираше, че в бъдеще двамата доста ще готвят. След вечерята Грей я придружи до апартамента ѝ и остана през нощта. Постепенно животът им придобиваше нов и вълнуващ ритъм.

На следващата сутрин приготвиха заедно закуската, а на по следващата Грей ѝ я поднесе в леглото. Заяви, че било негов ред. Преди винаги тя бе сервирала храната, но този път двамата бяха партньори, угаждаха си и се глезеха взаимно, изслушваха се, обсъждаха проблемите. За момента всичко беше идеално. Силвия се боеше да мисли за бъдещето или да храни твърде големи надежди. Но каквото и да имаше помежду им, колкото и дълго да продължеше, засега ги устройваше и в момента не искаха нищо повече. А и сексът

беше страхотен. Двамата бяха достатъчно възрастни и разумни, имаха опит и знаеха как да си доставят взаимно удоволствие. В отношенията им нямаше егоизъм, всеки един се радваше да достави наслада на другия, да го направи щастлив във и извън леглото. След цял живот грешки бяха помъдрели и улегнали. Също като хубавото вино, което става все по-добро с годините. Още не бяха чак толкова стари и у тях имаше достатъчно жизненост, за да се наслаждават на страстта и любовните ласки. Макар че децата ѝ може би щяха да решат, че са прекалено стари за любов, всъщност възрастта им бе идеална да се ценят и радват един на друг. Силвия никога не се бе чувствала пощастлива в живота си. Нито пък Грей.

Търговците, на които бе изпратила диапозитивите, ѝ се обадиха още същия ден. И двамата бяха заинтригувани и искаха да видят картини на Грей. Третият се обади два дни след като се прибра от Париж и ѝ каза същото. Силвия съобщи новините на Грей същия ден по време на вечерята.

— Мисля, че имаш голям избор! — ентузиазирано обяви тя.

Грей беше слисан. Само за няколко дни тя го бе измъкнала от летаргията, бе заинтригувала точните хора и му бе отворила няколко врати.

— Ти си забележителна жена — успя само да промълви той, но очите му бяха достатъчно красноречиви.

— Ти си забележителен мъж, изключителен художник.

Беше си уговорила среща с него, за да занесат картините му в трите галерии в неделя следобед. Каза, че могат да използват микробуса ѝ. И както му бе обещала, се появи в неделната утрин, облечена с пуловер и джинси, готова да му помага да товарят. Отне им два часа да свалят долу всички картини, които той бе избрал. Грей се притесняваше, че се налага и тя да работи. Вече се бе проявила като добрата вълшебница и не му се щеше да я използва като товарач, но тя се бе приготвила за тежката работа.

Беше си донесла друг пуловер и по-елегантни обувки, с които да се преоблече и преобуе за срещите в галериите, където ги очакваха. Около пет часа всичко вече бе приключило. Грей получи предложения и от трите галерии, чиито собственици бяха искрено впечатлени от работите му. Той не можеше да повярва, че е направила толкова много

за него, и дори Силвия трябваше да признае, че е доволна от постигнатото.

— Толкова се гордея с теб! — заяви му със сияещо лице.

И двамата бяха уморени, но доволни. Отне им още два часа, за да качат картините в ателието. Той още се колебаеше коя галерия да предпочете, но същата вечер взе решение и според Силвия изборът му беше съвсем правилен. Това беше престижна галерия на Петдесет и седма улица, с голям филиал в Лондон. Сътрудничеха си и с галерия в Париж. Това е идеално за него, заяви убедено Силвия, въодушевена от избора му.

— Ти си невероятна — усмихна ѝ се той.

Не знаеше дали да се смее, или да плаче, беше дълбоко трогнат от това, което бе направила за него. Двамата седяха на дивана в дневната му. В стаята цареше още по-голям безпорядък отпреди. Грей бе рисувал цялата седмица, вдъхновен от вярата ѝ в него, и не си бе дал труда да подреди. На Силвия не ѝ пукаше, както и на него. Това също му харесваше — всъщност нямаше нещо, което да не харесва у нея. Що се отнасяше до Грей, тя бе идеалната жена и той искаше да бъде идеалният мъж за нея, да ѝ даде всичко, което никога не бе имала и от което се нуждаеше. Но не можеше да направи кой знае колко, освен да е до нея, да я обича, което бе най-голямото му желание.

— Обичам те, Силвия — рече тихо и я погледна.

— Аз също те обичам — меко отвърна тя. Дори не беше сигурна, че го е искала, но дните и нощите, прекарани заедно, бяха задълбочили чувствата ѝ. Харесваше ѝ начинът му на мислене, ценностите, в които вярваше. Допадаха ѝ идеите, които отстояваше, целостта на личността му. Възхищаваше се на работите му. Не беше нужно да се насилват за нищо, нито да вземат важни решения. Всичко беше съвсем просто и за двамата, толкова различно от предишните усложнения в живота им. — Искаш ли да ти приготвя нещо за вечеря? — попита с усмивка.

Единствените решения, които трябваше да вземат, бяха къде да се хранят и в неговото или в нейното жилище да спят. На него му харесваше да остава в апартамента ѝ и тя го предпочиташе. Ателието му беше прекалено разхвърляно, макар че Силвия обичаше да го посещава, за да види докъде е напреднал с творбите си.

— Не — твърдо рече Грей. — Не искам да ми приготвяш вечеря. Искам да те изведа навън и да празнуваме. Тази седмица ми намери

страхотна галерия. Сам никога не бих се справил. Просто щях да си стоя тук, прекалено мързелив, за да предприема каквото и да било.

Всъщност изобщо не беше мързелив, тъкмо обратното. Но беше много скромнен в работата си. Силвия познаваше много художници като него. Имаха нужда от някой, който да ги тласка напред, да хвърля мостове над пропастите. Чувстваше се щастлива, че е успяла да го направи за него, а и усилията ѝ се бяха увенчали със забележително добри резултати.

Вечеряха в малък френски ресторант в Тъпър Ийст Сайд. Хапнаха вкусна френска храна и пиха чудесно френско вино. Беше истинско празненство — за тях, за новото начинание, за всичко, което ги очакваше занапред.

Докато пътуваха с такси към апартамента ѝ, говориха за Чарли и Адам. Грей не се бе виждал с Адам, откакто се бе върнал, дори не му се бе обаждал. Знаеше, че Чарли още пътува, но и с него не се беше свързвал. Често се случваше да не им се обажда дълго време, особено когато бе погълнат от някоя картина. Те бяха свикнали с периодичните му изчезвания и когато не го чуеха прекалено дълго, му се обаждаха. Грей ѝ описа дълбочината на приятелството им, добротата им към него. Говориха си за Чарли, който никога не се бе женил, както и за Адам, който бе решил никога повече да не го прави. Силвия каза, че изпитва съжаление към тях. Чарли ѝ се струваше много самотен мъж и тя искрено се натъжи, когато узна за смъртта на родителите и сестра му — огромни и невъзвратими загуби за него. Загубата им го бе лишила от възможността да бъде обичан от някой друг, което още повече бе задълбочило трагедията му.

— Той твърди, че иска да се ожени, но аз не мисля, че някога ще го направи — философски заключи Грей.

Двамата се съгласиха, че Адам е коренно различен. Огорчен от предателството на Рейчъл, сърдит на майка си, искаше единствено безмозъчни блондинки и момичета, които бяха достатъчно млади, за да му бъдат дъщери. На Силвия този начин на живот ѝ се струваше кух и лишен от съдържание.

— Той е страхотен човек, след като го опознаеш.

Грей бе лоялен към приятеля си, но Силвия не беше толкова убедена в преценката му. Не беше трудно да се видят качествата и достойнствата на Чарли. Адам беше от типа мъже, които винаги я бяха

дразнили. Умни, самоуверени, самовлюбени, преуспели в живота — те нямаха истинска нужда от жени, освен като сексуални играчки и за украса. Той никога не би и помислил да излезе с жена на своята възраст. Не го каза на Грей, но Силвия дълбоко презираше и осъждаше мъжете с такива виждания. Според нея Адам се нуждаеше от терапия, от силен ритник в задника и един добър урок. Надяваше се, че много скоро ще си намери майстора в лицето на някоя умна млада жена. Доколкото можеше да прецени, това неминуемо приближаваше. Грей не смяташе така. Според него Адам беше прекрасен мъж, чието сърце е било разбито от неблагодарната Рейчъл.

— Това не го оправдава, че използва хората и че не уважава жените.

Сърцето на Силвия също беше разбито, при това не само веднъж, но тя не гледаше на мъжете като на играчки за еднократна употреба. Тъкмо обратното. Преживяното я бе накарало да се уедини за известно време, за да ближе раните си и да мисли как и защо се бе случило всичко, преди отново да се покаже на света. Но тя беше жена. Жените реагираха и постъпваха съвсем различно от мъжете, правеха различни заключения. Повечето жени, които се бяха опарили лошо, се оттегляха, за да лекуват болката си, докато повечето мъже, изпаднали в подобно положение, се впускаха с бясна ярост да си отмъщават на други жени. Не се съмняваше в думите на Грей, че Адам е мил с жените, с които излиза. Проблемът беше, че не ги уважаваше и нямаше да разбере това, което съществуваше между нея и Грей. Той никога не би си позволил да се обвърже така с жена, нито да ѝ се довери. Което я накара още веднъж да осъзнае, че срещата ѝ с Грей е истинско чудо.

Същата нощ Силвия се сгуши до него в леглото, чувствайки се в безопасност, спокойна и щастлива. Дори и след време той да си тръгне, никога нямаше да забрави този вълшебен момент. Сега вече знаеше, че ще оцелее, каквото и да се случи. Точно това харесваше Грей у нея. Тя беше борец, както и той. Преживените разочарования го бяха направили по-добър, по-мъдър и много по-търпелив. Дватама нямаха желание да се нараняват, нито да причиняват болка другиму. И каквото и да се случеше или да не се случеше помежду им, наред с мечтите, надеждите, романтиката и секса, те бяха станали добри приятели и се бяха научили да се обичат един друг.

8.

— Върнах се. Ти добре ли си? — гласът на Чарли, който се обаждаше в понеделник на Грей в ателието му, прозвуча загрижено. — Не съм те чувал от седмици. Откакто се прибрах, те търсих няколко пъти по всяко време, но винаги се включваше телефонният секретар — оплака се приятелят му, но Грей не му каза нищо.

Със Силвия бяха прекарвали божествен уикенд, а Чарли нямаше представа какво се бе случило след завръщането на Грей в Ню Йорк. Озовал се с приятели в Хамптън, Чарли изведнъж осъзна, че не се е чувал с Грей, откакто се е прибрал. В началото на септември беше получил от него два имейла, докато беше още на борда на яхтата, но оттогава нямаше ни вест, ни кост. Обикновено, ако всичко беше наред, Грей накрая изплуваше от ателието си и им се обаждаше. Но този път се бавеше.

— Добре съм — щастливо отвърна Грей. — Просто работех.

Не му спомена нищо за Силвия, но през уикенда двамата бяха решили, че е време Грей да каже на приятелите си. Тя искаше да съобщи на децата си. Бяха заедно вече месец и по всичко личеше, че чувствата им са истински и сериозни. Тя се безпокоеше леко, че Чарли и Адам могат да проявят ревност или да се разсърдят и засегнат. Със сериозна връзка в живота си Грей щеше да е по-зает и Силвия имаше чувството, че това никак няма да им хареса. Грей настояваше, че няма да стане така, ала тя не бе толкова убедена.

След това съобщи на Чарли за новата галерия.

— И как стана това? — удиви се приятелят му. — Не мога да повярвам, че най-после си излязъл от черупката си и си намерил галерия, която да продава творбите ти. Крайно време беше. — Радваше се за него.

— Да, и аз така реших.

Не спомена, че чудото е дело на Силвия, но смяташе да му каже, когато се срещнат. Не искаше да говори за това по телефона.

— Какво ще кажеш да обядваме заедно тия дни? Не съм те виждал, откакто бяхме на яхтата — рече Чарли.

Тази седмица отиваше на концерт с Адам. По-трудно беше да се види с Грей, който имаше навика, докато работи, за неопределен период от време да се изолира от света. Но по гласа му личеше, че в момента е в отлично настроение, а след като е подписал договор с голяма галерия, явно нещата се развиваха добре за него.

— С удоволствие ще обядвам с теб — припряно отвърна Грей. — Кога?

Беше необичайно за него да се съгласи с готовност на среща. Обикновено трябваше дълго да го убеждават, за да го откъснат от статива. Чарли не каза нищо. Предположи, че приятелят му е ентузиазирани от сключената сделка. Прегледа набързо списъка с ангажиментите си. Имаше насрочени доста срещи във връзка с фондацията и повечето бяха уговорки за обяд, но намери прозорец за следващия ден.

— Какво ще кажеш за утре?

— Звучи добре.

— В яхтклуба? — От всички клубове, в които членуваше, това беше любимото място на Чарли за обяд. Според Грей и Адам там беше прекалено снобско и двамата често се шегуваха по този повод.

— Чудесно — съгласи се Грей след миг колебание.

— Тогава до утре — рече Чарли и двамата мъже затвориха.

На следващата сутрин Грей каза на Силвия, че ще обядва с Чарли, а тя го погледна над купчината палачинки, които току-що бе направил.

— Това добре ли е или зле? — попита малко нервно.

— Добре е, разбира се.

Той седеше на стола срещу нея също пред чиния с палачинки. Обичаше да ѝ готви. Обикновено приготвяше закуската, а тя вечерите. Всичко помежду им течеше гладко, сякаш цял живот бяха живели заедно. Сутрин Грей отиваше в ателието, където вече не ноцуваше. Силвия се отправяше към галерията и около шест се срещаха в апартамента ѝ. Той обикновено носеше бутилка вино или торба с продукти. През уикенда беше купил омари, което им напомни за прекрасните дни, прекарани на яхтата. Официално не се беше преместил да живее при нея, но всяка нощ спеше в леглото ѝ.

— Ще му кажеш ли за нас? — предпазливо попита тя.

— Мислех да го направя. Имаш ли нещо против?

Като знаеше колко е независима, Грей се опитваше да не навлиза прекалено в личното ѝ пространство.

— Аз нямам нищо против — увери го тя. — Просто не съм сигурна, че той ще го приеме добре. Смятам, че за него ще е голяма изненада. Може и да ме е харесал като случайна позната в Портофино, но нищо чудно да не прояви особен ентузиазъм от постоянното ми присъствие в живота ти.

— Не ставай глупава. Той ще се радва за мен. Винаги се е интересувал от жените, с които съм бил свързан.

Силвия се засмя и му наля чаша кафе.

— Да, защото не са били заплаха за него. Вероятно е предполагал, че ще свършат в затвора или в някоя клиника, преди да започнат да създават неприятности помежду ви.

— Ти да не смяташ да създаваш неприятности между нас? — с интерес попита Грей и в гласа му прозвучаха развеселени нотки.

— Разбира се, че не. Но Чарли може да реши така. Вие тримата сте неразделни от десет години.

— Да, и смятам да продължа да се виждам с тях. Няма причина да не могат да ме виждат с теб.

— Е, ще изчакаме да видим какво ще каже Чарли. Може би трябва да го поканим на вечеря. Всъщност напоследък често си мислех за това. Както и Адам, разбира се — додаде тя, макар че не го харесваше особено. — Просто не съм особено възторжена относно перспективата да вечерям с някоя жена на възрастта на дъщеря ми. Или по-млада в случая с Адам. Но ще направя така, както сметнеш, че е най-добре. — За Силвия подобна среща беше нещо като дипломатически компромис.

— Защо първо не поканим само Чарли? — предложи Грей.

Знаеше, че тя не одобрява Адам, и не искаше да насилва събитията. Поне не още. Но му харесваше идеята да я включи в приятелското им трио. Те бяха важна част от живота му, както и тя.

И двамата осъзнаваха, че присъствието на приятели в личния им свят е важно за укрепването на връзката им в бъдеще. Не можеха вечно да живеят сами, да се държат за ръце, да гледат телевизия или да прекарват почивните дни в леглото, макар че и на двамата им

харесваше и им беше забавно. Но имаха нужда от повече хора в живота си. Приобщаването на приятелите им щеше да бъде още една важна стъпка към стабилността на техните отношения. Силвия винаги бе смятала, че някъде съществува книга с правила за връзките между двама души и че другите са запознати със съдържанието ѝ по-добре от нея. Първо спите заедно, сетне той прекарва нощта в леглото ви и постепенно започва да го прави все по-често. По някое време изниква нуждата да му се направи място в гардероба и да му се отдели чекмедже за бельото. Те още не бяха достигнали до този етап, тъй като дрехите му бяха разхвърляни навсякъде в пералното помещение. Знаеше, че в някой от близките дни ще трябва да направи нещо по въпроса. След като сте решили, че не желаете да излизате с друг мъж, му давате ключ, за да се избегнат неудобствата, ако се появи в неподходящ час. Силвия вече му бе дала ключ от апартамента си — в живота ѝ нямаше друг мъж, а понякога той се прибираще от ателието, преди тя да се е върнала от галерията. Нямаше смисъл той да стои да я чака на стълбите. Не беше сигурна какво следва. Да пазарува продукти — той вече го правеше. Поделяха си сметките. Да се обаждат по телефона. Определено още не бяха достигнали до този момент, защото Силвия не бе казала на децата си за Грей. Да го покани да живее официално с нея — да си смени адреса, да сложи табелка с името му на пощенската кутия и на звънеца. Приятелите бяха важна част от съвместния живот. Беше много важно и двамата да харесват поне още няколко души. А след време да включи и децата си. Искаше Грей да се запознае с тях. Знаеше, че той се притеснява от подобна среща. Вече ѝ го бе казал, но тя бе сигурна, че няма основания за това. Децата ѝ бяха страхотни и тя не се съмняваше, че и той ще ги хареса. Емили и Гилбърт искаха само тя да е щастлива. Ако видеха, че е добър с нея, че двамата се обичат, Грей щеше да бъде посрещнат с отворени обятия в семейството. Познаваше децата си.

Все още им предстоеше да изминат дълъг път, но пътуването беше започнало. Някои от трудностите, които неминуемо ги очакваха, все още я плашеха и тя още не бе готова да ги посрещне, нито пък той. Но знаеше, че да каже на Адам и Чарли за тях двамата, означава много за Грей. Нямаше представа как ще реагират на новината, че двамата с Грей имат сериозна връзка. Надяваше се, че Чарли няма да го обезкуражи или да го изплаши с децата ѝ. Осъзнаваше, че това е

ахилесовата пета на Грей. Изпитваше ужас от деца не само при мисълта да има свои собствени, но и да е свързан с някой, който има. Изглежда, за него нямаше значение, че нейните вече са големи хора. Паникьосваше се да се привърже към някого, който е родител. Прекарал голяма част от живота си в грижи за най-разстроените и объркани жени на земята, единственото, което го плашеше, бе да се среща или разправя с децата им. Силвия смяташе това за съвсем неразумен и неоправдан страх, но за Грей си беше съвсем реален.

Той ѝ помогна да раздигнат чиниите и излезе пръв, за да поеме към ателието си. Тя трябваше да проведе няколко разговора, преди да тръгне за работа. Искаше да се свърже с Емили и Гилбърт. Заради часовата разлика ставаше твърде късно да им се обажда след работа. Още не им бе казала нищо за Грей. И двамата нямаше да си дойдат преди Коледа. Силвия смяташе, че има още достатъчно време, три месеца, за да види как ще потръгнат нещата между нея и Грей, преди да им каже за връзката си. Когато им се обади, и двамата не си бяха вкъщи и тя им остави съобщения. Винаги бе поддържала близка връзка с децата си.

Когато същия ден Силвия тръгна за галерията, Грей вече беше в яхтклуба с Чарли. Бяха се настанили на любимата му маса. Трапезарията беше огромно елегантно помещение с висок сводест таван, по стените бяха окачени портрети на някогашни капитани, а из стаята бяха пръснати макети на кораби под стъклени витрини. Грей си каза, че Чарли изглежда страхотно — загорял, отпочинал, в отлична физическа форма.

— И така, как мина остатъкът от пътешествието? — поде разговора Грей, след като и двамата поръчаха салати.

— Чудесно. Всъщност не сме ходили никъде, след като ти си тръгна. Имах да свърша малко работа, а екипажът се зае с някои поправки. Беше ми по-приятно да остана на борда на яхтата, отколкото да се върна в апартамента. — Напоследък се чувстваше самотен и го измъчваше необяснимо безпокойство. — Е, разкажи ми за галерията, с която си подписал. Уичслър-Хинкли, така беше, нали? — Името се ползваше със завидна репутация в света на изкуството. — Как стана всичко? Те просто те откриха, така ли? — Чарли искрено се радваше за приятеля си. Никой не заслужаваше признание повече от Грей.

Притежаваше огромен талант. — Или ти ги намери? — усмихваше се широко, предвкушвайки интересна история.

— Всъщност един мой приятел ме представи — предпазливо започна Грей.

Покрай Силвия бе започнал да се притеснява относно реакцията на Чарли, макар да смяташе, че е глупаво. Но в момента се чувстваше изнервен и му личеше.

— Какъв приятел? — заинтригувано попита Чарли.

Не знаеше какво и защо, но имаше нещо мътно в тази история.

— Един приятел... нали се сецаш... всъщност... една жена — смотоледи Грей като гимназист, който се обяснява с баща си.

— Това вече е интересно — отбеляза Чарли с развеселена физиономия. — Каква жена? Познавам ли я? Да не би в гнездото ти да е намерила убежище нова ранена птичка? Или е някоя, която работи в галерия и има добри връзки? Ако е така, много умно от твоя страна.

Но беше много далеч от истината. Грей не излизаше с някоя секретарка, която бе помолила шефа си да види картините му. В гнездото нямаше ранена птичка, а по-скоро силна орлица, която го бе взела под крилото си.

— Всъщност не мисля, че е умно. По-скоро извадих късмет.

— В тази работа няма късмет и ти го знаеш — изтъкна Чарли. Думите му бяха като отглас на мнението на Силвия. — Ти притежаваш огромен талант. Ако някой е извадил късмет, приятелю, това са собствениците на галерията. Но ти не отговори на въпроса ми. — Погледите им се срещнаха и останаха приковани. — Коя е тази жена? Или е тайна? — Може би беше омъжена. Това се бе случвало с Грей преди — да приюти избягали съпруги, разделени със съпрузите си или с някакъв „ангажимент“. И не след дълго въпросните съпрузи или „ангажименти“ се появяваха и заплашваха да го убият. По време на дългия ергенски живот през главата на Грей бе минало какво ли не. Понякога Чарли сериозно се тревожеше за него. Нищо чудно един ден някое от разярените бивши гаджета на поредната луда в живота на Грей да се появи със зареден пистолет и да го застреля. — Надявам се, че не си се забъркал пак в някоя история, нали? — Чарли изглеждаше разтревожен и Грей поклати глава засмян.

— Не, не съм. Но май съм си спечелил страхотна репутация, а? Предполагам, че си го заслужавам. В живота ми имаше прекалено

много шантави жени. — Въздъхна, поклати отново глава и реши да се гмурне в дълбокото. — Но не и този път. Е да, срещам се с една жена. Но тя е различна — завърши гордо.

— Коя е? Познавам ли я?

Чарли беше любопитен да узнае всичко за тайнствената дама. Но която и да беше, Грей изглеждаше щастлив, което не му бе убягнало. Беше спокоен, доволен от живота, уверен, дори направо самодоволен. Сякаш е на успокоителни или се дрогира, но Чарли знаеше, че не е така. И все пак около Грей витаеше някаква еуфория.

— Познаваш я — тайнствено изрече Грей, все още малко несигурен заради съмненията на Силвия.

— И? Трябва ли да забият барабани? — подразни го Чарли.

— Запозна се с нея в Портофино — изтърси на един дъх Грей, но все още изглеждаше нервен.

— Така ли? Кога? — учуди се Чарли.

Не можеше да си спомни жена, с която Грей да е излизал по време на пътешествието. Единственият, който бе направил завоевания, беше Адам — в Сен Тропе, Корсика и Капри. Доколкото си спомняше, нито той, нито Грей бяха се срещали с жени.

— Силвия Ренълдс — спокойно рече Грей. — Беше в компанията, с която се запознахме в Портофино, а след това се срещнахме отново в Сардиния.

— Силвия Ренълдс? Собственичката на картинна галерия? — Чарли изглеждаше смаян. Спомни си, че Грей я бе харесал, а Адам се бе пошегувал, че не е негов тип, защото не е достатъчно луда или по-скоро въобще не е луда. Чарли си я спомняше много добре. Харесваше я. А очевидно и Грей. Беше му трудно да повярва, че между двамата се е разгоряла страст по време на кратките им срещи. — И кога се случи това? — попита той, все още удивен.

По време на пътуването подозираше, че двамата се бяха харесали, но това не означаваше непременно, че ще се срещнат отново.

— Когато се върнах. Виждаме се вече от почти месец. Тя е чудесна жена. Още щом видя работите ми, ме представи на Уичслър-Хинкли, както и на собствениците на още две галерии. И докато се усетя, вече бях подписал договор. — Изрече последното с възхищение, докато се усмихваше на приятеля си.

— Да, определено изглеждаш щастлив — промърмори Чарли, който все още се опитваше да осмисли чутото. Грей никога не бе говорил така за жена. — Не ми се ще да го призная, но съм съгласен с Адам. Не мисля, че е твой тип.

— Не е — засмя се тъжно Грей. — Предполагам, че това е добре. Не съм свикнал да бъда с жена, която може да се грижи за себе си и която не очаква от мен друго, освен да си прекараме добре заедно.

— И само това? — попита озадачено Чарли.

Щеше да има да разправя доста на Адам следващата вечер.

— Не, не е. Всъщност има много повече. Оставам при нея всяка вечер.

Този път Чарли изглеждаше безкрайно шокиран.

— Виждате се от един месец и вече си се преместил при нея? Не е ли малко прибързано?

На Чарли му се струваше, че Грей си е разменил ролята с някоя от малките птички със счупени крила.

— Не съм се преместил — тихо рече Грей. — Казах, че спя там.

— Всяка нощ?

Грей отново се почувства като непослушен гимназист. Чарли не изглеждаше никак доволен.

— Не смяташ ли, че всичко става прекалено бързо? Не си се изнесъл от ателието си, нали? — Сега вече Чарли звучеше истински паникьосан.

— Разбира се, че не. Просто си прекарвам чудесно с една прекрасна жена и се наслаждавам на компанията ѝ. Тя е страхотна — умна, способна, нормална, почтена, забавна, щедра, любвеобилна. Не зная къде е била през всички тези години, но през последните три седмици и половина целият ми живот се промени.

— Това ли искаш? — натъртено попита Чарли. — Съдейки по думите ти, си хлътнал до уши. Това може да е опасно. Тя може да си въобрази някои неща.

— Какви например? Да се премести в скапания ми апартамент? Или може би да открадне трийсетгодишните ми мебели? Притежава много по-ценни книги по история на изкуството от мен. Опасявам се, че би могла да открадне боите ми. Диванът ми е изтърбушен, нейният е значително по-хубав. Дори нямам прилична кърпа. Притежавам два тигана, шест вилици и четири чинии. Не разбирам какво си мислиш, че

би могла да вземе от мен, но каквото и да е то, аз с радост бих ѝ го дал. Връзките са трудно нещо, но повярвай ми, Чарли, това е първата жена, с която излизам, която със сигурност не е опасна за мен. Останалите определено бяха.

— Нямах предвид, че иска парите ти. Но ти знаеш какви са жените. Хранят много илюзии и си представят нещата съвсем различно. Ти ги каниш на вечеря и докато се усетиш, те вече пробват сватбена рокля и си избират годежен пръстен в „Тифани“. Не бих искал да те завлекат насила някъде.

— Обещавам ти, Чарли, че никъде няма да ме завлекат. Накъдето и да отива този влак, аз съм доброволен пътник в него.

— Мили боже, да не би да смяташ да се ожениш за нея? — Чарли се втрени в Грей, а очите му се разшириха от ужас.

— Не зная — честно отвърна приятелят му. — От години не съм мислил за брак. Не мисля, че тя го иска. Била е омъжена и не е във възторг от брачния си опит. Съпругът ѝ я е изоставил заради деветнайсетгодишно момиче след двацет години брак. Има деца и твърди, че е твърде стара за още. Галерията ѝ е много успешна. Разполага с повече пари, отколкото някога аз изобщо ще помириша. Не се нуждае от мен за финансова подкрепа. А и аз нямам желание да се възползвам от нея. И двамата можем да се издържаме сами, макар че тя го прави значително по-добре от мен. Живее в страхотен апартамент в Сохо, има работа, която обича. След развода е имала само един мъж в живота си и той се е самоубил преди три години. Аз съм първият, с когото има връзка оттогава. Не мисля, че някой от двамата ни иска нещо повече в момента. Дали някога изобщо ще се ожени за нея? Вероятно. Ако тя пожелае, в което се съмнявам, ще трябва да съм луд да се откажа от такава жена. Но в момента най-големите решения, които трябва да вземем, са къде да вечеряме или кой да приготви закуската — спокойно довърши Грей.

Чарли продължаваше да се вира в него с широко отворени очи. Приятелят му бе произнесъл доста дълга реч. Не го бе виждал малко повече от три седмици и той вече не само живееше с жена, но и говореше, че някой ден може би ще се ожени за нея. Чарли имаше чувството, че са го простреляли. Като видя изражението на лицето му, за частица от секундата Грей осъзна, че има определена вероятност

Силвия да е била права. Чарли очевидно никак не бе доволен от чутото.

— Но ти не харесваш деца — напомни му Чарли, — независимо от възрастта им. Какво те кара да си мислиш, че нейните ще са по-различни?

— Може би не са. Може би това ще се окаже непреодолимо препятствие за мен. А може би преди това ще й омръзна. Децата й са зрели хора, живеят на хиляди километри оттук. Може би, след като са толкова далеч, ще мога да преживея съществуването им. Засега мога поне да се опитам да свикна с мисълта за тях. Това е най-доброто, което мога да направя. Може би ще се получи, а може би — не. Зная само, че за момента се чувствам прекрасно с нея, както и тя с мен. А кой, по дяволите, може да знае какво ни очаква? Другата седмица може да съм мъртъв. Междувременно ми се случва нещо страхотно. Никога досега не съм бил по-щастлив.

— Надявам се, че няма — сериозно заяви Чарли по адрес на забележката, че може да е мъртъв следващата седмица. — Но може да пожелаеш да си, ако се окаже, че тя е много по-различна, отколкото я мислиш, а дотогава вече ще е късно, ще си паднал в капана.

Прозвуча застрашително и Грей му се усмихна. Приятелят му изглеждаше здравата изплашен и Грей не разбираше дали е заради себе си или заради него. Но и в двата случая нямаше защо да се тревожи. Никак не се чувстваше в капан. А и в момента нямаше по-голямо желание от това да бъде роб на любовта в елегантния апартамент на Силвия.

— Не съм в капан — тихо рече Грей. — Дори не живея при нея. Просто оставам за вечерта. Ние тепърва градим отношенията си. Ако не се получи, ще се върна в ателието си и точка.

— Никога не става така — с тон на препатил заяви Чарли. — Някои жени се вкопчват в теб, не искат да те пуснат, засипват те с обвинения, изпадат в истерия, викат адвокати. Твърдят, че си им дал обещания, за каквито никога дори не си и помислял. Впиват ноктите си в теб и докато се усетиш, са решили, че си тяхна собственост.

Чарли придоби ужасен вид. През годините беше виждал всичко това да се случва с други мъже и не искаше подобна съдба да сполети и Грей. Знаеше колко наивен и доверчив е понякога приятелят му.

— Повярвай ми, нито Силвия, нито аз искаме да се притежаваме. Твърде сме възрастни затова. Тя е много уравновесена и самостоятелна жена. След като се е разделила със съпруг, с когото е живяла двайсет години, без да се обърне назад, няма да се увеси на врата ми, нито ще се опита да се вкопчи в мен. Ако някой си тръгне, по-вероятно е тя да го направи първа.

— Да не би да я е страх от обвързване? Ако е така, може да ти причини голяма болка.

— А да не би досега да не съм бил нараняван? Чарли, да говорим сериозно — в живота постоянно се нараняваме. Случва ни се всеки ден, дори когато хора, които бегло познаваме, не отговорят на обажданията ни. Зарязвали са ме повече жени, отколкото който и да било мъж в Ню Йорк. Оцелял съм и ще оцелея отново, ако пак се случи. И да, тя вероятно се бои от обвързване, както и аз. За бога, дори не искам да се запозная с децата ѝ. Страхувам се до смърт да не ме наранят или да не се привързва твърде много, но за пръв път в живота си чувствам, че малко болка си заслужава, дори рискът да е голям. Никой от нас не е давал обещания. Не сме говорили за брак. Повтарям ти: в момента най-големите ни решения са свързани с избора къде да вечеряме и това удовлетворява и двамата ни. В безопасност сме.

— След като се забъркаш с някоя жена, никога не си в безопасност — мрачно заяви Чарли и смръщи загрижено чело. — Аз просто не искам да те наранят.

Без да иска, бе разкрил собственото си отношение към връзките. Не ставаше дума за фаталните недостатъци, които рано или късно откриваше у жените, с които се срещаше, а за болката, която се опитваше да избегне, откакто бе изгубил цялото си семейство. Чарли се ужасяваше от риска. Но Грей вече не. Това беше огромната разлика помежду им. Сякаш отнякъде прозвуча тревожен камбанен звън. Един от Армията на заклетите ергени бе на път да дезертира. Грей видя в очите на Чарли всичко, от което Силвия се страхуваше — не само недоверие и неодобрение, но и паника. Тя умееше да преценява хората по-добре от него и съвсем правилно бе предвидила реакцията на Чарли. Може би и на Адам. Но най-много не му харесваше, че реакцията на Чарли го караше да се чувства не само нелоялен към приятеля си, но и пълен глупак заради любовта, която изпитва. Усещането бе много неприятно и помрачи срещата им.

— Дватамата със Силвия се надяваме, че някой път ще ни дойдеш на гости на вечеря в апартамента ѝ.

Чарли остави писалката, с която подписваше сметката, и се втренчи в Грей.

— Осъзнаваш ли как прозвуча? — попита с мрачна усмивка, а приятелят му поклати глава. Не беше сигурен, че иска да го чуе. — Като женен мъж, за бога! Не забравяй, че все още не си.

— И това ли е най-лошото, което може да ми се случи? — най-после избухна Грей. Беше разочарован от реакцията на Чарли. Всъщност не само разочарован, но и дълбоко наранен, ако трябваше да е искрен. Не искаше Силвия да се окаже права, но явно беше. При това напълно. — Все ми се струва, че ракът на дебелото черво е по-страшен.

— Понякога разликата не е голяма — цинично подметна Чарли. — Да се обвържеш до такава степен, може да бъде много опасно. Ако го направиш, ще се наложи да се откажеш от това, което си. И да се превърнеш в нещо, което никой мъж с всичкия си не би желал да бъде.

Каза го с такава безапелационна убеденост, че Грей въздъхна и го погледна. В какво се бяха превърнали те през всичките тези години? Доколко висока бе цената, заплатена за свободата, в която толкова отчаяно се бяха вкопчили? Може би прекалено висока. Накрая, докато защитаваха свободата си, щяха да останат сами. След като се запозна със Силвия, вече не му се струваше толкова важно да брани независимостта си срещу всичко. Беше ѝ го казал преди няколко дни. Най-сетне бе осъзнал, че когато дойде и неговият час да си отиде от тази земя, не би му се искало да е сам. Един прекрасен ден лудите, отчаяни жени, нуждаещи се от помощ, дебютантките или едрогърдите глупачки щяха да престанат да се навъртат край тях. Щяха да си бъдат у дома с някой друг. Раят на свободата вече не му се струваше толкова примамлив и желан както досега.

— Наистина ли искаш да прекараш старините си с мен? — попита Грей, впил поглед в Чарли. — Това ли искаш? Или би искал да виждаш чифт по-красиви крака от моите срещу себе си на палубата на „Блу Мун“, докато обикаляш света? Защото, ако не се замислиш сериозно, един ден ще се озовеш сам в моята компания. Аз много те обичам, ти си най-добрият ми приятел, но когато един ден остарея, разболея се и се уморя, независимо че ще се радвам да видя лицето ти

отсреща на масата, бих искал да се сгуша в леглото до някой друг, който ще държи ръката ми. И ако не искаш да се озовеш в компанията на Адам или моята, не е зле да побързаш да се замислиш над перспективата.

— Какво става с теб? С какво те е омагьосала тази жена? Да не би да те тъпче с екстази? Защо, по дяволите, си започнал отсега да се тревожиш за старините си? Та ти си на петдесет години. И поне още трийсет години няма защо да се притесняваш за старостта, а и само един Бог знае какво ще се случи между нас дотогава.

— Може би тъкмо в това е проблемът. Аз съм на петдесет години. Ти си на четирийсет и шест. Може би е крайно време да пораснем. Това навярно не се отнася за Адам, той е по-млад от двамата ни, особено от мен. Но аз не съм сигурен дали искам да продължавам да живея както досега. Колко още жени ще спася? Колко още забранителни заповеди ще успея да издействам? Колко още пластични операции ще плати Адам? И на колко още дебютантки ти ще откриеш фатални недостатъци? Ако не са достатъчно добри за теб, Чарли, да вървят по дяволите. Но може би е дошъл моментът да откриеш подходящата.

— Говориш като истински предател — обобщи Чарли и вдигна тост. Изпразни чашата си и я остави на масата. — Не знам за теб, но аз намирам този разговор за много потискащ. Ти може и да усещаш, че времето чука на портата ти, което лично на мен ми се струва пълен абсурд, ако те интересува мнението ми. Но аз не мисля така. И нямам намерение да се впускам в половинчата връзка с жена само защото се страхувам да умра сам. По-скоро бих се гръмнал още довечера. Няма дори да се замисля за подобна вероятност, докато не открия подходящата жена.

— Никога няма да я откриеш — тъжно поклати глава Грей.

Разговорът потискаше и него. Надяваше се, че Чарли ще сподели радостта му, но вместо това той се държеше сякаш Грей предаваше приятелството им. И според Чарли правеше точно това.

— Защо каза това? — раздразнено попита Чарли.

— Защото не искаш да я намериш. А докато не искаш, никоя жена няма да е подходяща за теб. Ти не желаеш да откриеш истинската. Нито пък аз. Внезапно Силвия се появи в живота ми и всичко се преобърна.

— Струва ми се, че само главата ти е превъртяла. Май не е зле да вземаш известно време някакви антидепресанти и след това отново да преосмислиш връзката си.

— Силвия е най-добрият антидепресант, който някога съм имал. Тази жена е истински динамит и е огромна радост да си край нея.

— В такъв случай съм щастлив за теб и се надявам радостта ти да продължи дълго. Но докато се увериш, че теорията ти работи, не се опитвай да покръстиш и нас в новата си вяра. Не съм убеден, че си струва.

— Ще те информирам за резултата — тихо рече Грей, докато ставаха от масата.

Излязоха от яхтклуба и останаха на тротоара загледани един в друг. Обядът бе труден и за двамата, а за Грей и разочароващ. Беше очаквал много повече от приятеля си — поздравления, разбиране, подкрепа, вълнение. Всичко друго, но не и цинизма и острите забележки, които си размениха на масата.

— Грижи се за себе си — рече Чарли, потупа го по рамото и вдигна ръка към минаващото такси. Нямаше търпение да си тръгне. — Ще ти се обадя... и поздравления за галерията! — извика, докато влизаше в таксито.

Грей остана на тротоара, загледан след него, махна му, сетне наведе глава и закрачи по улицата. Беше решил да се върне в апартамента си. Имаше нужда да остане сам, да помисли. Никога досега не бе чувал Чарли да реагира толкова рязко и цинично, но знаеше, че му бе казал истината. Чарли не искаше да намери „подходящата“ жена. Досега Грей никога не се бе замислял за това, но сега всичко му се струваше съвсем ясно. И обратно на убеждението на Чарли, Силвия не му бе промила мозъка, тя бе прояснила ума му и бе изпълнила живота му със светлина. С нея осъзнаваше за какво е копнял винаги, но никога не е имал. Чарли все още се страхуваше, а бяха минали толкова години от смъртта на родителите му и Елън. Въпреки терапията, а Грей знаеше, че Чарли е прекарал безброй часове в кабинета на терапевта си, той все още бе ужасен. И продължаваше да бяга. И може би винаги щеше да е така. Тази мисъл натъжи Грей. Срещна Силвия само преди шест седмици, но след като я опозна и отвори сърцето си за нея, целият му живот се промени. Заболя го, че вместо да празнува с него, Чарли го нарече предател. Грей се почувства

сякаш го бе ударил с юмрук в лицето. Думите на Чарли продължаваха да отекват в главата му, когато мобилният му телефон иззвъня.

— Здравей. Как мина? — Силвия се обаждаше от офиса. Гласът ѝ звучеше весело и безгрижно. Най-после бе успяла да се убеди, че Грей познава Чарли по-добре от нея, и предчувствията ѝ относно реакцията му за тяхната връзка сигурно са погрешни. Каза си, че Грей е прав, а тя просто е параноичка. — Каза ли му? Той как реагира?

— Беше ужасно — честно отвърна Грей. — Отвратително. Наред с другите неща ме нарече предател. Нещастният, бои се до смърт от всякакво обвързване или връзка. Никога досега не съм осъзнавал това толкова ясно. Не ми се ще да го призная, но ти беше права. Беше един много потискащ обяд.

— По дяволите, съжалявам. А аз успях да се убедя, че съм сгрешила.

— Не си.

Вече се бе научил, че тя рядко греша. Притежаваше добър усет за хората и техните реакции и беше безкрайно толерантна към капризите и чудатостите им.

— Съжалявам. Сигурно си много разстроен. Ти не си предател, Грей. Зная, че ги обичаш. Няма причина да имаш връзка с жена и да не продължиш да се виждаш с тях.

Не се опитваше да отдалечи Грей от тях. Но имаше силното усещане, че Чарли би го обсебил отново, ако Грей му позволи.

— Ако изобщо го искат. Аз бях съвсем откровен.

— За нас?

— Както и за него. Заявих му, че пропилява живота си и ще умре сам.

— Може и да си прав — нежно каза Силвия, — но той ще трябва сам да го осъзнае. А може би иска тъкмо това. Негово право е. Според това, което си ми казвал, той е имал големи проблеми, след като всички членове на семейството му са починали. Много е трудно да се преодолеят толкова тежки загуби. Всички, които е обичал като дете, са умрели. Доста е трудно да убедиш такъв човек, че следващият, когото обикне, няма да умре или да го напусне. Затова той предпочита пръв да си тръгне.

— Точно това му казах и аз.

И двамата знаеха, че това е истината. Въпреки че я отричаше, дълбоко в себе си Чарли също я осъзнаваше. Просто му беше много по-лесно да заяви, че всички жени в живота му са имали някакви фатални недостатъци, отколкото наистина да се обвърже.

— Предполагам, че думите ти не са му се понравили.

— Навярно — тъжно рече Грей. — Но не ми хареса това, което каза за нас.

— Надявам се, че ще го преодолее. Ако иска, можем да го поканим на вечеря. Остави го известно време да се поуспокои. Новината за нас навярно го е шокирала. Както и това, което си му казал за него самия.

— Да, така е. Мисля, че беше много изненадан. Последния път, когато бяхме заедно на яхтата, аз бях верен член на Ергенския клуб. Но ето че ме изпуска само за малко от поглед, и аз скачам зад борда. Поне според него е така.

— А според теб? — попита тя и в гласа ѝ прозвуча тревожна нотка.

— Според мен аз съм най-щастливият мъж на земята. И му го казах. Но не мисля, че ми повярва. Подозира, че ми даваш наркотици. — Грей се засмя. — Ако е така, продължавай в същия дух. Харесва ми. — Отново звучеше щастлив.

— На мен също. — Тя се усмихна, замислена за него. Имаше среща с клиент и му каза, че ще се видят в апартамента ѝ след работа. — Опитай се да не се тревожиш прекалено много. Той те обича. Ще му мине.

Грей не беше толкова сигурен. Дълго мисли за това, докато вървеше към апартамента си. Разговорът им беше истински шок не само за Чарли, но и за Грей. „Говориш като предател...“, думите на приятеля му продължаваха да отекват в главата му, докато крачеше към жилището си.

Чарли също мислеше за случилото се между него и Грей. Разполагаше с достатъчно време за анализ. Имаше насрочена среща в Центъра за деца в сърцето на Харлем. Още не можеше да повярва на това, което му бе казал Грей. А най-вече не искаше да признае, че чутото толкова го е засегнало. Напоследък, също като Грей, го

измъчваше мисълта, че ще умре сам. Но още не беше подготвен да обсъжда тези страхове с когото и да било друго, освен с терапевта си. Знаеше, че Адам е още твърде млад, за да се тревожи за подобни неща, но Грей не беше. На четирийсет и една Адам все още градеше кариера и го даваше безразсъдно. Чарли и Грей бяха стигнали до кулминацията и вече се спускаха по нанадолнището. А Чарли вече не бе толкова сигурен, че иска да го прави сам. В края на краищата обаче можеше да се окаже, че няма друг избор. Завиждаше на Грей много повече, отколкото бе склонен да признае, че е намерил човек, с когото да сподели това финално пътуване. Но кой можеше да гарантира колко дълго ще продължи то? Нищо в този живот не трае вечно. Беше потънал в тези нерадостни мисли, припомняйки си откъслечи от разговора с приятеля си, когато шофьорът на таксито спря на адреса, който му бе дал.

— Сигурен ли сте, че искате да слезете тук? — попита мъжът със загрижено изражение.

Чарли имаше вид на човек, запътил се за Пето авеню, а не към сърцето на Харлем. Връзката му беше от „Хермес“, на китката му блестеше златен часовник, беше облечен в скъп костюм. Винаги, когато посещаваше яхтклуба, се обличаше елегантно.

— Да, всичко е наред. — Благодарни на шофьора с усмивка, сетне му подаде щедър бакшиш.

— Искате ли да почакам? Или да се върна? — Притесняваше се да остави клиента си сам в този квартал.

— Не се тревожете, но ви благодаря.

Отново се усмихна и докато оглеждаше сградата, се опита да изтласка от съзнанието си разговора с Грей. Постройката се нуждаеше от основен ремонт. Отпуснатият от фондацията милион можеше да помогне да се свърши много работа и той се надяваше да стане така.

Против волята си на влизане продължаваше мисления разговор с Грей. Най-лошото беше чувството, че го губи заради Силвия. Трудно му беше да си признае, че ревнува от нея, но в дъното на сърцето си знаеше, че е така. Не искаше да изгуби най-добрия си приятел заради някаква напориста застаряваща галеристка, „истински динамит“, както я бе описал Грей само защото имаше връзки, за да лансира картините му. Очевидно очакваше нещо от него и вече бе впила нокти в нищо неподозиращия наивен художник. И ако беше достатъчно

манипулативна, каквато се надяваше, че не е, щеше да прати приятелството им по дяволите и завинаги да прогони Чарли. Най-големият му страх беше да не изгуби приятеля си. Бракът, съжителството на семейни начала, нощуването в дома ѝ или както там го наричаше Грей, бе равносилно на смърт. Чарли не вярваше на тази жена. Грей вече изглеждаше обсебен от нея. Тя му бе промила мозъка, а най-лошото беше, че част от това, което му каза Грей, звучеше разумно. Всъщност прекалено разумно. Особено за Чарли. И беше дошло от нея. Грей никога не би му говорил по този начин, ако не беше под влиянието на тази жена. Никога. Тя го бе превърнала в друг човек и на Чарли този нов Грей никак не му харесваше.

Изчака пред вратата на Центъра за деца доста дълго след като позвъни. Накрая отвори един млад мъж с брада, облечен с джинси и тениска. Беше афроамериканец с широка усмивка и големи шоколадови очи. Когато заговори, в гласа му прозвучаха напевните нотки, характерни за жителите на Карибите.

— Здравейте. С какво мога да ви помогна?

Гледаше Чарли сякаш бе пришълец от друга планета. Никога досега в Центъра не бяха идвали хора, облечени като него. Успя да прикрие развеселената си усмивка и го пусна вътре.

— Имам среща с Каръл Паркър — обясни Чарли.

Каръл беше директор на Центъра. Знаеше за нея, че е социална работничка, препоръките ѝ бяха отлични. Беше се дипломирала в „Принстън“, защитила магистърска степен по медицинска психология в Колумбийския университет и работеше върху доктората си. Специалността и сферата ѝ на дейност бяха малтретираните деца.

Домът беше приют за малтретирани деца и майките им, но за разлика от други подобни заведения, тук бяха съсредоточили усилията си върху децата, не толкова върху майките. Подложена на домашно насилие жена или такава, чиито деца не бяха малтретирани, не можеше да остане в Центъра. Чарли знаеше, че тук провеждат научни изследвания в сътрудничество с Нюйоркския университет за предотвратяването насилието над деца, което бе много по-полезно, отколкото да се лекуват последствията от подобно престъпление. В Центъра работеха десет души на пълен работен ден и шестима служители само за нощната смяна — студенти, които скоро щяха да се дипломират, двама психиатри и неколцина доброволци, повечето от

които бяха тийнейджъри от по-бедните квартали, самите те жертви на насилие. Привличането на преживели насилие деца в помощ на по-малките беше нов подход към решаването на проблема.

Чарли бе впечатлен от автобиографията на мис Паркър. Бе основала сама Центъра преди три години, когато бе получила магистърската си степен. Възнамеряваше да работи като психолог, специализиран в проблемите на децата от бедните квартали. Управляваше Центъра с малко средства. Беше успяла да събере около милион долара, за да купи къщата и да основе приюта, а фондацията ѝ предоставяше още толкова за развитието и подобриенето му. Според това, което бе прочел, тя беше впечатляваща млада жена. Единствената лична информация за нея бе, че е на трийсет и четири години. Нямахше представа как изглежда, тъй като бяха говорили само по телефона. Звучеше професионално и делово, но в гласа ѝ се усещаше особена топлота. Покани го да дойде да разгледа мястото и обеща сама да го разведе. Всички документи бяха проверени, включително и характеристиките на директорката. Жената беше млада, но очевидно много способна. Препоръките, които бе изпратила на Борда на директорите на фондацията, също бяха изключително впечатляващи. Някои от поръчителите бяха сред най-видните хора в Ню Йорк. Независимо колко бе квалифицирана и способна, явно имаше отлични връзки. Лично кметът бе написал една от препоръките. Беше се срещнала с много влиятелни хора и очевидно ги бе заинтригувала с проекта си.

Младият мъж въведе Чарли в малка чакалня с олющени стени и щом седна, му предложи чаша кафе, която гостът отказа. Беше изпил достатъчно по време на обяда и все още го усещаше полепнало по гърлото си. Докато чакаше директорката, се опита да забрави за случилото се с Грей.

Наблюдаваше хората, които минаваха през отворената врата на чакалнята. Имаше жени, малки деца, тийнейджъри, облечени с тениски с логото на Центъра, за които предположи, че са доброволци. В двора отвън се играеше баскетболен мач. Чарли забеляза голям надпис, приканващ жените от квартала да посещават група, която се събираше два пъти седмично, за да обсъжда насилието над деца. Не можеше да определи какво е влиянието на Центъра в общността, но явно изпълняваха програмата си. Докато наблюдаваше децата, които

хвърляха топката към коша, една врата се отвори и на прага застана висока руса жена, вперила поглед в него. Беше с джинси, маратонки и тениска на Центъра. Стана, за да се ръкува с нея, и забеляза, че е висока почти колкото него. Фигурата ѝ бе стройна и изваяна като статуетка, около метър и осемдесет, а лицето ѝ имаше фини патрициански черти. Приличаше по-скоро на модел, отколкото на социална работничка. Усмихна му се, но държанието ѝ беше официално и хладно. Центърът се нуждаеше от парите на фондацията, но тя не смяташе да се подмазва, за да ги получи. Все още ѝ бе трудно да се съобразява с дарителите и не знаеше какво точно се очаква от нея. Изглеждаше леко подозрителна и когато го покани в кабинета си, в държанието ѝ се долавяше известна предпазливост.

Навсякъде по стените имаше окачени плакати, графици, бележки за предстоящи събития, обяви, предупреждения към персонала. Бяха изписани номерата на горещи телефонни линии за самоубийци, на спешна помощ при отравяне, диаграма как да се прилага процедурата на Хаймлих при задушаване. Книжният шкаф бе пълен с медицински книги, а на пода до него имаше още купчини. Бюрото ѝ бе заринато от документи, навсякъде се виждаха снимки на деца, преминали през Центъра. Определено в този офис се отхвърляше доста работа. Чарли знаеше, че освен целия Център тя лично ръководи детските групи. Каръл Паркър вършеше всичко сама, с изключение на търкането на подовете и готвенето. В биографията ѝ пишеше, че ако се наложи, с радост ще върши и това и че вече го е правила. Беше една от онези жени, за които е интересно да четеш, но понякога всяват страх при лична среща. Чарли още не можеше да реши що за човек е. Определено внушаваше респект, но когато седна зад бюрото си и му се усмихна, очите ѝ излъчваха топлина. Бяха пронизващи, големи и сини като на кукла.

— И така, господин Харингтън, дошли сте да ни проверите.

Но дори и тя бе длъжна да признае, че след като фондацията му даваше близо един милион долара, имаше пълното право да го стори. Всъщност бяха точно 975 000, толкова колкото бе поискала тя. Нямаше смелост да му поиска цял милион. Вместо това го бе помолила да даде същата сума, която тя самата бе успяла да събере през последните три години. Остана смаяна, когато от фондацията ѝ отговориха, че молбата ѝ за дарение е удовлетворена. Беше подала едновременно заявления в

повече от десет фондации и всички останали ѝ бяха отказали. Заявиха, че ще следят развитието на Центъра през следващата година, преди да решат дали да отпуснат средства. Затова Каръл му беше благодарна, но винаги се чувстваше като маймунка на панаир, когато идваха външни лица, за да разгледат Центъра. Тя се бе посветила на трудната задача да спасява деца, пострадали от жестокостта на възрастните, и да им помага да преодолеят получените травми. Само това я интересуваше. Събирането на пари беше необходимо зло, но не го вършеше с удоволствие. Мразеше да се мъчи да очарова хората, за да измъкне пари от тях. Мразеше да убеждава богатите, които водеха охолен живот, да се разделят с част от парите си в името на благородна кауза. Какво знаеха те за едно петгодишно момиченце, на което бяха плиснали белина в лицето и го бяха ослепили за цял живот? Или за момчето, чиято майка бе залепила сгорещената ютия върху бузата му, или за дванайсетгодишното момиче, изнасилвано от баща си, с белези от угасени цигари по гърдите? Колко усилия са нужни, за да убедиш някого, роден и цял живот живял в разкош, че тези деца се нуждаят от помощ? Чарли не знаеше какво смята да му каже, но прочете страстта в погледа ѝ, както и определена доза неодобрение, когато погледна безупречно скроения костюм, скъпата вратовръзка и златния му часовник. Той мигом прочете мислите ѝ и се почувства глупаво, че е дошъл облечен така.

— Съжалявам, че не съм облечен подобаващо, но имах делови обяд в центъра.

Не беше истина, но не можеше да отиде в яхтклуба по тениска, маратонки „Найк“ и джинси. Докато говореше, свали сакото, разкопча ръкавелите, нави ръкавите на ризата, свали вратовръзката и я пъкна в джоба си. Не беше кой знае какво подобрение, но се бе опитал да направи нещо и младата директорка се усмихна.

— Извинете ме — каза примирително. — Връзките с обществеността не са силната ми страна. Обичам работата си тук, но не съм особено добра в застилането на червен килим под нозете на ВИП — персоните. Всъщност нямаме такъв, а дори и да имахме, нямаше да го използвам.

Косата ѝ беше дълга, сплетена на дебела плитка на гърба. Имаше вид на валкирия, седнала срещу него с протегнати под бюрото дълги крака. Приличаше на всичко друго, но не и на социален работник, само

дето според биографията и препоръките беше точно такава. След това Чарли си спомни, че е учила в „Принстън“, и сподели, че той също се е дипломирал там, с надеждата да разтопи леда.

— Аз харесвам повече Колумбийския университет — спокойно заяви младата жена, очевидно, без да се впечатли от факта, че са посещавали едно и също учебно заведение. — Там всичко е по-истинско. „Принстън“ е някак си прекалено погълнат от собственото си величие, което не ми е съвсем по вкуса. Всички са толкова захласнати по историята на мястото. Струва ми се, че там има повече история, отколкото бъдеще.

— Никога не съм мислил по този начин — предпазливо рече Чарли, но беше впечатлен от думите ѝ. Както се опасяваше, в някои отношения тя бе прекалено напориста и ревностна. — Бяхте ли член на някой от клубовете за хранене^[1]? — попита той с надежда да намерят нещо общо.

— Да — отвърна тя. Изглеждаше засрамена. — Бях член на „Котидж“. — Замълча за миг, сетне му се усмихна многозначително. Познаваше този тип. „Принстън“ изобилстваше от мъже с аристократичен произход като него. — А вие сигурно сте били в „Айви“.

Докато учеше в „Принстън“, в „Айви“ още не приемаха жени. Тогава мразеше надутите мамини синчета, които членуваха там. Сега ѝ се струваше незряло и глупаво. Той кимна и младата жена отново се усмихна.

— Няма да кажа някоя глупост от рода на: „Как се досетихте“. — Беше очевидно, че познава хора от неговия сой, но не знаеше нищо повече за него. — Съществува ли някаква възможност да ми го простите?

— Да — засмя се тя и внезапно заприлича на съвсем младо момиче. Не беше гримирана, не си правеше този труд, когато идваше в Центъра. Беше твърде заета с по-важни неща, за да проявява суета или да се интересува от подробности. — Деветстотин седемдесет и пет хиляди долара от фондацията са достатъчни, за да ви простя всичко, но не и ако малтретирате децата си.

— Нямам деца. Така че поне в това не мога да бъда обвинен.

Усещаше, че тя не го харесва, което тутакси се превърна в предизвикателство за него да я накара да промени мнението си. Малко

жени можеха да устоят на чара на Чарли, когато решише да ги спечели. Още не беше сигурен дали Каръл Паркър си струва усилието. В някои отношения му изглеждаше труден случай. Имаше правилните политически възгледи и усещаше, че той не може да се похвали със същото. Явно се изненада да чуе, че няма деца, но сетне си припомни смътно, че беше чула, че не е женен. Чудеше се дали не е гей. Ако Чарли можеше да отгатне мислите ѝ, щеше да бъде съсипан. Всъщност сексуалните му предпочитания не я интересуваха. Искаше единствено парите за децата.

— Искате ли да разгледате Центъра? — предложи учтиво, изправи се и го погледна право в очите.

На високи токчета щеше да се изравни с него. Чарли беше метър и деветдесет, очите им бяха с един и същи цвят, а косите — руси. За един миг той осъзна, че тя прилича на сестра му, но бързо прогони тази мисъл. Беше прекалено мъчителна и смуцаваща.

Тя не видя изражението му, докато я следваше през вратата на кабинета ѝ. През следващия час го въведе във всяка стая, във всеки кабинет, минаха по всички коридори. Показа му градината, която децата бяха засадили на покрива, представи го на повечето от младите обитатели. Запозна го с Габи и нейното куче водач и му каза, че фондацията му е платила за него. И двамата се обучаваха. Габи бе нарекла големия черен лабрадор Зоро. Чарли спря, наведе се и го потупа по главата, за да не види Каръл сълзите в очите му. Историите, които му разказа Каръл, бяха трогателни. Поседяха няколко минути с група деца и видяното му въздейства силно. Обикновено Каръл водеше занятията на групата, но за днес бе освободила следобеда си за него. Смяташе подобни срещи за загуба на време и предпочиташе да бъде с децата.

Представи го и на доброволците, които работеха усилено с по-малките деца — провеждаха трудова терапия, както и обучение по четене и писане с неграмотните. Той си спомни, че е чел за програмата в брошурата ѝ, както и че е спечелила национална награда за постигнатите резултати. След една година престой в Центъра всички деца се научаваха да четат и пишат. Родителите им можеха да се присъединят към специалната програма за възрастни. Предлагаха и различни оздравителни дейности за деца и възрастни.

Директорката го разведе из целия Център, запозна го с всички служители и накрая го представи на асистента си Тайги — младия мъж, който му бе отворил вратата. Тайги сподели с Чарли, че завършва доктората си в „Йейл“. Каръл беше успяла да привлече на работа в Центъра няколко невероятни личности, които познаваше отпреди, и постепенно приобщаваше и други. Обясни, че двамата с Тайги са защитили заедно магистърската си степен по социално дело. След това тя се заела с основаването на Центъра, а той се върнал в „Йейл“, за да довърши обучението си. Младият мъж беше от Ямайка и Чарли с удоволствие се заслуша в мекия му говор. След като побъбриха няколко минути, Каръл заведе Чарли отново в кабинета си. Той изглеждаше изтощен.

— Не зная какво да кажа — започна с известно страхопочитание и я погледна. — Свършили сте страхотна работа. Как успяхте?

Изпитваше истинско възхищение от работата ѝ. Независимо от първоначалното ѝ малко враждебно отношение и презрителното ѝ изказване за елитните принстънски клубове, без съмнение тази млада жена бе необикновена личност. Много по-стойностна, отколкото той самият се чувстваше. На трийсет и четири години бе изградила нещо, което буквално променя живота на хората, дава им възможност за по-добро бъдеще — не само за децата, но и за родителите им.

От началото на обиколката им из Центъра толкова внимателно слушаше обясненията ѝ, че съвсем забрави за намерението си да я очарова. Вместо това тя го бе омаяла и не само с чара си или безспорната си красота, но с неуморната си работа и постигнатите резултати. Центърът, който бе създала, въпреки че се нуждаеше от доста подобрения и основен ремонт, беше невероятно постижение.

— Това беше мечтата ми още от малка — простичко рече младата жена. — Спестявах всяка стотинка още откакто бях на петнайсет. Работех като сервитьорка, косях морави, продавах списания, давах уроци по плуване. Правех всичко, за да сбъдна мечтата си, и накрая успях. Спестих около триста хиляди долара, включително и парите, които спечелих по-късно на фондовата борса. Останалото успях да взема от различни дарители и най-после купих сградата и започнах. В началото беше много трудно. Но сега вече ще е по-лесно — призна тя и най-после в гласа ѝ прозвуча топлина, когато продължи — благодарение на фондацията ви. Съжалявам, че в

началото не бях особено любезна. Мразя да излагам много подробности за дейността ни. Убедена съм, че вършим страхотна работа, но понякога хората, които идват тук, не го осъзнават или не разбират ползата от всичко, което правим. Когато видях костюма и часовника ви — смутено додаде, — помислих, че и вие ще се окажете един от тях. Беше глупаво от моя страна. Мисля, че страдам от предрасъдъци към хората, завършили „Принстън“, в това число и към самата себе си. Хора като нас са толкова привилегирани, без дори да го осъзнаваме. А всичко тук е самата реалност. Останалото не е, поне за мен.

Чарли кимна. Не знаеше какво да й каже, всъщност изпитваше искрено благоговение пред нея. Не страх или притеснение, а безкрайно уважение. Изведнъж се почувства засрамен заради костюма и златния си часовник. Посочи извинително към часовника.

— Обещавам, че ще го хвърля на път за вкъщи.

— Не е нужно — засмя се тя. — Някой от нашите съседи вероятно ще го свали от ръката ви, без да се усетите. Ще кажа на Тайги да ви изпрати. Може и да не стигнете до пресечката.

— Аз съм по-корав, отколкото изглеждам — усмихна й се Чарли и Каръл изпита прилив на симпатия към него.

В крайна сметка, независимо в кой елитен принстънски клуб бе членувал, им бе дал близо един милион долара и тя му беше благодарна. Осъзнаваше, че в началото бе малко груба, но мразеше типове като него, които никога не бяха виждали истинското лице на живота. От друга страна, той управляваше фондация, която подпомагаше някои значителни каузи, така че не можеше да е толкова лош, без значение колко е разглезен по рождение. Щеше да се задави от възмущение, ако знаеше, че притежава осемдесетметрова яхта, ала той не й го каза.

— И аз съм по-корава, отколкото изглеждам — открито заяви тя, — но въпреки това човек трябва да е много внимателен в този квартал. Ако дойдете пак, облечете си пуловер и маратонки. — Беше забелязала скъпите обувки „Джон Лоб“^[2], изработени по поръчка за него в „Хермес“.

— Непременно — сериозно обеща той дори и само да не я дразни.

Харесваше му много повече, като го гледаше доброжелателно, както в момента, а не с първоначалното едва прикрито неодобрение. Погледът ѝ не беше толкова хладен, както в началото на запознанството им, и Чарли изпита желание да дойде отново на посещение в Центъра. Каза го на нея и на Тайги, докато го изпращаха до изхода.

— Елате, когато пожелаете — покани го Каръл с топла усмивка.

Тъкмо в този момент Габи тръгна уверено надолу по стълбите, водена от Зоро. Момичето се държеше за каишката му. Разпозна гласовете на Тайги и Каръл.

— Какво правиш тук? — изненада се Каръл.

Децата обикновено не слизаха долу, освен за игра в градината. Всички кабинети бяха на първия етаж, за да нямат външни лица достъп до децата, особено родители, чиито деца бяха малтретирани и затова поверени от социалните служби на грижите на Центъра. Такъв беше и случаят с Габи. Всички бяха в много по-голяма безопасност на горния етаж.

— Слязох да изпратя господина с хубавия глас. А и Зоро иска да му каже довиждане.

Този път Каръл видя сълзите в очите на Чарли. Трудно бе да се устои на това мило дете и сърцето му се късаше от болка, когато приближи с широка усмивка.

— Довиждане, Зоро — каза Чарли, потупа кучето, после докосна нежно косата на момиченцето. Погледна я, но тя не можеше да види усмивката му. Каквото и да направеше сега за нея, с нищо не можеше да промени случилото се — нито спомена, нито последствията. Можеше единствено да плати косвено за кучето ѝ, а това не му се струваше достатъчно. По същия начин се чувстваше и Каръл — колкото и да се грижеха за децата, смяташе, че никога не е достатъчно, за да се излекуват докрай физическите им и душевни рани. — Грижи се добре за него, Габи. Той е прекрасно куче.

— Зная — кимна с усмивка детето и се наведе да целуне муцуната на другаря си. — Нали ще дойдеш пак да ни видиш? Ти си много мил.

— Благодаря, Габи. Ти също си мила и много красива. Непременно ще дойда пак да те видя. Обещавам.

Погледна към Каръл и тя кимна. Въпреки първоначалното ѝ предубеждение към него той ѝ хареса. Вероятно беше почтен и добър човек, просто роден с късмет и много разглезен. Цял живот се бе старала да избягва такива мъже, но този изглеждаше по-различен. Дареният милион го доказваше. Освен това си бе направил труда да дойде дотук и да разгледа мястото. А най-вече ѝ хареса начинът, по който говореше с малкото момиче. Жалко, че самият той нямаше деца.

Тайги бе намерил такси и се върна, за да каже на Чарли, че колата го чака отвън.

— Сложете си каската — подразни го Каръл — и скрийте часовника.

— Мисля, че все ще оцеля до колата.

Усмихна ѝ се отново и ѝ благодари за обиколката из Центъра. Тя бе оправила настроението му за деня, а може би за цяла година напред. Сбогува се отново с Габи, а преди да излезе, се спря на прага и се обърна още веднъж, за да погледне нея и кучето. Ръкува се с Тайги и праметнал сакото през рамо, с навити ръкави, се качи в таксито и даде адреса си на шофьора. Отпусна се назад, замислен за видяното този следобед. Всеки път, щом си спомнеше за Габи и кучето ѝ, усещаше буца на гърлото си.

У дома Чарли се запъти към телефона и набра номера на мобилния телефон на Грей. Този следобед бе осъзнал с пределна яснота кои са истинските и стойностни неща в този живот.

Грей отговори на второто позвъняване. Двамата със Силвия приготвиха вечерята. Изненада се, като чу гласа на Чарли. Тъкмо отново разказваше на Силвия за обяда и колко се е разстроил от реакцията на приятеля си при новината за връзката им.

— Съжалявам, че днес на обяд се държах като пълен негодник — започна Чарли без предисловие. — Не мога да повярвам, че го казвам, но мисля, че наистина изпитах ревност.

Докато го слушаше, ченето на Грей увисна, а Силвия го наблюдаваше с нарастващо любопитство. Нямаше представа кой се обажда и защо, но Грей изглеждаше напълно слиян.

— Не искам да те загубя, приятелю. Мисля, че тъкмо това ме изплаши — мисълта, че сега всичко ще се промени, но, по дяволите, ако я обичаш, предполагам, че и аз ще свикна с нея.

Докато говореше, очите му отново се овлажниха. Днешният следобед бе изпълнен с емоции, а най-малко искаше да изгуби приятел като Грей. Двамата се обичаха като братя.

— Няма да ме изгубиш — задавено промълви Грей.

Не можеше да повярва на ушите си. Това отново беше истинският приятел Чарли, когото винаги бе познавал. В крайна сметка се оказа, че Силвия е сгрешила.

— Зная — рече Чарли с предишната искреност в гласа. — Осъзнах го днес следобед. А след това се влюбих.

— Без майтап? — ухили се Грей. — В кого?

— В едно шестгодишно сляпо момиче с черен лабрадор на име Зоро. Тя е най-сладкото дете, което съм виждал. Майка ѝ е плиснала белина в очите ѝ и винаги я е ослепила. Явно ние сме ѝ купили кучето водач.

Двамата мъже останаха мълчаливи известно време, докато сълзите се търкаляха по страните на Чарли. Не можеше да прогони спомена за детето от съзнанието си и се съмняваше, че някога ще може да го стори. Винаги, щом си помислеше за Детския център, щеше да си спомня за Габи и Зоро, дори и дълго след като тя го напусне.

— Ти си добър човек, Чарли Харингтън — изрече Грей с пресекващ от напирещите чувства глас.

През целия следобед се бе измъчвал от мисълта, че е загубил приятеля си. Чарли звучеше толкова гневен, толкова озлобен и изпълнен с горчивина, особено когато го нарече предател. Но изглежда му бе простил. И то само за няколко часа.

— Ти също си добър човек — каза Чарли и огледа празния апартамент, който му се стори по-пуст от всякога. В този миг не можа да не си помисли за Грей и Силвия. — Ще се радвам, ако някой път ме поканите на вечеря. Надявам се, че тя готви по-добре от теб. Последните ти кулинарни творения едва не ме убиха. В никакъв случай не я гощавай с гулаша си.

— Трябва да те уведомя, че пълна тенджерата с моя гулаш кипи в момента върху печката. Показах ѝ тайната рецепта.

— Послушай съвета ми и веднага го изхвърли, иначе с любовта ви е свършено. Едва не се наложи да ми правят промивка на стомаха. Обади се да ви донесат китайска храна.

— Явно изобщо нямаш доверие в способностите ми, но Силвия вече го опита. Много ѝ хареса.

— Лъже. Повярвай ми, никой на света не би харесал твоя гулаш. Тя или е луда, или много те обича.

— Може би и двете. Поне се надявам да е така.

— Не е в мой интерес — предпазливо си призна Чарли, — но разбрах, че заслужаваш да имаш в живота си една добра жена, за разнообразие. Може би аз също. Ако някога изобщо намеря такава. Не съм сигурен какво искам и дали изобщо го искам. Животът ми е много по-прост така.

По-прост, но самотен. Никога досега не го бе осъзнавал с такава болезнена яснота.

— Ако искаш, ще я откриеш. Веднага ще разбереш, че е тя, Чарли. При мен стана точно така. Един прекрасен ден желаната жена просто се появява в живота ти и те завладява докрай.

— Надявам се, че и на мен ще ми се случи.

Двамата поговориха още няколко минути. По едно време Грей извика, че гулашът е загорял, а Чарли отбеляза, че това е Божия благословия.

След като затвори, остана в смълчания апартамент и се замисли за обиколката си в Центъра за деца. Отначало мислите му се насочиха към Габи и Зоро... после към Тайги, студента от Ямайка, който подготвяше доктората си в „Йейл“... и накрая се замисли за Каръл Паркър. Всички бяха забележителни хора. Улови се, че се взира пред себе си, замислен за начина, по който тя го погледна, когато го видя за първи път. Беше ясно, че го възненавидя, особено като прецени костюма и часовника му. Въпреки това той я хареса. Възхищаваше се на работата ѝ, на това, в което вярваше, и на огромния труд, който влагаше. Тя беше впечатляваща жена, изключително умна и много смела. Не знаеше кога и къде, но бе сигурен, че иска да я види отново. Имаше да научи още доста неща от нея — не само за това как се оползотворяват парите му в Центъра, а и за живота. Надяваше се, че един ден с малко повече късмет, въпреки костюма и златния часовник, двамата ще станат приятели.

[1] В „Принстън“ понастоящем има десет такива стари сгради, където се събират студентите от горните курсове, за да се хранят и

общуват. — Б.пр. ↑

[2] Кралски доставчик на обувки в Лондон, чийто магазин е основан през XIX в. — Б.пр. ↑

9.

Адам дойде да вземе Чарли за концерта с абсурдно дълга лимузина. Щеше да пее една от най-важните му клиентки. Цялото ѝ турне беше една агония за него, а договарянето на условията — истински кошмар. Но сега, след като голямата нощ най-после бе настъпила, той беше в прекрасно настроение. Щеше да се наслади на една от най-големите певици в страната, ако не в целия свят. Вана. Само едно име. Изключителна жена. Концертът щеше да се състои в „Мадисън Скуеър Гардън“ и всички пищящи тийнейджъри щяха да са там, предани почитатели, всякакви откачалки и застарели фенове на рока в Ню Йорк. Не беше от събитията, които Чарли обикновено посещаваше, но Адам го увери, че ще е забавно, и го убеди да го придружи.

Кождерите продаваха билетите на черно по четири и пет хиляди долара единия. Хората се редяха два-три дни на опашка пред касите. Щеше да бъде най-вълнуващото шоу на годината и Адам бе предупредил приятеля си да си облече джинси. Не искаше да се появи в скъп костюм и да пострада в мелето. Щеше да си има достатъчно притеснения тази нощ, за да трябва да се тревожи и за него. И разбира се, Адам не само имаше специални пропуски, но и места на първия ред. Очертаваше се незабравима нощ. Надяваше се всичко да мине гладко. Докато пътуваха към „Мадисън Скуеър Гардън“, и трите му мобилни телефона зазвъняха едновременно. Изминаха половината път, а все още не бе разменил и дума с Чарли. Поздрави го с кимване и си наля питие от бара в лимузината чак когато спряха на червен светофар.

— Господи, а лекарят ми се чуди защо кръвното ми е толкова високо — въздъхна, след като приключи поредния разговор и се ухили на приятеля си, който искрено се забавляваше на жестикулациите и мимиките му, докато разговаряше по телефоните. — Тази работа ще ме убие. Какво става с Грей? Добре ли е? Изобщо не ми се е обаждал.

Заради подготовката на концерта на Вана в „Мадисън Скуеър Гардън“ Адам също не бе имал време за приятеля си.

— Много е добре — загадъчно отвърна Чарли, после реши да му каже. — Всъщност е влюбен.

— Да бе. Впрочем нищо чудно. И къде я е намерил? На изхода на някой възстановителен център или клиника за душевноболни?

Адам се засмя и довърши питието си. Чарли също се усмихна.

— В Портофино — обяви със самодоволно изражение и закачливи пламъчета в очите.

Адам никога нямаше да повярва, както и той не можа в началото. Дори все още не бе свикнал с идеята.

— В Портофино? — попита адвокатът с разстроен и напълно отсъстващ вид.

Току-що му се бе обадил един от помощниците му, за да съобщи, че фризьорката на Вана все още не е донесла перуките ѝ и звездата е пред припадък. Били изпратили някого в хотела, за да ги вземе, но сигурно щяло да се наложи да започнат по-късно. Само това им липсваше. Профсъюзите ще побеснеят, ако закъснеят. Адам не беше продуцент на шоуто, но ако тя нарушеше договора си, щяха да последват безкрайни дела. Той трябваше да я защитава от самата нея. Вана беше прочута с капризите си на сцената.

— Грей я е срещнал в Портофино — тихо каза Чарли, а Адам се втренчи в него.

— Кого е срещнал в Портофино?

По лицето му се бе изписал израз на такова пълно недоумение, че Чарли се засмя. Моментът едва ли бе подходящ да обсъждат любовния живот на Грей, но щяха да имат за какво да си приказват, докато се придвижваха в задръстения трафик, а Адам подскачаше от нетърпение. Искаше да стигне при Вана, преди тя да е направила нещо незаконно, налудничаво или направо да си тръгне.

— Жената, в която Грей е влюбен — продължи Чарли. — Казва, че остава при нея, не живее там, а само остава. Предполагам, че не е едно и също.

— Разбира се, че не е — раздразнено рече Адам. — Оставането при нея означава, че е прекалено уморен да се надигне от леглото, след като са се любили, което вероятно се дължи на омързеляването с възрастта. Но да живее с нея, е обвързване и ще бъде глупак, ако го направи. Може да получи много по-добър секс, ако само преспива там.

Но след като заживеят заедно, всичко ще приключи. Ще започне да изхвърля боклука, да взема дрехите ѝ от химическото и да готви.

— Не знам за химическото и боклука, но вече ѝ готви.

— Той е полудял. Ако само преспива, няма да има място в гардероба, нито ключ. И няма да е редно да вдига телефона. Има ли ключ?

— Забравих да попитам.

Чарли избухна в смях. Адам имаше вид сякаш всеки момент ще получи удар, докато чакаха светлините на светофара да превключат. Разговорът за Грей малко го разсея. А и му бе интересно да научи от Адам, че съществуват правила за съжителство. Изглежда, имаше цял списък, който определя статуса ти. Чарли не бе отговарял на повечето от условията, макар че веднъж му бяха дали ключ.

— И коя, по дяволите, е тя?

— Силвия Ренълдс, собственичката на картинна галерия, с която се запознахме в Портофино. Очевидно Грей се е сближил много повече с нея, отколкото с теб сме предполагали, докато ти преследваше племенницата ѝ.

— О, боже, онова момиче с лице на ангел и мозък на Алберт Айнщайн. Никога не можеш да вкараш такава в леглото — говори до безкрайност и можеш да остарееш, докато се опитваш да ѝ свалиш гащите. Доколкото си спомням, имаше страхотни крака — със съжаление поклати глава Адам.

Винаги съжаляваше за пропуснатите възможности. За готините мадами, които не бяха паднали в обятията му още на първата среща.

— Племенницата има страхотни крака? — попита Чарли, опитвайки се да си спомни.

— Не, Силвия. Собственичката на галерията. И какво, по дяволите, търси тя с Грей?

— Можеше да попадне и на много по-лош — възрази Чарли от лоялност към приятеля си и Адам се съгласи. — Той е луд по нея и аз се надявам и тя да е толкова силно влюбена в него, както той вярва. Но щом яде от гулаша му, сигурно е.

Не каза на Адам колко се е разстроил, когато Грей сподели любовта си по време на обяда в яхтклуба. Реакцията му беше грешка и той се срамуваше от нетактичното си държание. Грей явно му бе простил, а както изглеждаше, Адам изобщо не се притесняваше, че

Грей „остава“ при Силвия. Тази вечер го тревожеха много по-важни неща, като например вероятността Вана да не се появи на сцената, ако не ѝ донесат перуките. Делата, които щяха да последват, като се имат предвид мащабът и важността на концерта, щяха да му осигурят работа през следващите десет години.

— Тази история няма да продължи дълго — обяви Адам мнението си за романа на Грей. — Силвия Ренълдс е прекалено нормална. За една седмица ще му омръзне.

— Грей, изглежда, не смята така. Твърди, че именно заради това я обича, а и освен това не искал да умре сам.

— Да не е болен? — изведнъж се разтревожи Адам и Чарли поклати глава.

— Предполагам, че просто се е размислил за живота. Когато рисува, живее доста усамотено. Тя му е намерила страхотна галерия, където да изложи картините си, така че предполагам, че връзката им не е чак толкова лоша.

— Може би е по-сериозна, отколкото той си мисли, щом прави такива неща за него. По-добре да му се обадя. Не искаме да затъне в дълбокото заради чифт страхотни крака. — Адам отново придоби притеснен вид и Чарли пак поклати глава.

— Според това, което чух, вече е затънал. Остава ни само да наблюдаваме как ще се развият събитията — предпазливо рече Чарли, докато приближаваха до „Мадисън Скуеър Гардън“ в дългата черна лимузина.

Смая се, когато видя насъбралата се тълпа. Отне им двацет минути, за да си проправят път, при това с помощта на полицията. Двама цивилни полицаи ги чакаха, за да ги настанят.

Щом намериха местата си, Адам изчезна зад кулисите, за да провери как вървят нещата. Чарли го увери, че няма да скучае без него, седна и се зае да наблюдава пъстроцветното множество, което кръжеше наоколо. Забеляза много хубаво русо момиче, облечено с най-късата пола, която някога бе виждал. Косата ѝ беше дълга и разрошена. Обула бе черни ботуши на високи токчета, а над полата бе облякла яркочервено кожено яке. Лицето ѝ бе наплескано обилно с грим, но изглеждаше на не повече от седемнайсет. Попита го учтиво дали свободното място до него е заето и Чарли отвърна утвърдително. След това момичето изчезна. Видя я отново след няколко минути да говори

на някой друг. Имаше чувството, че обикаля залата, за да търси свободно място, и накрая пак се върна при него.

— Сигурен ли сте, че тук седи някой? — настойчиво попита тя.

Чарли забеляза, че е по-възрастна, отколкото първоначално бе предположил, но не много. Беше смайващо красиво момиче, с невероятна фигура — пълните ѝ високи гърди напиреха под прилепналата черна блузка, чиито шевове заплашваха да се пръснат от чувствените ѝ извивки. Щеше да прилича на проститутка, ако нямаше нещо детско и невинно в лицето ѝ.

— Да, сигурен съм — увери я отново Чарли. — Приятелят ми отиде зад кулисите.

— О, боже! — изпищя тя и се втрени изумено в него. — Да не би приятелят ви да познава Вана? — Каза го така, сякаш говореше за самия Бог, а Чарли ѝ се усмихна и кимна.

— Той работи за нея. В известен смисъл.

— Имате ли нещо против да седна на стола му, докато се върне? — попита момичето и Чарли се запита дали не го сваля, но реши, че не. Тя явно се интересуваше много повече да се запознае с Адам, след като разбра, че е зад кулисите. — Моето място е отзад и не мога да виждам нищо. Реших да видя дали има празни места тук, долу, но очевидно няма. Чакала съм два дни, за да си купя билет. Двамата с приятеля ми се редувахме.

Той кимна. Имаше леко слисано изражение, докато тя се настани на стола до него. Не изглеждаше по-зле от останалите момичета, макар че на някое друго място щеше да се отличава като горяща факла. Приличаше на Джулия Робъртс от филма „Хубава жена“, преди Ричард Гиър да я превърне в изискана красавица, облечена в дрехи от „Родео Драйв“. Непознатата беше също толкова поразително хубава. Дрехите ѝ бяха не по-малко поразителни, особено ботушите, които стигаха до над коленете ѝ. Полата ѝ бе абсурдно къса, а ако кихнеше, блузката ѝ щеше да се пръсне. Наистина представляваше невероятна гледка, но явно се чувстваше добре така.

Чарли неволно се зачуди как ли ще изглежда без грим, с приборана назад коса и в чисти джинси. Вероятно още по-красива. Запита се дали не е манекенка или начинаеща актриса, но не посмя да я попита. Не му се искаше да я окуражава да остане. Тя седеше на ръба на стола на Адам и той се изненада, когато се върна. Помисли, че

Чарли я е поканил, и беше впечатлен. Не смяташе, че ще прояви интерес към подобно момиче и за някакви си пет минути ще я свали.

— Намериха перуките. Фризьорката се е нацепила здравата в хотела, но има кой да я замести — обясни Адам, докато гледаше с любопитство и леко неудобство момичето на стола. — Има ли някаква причина да си тук? — попита безцеремонно. — Познаваме ли се?

Не можеше да откъсне поглед от напращелите ѝ гърди и съвършеното лице. Тя наистина беше смайващо красива и тъкмо негов тип.

— Още не — усмихна му се момичето. — Моето място е отвратително. Тъкмо си говорех с приятеля ти. Той ми каза, че работиш за Вана. Обзалагам се, че е супер. — Гледаше го с пълни с възхищение широко отворени очи.

— Понякога е супер, но не и тази вечер. — Когато отиде при нея в гримьорната, Вана го бе заплашила, че ще си тръгне. След като намериха перуките ѝ и нова фризьорка, звездата се успокои, но Адам нямаше намерение да обяснява всичко това на момичето. Не беше сигурен, че ще разбере. Предполагаше, че коефициентът ѝ на интелигентност не е особено висок, но гърдите ѝ бяха страхотни. Пък и коефициентът на интелигентност никога не го бе вълнувал. Откакто се разведе с Рейчъл, предпочиташе гърдите пред ума. — Виж, не ми се ще да те притеснявам и бих се радвал да стоя тук и да си бъррим, но концертът ще започне след няколко минути, така че е най-добре да се върнеш на мястото си. — Момичето в джинсовата минипола и високите черни кожени ботуши изглеждаше така, сякаш всеки миг ще избухне в сълзи. Адам започваше да се дразни, но не можеше да направи нищо за нея. Нямаше свободни места, но в следващия миг му хрумна нещо. Нямаше представа защо ѝ помага и си помисли, че сигурно ще съжалява, но сграбчи ръката ѝ, дръпна я от стола и я подкани да го последва. — Ако обещаеш да се държиш добре, ще ти намеря място на сцената. — Винаги имаше няколко запазени места, ако изникне нещо непредвидено.

— Наистина ли?

Тя го гледаше сякаш е божество, а той я поведе бързо към сцената, като пътьом показва пропуска си на един от охраната, която пазеше тълпата да не нахлуе. Мъжът мигом се отдръпна и момичето се увери, че е съвсем сериозен. От години не бе имала такъв късмет.

Приятелят ѝ бе заявил, че е безумие да тръгне да търси свободни места на първия ред, но това се оказа най-страхотното ѝ хрумване. Не беше на себе си от щастие, докато Адам ѝ помагаше да се качи по стълбите в тясната къса поличка и високите кожени ботуши. Пред погледа му се разкри великолепната гледка на дупето ѝ, на която той се наслади докрай. Пък и тя явно нямаше нищо против, след като бе облякла подобна пола.

— Между другото, как се казваш? — попита Адам по навик, докато я водеше към редицата сгъваеми столове, заврени в дъното на сцената. Трябваше да прескачат кабели и звукови усилватели, но тя щеше да гледа шоуто съвсем отблизо. Момичето го гледаше сякаш е Бог, слязъл на земята.

— Маги О'Мали.

— Откъде си?

Погледна я с усмивка, когато тя седна на стола и кръстоса крака. Откриваше му се идеална гледка към деколтето ѝ. Питаше се дали наистина е толкова отворена, както изглеждаше, или се е облякла така специално за концерта. Като по-опитен от Чарли с подобни жени прецени, че е на около двайсет и две.

— Родена съм в Куинс, но сега живея в града. В западната част. Работя в „Пиър 92“.

Това беше бар с доста съмнителна клиентела. Всъщност беше ресторант с бар за случайни запознанства, където всички сервитьорки изглеждаха като нея. По-хубавите се редуваха да танцуват и подканваха клиентите към алкохол и секс. Адам предположи, че навярно получава добри бакшиши. Понякога момичетата, които работеха там, бяха млади безработни актриси, закъсали за пари.

— Актриса ли си? — поинтересува се той.

— Не, сервитьорка. Понякога танцувам. Като дете съм ходила на уроци по балет. — Не му каза, че се е учила да танцува от шоупрограмите по телевизията. В квартала, където бе отраснала, никой не даваше уроци по балет. Беше родена в най-бедната и опасна част на Куинс, откъдето се бе измъкнала при първа възможност. Сега живееше в Ъпър Уест Сайд в сграда с евтини апартаменти под наем, но в сравнение с мястото, където мина детството ѝ, това беше истински палат. Затаи дъх и погледна към Адам, а в очите ѝ заблестяха сълзи. — Благодаря ти. Никога няма да мога да ти се отблагодаря за това, което

направи за мен тази вечер, но ако някога ти потрябвам, можеш да ме потърсиш в „Пиър 92“. Ще те черпя питие.

Това беше всичко, което можеше да му предложи, макар че той би предпочел нещо друго. Въпреки дръзкото си облекло тя изглеждаше странно невинна и уязвима и той съжали за греховните си мисли. Явно беше сладко и добро момиче, независимо от сексапилния си вид.

— Не се тревожи. За мен беше удоволствие. Маги, нали така?

— Всъщност Мери Маргарет — отвърна тя и го погледна с огромните си очи.

Не му беше трудно да си я представи в униформа от местното енорийско училище. Мери Маргарет О’Мали. Не можеше да не се запита защо се е облякла така. Имаше лице на ангел и тяло на стриптийзърка, а дрехите ѝ трябваше да бъдат изгорени. Щеше да изглежда невероятно с подходяща прическа и прилично облекло, но такъв беше животът. А и тази вечер се бе справила много добре за бедно момиче от Куинс, което работи в „Пиър 92“. Седеше на сцената по време на специалния концерт на Вана.

— Ще дойда да те потърся след шоуто — обеща Адам и в този миг действително го мислеше.

Изведнъж момичето скочи от стола, хвърли се към него и го прегърна като малко дете. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Благодаря ти за всичко. Това беше най-милото нещо, което някой е правил за мен.

Изразът в очите ѝ го накара да се почувства виновен заради похотливите си мисли. Да я настани на сцената, не представляваше кой знае какво за него.

— Не се притеснявай — рече и се обърна, за да си върви, когато тя го сграбчи за ръката.

— Как се казваш? — Искаше да знае името на благодетеля си и това го изненада, едва ли щяха да се видят отново.

— Адам Уайс — отвърна той и хукна към мястото си.

Светлините започнаха да угасват. Две минути по-късно седна до Чарли и шоуто започна. Чарли се наведе към него секунди преди Вана да се появи на сцената.

— Намери ли ѝ място?

Момичето му бе направило огромно впечатление. Никога дотогава не бе виждал отблизо такава като нея. Жени, които

изглеждаха по този начин, определено не бяха негов тип.

— Да — прошепна Адам. — Каза, че иска да излезе с теб — намигна му шеговито, а Чарли се засмя.

— Няма да стане. Взе ли телефонния ѝ номер, кръвната група и адреса?

— Не, само размера на сutiена, който е доста по-голям от коефициента ѝ на интелигентност — заключи Адам и се ухили многозначително.

— Не бъди гаден — скастри го Чарли. — Сладка е.

— Да, зная. Може би след шоуто ще я заведем някъде да се позабавляваме заедно.

Чарли го изгледа строго. Смяташе, че концертът му е достатъчен. Това тук не беше сред обичайните му развлечения, макар че винаги бе харесвал музиката на Вана.

Шоуто беше невероятно, Вана изпя седем песни на бис. Никога не бе изглеждала, нито пяла по-добре. По време на антракта Маги дойде, за да благодари отново на Адам. Той я прегърна през рамо и я покани на купон с тях, а тя обви ръце около врата му и му лепна звучна целувка, докато той се наслаждаваше на допира на гърдите ѝ. Бяха истински, както и носът ѝ. Всичко по нея беше дар от бога, а не дело на пластичната хирургия. От години не беше срещал такова момиче.

— Не биваше да го правиш — тихо рече Чарли, след като тя се върна на мястото си, преди да започне втората част.

— Да правя какво? — невинно попита приятелят му.

Още се наслаждаваше на усещането от допира на едрите ѝ стегнати гърди. Определено му бе харесало. Познаваше милион жени като нея, но прелестите на нито една от тях не бяха естествени.

— Да се възползваш от млади момичета. Тя може и да е облечена като проститутка, но сам виждаш, че е мило дете. Не бъди негодник, Адам. Един ден всичко ще ти се върне тъпкано. Не би искал някой да се държи по този начин с дъщеря ти, нали?

— Ако дъщеря ми се облече така, ще я убия, както ще направи и майка ѝ.

Искаше да доведе сина си и дъщеря си на шоуто, но Рейчъл не позволи. Заяви, че утре били на училище, а и тя никога нямало да позволи децата ѝ да попаднат на подобно място. Били още много малки. Децата на Адам бяха мили и добре възпитани.

— Може би Маги си няма някой, който да ѝ каже да не се облича по този начин.

Явно доста се бе постарала да се наконти за тази вечер, но май ентузиазмът ѝ я бе подвел и бе изгубила мярката. Но с тяло и лице като нейното дори това нямаше значение. Беше благословена с естествена красота. Може би един ден щеше да порасне и да се научи да се облича премерено и с вкус.

— Предполагам, че няма — сухо отбеляза Адам, — след като работи в „Пиър 92“. — Беше ходил там веднъж и не можеше да повярва каква зловонна дупка е. Всякакви съмнителни типове от „Бродуей“ се навъртаха там, за да опипват момичетата, докато ядяха и пиеха. Сервитьорките не бяха по бикини или голи, но дрехите им бяха доста оскъдни. Носеха нещо като миниполи за тенис с прашки отдолу, а сатенените им сутиени бяха с няколко размера по-малки. Мястото приличаше на бордей. — Престани да я съжаляваш, Чарли. На този свят има и по-лоши неща — например да се родиш в Калкута или да си като малкото сляпо момиченце, за което ми разказа, че си се запознал в онова място в Харлем. Това момиче е страхотно и един ден ще изплува. Докато се усетиш, ще я открие някой безскрупулен агент и ще я превърне в голяма звезда.

— Съмнявам се — поклати глава приятелят му, замислен за момичето.

Такива като нея имаше стотици и повечето не успяваха да се измъкнат от ада, в който живееха, особено след като типове като Адам постоянно ги преследваха и се възползваха от тях. Това го натъжи и за кратко помрачи настроението му, но втората част започна скоро след това и той забрави за Маги.

Когато концертът свърши, тълпата направо подивя. Фенове, фотографи, журналисти и почти половината публика се опитваше да се качи на сцената. Бяха нужни десетина полицаи, за да отведат Вана цяла, а Адам изобщо не успя да се добере до кулисите. Обади се по мобилния си телефон на сценичния ѝ мениджър, който го увери, че певицата е добре и е във възторг от успеха. Адам му каза да ѝ предаде, че ще се видят на купона, а когато се обърна, за да говори с Чарли, налетя на Маги. Едва не бе изгубила блузата и якето си, докато слизаше от сцената, но успя да се добере до тях и отново благодари

горещо на Адам. Нямахте представа какво е станало с приятеля ѝ. Беше невъзможно да го открие сред тълпата.

— Искаш ли да дойдеш на партито? — попита я Адам.

Тя нямаше да се отличава от обичайната тълпа и той не се срамуваше да я вземе със себе си, макар че Чарли би се почувствал неудобно. Но той и без това искаше да се прибере у дома. За тази вечер концертът му беше повече от достатъчен, въпреки че искрено се бе забавлявал. Но на Адам не му стигаше. Той обичаше да купонясва, а Маги щеше да е подходяща компания. Пък и тя беше във възторг от предложението.

Излизането от залата им отне половин час, а издирването на лимузината — още двацет минути. Най-накрая се добраха до колата и се пъгнаха вътре. Насочиха се към Ийст Сайд и частния клуб, нает за партито. Чарли знаеше, че ще има много жени, изобилие от алкохол и наркотици. Не беше за него. Адам никога не бе вземал наркотици, но нямаше нищо против жените и алкохола. При това в големи количества. Маги седеше на седалката срещу тях, а върху лицето ѝ бе изписан израз на безкрайно блаженство. Адам нехайно зяпаше краката ѝ, които се оказаха много по-хубави, отколкото смяташе. Това момиче действително имаше невероятно тяло. Чарли също го забеляза, но предпочиташе да гледа през прозореца.

— Къде отиваме? — попита развълнувано Маги и кръстоса крака.

Гласът ѝ бе тънък като на дете, с лек нийоркски акцент — не дразнещ, но се усещаше. Обаче Адам явно не се интересувахе от акцента ѝ.

— Първо ще отидем да оставим Чарли у тях. После можем да се отбием някъде да пийнем по нещо, а след това ще те заведа на купона.

А накрая се надяваше да я заведе у дома, ако, разбира се, тя беше съгласна. Никога не насилваше жените. Не беше нужно. Винаги имаше достатъчно жени, готови да го оцастливят. Смяташе, че тя няма да има нищо против да му прави тази вечер компания в леглото. Беше забърсвал много момичета като нея и всички с нетърпение откликваха на ласките му. Рядко имаше такива, които му отказваха, и той беше сигурен, че Маги няма да е сред тях. Същото мислеше и Чарли.

Пред дома си той им пожела любезно лека нощ. Каза, че се надява да се видят някой път, макар да знаеше, че е малко вероятно. Но

какво друго би могъл да каже? Да ѝ пожелае приятна нощ в леглото с Адам? За един кратък миг му се прииска тя да откаже на приятеля му. Това беше като да ловиш риба в аквариум, а той искрено ѝ желаше нещо по-добро или поне да има по-добър шанс в живота. Но тя бе прекалено впечатлена от предстоящото парти, както и от мястото на сцената, което ѝ бе уредил Адам. На Чарли му се искаше да я посъветва да си изгради повече самоуважение, но имаше неща, които никой не можеше да промени. Животът си беше на Адам и неин. От тях, а не от него зависеше какво щеше да се случи. Почти изпита желание да я защити от Адам и самата нея, но нямаше как да го стори. Качи се в асансьора със замислен вид, влезе в апартамента и се загледа през прозореца в тъмния парк. Беше хубава вечер и той си прекара добре. Почувства се уморен и след няколко минути отиде да си легне.

Както бе обещал, Адам заведе Маги в един бар и тя си поръча чаша вино. Той пи „Маргарита“, след това мохито и ѝ даде да опита от чашата му. Хареса ѝ, но Маги му каза, че не пие твърд алкохол, което го изненада. Още повече се изненада, когато уточни, че е на двайсет и шест години. Той бе предположил, че е по-млада. Каза му, че е работила няколко пъти като модел в търговски реклами, снимала се е за един-два каталога, но основната ѝ работа била в „Пиър 92“, където изкарвала добри бакшиши. Не беше трудно да се разбере защо. Имаше тяло, което би възкресило и мъртвец.

Пристигнаха на партито около един след полунощ, но веселбата тъкмо започваше. Адам знаеше, че наоколо се предлагат всякакви наркотици. Кокаин, екстази, хероин, хашиш, амфетамини. Тълпата бе по-дива от обикновено и не му отне много време, за да разбере, че обстановката не е особено приятна. Подобни неща се случваха често след концертите. Той танцува няколко пъти с Маги и си тръгнаха. Качиха се в лимузината и той я покани в дома си за по едно последно питие, но тя поклати глава.

— По-добре не. Стана много късно. Утре съм на работа, но все пак ти благодаря.

Адам не каза нищо и даде адреса ѝ на шофьора. Ужаси се, като видя къде живее. Беше една от най-опасните улици, на която бе попадал. Трудно му бе да си представи, че красиво момиче като нея живее на подобно място. Сигурно ѝ се налагаше да се бори за

оцеляването си всеки ден и той изпита съжаление към нея, но и малко раздразнение, че не пожела да прекара нощта с него.

— Надявам се, че нямаш нищо против, задето не дойдох в апартамента ти, Адам — с извинителен тон каза момичето. Чувстваше се неудобно след всичко, което бе направил за нея. — Обикновено не правя такива неща на първата среща.

Той се втрени изненадано в нея. Питаше се дали тя наистина вярва, че ще има втора среща. Беше му написала телефонния си номер и той бе пхнал листчето в джоба си. Смяташе да го изхвърли, щом се прибере. Тя беше развлечение за една нощ или щеше да бъде, но нямаше причина да се среща отново с нея. Можеше да има стотици като нея по всяко време на деня и нощта. Не се нуждаеше от някаква сервитьорка от „Пиър 92“, независимо колко е хубава и какви страхотни крака има. Нищо не би се променило дори и да се бе съгласила да прекара нощта с него. Просто щяха да се забавляват.

— Не, разбирам те. Искаш ли да те изпратя догоре?

Мястото имаше твърде зловещ вид, Адам имаше чувството, че могат да я убият още преди да се добере до жилището си. Но тя явно бе свикнала с обстановката и поклати глава.

— Всичко е наред — рече непринудено Маги и му се усмихна. — Имам три съквартирантки. Две от тях спят в дневната и ще е твърде неудобно, ако се качиш. Макар че сигурно вече са заспали.

Адам не можеше да си представи как се живее по този начин, нито пък имаше желание. Искаше просто да я остави и да забрави, че има хора с такава съдба. Тя не беше негов проблем и нямаше намерение да я превръща в такъв. Искаше единствено да се прибере у дома.

— Благодаря ти за компанията, Маги О'Мали. Беше ми приятно да се запозная с теб. Надявам се да се видим пак някой път — каза учтиво.

— Аз също — искрено отвърна момичето, макар да знаеше, че едва ли ще стане.

Той водеше съвсем различен живот. Познаваше личности като Вана, имаше пропуски за кулисите, взеше се в лимузини и живееше в съвсем различен свят. Може и да беше наивна, но не беше толкова глупава, колкото на него му се искаше. Вместо „лека нощ“ можеше със същия успех да ѝ пожелае „сбогом и приятен живот“, макар да знаеше,

че пожеланието му едва ли ще се сбъдне. А и как би могла да има похубава съдба? Какво би могъл да поднесе животът на момиче като нея, независимо колко красиво и чаровно е? Какъв шанс имаше да се измъкне от тази дупка? Адам знаеше отговора. Никакъв.

— Пази се — каза той, когато тя си отключи, влезе в сградата и се обърна, за да го погледне за последен път.

— Ти също. И отново ти благодаря. Беше фантастична нощ.

Той ѝ се усмихна. Искаше му се да е в леглото с нея. Щеше да бъде много по-забавно, отколкото да стои на улицата в този долнопробен квартал и да замръзва до кости, докато я чака да се прибере. Момичето му махна и изчезна в сградата. Той се запита дали не се чувства като Пепеляшка. Балът бе свършил, а докато се качи до жилището си, лимузината и шофьорът щяха да се превърнат в тиква, теглена от шест мишки.

Адам се върна в колата, където още миришеше на парфюма ѝ. Беше евтин, но ѝ подходеше, а уханието беше приятно. Беше го усетил, докато танцуваха. Сепна се, когато осъзна, че се чувства потиснат, докато пътуваше към апартаментата си на Източна седемдесета. Беше доста угнетяващо да се сблъсква с хора като нея, които нямаха изгледи за по-добър живот. Маги О'Мали щеше да живее мизерно до края на дните си, освен ако не ѝ излезе късметът да се омъжи за някой простак с бирен корем, който ще я отведе отново в Куинс. Там щеше да си спомня с носталгия за времето, когато е живяла в Манхатън, или за ужасната си работа — да обслужва пияни кретени, опипващи я под полата. А и той не беше по-добър. Ако бе пожелала, щеше да си легне с нея, а на следващия ден щеше да я забрави. За пръв път от години се почувства като пълен негодник. Замисли се за собствената си преходност. Чарли беше прав. Ами ако някой тип се държеше един ден по същия начин с Аманда? Можеше да се случи на всекиго, но в този случай се бе случило на момиче като Маги, което той не познаваше и никога нямаше да опознае. Вкъщи си наля чаша текила и отново се замисли за нея. Излезе на терасата на пентхауса си и се запита какво ли щеше да бъде, ако сега Маги беше с него. Вероятно вълнуващо развлечение. За минута, две, час или за цялата нощ. Това беше тя за него и това щеше да си остане. Едно младо момиче, мярнало се за кратко в живота му. Съблече се и пушна дрехите си на пода до леглото. После се пъхна по шорти под завивките и

забрави за нея. За него Маги си беше отишла завинаги. Беше се върнала в своя свят, какъвто и да беше той.

10.

Макар да си казваше, че няма причина да посещава отново Центъра за деца, Чарли реши да отиде отново там. Купи понички и сладолед за децата, малко плюшено мече за Габи и лакомства за кучето ѝ. Откакто ги видя за пръв път, не спираше да мисли за тях. Но не Габи го теглеше да се върне и той го осъзна още щом прекрачи прага на дома. Каръл бе тази, която обсебваше мислите му. Разбираше, че е лудост, но не можеше да се пребори със себе си. През цялата седмица директорката не му излизаше от ума.

— Какво ви води насам? — попита тя с любопитство, когато го видя.

Този път той беше облечен с джинси, стар пуловер, с чифт изтъркани маратонки на краката. Стоеше в двора на Центъра и бърбеше с Тайги, когато тя излезе с група деца и го видя.

— Просто исках да хвърля още един поглед.

Беше дошъл без предупреждение и в първия миг младата жена реши, че ги проверява, и си каза, че е доста грубо от негова страна. В този момент Тайги ѝ каза за сладоледа, който бе донесъл на децата, а Габи ѝ показа малкото плюшено мече и лакомствата за Зоро.

— Май са ви влезли под кожата? — подхвърли Каръл, докато го водеше към офиса си.

Предложи му чаша кафе.

— Не, благодаря, няма нужда. Зная, че сте заета. Няма да остана дълго.

Не можеше да ѝ каже, че е минавал в квартала, защото освен Детския център тук нямаше нищо друго, което да го интересува. Само търговци на дрога обикаляха около блоковете с евтини жилища и единственото, което можеше да търси в този квартал, бе да си купи хероин или трева.

— Много мило от ваша страна, че сте донесли подаръци за децата. Те се радват, когато идват да ги посещават. Иска ми се да можем да направим повече за тях, но средствата все не достигат.

Трябва да се мисли за заплати на персонала, отопление, лекарства. Макар че те предпочитат сладолед — каза тя и се усмихна на Чарли.

Внезапно му стана хубаво, че е дошъл. Искаше да я види отново, но сега, когато стоеше пред нея, не можеше да измисли повод, за да оправдае посещението си. Убеждаваше се, че се възхищава от работата ѝ, но знаеше, че има нещо повече от това. Беше му приятно да е с нея и искаше да я опознае по-добре. Но не можеше да обясни причината за това желание. Тя беше социална работничка, а той управляваше фондация. След като ѝ бе дал парите, от които се нуждаеше, освен официалните доклади за изразходването им нямаше правдоподобно извинение за по-нататъшен контакт. Начинът им на живот бе твърде различен, за да продължат да общуват. Той вече знаеше, че тя изпитва презрение към живота, който той водеше, и света, от който идваше. Каръл Паркър беше жена, посветила се на спасяването на деца на ръба на оцеляването. А той беше мъж, който живееше сред лукс и можеше да задоволява всичките си желания.

— Има ли нещо, което мога да направя за вас? — попита тя услужливо, но той поклати глава.

Колкото и да му се искаше, не му хрумваше никакво извинение да остане.

— Не, дойдох само за да видя децата, ако нямате нищо против. Искан да проверя как е Габи.

— След като вече има Зоро, се справя добре. Следващия месец ще започне да посещава специално училище. Смятаме, че вече е готова.

— В такъв случай ще напусне ли Центъра? — разтревожи се Чарли и погледна Каръл.

— Още не. Накрая ще се опитаме да ѝ осигурим приемен дом, но за дете със специални нужди като нея това не е лесно по очевидни причини. Хората, които стават приемни родители, нямат необходимата подготовка, за да се грижат за сляпо дете и кучето му.

— Тогава какво ще стане с нея?

Досега никога не се бе замислял, но за дете като Габи животът щеше да бъде много труден. Вероятно докато е жива.

— Ако не можем да ѝ намерим приемно семейство, ще я настаним в приют. В Ню Йорк има много такива. Там ще бъде добре.

— Не, няма — поклати глава Чарли с разстроено изражение.

Сякаш изведнъж бе открил един съвсем друг свят, в който живееха хора, чиито проблеми нямаше кой да разреши. А в случая това бяха деца и нито едно не бе виновно за това, което им се бе случило.

— Тя ще бъде добре, доколкото това е възможно — предпазливо рече Каръл. — Дори по-добре благодарение на подаръка ви. Зоро ще бъде от голяма помощ за нея.

— Не се ли питате какво става с всички деца, когато напуснат Центъра?

Сърцето го заболяваше при мисълта за тежката участ на децата, за които тя се грижеше.

— Разбира се, че се питам. Но ние сме безсилни да направим повече, господин Харингтън — студено изрече тя и отново застана нащрек.

— Наричайте ме Чарли, моля ви — прекъсна я той.

— Добре, Чарли — кимна жената. — А ти ми казвай Каръл. Правим това, което е по силите ни. Понякога е като да изпразваш океан с напръстник. Но има и истории с щастлив край. Децата, които попаднат в добри приемни семейства, много често успяват да се устроят добре в живота. Има и осиновени от хора, които ги обичат. Както и деца, на които осигуряваме иначе недостъпно за тях лечение. Някои от проблемите можем да решим, както в случая с Габи и кучето, а други не можем. Просто трябва да се примирим с ограничените си възможности, в противен случай няма да можем да продължим работата си.

Той никога не бе следил отблизо къде и или при кого отиват парите, отпускани от фондацията. Никога не бе виждал лица като тези на децата в Центъра, нито пък бе срещал жена като нея. Тя бе посветила живота си на тежката задача да се опита да промени съдбата на шепа наранени души, пострадали по улиците на Харлем. Чарли бе дошъл тук за пръв път само преди няколко дни, но това посещение го бе разтърсило и преобърнало живота му изцяло.

— В училище ни учат да бъдем професионалисти, да спазваме дистанция, да не се обвързваме лично. Но понякога това просто е невъзможно. Понякога се прибирам вечер, лягам в леглото и плача.

Вече не му бе трудно да си го представи. Той самият бе плакал.

— Сигурно понякога се нуждаеш от почивка — замислено промълви той. Искаше му се да я покани на вечеря, но не смееше.

— Така е — усмихна му се стеснително тя. — Ходя на фитнес, плувам или играя скуош, ако не съм прекалено уморена.

— Аз също — усмихна ѝ се на свой ред и той. — Искам да кажа, че играя скуош. Може би някой път можем да поиграем заедно.

Думите му я изненадаха. Не виждаше причина да го правят. Когато Чарли я погледна в очите, нейните изразяваха недоумение. Доколкото Каръл знаеше, той беше начело на фондация, която им бе дала близо милион долара, но нищо повече. Не можеше да си представи, че ще се сприятели с него. Контактът им се свеждаше до едно — професионална любезност. Дължеше му единствено финансови отчети. Нямахше представа, че той се опитва да се сближи с нея, нито пък ѝ бе хрумвало, че може да го направи.

След няколко минути двамата излязоха от кабинета. Нея я очакваше друга група, а той трябваше да си върви. Когато го остави, Чарли разговаряше с Тайги и му казваше, че много скоро пак ще дойде. След минути излезе от Центъра и взе такси. Довечера щеше да вечеря с Грей и Силвия. А Каръл забрави за него веднага щом се изгуби от погледа ѝ.

Когато Чарли пристигна в апартамента на Силвия, Грей беше в кухнята и тя му отвори вратата. Носеше красиво избродирана черна памучна пола и мека бяла блуза. Масата бе подредена и украсена специално в негова чест с високи бели свещи, а в средата бе поставена ваза с лалета. Силвия искаше всичко да е безупречно, тъй като знаеше колко много означава Чарли за Грей, а и самата тя го бе харесала, когато се бяха запознали. Искаше приятелството между него и Грей да си остане все така солидно и нямахше желание да обърква живота на Чарли. Чувстваше, че няма право. Но не искаше и той да обърква техния. В живота на Грей имаше място и за двамата и тя искаше да го докаже на Чарли, посрещайки го като добре дошъл в техния интимен свят. Когато го погледна, очите ѝ излъчваха топлина. Знаеше колко неприятно изненадан и подозрителен е бил Чарли, когато Грей му е признал за връзката им. Правилно подозираше, че реакцията му не е била насочена лично към нея. Той я бе харесал в Портофино, просто се тревожеше как ще се отрази връзката на Грей и Силвия върху приятелството му с Грей, а и върху самия него. Също като дете, което среща нова бавачка или нов приятел на майка си. Какво щеше да означава това за него? Чарли и Грей бяха като братя и всяка

допълнителна тежест можеше да наруши баланса на отношенията им. Сега Силвия искаше да увери и двамата, че макар нейната тежест да е добавена към везната, личният им живот няма да се разклати. Докато се настаняваха на масата, се чувстваше като Уенди от „Питър Пан“, седнала да вечеря с Изгубените момчета.

Преди да седне, Чарли бе разгледал апартамента и бе впечатлен от семплата му елегантност, от многобройните интересни и ценни предмети, които бе събрала домакинята, и от вкуса, с който ги бе съчетала. Освен стил Силвия притежаваше и умение да балансира разговора. Тя мъдро предпочете да остане леко встрани и да не се натрапва, а мъжете пресушаваха втората бутилка вино, когато Чарли спомена Каръл и описа посещенията си в Центъра за деца в Харлем.

— Тя е удивителна жена — заяви той с неприкрито възхищение в гласа.

Разказа им за Габи и кучето, както и за другите деца, с които се бе запознал, за историите, които Каръл бе споделила с него. И преди беше чувал за инциденти, станали при малтретиране на деца, но не толкова грозни и жестоки като тези, които тя му бе описала. Тя не бе използвала никакви трикове, за да събуди състраданието му. Сега осъзна, че другите организации бяха украсявали историите си, за да се представят в по-добра светлина. Но Каръл без заобикалки бе описала дейността на Центъра и съвсем точно бе заявила за какво се нуждаят от парите. Не се извиняваше, че иска много пари, и бе намекнала, че ще има нужда от още. Мечтата ѝ беше Центърът да се разрасне. За момента не можеше да си го позволи, но един ден искаше да отвори още по-голям дом за деца в сърцето на Харлем. Имаше още места, които се нуждаеха от помощта ѝ, а и както побърза да изтъкне Каръл, насилието над деца не беше патент единствено на бедните квартали. Съществуваше и в богатите домове на Парк авеню, в самото лоно на разкоша. Всъщност в семействата от средната класа тези проблеми се прикриваха по-усърдно. Каръл го бе уверила, че се извършва потресаващо насилие над деца във всеки град, във всяка социално-икономическа прослойка на обществото. Там, където работеше тя, в някои отношения беше по-лесно да се справиш с проблема. Тя бе обявила война на бедността, малтретирането на деца, изоставянето им, лишаването от грижи, лицемерието, бездействието. Беше се нагърбила с непосилната задача да се бори срещу бедите и несправедливостите в

този свят. Затова нямаше време, нито търпение за света, в който той живееше, където хората се правеха на слепи и не забелязваха страданията около себе си, а мислеха единствено за скъпи дрехи и развлечения. Нямаше нито време, нито желание за подобни безсмислени занимания. Искаше само да помага на хора, лишени от житейски блага, и да спасява децата им. Докато говореше за нея, очите на Чарли се разгоряха като факли, а Силвия и Грей внимателно го наблюдаваха. Явно тази жена бе распалила ума и сърцето му.

— И така, кога ще я поканиш на вечеря? — подкачи го Грей, който се бе отпуснал на стола, прегърнал Силвия през раменете.

Вечерята бе преминала отлично. Чарли се бе наслаждавал на компанията им, както и на храната, която беше много вкусна, а разговорът — задушевен и интересен. Остана изненадан, когато осъзна, че харесва Силвия повече, отколкото в Портофино. Сега тя изглеждаше по-нежна, по-мила и трябваше да признае, че се отнасяше прекрасно с приятеля му. Освен това беше внимателна и дружелюбна и със самия него.

— Какво ще кажеш за „никога“? — с тъжна усмивка отвърна Чарли. — Тя мрази всичко, което представлявам. Когато се запознахме, ме погледна сякаш бях прах под краката ѝ само защото бях облечен в костюм. — Не спомена златния часовник.

— Както ми я описа, ми се струва доста груба. Та ти си ѝ дал един милион долара, за бога! Какво очаква от теб? Да се появиш по шорти и джапанки? — избухна Грей, ядосан заради приятеля си.

— Може би — въздъхна Чарли, но беше склонен да ѝ прости грубостта и недоверието. Това, което правеше тази жена, беше много по-важно, отколкото всичко, което той бе направил през целия си живот досега — да подписва чекове и да раздава пари. Тя беше всеки ден с онези деца в окопите на мизерията и бедността и се бореше за спасяването им. — Каръл Паркър не понася начина, по който ние живеем, нещата, които правим. Тя е истинска светица, Грей. — Чарли заяви това съвсем категорично, но Грей не изглеждаше толкова убеден.

— Доколкото си спомням, ти ми каза, че е учила в „Принстън“. Вероятно произлиза от някое богато семейство и се опитва да изкупи фамилните грехове.

— Не мисля. Предполагам, че е учила там със стипендия. Имаше доста като нея, докато следвах там, а след това дори приемаха повече.

Вече не е толкова елитарно място, както някога. И това е добре. Освен това тя ми заяви, че мрази „Принстън“.

Въпреки че клубът, в който бе членувала беше сред най-добрите. Но имаше много начини да станеш клубен член. Дори клубовете в „Принстън“ не бяха вече както някога привилегия само за „златните момчета“. Светът се бе променил и хората като Каръл бяха допринесли за тази промяна. Той беше нещо като отглас от друго време, все още живееше в сянката на славата на аристократичното си семейство. Каръл бе представител на новото и прогресивно поколение.

— Защо не я поканиш да излезете? — настоя Грей, а Силвия го подкрепи. — Или е много грозна?

Последното беше закачка. От начина, по който Чарли я превъзнасяше, Грей беше предположил, че е красива. Някак си не можеше да си представи приятелят му да се възторгне толкова от някоя грозна жена. Макар че случаят можеше да бъде точно такъв. Той я бе описал като втора Майка Тереза.

— Не, тя е много красива, макар да не мисля, че изобщо обръща внимание на външността си. В живота ѝ няма място за суета, само за истински и стойностни неща.

Чарли знаеше, че в нейните очи той самият не беше от тях. Каръл навярно никога нямаше да му даде шанс да се сближат. За нея той не беше нищо друго, освен шеф на богатата фондация.

— Как изглежда? — попита с интерес Силвия.

— Висока е около метър и осемдесет, руса, с красиво лице, сини очи, хубава фигура, не носи грим. Каза ми, че когато има време, се разтоварва с плуване и играе скуош. На трийсет и четири години е.

— И не е омъжена? — учуди се домакинята.

— Не мисля, че е. Не носи брачна халка и останах с впечатлението, че не е семейна, макар да се съмнявам, че е сама.

Жена, която изглежда като нея, никога не би могла да е сама, което правеше още по-неуместно предложението да я кани на вечеря, въпреки че можеше да я представи като делова вечеря във връзка с фондацията и да се опита да научи нещо повече за нея. Тази хитрост незнайно защо му се струваше възбуждаща, въпреки че се чувстваше малко непочтено да се крие зад фондацията, за да я опознае по-добре. Но може би Силвия и Грей имаха право и си струваше да опита.

— Човек никога не може да е сигурен с жени като нея — мъдро отбеляза Силвия. — Понякога се отказват от много неща заради каузата си. Ако влага толкова много време, енергия и страст в работата, може би в живота ѝ няма нищо друго.

— Разбери — окуражи го с усмивка Грей. — Защо не? Нищо няма да загубиш.

На Чарли му се струваше малко неловко да разговаря с тях за Каръл. Чувстваше се уязвим и малко глупав.

Когато допиха бутилката „Шато д’Икюе“, която Силвия бе купила специално за тях, домакините почти бяха убедили Чарли, но когато се прибра у дома, отново се разколеба. Идеята да покани Каръл на вечеря му се струваше глупава. Той беше твърде възрастен за нея, прекалено богат, консервативен и солиден. А какъвто и да бе произходът ѝ, тя очевидно не се интересуваше от мъже като него. Дори се бе присмяла на часовника му. Не можеше да си представи да ѝ каже за яхтата си, въпреки че почти всички бяха чували за „Блу Мун“. Но списанията за яхти бяха на светлинни години далеч от нейния свят. Усмихна се на себе си, когато си помисли за това, докато си лягаше. Грей и Силвия имаха добри намерения, но просто не можеха да си представят колко различна е тя и колко е фанатична във възгледите си. Беше изписано на челото ѝ, а и саркастичните ѝ коментари за елитните клубове в „Принстън“ бяха доказателство за презрението и нетърпимостта ѝ към хора с неговия начин на живот.

На следващата сутрин се обади на Грей, за да благодари още веднъж за вечерята и приятно прекараното време. Нямахше представа как се развива връзката му със Силвия и дали ще трае дълго, в което се съмняваше, но за момента и двамата, изглежда, се чувстваха доволни и щастливи. Освен това изпитваше облекчение, че Силвия не се опитва да се меси в приятелството им, нито да го отдалечи от тях. Каза го на Грей, който се зарадва, че Чарли вече е спокоен относно Силвия, и му обеща да се видят в най-скоро време.

— Дори готвенето ти се е подобрило — подразни го Чарли, а Грей се засмя.

— Тя ми помогна — призна си и този път беше ред на Чарли да се изкиска.

— Слава богу.

— Не забравяй да се обадиш на Майка Тереза и да я поканиш на вечеря — напомни му Грей.

Чарли остана мълчалив за секунда и отново се засмя, но този път смехът му прозвуча някак кухо.

— Мисля, че снощи попрекалихме с пиенето. Звучеше добре, но на ярката дневна светлина идеята вече не ми се струва чак толкова добра.

— Просто я попитай. Какво толкова лошо може да стане? — не се отказваше Грей с тон на по-голям брат, но на другия край на линията Чарли поклати глава.

— Ще ме отреже и ще затвори. Освен това ще се чувствам неудобно, когато отново се срещнем.

Не искаше да се излага, макар че в момента беше свободен. В живота му от месеци нямаше жена. Напоследък се чувстваше изморен и отегчен от срещите с жени. Вече не му беше толкова забавно да ги преследва и ухажда. Предпочиташе да посещава сам вечерните приеми и светски сбирки. Или да прекарва вечерите си с добри приятели като Грей и Силвия. Доставяха му много повече удоволствие, отколкото да се среща с някоя жена, да я води на вечери и концерти, за да се озове накрая в леглото с нея. Беше го правил безброй пъти.

— И какво от това? — Грей отговаряше на предположението му, че Каръл ще го отреже и ще му затвори. — Преживявал си и по-лоши неща. Човек никога не знае, тази може да се окаже жената, която толкова отдавна търсиш.

— Да бе. Май е по-добре да продам „Блу Мун“ и да й построя мечтания център в Харлем. Тогава може и да се съгласи да излезе с мен.

— В името на любовта някоя жертва не е твърде голяма — засмя се Грей.

— Не ми ги пробутвай тези. Ти от какво се отказва, за да бъдеш със Силвия? От хлебарките в апартамента си? Не ме размивай.

— Обади й се.

— Добре, добре — съгласи се Чарли, за да се отърве от Грей, побъбриха още няколко минути, като си обещаха много скоро отново да се чуят, и затвориха.

Чарли беше твърдо решен да не ѝ се обажда, но мисълта за нея го преследваше през целия следобед. Отиде в офиса си във

фондацията, след това в клуба, направиха му масаж, игра скуош с един приятел и се обади на Адам да му благодари за концерта, но той беше на среща. Чарли остави съобщение на гласовата поща и се зачуди какво ли се е случило между него и Маги през онази нощ. Навярно обичайното — Адам я е очаровал с умениято си да танцува, опиянил я е с галон шампанско и накрая тя се е озовала в леглото му. Испита съжаление към момичето. Въпреки вулгарното ѝ облекло у нея имаше нещо невинно и сладко. Понякога държанието на Адам с жените и безсъвестното му отношение към тях го караха да настръхва. Но както приятелят му винаги изтъкваше, те му се отдаваха доброволно и играта беше съвсем честна. Досега не бе упоил и изнасилил нито една жена. Те с радост идваха при него и се забавляваха като възрастни хора. И все пак Чарли не беше сигурен, че Маги е толкова обиграна. Тя не мечтаеше за силиконов бюст или нов нос. Искаше единствено похубаво място на концерта. Чарли не спираше да се пита какво ли е трябвало да даде в замяна. Мислеше си за това, когато излезе от клуба, както и в таксито на път към къщи. Чувстваше се остарял. Моралът на Адам или по-скоро липсата на такъв, както и начинът, по който се отнасяше към жените, никога досега не го бяха притеснявали. А и Адам винаги изтъкваше, че всичко в преследването на секс и развлечения е ясно и взаимно. Така ли бе наистина? Странно, но вече не му се струваше нито интересно, нито толкова забавно.

Прибра се малко преди шест часа. Изслуша съобщенията на телефонния секретар и остана прав, втренчен в телефона. Питаше се дали тя още е в офиса си, или провежда обучение с някоя група, или е вече у дома. Спомни си, че има в портфейла си визитната ѝ картичка, извади я, гледа я дълго, сетне набра номера. Чувстваше се изнервен и глупав. Тя беше първата жена в живота му, която го караше да се съмнява, че върши нещо нередно. Искаше да ѝ се извини за привилегиите си и даровете на съдбата, макар че тъкмо те му бяха позволили да даде един милион долара, за да може тя да продължи да спасява света. Докато слушаше сигнала свободно, се почувства неуверен и развълнуван като гимназист. Внезапно се помоли да не е там и тъкмо се канеше да затвори, когато тя се обади.

— Ало?

Не каза името си, но той мигом позна гласа ѝ. А и се обаждаше на частната ѝ линия.

— Каръл?

— Да. — Тя не позна гласа му.

— Обажда се Чарли Харингтън. Да не би да те хващам в неудобен момент?

— Съвсем не — излъга жената и потърка брадичката си. Току-що я бе ударила, докато тичаше към телефона. — Тъкмо свърших занятията с една група. Тичах надолу по стълбите, когато чух телефона.

— Извинявай. Как е моята малка приятелка?

Имаше предвид Габи, както Каръл се досети. Усмихна се и му каза, че е добре. Той попита как вървят нещата в Центъра, а Каръл се зачуди дали не смята да ги проверява постоянно през цялата година. Беше доста необичайно да ѝ се обаждат шефовете на фондации, които са им отпуснали средства. Питаше се защо ли я търси.

— Не искам да давам напразни обещания или да вдъхвам лъжливи надежди, но ти спомена, че има и други програми, които би искала да осъществиш, както и да кандидатстваш за нови субсидии. Питаш се дали някой път би искала да го обсъдиш на обяд или вечеря с мен.

Действаше като страхливец и се криеше зад фондацията, но поне се бе решил да се обади. От другата страна последва продължителна пауза.

— Ако трябва да бъда честна, още не сме готови с програмата за нови субсидии. Не разполагаме с нужния персонал, дори в момента няма кой да оформи молбите за кандидатстване, но нямам нищо против да обменим мнения и да разбера какво мислиш за дейността ни в дългосрочен план.

Не искаше да си губи времето и енергията, за да поема в посока, която фондацията нямаше да подкрепи.

— За мен ще е удоволствие да те изслушам и ти дам съвсем честна информация какви са нашите интереси. Става дума за в бъдеще, разбира се. — Нямаше да е удачно да моли Борда на директорите на фондацията да ѝ отпуснат още средства, след като съвсем наскоро ѝ бяха дали един милион долара. Но един разговор нямаше да му струва нищо. — Всъщност до догодина не бихме могли да направим нищо конкретно за вас. Но не е зле да помислиш за това отсега и да си

съставиш правилна стратегия съобразно намеренията ни за следващата финансова година.

— Ти на коя страна си? — засмя се младата жена.

Той също се засмя и ѝ отговори много по-честно, отколкото тя предполагаше.

— Мисля, че на твоята. Ти вършиш страхотна работа.

Вече се бе влюбил в нейния Център за деца и ако не внимаваше, много скоро щеше да се влюби и в нея. Макар че при него любовта никога не траеше дълго. За Чарли страхът бе много по-силна емоция, отколкото любовта.

— Благодаря ти.

Каръл бе трогната от любезните му думи. Струваше ѝ се искрен. Докато го слушаше, предпазливостта ѝ бавно се топеше, а и беше доста полезно да поддържа връзка с човек като него.

— Кога би искала да се видим? — нехайно попита той, доволен от насоката на разговора.

Той ѝ бе предоставил възможността да избира обяд или вечеря. Така нямаше да се чувства преследвана от него. Това обикновено се оказваше печеливш първи ход. И може би последен в този случай. Нищо в тона ѝ не показваше, че се интересува от него. И вероятно не се интересуваше, но щеше да придобие по-ясно впечатление, когато се срещнат и поговорят на обяд или вечеря. Ако изобщо не проявеше интерес, той нямаше намерение сам да си търси белята и щеше да се оттегли.

— Наистина нямам възможност да излизам да обядвам навън. Обикновено оставам тук и хапвам по един банан за обяд. В средата на деня почти винаги имам занятия с групите. А след един се срещам с клиенти.

Заради него бе направила голямо изключение и му бе отделила много повече време от обикновено, но нямаше намерение това да се превръща в навик, дори и заради него.

— Тогава какво ще кажеш да вечеряме заедно? — Чарли затаи дъх. — Може би утре?

Имаше ангажимент за някаква скучна вечеря и с удоволствие щеше да се извини, за да бъде с нея.

— Може — малко колебливо отвърна тя. Звучеше леко смутена. — Но не съм сигурна дали до утре вечер ще успея да подготвя всичко.

Нахвърляла съм списък с програми, които бих искала да започна, но е в груб вид. Някъде тук е, но мога да ти кажа какво имам наум.

Точно това искаше и той, но не за програмите.

— Бихме могли просто да поговорим и да обсъдим нещата в общи линии. Така понякога се постигат по-добри резултати — като се работи в неофициална обстановка. Спонтанна обмяна на идеи и вкусна храна. Като споменах храна, какви предпочитания имаш?

Въпросът му я разсмя. Каръл рядко излизаше за вечеря. Обикновено когато се прибереше у дома, бе прекалено изтощена. Повечето вечери дори нямаше сили да се отбие в гимнастическия салон, където обичаше да се разтоварва.

— Да видим. Каква е обичайната ми вечеря? Хамбургерите на Мо на 168 улица и „Амстердам“... Печените ребърца на Сали на 125-а, близо до спирката на метрото на път за вкъщи... Деликатесния магазин на Изи на Западна 99 улица и „Кълъмбъс“... Все отбрани места. Струва ми се, че повече от десет години не съм посещавала приличен ресторант.

Чарли мечтаеше да промени това, както и други неща в живота ѝ, но всичко не можеше да стане за една нощ. Искеше тя да се чувства добре и спокойно с него, докато разбере какво може да очаква.

— Не съм сигурен, че мога да си съпернича с Мо и Изи. Между другото къде живееш?

Тя се поколеба за миг и той се запита дали не живее с някого. Стори му се, че се страхува Чарли да не се отбие в дома ѝ.

— На Деветдесет и първа улица в Ъпър Ийст Сайд.

Беше почтен квартал, където живееха заможни хора, и той остана с впечатлението, че се срамува да го признае. Внезапно се запита дали Грей не е прав и обкръжението ѝ е по-традиционно, отколкото идеите ѝ предполагаша. Тя изглеждаше твърде догматична и фанатична относно това, в което вярваше. Очакваше, че ще живее някъде в Ъпър Уест Сайд, а не в Ъпър Ийст Сайд, но не я разпитва повече. Усети притеснението ѝ. Чарли добре познаваше жените, имаше голям опит. Много по-голям, отколкото Каръл, която и не подозираше това, нито какво си е наумил. Ако му дадеше поне малко надежда, което не бе сторила досега, той с радост би променил живота ѝ.

— Зная тих и приятен ресторант на Източна осемдесет и девета. Как ти звучи? — предложи той.

— Идеално. Как се казва?

— „Стела ди Ноте“. Не е толкова романтично, както звучи. Означава „нощна звезда“ на италиански, но е игра на думи. Стела е собственичката, тя готви и тежи поне сто и трийсет килограма, но спагетите ѝ са фантастични. Лично приготвя всички ястия.

— Звучи страхотно. Ще се срещнем там.

Чарли остана малко изненадан от предложението ѝ. Не го очакваше и сега повече от всякога заподозря, че живее с мъж. Беше решен да разбере дали е така.

— Не предпочиташ ли да те взема от вас?

— Не — честно отговори младата жена. — Предпочитам да повървя. Цял ден съм затворена тук. Не живея далеч, но имам нужда от малко раздвижване, дори и да са само няколко пресечки. Това ще проясни ума ми след работа.

Прозвуча съвсем неправдоподобно, помисли си той. Очевидно въкъщи имаше някой трийсет и пет годишен красавец, който я очакваше с дистанционното на телевизора в ръка.

— Тогава ще се срещнем там. Седем и половина добре ли е?

— Чудесно. Последната ми група утре е в четири и половина, така че към шест и половина ще съм си у дома. Предполагам, че не е някое изискано заведение? — попита тя и в гласа ѝ внезапно прозвучаха нервни нотки.

Почти не излизаше и никога не се обличаше специално за вечеря. Запита се дали той не очаква от нея да се появи в традиционната къса черна рокля с наниз перли около врата. Не притежаваше такива, нито пък имаше желание да притежава. Той беше от типа мъже, които харесват тъкмо такова облекло, но срещата им бе делова. Нямахте намерение да се конти заради него. В такъв случай предпочиташе обичайния си хамбургер при Мо. Не смяташе да променя стила си на живот заради този мъж, без значение колко пари може да ѝ отпусне фондацията му. Имаше някои неща, които вече не правеше и никога нямаше да направи. Контенето за вечеря бе едно от тях.

— Не, нищо изискано — увери я Чарли. — Можеш да облечеш джинси, ако предпочиташ.

Всъщност се надяваше да не го направи. Би искал да я види в рокля.

— Ако нямаш нищо против, точно това смятам да облека. Няма да имам време да се приготвям специално. А и никога не го правя. Не обичам разкрасяванията — което е на лице, това е и на сърце.

Очевидно. Джинси и маратонки. Дотук с мечтата да я види в рокля.

— Аз ще последвам примера ти — тихо рече той.

— Е, в този квартал поне ще можеш да носиш часовника си.

Каръл се изкиска и той се засмя.

— Много лошо, защото вчера го заложих.

— И колко получи за него?

Харесваше ѝ да го дразни. Струваше ѝ се приятен човек и противно на волята си, вече очакваше вечерята с нетърпение. Близо четири години не бе излизала на вечеря с мъж. И това нямаше да се промени, с изключение на тази делова вечеря. Само една, каза си Каръл.

— Двайсет и пет долара — отговори той на въпроса ѝ за часовника.

— Не е зле. До утре вечер — каза тя и затвори.

Внезапно Чарли се почувства така, сякаш го бе ударил гръм, което го ужаси. Да не би да полудяваше? Може би джинсите и маратонките означаваха нещо друго? Ами ако тази прекрасна валкирия, висока метър и осемдесет със сърце на Майка Тереза, не живееше с никакъв мъж? Дали не се бе показал като още по-голям глупак? Ами ако е лесбийка? До този момент тази мисъл не му бе хрумвала, но всичко беше възможно. Тя определено не беше обикновено момиче.

— О, страхотно! — промърмори той, докато пъхаше визитната ѝ картичка обратно в портфейла си, след което се обади в ресторанта, за да запази маса.

Каквато и да беше Каръл Паркър, щеше да го разбере утре вечер. А дотогава можеше само да гадае и да чака.

11.

Чарли пристигна в ресторанта преди Каръл. Не сподели с никого за срещата им, нито дори със Силвия и Грей. Още нямаше какво да им каже, освен че ще вечеря неофициално с нея във връзка с фондацията, след като бе използвал хитрост, за да я убеди да приеме поканата му. Не беше среща. Отиде пеша до ресторанта. Пътят му дотам беше подълъг, отколкото нейния, но се нуждаеше от малко въздух. През целия ден бе неспокоен и се притесняваше. Накрая с приближаването на уречения час беше убеден, че тя е лесбийка. Именно заради това не реагираше на чара му. Обикновено жените не оставаха равнодушни. Каръл беше изключение. И двата пъти, когато се бяха срещнали, държанието ѝ беше строго делово и дистанцирано. Професионалистка до мозъка на костите си, макар че с всички останали, особено с децата, се държеше топло и приятелски. После си припомни колко близки изглеждаха с Тайги. Може би в живота ѝ имаше мъж и това беше той. Когато стигна до ресторанта, стомахът му се бе свил на топка, което не бе свойствено за него, а Каръл Паркър си оставаше все така пълна загадка. Може би това нямаше да се промени и след вечерята. Изобщо не беше сигурен, че ще се отпусне и ще бъде по-открита с него. Изглеждаше затворена като стрида, още едно предизвикателство след впечатляващия ѝ ум и интелигентност.

Беше съвсем различна от светските млади жени, които обикновено бяха обект на вниманието му. Те се обличаха грижливо, танцуваха, усмихваха се, придружаваха го с готовност навсякъде и в по-голямата си част го отегчаваха до смърт. Тъкмо поради това щеше да вечеря с Каръл Паркър, която, изглежда, не проявяваше абсолютно никакъв интерес към него и той дори не знаеше какви са сексуалните ѝ предпочитания. Освен това беше излъгал, за да я склони на тази среща. Цялата ситуация беше абсурдна.

Каръл пристигна пет минути след него и се насочи към масата в ъгъла, която Стела им бе запазила. Усмихваше се и изглеждаше уверена, облечена в бели джинси, снежнобяла риза и сандали. Косата ѝ

още беше леко влажна от душа и тя я бе сплела набързо на плитка. Нямахме грим, нито лак на ноктите, които бяха късо отрязани. Всичко у нея изглеждаше безупречно чисто. Около раменете си бе наметнала светлосин пуловер и Чарли изведнъж си помисли, че ще изглежда идеално на борда на „Блу Мун“. С високата си стройна фигура и дълги крака приличаше на спортистка. Очите ѝ бяха яносини, същия цвят като на пуловера. Изглеждаше като манекенка на Ралф Лорън, но сигурно щеше да го намрази, ако ѝ го кажеше. В сърцето си навярно приличаше по-скоро на Че Гевара, отколкото на изискан модел на прочутия дизайнер.

— Съжалявам, че закъснях — извини се с усмивка младата жена и седна, докато той стана прав, за да я поздрави.

Беше закъсняла само пет минути, но те му бяха достатъчни, за да се овладее и подготви за срещата с нея. Не искаше да поръчва вино, преди да е пристигнала и да решат какво ще вземат.

— Няма нищо. Не забелязах, тъй като вече нямам часовник. Реших, че не е зле да похарча двайсет и петте долара от него за една прилична вечеря — заяви той с усмивка, а тя се разсмя.

Чарли имаше чувство за хумор и това ѝ допадаше. Каръл не носеше ръчна чанта, просто бе пхнала ключовете си в джоба на джинсите. Тъй като не се гримираше, не ѝ трябваша червило или пудра, а нямаше никакво намерение да се разкрасява заради него.

— Как мина денят ти?

— Обичайната лудница. А твоят? — с интерес попита тя. Това също беше ново за него. Не си спомняше кога за последен път жена го бе питала как е минал денят му, при това не само от учтивост, а с искрено желание да узнае.

— Интересно. През целия ден бях във фондацията. Опитваме се да уточним колко средства можем да отпуснем за международни програми. Има няколко доста интересни проекта за развиващите се страни, но щом получат пари, започват да бавят изпълнението им и постоянно се оплакват от трудности. Днес проведох конферентен разговор с Джими Картър по този въпрос. Той и екипът му вършат чудесна работа в Африка и ми даде няколко добри съвета как да заобиколим бюрокрацията.

— Звучи ми добре — усмихна му се Каръл. — Подобни проекти ме карат да осъзная колко малък е обхватът на нашата работа. Поне

моята. Аз се грижа за деца, които живеят в радиус от четирийсет или дори по-малко пресечки. Като се замислиш, усилията ни наистина са нищожни. — Младата жена въздъхна и се облегна назад.

— Не са нищожни. Ти вършиш страхотна работа. Ние не даваме един милион долара на хора, чиято работа е нищожна.

— Какви средства отпуска фондацията всяка година?

Каръл си задаваше този въпрос още откакто се бяха запознали. Фондацията му се ползваше с голямо уважение сред благотворителните кръгове и това беше всичко, което знаеше за него.

— Около десет милиона. Тази година заради вашия Център станаха единайсет, но си заслужавате. — Усмихна ѝ се и посочи към менюто. — Сигурно умираш от глад, след като обядът ти е бил един банан.

Явно си спомняше какво му бе казала. Двамата си поръчаха ньоки^[1], защото Чарли я увери, че са прочут специалитет на Стела. Тази вечер ги поднесе с пресни домати, поръсени с босилек. На Каръл се сториха идеални за топлата и мека вечер на циганското лято. Кавалерът ѝ поръча бутилка скъпо бяло вино и когато го сервираха, тя отпи една глътка.

Храната беше много вкусна, както той бе обещал. Разговаряха за проектите ѝ за Центъра чак до десерта. Тя имаше няколко големи мечти и я очакваше тежка работа, но след всичко, което бе постигнала досега, Чарли не се съмняваше, че ще успее да реализира и най-смелите си намерения. Особено с помощта на фондации като неговата. Той я увери, че и други фондации ще се заинтересуват и през следващата година няма да ѝ е трудно да получи пари от него или някого друго. Беше изключително впечатлен от работата, която бе свършила досега, и от това колко внимателно и разумно планираше бъдещето.

— Наистина имате големи мечти, госпожице Паркър. Вярвам, че един ден ще промените света.

Беше съвсем искрен. Тя беше забележителна млада жена. На трийсет и четири бе постигнала повече, отколкото някои хора за цял живот, при това повечето съвсем сама, без чужда помощ. Беше ясно, че Центърът е нейна рожба, което отново събуди любопитството му към нея.

— А какво ще ми кажеш за себе си? Какво друго правиш в свободното си време? Повярвай ми, казах го на шега. Не е чудно, че нямаш време дори да се храниш. Сигурно и за сън не ти остава много.

— Така е, не спя много — увери го тя. — Струва ми се загуба на време — добави и се засмя. — Това е всичко, което правя. Работата и децата. Водя групи. Прекарвам по-голямата част от времето си в Центъра, там съм дори през уикендите, макар че официално тогава не съм на работа. Но смятам, че трябва постоянно да съм там, за да контролирам нещата отблизо.

— И аз смятам така за фондацията — призна той, — но все трябва да отделяш малко време и за други неща и понякога да се забавляваш. Какво означава забавлението за теб?

— Работата е моето забавление. Никога досега не съм била пощастлива. Откакто открих Центъра, нямам нужда от други неща в живота си.

Каза го съвсем откровено и той видя, че е напълно убедена в думите си, което малко го разтревожи. Нещо не бе наред в картината, поне така, както тя я представяше. Само работа и нищо друго.

— Без мъже, без бебета, без биологичен часовник, който тиктака и ти нашепва, че е време да се задомиш? Това е необичайно за жена на твоята възраст.

Чарли бе осведомен, че е на трийсет и четири, че е завършила „Принстън“, след това Колумбийския университет, но не знаеше нищо друго за нея, дори и след тази вечеря. През цялото време не бяха говорили за нищо друго, освен за Центъра и фондацията. Неговата и нейната работа. За мисиите им.

— Не. Без мъже, без бебета, без биологичен часовник. Изхвърлих своя преди няколко години. Оттогава съм щастлива.

— Какво означава това?

Беше малко настоятелен, но изглежда, тя нямаше нищо против. Чарли усещаше, че ако не иска да отговори, няма да го направи.

— Децата в Центъра са мои. — Изрече го с лекота и без преструвка.

— Сега го казваш, но може би един ден ще съжаляваш. В това отношение жените не са облагодетелствани от природата и им се налага да вземат решение преди съответната възраст. Един мъж винаги

може да изглупее и да създаде семейство на шейсет, на седемдесет или дори на осемдесет години.

— Може би ще си осиновя, когато стана на осемдесет.

Тя му се усмихна, но за пръв път той усети у нея някаква трагична нотка. Познаваше добре жените и знаеше, че тази е преживяла нещо лошо. Не разбираше защо и как е толкова сигурен, но го усещаше. Беше прекалено бърза в отговорите си, прекалено твърда в решенията. Никой не можеше да бъде толкова сигурен, освен ако не е преживял някаква трагедия. Знаеше го по себе си.

— Не ти вярвам, Каръл — предпазливо поде той. Не искаше да я изплаши и да я принуди да се скрие в черупката си. — Ти си жена, която обича децата. Сигурно в живота ти има някой мъж.

След като я бе слушал внимателно през цялата вечер, вече не смяташе, че е лесбийка. Нищо в поведението ѝ или думите ѝ не намекваше за това, макар че можеше и да греши, както му се бе случвало един или два пъти. Все пак не му се струваше с обратни наклонности. Просто прекалено тайнствена и затворена.

— Не. Няма мъж — отвърна младата жена. — Нямам време. Нито проявявам интерес. Не искам някой да ми нарежда къде да ходя и какво да правя. От четири години в живота ми няма мъж.

Чарли знаеше, че е отворила Центъра преди година. Питаше се дали някое сърдечно разочарование не бе тласнало живота ѝ в друга посока, за да лекува раните си, както и тези на другите.

— Това е доста време за жена на твоята възраст — нежно отбеляза той, а тя отново се усмихна.

— Говориш така, сякаш съм на двайсет. Не съм толкова млада. На трийсет и четири съм. На мен ми се струва, че вече съм остаряла.

— Е, не и на мен — засмя се събеседникът ѝ. — Аз съм на четирийсет и шест.

— А не си женен и също нямаш деца — ловко насочи тя разговора към него. — Какъв е проблемът? Какво ще кажеш за себе си? Защо твоят часовник не тиктака, след като си с дванайсет години по-възрастен от мен?

Макар че не си личеше. Чарли не изглеждаше на повече от трийсет и шест, въпреки че напоследък усещаше тежестта на всичките си години. Понякога дори имаше чувството, че е на повече. Но поне външно годините не му личаха. Както и на нея. Тя приличаше на жена

в средата на двайсетте. Бяха хубава двойка — руси, високи, със сини очи. Все едно брат и сестра. Както бе забелязал още при първата им среща, Каръл много приличаше на Елън и майка му.

— Моят часовник тиктака — призна той. — Просто все още не съм открил подходящата жена, но се надявам един ден това да се случи.

— Говориш глупости — безцеремонно отсече тя и прикова поглед в очите му. — Всички мъже, които са заклет и ергени, твърдят, че още не са срещнали подходящата жена. Не можеш да твърдиш, че на четирийсет и шест никога не си срещнал подходящата жена. По света има толкова много свободни жени и след като не си открил своята половинка, значи не си го искал. Това, че не си намерил подходящата жена, е само едно неубедително извинение. Измисли някое друго.

Произнесе тирадата си спокойно и убедено и отпи от превъзходното вино. Беше улучила право в целта и го знаеше, както и той.

— Добре. Признавам, че донякъде си права. Няколко жени може и да се приближаваха до представата ми за подходящата, ако бих бил склонен на компромис, но аз търся идеалната.

— Няма да я намериш. Никой не е идеален и ти отлично го знаеш. Тогава какъв е проблемът?

— Безумен страх — честно отвърна той за пръв път в живота си и едва не падна от стола, когато се чу да го казва.

— Това е по-добре. Защо?

Тя беше много добра в това, което правеше, макар че досега не го бе осъзнал. Всъщност работата ѝ беше да достига до сърцата и умовете на хората и тя я вършеше добре. Но Чарли усещаше инстинктивно, че няма да го нарани. С нея се чувстваше в безопасност.

— Родителите ми умряха, когато бях на шестнайсет, след това за мен се грижи сестра ми, докато не почина от тумор в мозъка, когато бях на двайсет и една. Това беше краят на семейството ми. Предполагам, че през целия си живот съм вярвал, че ако обичаш някого, той или ще умре, или ще те напусне, или просто ще изчезне и ще те изостави. Предпочитах аз да съм първият, който излиза през вратата.

— Това има смисъл — тихо промълви младата жена. Слушаше го внимателно, без да откъсва поглед от лицето му. Знаеше, че ѝ казва истината. — Хората наистина умират, напускат ни, изчезват. Понякога това се случва. Но ако ти си тръгваш първи, със сигурност един ден ще останеш сам. Това не те ли притеснява?

— Не ме е притеснявало.

Говореше в минало време. Но напоследък доста мислеше за това, макар че нямаше намерение да ѝ го казва. Поне не още.

— Плащаш голяма цена за страха си — продължи със същия тих глас Каръл, после додаде — да обичаш. Аз самата не съм по-различна. — В този миг реши да му разкаже. Както той с нея, така и тя се чувстваше в безопасност с него. От дълго време не бе разказвала своята история и сега я сподели накратко: — Омъжих се на двайсет и четири години. Той беше приятел на баща ми, ръководеше голяма компания, изключително умен. Беше учен изследовател, основател е на една добре позната фармацевтична компания, напълно луд, освен това. Беше двайсет години по-възрастен от мен и наистина необикновен човек. И все още е. Но в същото време е самовлюбен, луд, с брилянтен ум, преуспял, очарователен, алкохолик, опасен, садистичен, насилник. Това бяха шестте най-лоши години в живота ми. Имах за съпруг абсолютен социопат, а в същото време всички не спираха да ми повтарят каква късметлийка съм, че съм омъжена за него. Защото никой не подозираше какво става зад заключените врати. Преживях автомобилна катастрофа, защото го исках. Поне така мисля. Исках единствено да умра. Той продължаваше да ме тормози и аз го напусках за ден или два, след което ме умоляваше да се върна, отново ме омагьосваше и аз се връщах. Насилниците никога не се отказват от жертвата си. В болницата след катастрофата най-после осъзнах какво трябва да направя. Никога повече не се върнах. Скрих се за една година в Калифорния, срещнах добри хора и разбрах на какво трябва да се посветя. Когато се върнах у дома, отворих Центъра и никога повече не погледнах назад.

— Какво стана с него? Къде е сега?

— Все още е тук. Измъчва някой друг. Вече прехвърли петдесетте. Миналата година се ожени за някаква наивна дебютантка, горкото дете. Той е все така очарователен като някога и също толкова болен. Понякога още ми се обажда, пише ми писма, в които твърди, че

новата му жена не означавала нищо за него и все още ме обича. Никога не съм му отговаряла и няма да го направя. Виждам кой се обажда и никога не му вдигам, нито връщам обажданията. За мен всичко е приключило. Но нямам никакво желание да опитвам отново връзка с друг мъж. Предполагам, че можеш съвсем оправдано да заявиш, че имам фобия от обвързването — усмихна му се — или фобия от връзките и възнамерявам да си остане така. Нямам никакво желание отново да се боя до смърт от някой мъж, нито да се оставя да ме измъчват. Никога не съм предполагала, че може да ми се случи. Никой не го подозираше. Всички виждаха само, че е красив, очарователен, богат. Той произлиза от така нареченото „добро семейство“, а моето собствено дълго време смяташе, че съм луда. Може би още го мислят, но са твърде възпитани, за да ми го кажат. Навярно ме смятат за странна. Но аз съм жива и съвсем нормална, което можеше да се постави под въпрос, когато блъснах колата си в задницата на пикап на магистралата в Лонг Айланд и преживях един от най-големите ужаси в живота си. Но повярвай ми, че да се блъснеш в пикап е много по-малко болезнено и опасно преживяване от живота с бившия ми съпруг. Той беше пълен социопат и все още е такъв. И така, изхвърлих биологичния си часовник през прозореца заедно с обувките с високи токчета, гримовете, късата черна рокля за коктейли, годежния пръстен и брачната халка. Слава богу, че нямахме деца. Може би щях да остана с него, ако имахме.

И сега вместо едно или две деца аз имам четиридесет, цял квартал плюс Габи и Зоро. И никога не съм се чувствала по-цялостна и щастлива.

Тя се облегна назад и го погледна. Чарли ясно видя тъгата и болката в очите ѝ. Разбра, че е преживяла истински ад, но е оцеляла. Тъкмо заради това толкова много се боеше за децата, с които работеше. Самата тя бе изпитала на гърба си страдания и мъки, макар и по различен начин. Той усети как по гърба му пробягаха студени тръпки, докато слушаше историята ѝ. Разказът ѝ изглеждаше обикновен, но Чарли знаеше, че не е. Тази жена бе живяла в истински кошмар, от който най-после се бе събудила. Но за това са ѝ били нужни шест години и навярно е страдала много през цялото това време. Искрено съжаляваше и ѝ съчувстваше за всичко, което ѝ се бе случило. Повече, отколкото тя предполагаше. Но Каръл Паркър бе оцеляла и

вършеше страхотна работа. Сега можеше да стои отпусната в някое кресло, замаяна от успокоителни или алкохол, дори можеше да е мъртва. Вместо това бе изградила пълноценен живот за себе си и с всички сили се опитваше да помага и на другите да постигнат това. Но бе заплатила огромна цена.

— Съжалявам, Каръл. Предполагам, че на даден етап от живота си всички преживяваме подобни ужасни неща. Важното е какво ще направиш след това, колко парченца ще успееш да измъкнеш от боклука и да залепиш отново. — Знаеше, че на него му липсват още някои големи парчета. — Наистина си много смела.

— Както и ти. Да загубиш цялото си семейство в такава ранна възраст, е опустошителен удар. Може би никога няма напълно да се съвземеш, но може би един ден няма да излезеш пръв през вратата. Наистина се надявам — нежно допълни тя.

— Надявам се, че и ти също — меко промълви Чарли, благодарен за доверието и споделената болка.

— По-скоро бих заложила на теб — усмихна се младата жена. — Аз харесвам настоящия си живот — прост, лесен, без усложнения.

— И самотен — вметна той. — Не отричай. Ще излъжеш и го знаеш. Аз също съм самотен. След като си избрал да бъдеш сам, никой не те наранява, но плащаш голяма цена за това. Знаеш го. Така може и да нямаш външни рани и белези, но когато се прибереш вечер у дома, чуваш същото, което и аз — тишина. А къщата е потънала в мрак. Никой не те пита как си, никого не го е грижа за теб. Може би само приятелите, но и двамата знаем, че не е едно и също.

— Не, не е — честно се съгласи тя. — Но алтернативата е още по-плашеща.

— Може би един ден тишината ще ти се стори по-страшна. На мен понякога ми се случва. Особено напоследък.

А времето не работеше в негова полза. Много скоро нямаше да е и на нейна страна.

— И какво правиш тогава? — с интерес попита жената.

— Бягам. Заминавам. Пътувам. Виждам се с приятели. Ходя по приеми. Срещам се с жени. Има много начини да запълниш празнотата, но където и да отидеш по света, носиш призраците със себе си. Преживял съм го.

Никога досега в живота си не беше говорил толкова открито и честно с друг човек, освен с терапевта си, но се бе уморил да се преструва, че всичко е наред. Понякога не беше.

— Да, зная — меко рече Каръл. — Аз просто се потапям в работата до пълно изтощение, като си повтарям, че го дължа на хората, за които съм отговорна. Но невинаги става дума за тях. Понякога е така, но понякога е заради мен. И ако ми е останала някаква енергия, когато се прибера у дома, плувам, играя скуош или посещавам гимнастическия салон.

— Поне се отразява добре на фигурата ти — усмихна се той. — Ние сме две объркани души, нали? Двама, които се боят до смърт от обвързване, вечерят заедно и споделят тайните си.

— Има и по-лоши неща. — Каръл го погледна внимателно, питайки се защо я бе поканил на вечеря. Вече не бе сигурна, че е само заради плановите ѝ, и беше напълно права да се съмнява. — Хайде да бъдем приятели — рече нежно.

Искаше да склучи споразумение с него, да очертае границата на отношенията им, да определи правилата — все неща, които умееше добре. Той я гледа дълго и настойчиво, преди да ѝ отговори. Този път искаше да бъде честен с нея. Когато я покани на вечеря, не беше. Но сега искаше да е откровен, преди да е станало твърде късно.

— Не мога да ти го обещаая — рече накрая и два чифта сини очи се срещнаха. — Не нарушавам обещанията си, а не съм сигурен, че ще мога да спазя това.

— Няма повече да вечерям с теб, освен ако не съм сигурна, че ще бъдем само приятели.

— В такъв случай предполагам, че ще трябва да започнем да обядваме заедно. Ще ти донеса банан или можем да се срещнем в заведението на Сали и да се изпоплескаме хубавичко с печени ребърца. Не ти казвам, че не можем да бъдем приятели или че няма да бъдем. Но искам нещо повече от това. Дори най-върлите противници на обвързването понякога се влюбват или излизат на срещи.

— Тази вечер среща ли беше? — погледна го смаяно тя.

Изобщо не ѝ бе хрумнала подобна мисъл, когато той я покани на вечеря. Наистина смяташе, че става дума за фондацията и за бизнес, но бе започнала да го харесва и искаше да бъдат приятели.

— Не зная — неопределено отвърна той. Не беше готов да ѝ признае, че я е излъгал или е използвал хитрост, за да я накара да излезе с него. Всичко е позволено в секса и забавленията, му бе казал Адам. Или нещо от този сорт. А тази вечер беше забавна и интересна, дори повече интересна, отколкото забавна, но секс нямаше и Чарли подозираше, че няма да има още дълго, ако изобщо се стигне дотам. — Не съм сигурен какво беше, може би общуване между интелигентни хора със сходни интереси, които се опитват да се опознаят. Но следващия път бих искал да е среща.

Тя остана мълчалива около минута с нещастно изражение на лицето. После го погледна и в очите ѝ се четеше истинска болка.

— Аз не ходя на срещи.

— Това е било вчера. А сега сме днес. Ще видим как ще се почувстваш, когато излезем за пръв път на среща, ако изобщо го направим. Засега не е нужно да вземаш важни решения. Говоря за вечеря, а не за сърдечна операция.

Изрече го просто и дори тя трябваше да признае, че в думите му има смисъл.

— И как смяташ: кой от двамата ни първи ще излезе през вратата?

— Можем да хвърляме чоп, но те предупреждавам, че не съм в толкова добра физическа форма както някога. Вече не тичам така бързо, както преди, така че може би ти ще си първата.

— Да не би да ме използваш, за да докажеш теорията си за изоставянето, Чарли? Че всички жени рано или късно си тръгват от теб? Не искам да бъда използвана като потвърждение на някакъв твой невротичен сценарий — заяви тя, а той се усмихна, докато я слушаше.

— Ще се опитам да не го направя, но това също не мога да ти обещавам. Не забравяй — само една вечеря. Не е обвързване за цял живот. Поне не още.

Мислено си напомни да внимава какво си пожелава. Понякога се случваха доста странни неща. Въпреки че не можеше да си представи нещо по-добро от това да прекара известно време с нея, независимо колко дълго, нито кой ще си тръгне пръв през вратата.

— Ако си търсиш „подходяща жена“, вечерята с жена, която е доказана противничка на обвързването, не бива да е на първо място в списъка ти.

— Ще се опитам да го запомня. Не е нужно да бъдеш мой терапевт, Каръл. Аз вече имам такъв. Просто бъди мой приятел.

— Мисля, че вече съм.

Все още нямаха представа какво ще се случи занапред, а и не беше нужно. Бъдещето беше пред тях, ако го искаха.

След това Чарли подписа чека за вечерята и я изпрати до дома ѝ. Тя живееше в малка елегантна къща от кафяв камък, което го изненада. Не го покани, а и той не очакваше. Каза си, че като за първа среща нещата се бяха развили по-добре от очакваното.

Каръл сподели, че живее в малък апартамент студио в задната част на сградата, който е наела от собствениците. Спомена също, че наемът на жилището ѝ бил невероятно нисък, тя имала голям късмет, че е попаднала тук. Чарли се запита дали не получава някаква издръжка от бившия си съпруг, тъй като бе споменала, че е богат. Надяваше се да е така, да не е излязла от този брак единствено с болка и страдания.

— Благодаря за вечерята — учтиво рече младата жена, след което добави по-твърдо: — Това не беше среща.

— Зная. Все пак ти благодаря, че ми напомни — отвърна той с дяволити пламъчета в очите.

Беше облечен със синя риза без вратовръзка, джинси и пуловер в същия цвят като нейния. Носеше кафяви обувки от крокодилска кожа, без чорапи. Изглеждаше много привлекателен, а тя — много красива, когато му пожела „лека нощ“.

— Какво ще кажеш да вечеряме следващата седмица?

— Ще си помисля — отвърна Каръл, отключи предната врата, махна му и изчезна в сградата.

— Лека нощ — прошепна на себе си Чарли.

На устните му играеше лека усмивка, докато крачеше с наведена глава надолу по улицата, замислен за нея, за всичко, което бяха споделили един с друг. Не се обърна и не видя, че го наблюдава от прозореца си на горния етаж. Тя се питаше какво ли си мисли той, също както той се питаше за нея. Чарли беше доволен. Каръл — изплашена.

[1] Паста с тестени хапки, подобни на кнедлите, поднасят се с доматиен сос, топено масло, сирене. — Б.пр. ↑

12.

Два дни след вечерята на Чарли и Каръл Адам спря новото си ферари пред къщата на родителите си в Лонг Айланд. Знаеше, че е загазил. Те го очакваха да отиде на службата заедно с тях и той наистина възнамеряваше да го стори, както правеше всяка година. Но един от клиентите му — голяма футболна звезда — му се бе обадил паникьосан. Съпругата му била арестувана за кражба в магазин, а той признал, че шестнайсетгодишният му син продава наркотици. За него и родителите му може и да беше Йом Кипур^[1], но футболистът от Минесота не беше и чувал за Йом Кипур и се нуждаеше от помощта на Адам. А той винаги бе на разположение на клиентите си и този път не бе по-различно.

На сутринта хлапето щеше да потегли за Хазелден^[2], а за голям късмет Адам се познаваше със заместник-прокурора по делото на съпругата за кражба. Споразумяха се за сто часа общественополезен труд и прокурорът се съгласи да не се вписва в досието й. Футболният защитник му заяви, че ще му е задължен до гроб. В шест и половина Адам беше на път. Отне му един час да стигне до къщата на родителите си в Лонг Айланд. Беше пропуснал службата в синагогата, но поне щеше да стигне навреме за вечерята. Знаеше, че майка му ще е бясна, а и той самият беше разочарован от себе си. Това беше само веднъж в годината, а и всъщност обичаше да ходи в синагогата, за да се покае за греховете си през изминалата година и да си спомни мъртвите. През останалото време религията нямаше място в живота му. Но обичаше традицията на свещените празници и беше благодарен, че Рейчъл спазва всички традиции с децата. Предишното лято Джейкъб премина бар мицва^[3]. По време на службата, когато синът му чете пасажи от Тората на иврит, Адам се бе развълнувал до сълзи. Никога в живота си не се бе чувствал по-горд. Спомняше си, че и баща му някога бе плакал на неговата церемония.

Но знаеше, че тази вечер няма да има подобни сантиментални моменти. Майка му щеше да бъде разгневена, задето не успя да отиде в

синагогата с тях. Това винаги бе означавало много за нея, докато грижите му за клиентите в кризисен момент — не. Откакто се разведе с Рейчъл, тя бе изпълнена с неодобрение към най-малкия си син. Дори и сега беше близка с бившата си снаха повече, отколкото някога е била с него, а Адам винаги бе смятал, че я харесва повече от него самия.

Когато влезе, всички седяха в дневната, след като се бяха върнали от синагогата. Той беше с връзка, елегантно скроен тъмносин костюм на Бриони^[4], шита по поръчка бяла риза и идеално лъснати обувки. Всяка друга майка на нейно място би се разтопила при вида му. Адам беше добре сложен и хубав по особен, екзотичен начин, характерен за расата му. В много редки случаи, когато беше по-млад, тя казваше, че приличал на млад еврейски борец за свобода, и си позволяваше да показва известна гордост с него. Напоследък твърдеше, че е продал душата си, за да живее в Содом и Гомор, затънал в разврат и пороци. Не одобряваше нищо, което правеше — от жените, с които излизаше, до клиентите, които представляваше, както и деловите пътувания до Лас Вегас или когато наблюдаваше боксовите мачове на своите подопечни, или присъстваше на поредния концерт на рап звезда, чиито интереси защитаваше. Не одобряваше дори Чарли и Грей, убедена, че са двама неудачници, които никога не са имали семейство, нито щяха някога да се задомят и докато остарееят ще продължават да се влачат с разни пропаднали жени. Всеки път, когато видеше снимка на Адам в таблоидите с поредната жена, с която излизаше, застанал до Вана или някоя друга от клиентките си, се обаждаше, за да му натякне, че е позор за семейството. Адам беше сигурен, че тази вечер няма да е по-различно.

Според майка му на този свят няма по-голямо прегрешение от това да пропусне службата на Йом Кипур. За Рош Хашана^[5] също не си бе у дома. Тогава беше в Атлантик сити, за да уреди проблемите, възникнали, след като един от големите музикални изпълнители се бе появил пиян на концерта и бе изгубил съзнание на сцената. Свещените еврейски празници не означаваха нищо за клиентите му, но бяха много важни за майка му. Когато Адам влезе в дневната, лицето ѝ изглеждаше като изсечено от гранит. Той беше толкова изнервен и притеснен, че неговото бе придобило пепеляв оттенък. Винаги, когато се връщаше у дома, се чувстваше отново като дете, а спомените от онова време не бяха от най-щастливите в живота му. С държанието си

го бяха накарали да се чувства като натрапник и огромно разочарование за всички от самото си раждане.

— Здравей, мамо, съжалявам, че закъснях — рече той, приближи към нея и се наведе, за да я целуне, а тя извърна лицето си. Баща му седеше на дивана, забил поглед в краката си. Въпреки че беше чул сина си да влиза, не вдигна глава да го погледне. Никога не го правеше. Адам целуна върха на главата на майка си и се отдръпна. — Извинявам се на всички, но не зависеше от мен. Възникна спешна ситуация с един клиент. Детето му се е забъркало с продажба на наркотици, а съпругата му я заплашваше затвор.

Извинението му изобщо не я интересуваше и само подкладе гнева ѝ.

— Няма що, за много мили хора работиш — процеди майка му с глас, който можеше да среже стомана. — Сигурно си много горд.

Сарказмът ѝ бе унищожителен и Адам видя как сестра му стрелна съпруга си с поглед, а брат му се намръщи и се извърна. Усещаше, че се очертава една от онези страхотни вечери, след които стомахът го болеше с дни наред.

— Така издържам децата си — отвърна Адам с престорено весел глас, отиде до бюфета и си наля питие.

Нуждаеше се от нещо силно — водка с лед.

— Не можеш ли да изтраеш първо да седнеш, а след това да се наливаш с алкохол? Не можа да дойдеш за Йом Кипур в синагогата, нито да поздравиш както трябва семейството си, но вече пиеш. В най-скоро време, Адам, ще се озовеш в някоя група за анонимни алкохолици.

На подобни мили думи нямаше какво да отговори. Ако беше с Чарли и Грей, щяха да се помайтапят, но никой от семейството му не разбираше от шега. Всички седяха вцепенени като индийски богове, докато чакаха прислужницата да съобщи, че вечерята е сервирана. Тя беше афроамериканка, която работеше за тях от трийсет години и Адам така и не успя да разбере как издържа. Майка му я наричаше „schwartz“^[6] в лицето, макар че жената говореше идиш по-добре от самия него. Казваше се Мей. Майка му винаги свиваше неодобрително устни и питаше: „Що за име е това Мей?“

— Как мина службата? — попита учтиво той, опитвайки се да завърже разговор, докато сестра му Шарън си шепнеше нещо със снаха

си Барбара, а брат му Бен разговаряше за голф със зет си, който се казваше Гидиън, но никой от семейството не го харесваше, затова се преструваха, че няма име.

Бен беше лекар, а Гидиън продаваше застраховки. Фактът, че Адам се бе дипломирал с отличие по право в „Харвард“, не означаваше нищо, защото бе разведен, тъй като жена му го е напуснала, за което, според майка му, той бе изцяло виновен. Ако беше почтен и свестен мъж, защо момиче като Рейчъл ще го напусне? И с какви жени само излизаше оттогава! Обидните й квалификации му бяха до болка познати. Общуването с майка му приличаше на битка, която никога нямаше да спечели. Все още се опитваше, но знаеше, че предварително е обречен на провал.

В този момент влезе Мей, за да им съобщи, че вечерята е готова. Докато се настаняваха на обичайните си места, Адам забеляза, че майка му се взира втренчено в него от другия край на дългата маса. Под погледа й и бетонът би се напукал. Баща му седеше на срещуположния край, а двете семейни двойки се бяха разположили от двете страни по дължината на масата. Децата им все още вечеряха в кухнята и Адам не ги бе видял. Сигурно преди това бяха играли баскетбол и може би бяха изпушили тайно някоя и друга цигара. Неговите деца никога не идваха. Майка му ги виждаше отделно с Рейчъл. Мястото на Адам беше между баща му и сестра му — все едно беше случайно пристигнал в последния момент и заради него трябваше да се сместят. Кракът на масата обичайно беше между коленете му. Всъщност нямаше нищо против, но винаги го бе приемал като знак от бога, че в това семейство няма място за него, особено през последните години. Още откакто стана пълноправен съдружник в адвокатската фирма и се разведе с Рейчъл скоро след това, близките му го третираха като парий и постоянен източник на страдания и срам, най-вече за майка му. Постиженията му, толкова значими и ценни в реалния свят, за нея не означаваха нищо. Отнасяха се към него като към същество от друга планета и той понякога наистина се чувстваше като извънземен. Ставаше все по-блед и с всяка изминала минута все по-силно копнееше да се прибере у дома. Най-лошото беше, че тъкмо тази къща бе неговият дом, колкото и трудно бе да повярва в това. Всички тук му се струваха непознати врагове, а и те се отнасяха към него по този начин.

— И така, къде беше напоследък? — попита майка му с висок глас, след като всички се настаниха.

Явно искаше присъстващите да чуят поредицата от имена като Лас Вегас и Атлантик сити, места, гъмжащи от картоиграчи, проститутки, скитащи банди и пропаднали жени — всички събрани там за удоволствие на Адам.

— О, тук и там — неопределено отвърна синът ѝ. Познаваше методите ѝ. Беше доста трудно да избягва вълчите капани и подводните течения, но обикновено се стараше. — През август бях в Италия и Франция — напомни той.

Нямаше смисъл да ѝ казва, че предишната седмица е бил в Атлантик сити, за да оправя поредния кошмар. Слава богу, тя нямаше представа къде е бил на Рош Хашана, а и не очакваше да си дойде у дома. Обикновено гледаше да се прибере за Йом Кипур. Погледна сестра си и тя му се усмихна. В един миг на краткотрайна халюцинация му се стори, че косата ѝ е побеляла, а от устата ѝ стърчат остри зъби. Винаги си я бе представял като невестата на Франкенщайн. Тя имаше две деца, с които Адам рядко се виждаше. Бяха точно копие на нея и Гидиън. Присъства на бар мицва на синовете ѝ, но никога не се срещаше с тях. Племенниците и племенничките му бяха чужди и както често бе споделял с Чарли и Грей, предпочиташе да стои настрана от тях. Твърдеше, че всички в семейството му са ненормалници, точно каквото беше и тяхното мнение за него.

— Как беше на Лейк Моухонк? — попита на свой ред той майка си.

Нямаше представа защо продължава да ходи там. Преди години баща му бе спечелил цяло състояние на фондовата борса и можеха да си позволят да отидат, където си пожелаят. На майка му обаче ѝ харесваше да се преструва на бедна.

— Беше много приятно — отвърна тя, търсейки нещо друго, с която да се заяде.

Обикновено използваше нещо, което ѝ бе казвал, за да го критикува безпощадно. Номерът беше да не ѝ предоставя никаква информация. Тя обаче научаваше новините от таблоидите, които купуваше с фанатична настървеност, или от телевизията. Обикновено му изпращаше изрезки с най-грозните снимки. Например Адам, застанал зад някой от клиентите си, окован с белезници на път за

затвора. Винаги ги придружаваше с кратки бележки от рода: „В случай че си пропуснал това“. А ако фотографиите бяха особено скандални, му изпращаше по три копия и към всяко биваше прикачена бележка: „Струва ми се, че съм забравила да ти изпратя...“.

— Как се чувстваш, татко? — беше обичайният втори опит на Адам да поведе разговор.

Винаги получаваше един и същи отговор. Адам от малък беше убеден, че истинският му баща му е бил заменен от извънземни с робот. Роботът, който бяха оставили, очевидно имаше някакъв дефект, който му пречеше да говори. Можеше, но трябваше първо да го сриташ, за да се задейства, а след това се оказваше, че батерията му е изтощена. Стандартният отговор на баща му беше „Много добре“, докато се взираше в чинията си, без да го поглежда и без да спира да се храни. Да се изолира мислено и да отказва да бъде въввлечен в какъвто и да било разговор, беше единственият начин баща му да оцелее след повече от петдесетгодишен брак с майка му. Братът на Адам щеше същата зима да навърши петдесет и пет, Шарън наскоро бе навършила петдесет, а появата на Адам беше злощастен инцидент, станал девет години по-късно, който не си заслужаваше да се обсъжда, нито да се говори за него, освен ако изгърсакът не извършеше нещо лошо.

Не помнеше, откакто се е родил, майка му да е казвала, че го обича, или поне една мила дума. Той беше и винаги е бил, още като дете, повод за срам и раздразнение. Най-хубавото нещо, което някога бяха правили за него, беше да се преструват, че не съществува, и да не му обръщат внимание. Най-лошото беше да му се карат, да го избягват, да го мърмят и да го пляскат от време на време. Докато растеше, всичко това беше дело на майка му и продължаваше, с изключение на поступването, и до ден-дневен, когато беше на четирийсет и една.

— С кого се срещаш в момента, Адам? — продължи да го инквизира майка му, когато Мей донесе салатата.

Той предположи, че заради непростимото си поведение — пропуснатата служба в синагогата — трябва да бъде наказан и този път майка му бе извадила тежката артилерия доста по-рано от обикновено. По правило достигаше до този етап след десерта, докато пиеха кафето. Да й каже истината по този въпрос или който и да било друг, означаваше къщата да се срути.

— С никого. Бях много зает — уклончиво отвърна той.

— Очевидно — процеди майка му, докато приближаваше с изправена и стегната походка към страничния бюфет.

Беше слаба и стройна, с удивително добра фигура, макар че вече бе на седемдесет и девет. Баща му беше на осемдесет, но беше много силен, поне физически.

Майка му взе от бюфета брой на „Инкуайър“ и го подаде надолу по масата, за да могат всички да го разгледат. Още не му бе изпратила изрезки от този вестник. Очевидно си го бе запазила за празниците, за да могат всички да му се насладят, а не само Адам. Той видя, че снимката е направена на концерта на Вана. До него стоеше момиче с широко отворена уста и затворени очи, облечено в кожено яке. Гърдите ѝ всеки миг щяха да изскочат от тясната черна блузка. Полата ѝ бе толкова къса, че почти не се забелязваше.

— Коя е тази? — попита майка му с тон, който красноречиво показваше, че на тази земя едва ли има по-изпечен лъжец от него.

Адам се втрени за миг в снимката, която не му говореше абсолютно нищо, после си спомни Маги. Момичето, на което бе уредил да седне на сцената и което по-късно бе изпратил до дома. Изкуши се да каже на майка си да не се тревожи, тъй като не е спал с нея, така че очевидно не се брой.

— Просто момиче, до което съм застанал по време на концерта — небрежно отвърна той.

— Тя не е ли била с теб? — майка му се разкъсваше между облекчение и разочарование.

Сега трябваше да ѝ се наложи да извади друго оръжие.

— Не. Отидох с Чарли.

— Кой?

Винаги се преструваше, че не си го спомня. Адам възприемаше забравянето на имената на приятелите му като още една форма на отхвърляне.

— Чарли Харингтън. Този, за когото винаги се преструваш, че не си спомняш.

— О, онзи. Сигурно е гей. Никога не се е женил.

Това беше точка в нейна полза. Вече контролираше положението. Ако ѝ отвърне, че не е, тя щеше да пожелае да узнае откъде е толкова сигурен. А ако реши да прати всичко по дяволите и се съгласи с нея, само и само да се отърве от горещия картоф, то той неизменно щеше

да се озове пак в скута му. Опитва по друг начин. Най-добрият беше да не отговаря нищо. Вместо това се усмихна на Мей, която подаваше кифличките, а тя му смигна. Открай време тя беше единственият му съюзник.

Когато най-после всички станаха от масата, Адам имаше чувството, че е прекарал няколко часа в ада. Докато наблюдаваше как близките му се настаняват на същите места отпреди вечерята, усети, че възелът в стомаха му вече е с големината на юмрук. Огледа стаята и изведнъж осъзна, че повече не може да издържи. Приблужи до майка си, в случай че реши да го прегърне. Подобно благоволение не се случваше често.

— Съжалявам, мамо, но имам ужасно главоболие. Струва ми се, че е мигрена. Чака ме доста дълъг път и мисля, че е най-добре да си тръгвам.

Искаше единствено да изхвъркне през вратата и да тича колкото му стигат силите, за да не може никой да го стигне.

Тя го изгледа продължително със стиснати устни, сетне кимна. Вече го бе наказала, задето не бе отишъл в синагогата. Можеше да си върви. Беше изпълнил задължителната си роля на вечния виновник и изкупителна жертва. Това бе ролята, която трябваше да играе през целия си живот, задето се бе появил толкова късно, когато вече не биваше да ражда деца. Зачеването му бе неочаквано, а появата — нежелана, постоянна пречка за нейните партита и бридж турнири, за което винаги е бил сурово наказван. И продължаваше да го наказва и до днес. За нея Адам беше огромно неудобство и никога източник на радост. Останалите следваха примера ѝ. Бен се бе почувствал унижен и засрамен, че майка му е отново бременна. Деветгодишната Шарън бе възмутена от това нахлуване в живота ѝ. Баща му бе зает да играе голф и не се интересуваше от нищо друго. Отмъщението им бе да го оставят на грижите на бавачка и да не го виждат. Но се оказа, че вместо наказание това беше благословия. Жената, която се бе грижила за него, докато навърши десет, беше мила и любяща, единственият добър и свестен човек в детството му. До десетия му рожден ден, когато най-безцеремонно бе уволнена, дори не ѝ позволиха да се сбогува с него. Той все още се питаше понякога какво е станало с нея, но тя още тогава не беше млада, предполагаше, че може би вече не е жива. Дълги

години се бе чувствал виновен, че не се е опитал да я открие или поне да ѝ пише, да ѝ благодари за добротата и обичта.

— Ако не пиеш толкова много и не излизаш постоянно с такива пропаднали жени — заяви майка му, — няма да имаш мигрена.

Не разбираше какво общо имаха пропадналите жени с мигрената му, но не я попита. По-лесно беше да не се опитва да оспорва мнението ѝ.

— Благодаря за страхотната вечеря.

Нямаше представа какво беше ял. Вероятно печено говеждо. Когато идваше тук, никога не гледаше какво яде. Просто поглъщаше храната и се молеше мъчението да свърши по-бързо.

— Обади ми се някой път — строго рече майка му.

Той кимна, но едва устоя на желанието да я попита защо. Това беше още един въпрос, на който никой не можеше да отговори. Защо би пожелал да ѝ се обади? Не искаше, но въпреки това го правеше, от уважение или по навик, всяка седмица или през десет дни. Молеше се горещо да е излязла, за да остави съобщение на телефонния секретар, или да се обади баща му. Той едва успяваше да изстиска две-три думи между „здравей“ и „дочуване“, като неизменно завършваше с „ще ѝ предам“.

Адам се сбогува с роднините си, след това отиде в кухнята, за да каже довиждане на Мей. Накрая излезе през входната врата и с огромна въздишка на облекчение се пхна във ферарито си.

— Мамка му! — избухна на глас. — Мразя ги!

След като го изрече високо, се почувства по-добре и запали колата. Десет минути по-късно вече се носеше по магистралата на Лонг Айланд с малко над позволената скорост, но стомахът му вече беше значително по-добре. Опита се да се обади на Чарли, за да чуе гласа на нормално човешко същество, но приятелят му беше излязъл и Адам остави съобщение на телефонния секретар. Докато пътуваше към дома си, изведнъж се улови, че мисли за Маги. Снимката ѝ в „Инкуайър“ беше ужасна. В спомените му изглеждаше значително по-добре. По свой собствен начин тя беше сладко момиче. Мисли за нея няколко минути и се зачуди дали да не ѝ се обади. Вероятно нямаше смисъл, но тази вечер се нуждаеше от нещо, което да излекува нараненото му его и да възстанови стъпканото му самочувствие. Имаше много жени, на които можеше да се обади, и когато се прибра,

го направи. Всички бяха излезли. Беше петък вечер и жените, които познаваше, бяха навън с новите си гаджета. Адам имаше нужда единствено от човешко докосване, някой да му се усмихне, да поговори него, просто да подържи ръката му. Не искаше да прави секс, само да бъде с някого, който го смяташе за човешко същество. Срещата със семейството му бе изстискала цялата му енергия, все едно вампири бяха изпили кръвта му и сега се нуждаеше от спешно кръвопреливане.

Позвъни на седем жени. Включиха се седем телефонни секретаря и тогава пак се сети за Маги. Предположи, че е на работа, но все пак реши да ѝ позвъни. Минаваше полунощ, може би вече се е прибрала. Извади коженото яке, с което беше облечен на концерта на Вана, за да потърси листчето с номера ѝ. Прерови всички джобове и най-после го намери. Маги О'Мали. Набра номера. Осъзнаваше, че е глупаво да ѝ се обажда, но имаше нужда да поговори с някого. Майка му го бе подлудила. Мразеше сестра си. Всъщност дори не я мразеше. Просто не я харесваше, както и тя не го харесваше. Не бе направила нищо през живота си, освен да се омъжи и да роди две деца. Искаше му се да поговори с Чарли или Грей. Но знаеше, че Грей е със Силвия и вече бе късно да му се обажда. Спомни си, че Чарли бе заминал за уикенда. Затова позвъни на Маги. Имаше пристъп на паника както винаги, когато ходеше при родителите си, а главата му се пръскаше от болка. Само присъствието им беше достатъчно, за да събуди най-лошите му спомени от детството. Остави телефонът да звъни поне десет пъти, но никой не се обади. Накрая се включи телефонният секретар, който изреди имената на няколко момичета и той остави името и номера си на Маги, чудейки се защо изобщо си прави труда. Както всички останали, и Маги бе излязла и още щом остави слушалката, той се почувства глупаво, че ѝ се е обадил. Тя му беше напълно непозната. Не можеше да ѝ обясни какво изпитваше винаги при срещите със семейството, нито колко много болка му причиняваше майка му. Маги беше едно глупаво момиче, в чиято компания бе прекарал няколко часа по липса на нещо по-добро. Тя беше просто една сервитьорка. Снимката ѝ на изрезката от вестник, която майка му му бе показала, за да го измъчва, бе събудила спомена за нея, но сега изпитваше облекчение, че момичето не се обади. Дори не беше спал с нея, а

листчето с номера ѝ все още беше у него, защото бе забравил да го изхвърли.

Въпреки зловещите предупреждения на майка му за потенциалния алкохолизъм и заключението ѝ, че главоболието му е резултат от него, Адам си наля едно питие, преди да си легне. След като го изпи, се просна върху леглото, опитвайки се да се възстанови от преживения тормоз в къщата на Лонг Айланд. Не желаше никога повече да се връща там и да ги вижда. Срещите със семейството му бяха изтънчена форма на мъчение, след което му бяха нужни дни да дойде на себе си. Какъв смисъл има да настояват да ги посещава, ако продължават да се отнасят към него като към нежелан чужденец? Лежеше в леглото и мислеше за тях, докато болката, за която майка му го бе предупредила, запулсира в главата му. Измина почти час, преди най-после да заспи.

Още един час по-късно, когато най-сетне бе потънал в дълбок сън, телефонът иззвъня. Адам сънуваше някакво извънземно чудовище, което се опитваше да го изяде жив и издаваше странни звуци. В същото време майка му се смееше насреща му и размахваше вестник. Зави се през глава. В съня си тичаше и крещеше, когато осъзна, че телефонът звъни. В полусънено състояние приближи слушалката до ухото си.

— Ало...

— Адам?

Не позна гласа, но се разсъни. Главоболието се бе усилило.

— Кой е?

Нямаше представа, а и не му пукаше. Претърколи се в леглото, готов да затвори.

— Маги. Оставил си съобщение на телефонния секретар.

— Маги коя? — Все още не разбираше.

— Маги О'Мали. Обаждал си ми се. Събудих ли те?

— Да, събуди ме. — Мъглата в мозъка му малко се проясни, той се надигна и погледна часовника на масичката до леглото. Минаваше два. — Защо ми се обаждаш по това време? — Болката също бе изчезнала като по чудо, но знаеше, че ако продължи да говори с нея, след това ще му е още по-трудно да заспи.

— Помислих, че може да е важно. Звънял си в полунощ. Току-що се прибрах от работа. Реших, че сигурно още си буден.

— Е, не бях — промърмори той.

Сигурно е решила, че обаждането му е покана за чукане^[7]. Но да му се обажда в два след полунощ едва ли беше по-добро. Всъщност беше по-лошо. А и без това вече бе твърде късно да се срещат. Беше полузаспал.

— За какво си ме търсил?

В гласа ѝ се усещаше любопитство и още нещо. Искаше ѝ се да се види с него и му бе благодарна за страхотното място, което ѝ бе осигурил на концерта. Но беше разочарована, че повече не ѝ се обади. Когато разказа случката на приятелките си от ресторанта, те бяха единомдушни, че едва ли ще го направи. Според тях фактът, че не е спала с него, го е накарал да изгуби интерес, макар че според управителя било тъкмо обратното.

— Просто се чудех дали си заета — сънено промърмори Адам.

— В полунощ?

Искреното смайване в гласа ѝ го разбуди и той запали лампата, напълно засрамен. Повечето от жените, които познаваше, щяха да му затворят при подобно изявление, с изключение на най-отчаяните.

— Значи беше покана за чукане?

Тя сама го каза. Само че в неговия случай беше просто нещо като противоотрова на майчината му отрова. Въздействието ѝ беше особено силно и той се надяваше, че някоя състрадателна душа ще му осигури лекарството, от което се нуждаеше. А ако се стигнеше и до секс, това нямаше да навреди. Само че в случая с Маги беше малко неловко, тъй като почти не я познаваше.

— Не, съвсем не беше покана за чукане, просто бях самотен. И имах силно главоболие. — Дори в собствените му уши прозвуча неубедително.

— Обадил си ми се, защото си имал главоболие?

— Ами да, нещо такова — смънка още по-засрамено Адам. — Прекарах отвратителна вечер с родителите си в Лонг Айланд. Днес е Йом Кипур.

Както правилно бе предположил, момиче с име Маги О'Мали едва ли щеше да знае нещо за Йом Кипур. Повечето от жените, с които се срещаше, си нямаха понятие.

— Е, в такъв случай весел Йом Кипур — с язвителна нотка в гласа му пожела тя.

— Ами не е точно така. Всъщност Йом Кипур е ден на покаянието и прошката — осведоми я той.

— А защо не ми се обади преди това?

Недоверието ѝ бе съвсем оправдано.

— Бях зает.

С всяка изминала минута съжаляваше, че ѝ бе позвънил. Последното, от което се нуждаеше, бе да се занимава с някакво момиче, с което въобще не бе възнамерявал да се среща, и то в два след полунощ. Така му се пада, като бе проявил глупостта да ѝ се обади. Адам се зарече да сложи край на поканите за чукане след полунощ, при това с непознати.

— Да, аз също бях заета — рече момичето с типичния нюйоркски акцент. — Все пак още веднъж ти благодаря за мястото на концерта и приятната вечер. Не смяташе изобщо да ми се обаждаш, нали? — докато го изричаше, в тона ѝ прозвуча тъга.

— Всъщност смятах, а и нали ти се обадох. Преди два часа — напомни ѝ раздражено той.

Не ѝ дължеше обяснение, а и главоболието му се завърна с още по-унищожителна сила. Вечерите в Лонг Айланд винаги имаха подобен ефект. А противно на очакванията му разговорът с Маги никак не помагаше.

— Не, не си смятал да ми се обадиш. Моите приятелки ме увериха, че няма да се обадиш.

— Ти си го обсъждала с тях?

Мисълта за това го накара да се засрами. Сигурно всички в квартала се обзалагаха дали ще се обади или не.

— Просто ги попитах какво мислят. Щеше ли да ми се обадиш, ако бях спала с теб? — изведнъж попита тя с неподправено любопитство.

Адам изпъшка, затвори очи и отново се претърколи в леглото.

— За бога, откъде да знам? Може би да, а може би не. Кой може да каже? Зависи от това дали ще си допаднем и ще се харесаме.

— Ако трябва да бъда честна, не съм сигурна, че те харесвам. Мислех, че е така онази вечер, когато се запознахме. Но сега смятам, че просто си играеш с мен.

Звучеше обидено. Лимузината, както и заведенията, където я бе завел, означаваха, че има пари. Мъже като него постоянно се

възползваха от момичета като нея, а след това никога не се обаждаха. Това ѝ бяха казали приятелките ѝ, а след като той не я потърси, Маги реши, че са били прави. Сега дори беше доволна, че не преспа с него, бе мислила по въпроса и реши, че е постъпила много правилно. Не го познаваше и нямаше желание да предлага тялото си като отплата за едно хубаво място на концерт.

— Чарли мисли, че си много мила — излъга Адам.

Нямаше представа какво си мисли Чарли за нея. Не можеше да си спомни. Нито един от двамата не я бе споменал отново. Тя беше само някой, преминал за кратко през живота им, за да изчезне навеки след това. Маги О'Мали беше права. Той нямаше намерение да ѝ се обажда. До кошмара тази вечер в Лонг Айланд, след като не можа да се свърже с никоя от познатите си. Нуждаеше се отчаяно от човешко присъствие. А сега получаваше повече, отколкото искаше.

— Ами ти, Адам? И ти ли мислиш, че съм мила?

Ставаше настоящелна. Той отново отвори очи и се втренчи в тавана, изумен, че изобщо разговаря с нея. За всичко беше виновна майка му. Беше изпил достатъчно, за да повярва, че майка му е виновна за повечето неща в живота му. За останалите бе отговорна Рейчъл.

— Виж, защо въобще говорим тези неща? Аз не те познавам. Ти не ме познаваш. Ние сме непознати. Имам ужасно главоболие и стомахът ме присвива. Майка ми смята, че съм алкохолик. Може би наистина съм, макар че не мисля така. Но какъвто и да съм, в момента се чувствам отвратително. Роден съм в семейство, дошло направо от ада, и прекарах цялата вечер с него. Това ми беше предостатъчно. Мразя родителите си, а и те не ме харесват. Не зная защо ти се обадох, но го направих. Ти не си беше вкъщи. Защо просто не забравим цялата история? Да се престорим, че не си получавала никакво съобщение. Може обаждането ми да е било покана за чукане. По дяволите, не знам защо ти се обадох, освен че се чувствах ужасно. Винаги се чувствам така след среща с майка си.

Тирадата го изтощи, но Маги го изслуша мълчаливо до края.

— Съжалявам, Адам. Моите родители също не са цвете за мирисане. Баща ми почина, когато бях на три. Майка ми беше алкохоличка. Не съм я виждала, откакто навърших седем.

— С кого си отраснала?

Адам нямаше представа защо продължава с този разговор, но бе любопитен да узнае нещо повече за нея.

— Докато навърших четиринайсет, живях при леля си. Тя умря и имах приемно семейство, докато завърших гимназия. Всъщност така и не се дипломирах. Изкарах тестовете за дипломиране на шестнайсет. Оттогава се оправям сама. — Изрече всичко съвсем спокойно, без да търси съчувствие.

— Господи! Звучи ужасно.

Но повечето от жените, които познаваше, имаха подобни истории. Момичетата, с които обикновено излизаше, рядко бяха имали лек живот, повечето бяха малтретирани от роднините си, принудени да избягат от домовете си на шестнайсет, след което се опитваха да станат актриси или модели. Познаваше съвсем малко, които бяха водили нормален живот или са били дебютантки като жените, с които Чарли се срещаше. Маги не беше по-различна от обичайните случаи. Просто говореше по-философски за съдбата си и явно не очакваше нищо от него. Не се надяваше, че той ще ѝ плати изкуствения бюст, за да я утеши, че има майка проститутка или че е била малтретирана от баща си. Каквото и да ѝ се бе случило, тя явно го бе преживяла и бе продължила напред. В гласа ѝ дори се прокрадваше съчувствие към Адам.

— Имаш ли изобщо някакво семейство? — беше искрено заинтригуван.

— Не. Понякога ми е тежко по празниците, но от време на време се виждам с приемните си родители.

— Повярвай ми — саркастично поде Адам, — да нямаш семейство е истинска благословия. Никога не би искала да имаш семейство като моето.

Маги не беше сигурна, че е съгласна, но нямаше намерение да спори с него в два и половина сутринта. Дватамата разговаряха вече половин час. Тя все още мислеше, че обаждането му е било само за чукане, което смяташе за обидно и унижително. Питаше се на колко още жени се бе обадил и дали щеше да си направи труда да ѝ позвъни, ако някоя му бе вдигнала телефона. Очевидно нямаше, след като е останал сам и спеше дълбоко, когато тя му позвъни.

— Винаги съм смятала, че да имаш семейство, дори и лошо, е по-добре, отколкото да нямаш никакво. — Тогава се сети нещо. Беше

съвсем будна, въпреки късния час. — Имаш ли братя и сестри?

— Маги, не можем ли да поговорим някой друг път? Ще ти се обадя утре и ще ти разкажа най-подробно цялата семейна история. Обещавам.

Последва някакъв трясък и вик: „Мамка му!“. Явно се бе ударил.

— Какво стана? — попита разтревожено младото момиче.

— Станах от леглото и си ударих палеца в нощната масичка, а часовникът падна върху крака ми. Сега съм не само уморен и разстроен, но и ранен.

Звучеше като петгодишно дете, което всеки миг ще избухне в сълзи, и тя едва потисна смеха си.

— Явно не си добре. Май ще трябва да си легнеш и да се опиташ да заспиш.

— Виж ти! Нали тъкмо това ти повтарям от половин час.

— Не бъди груб — сгълча го тя. — Знаеш ли, понякога наистина ставаш много груб.

— Е, сега вече звучиш като майка ми. Тя винаги ми говори подобни неща. Я ми кажи дали една любяща майка трябва да ми изпраща изрезки от вестници с мои снимки, на които изглеждам отвратително, или такива, на които съм с някой клиент малко преди да потегли за затвора? Или дали е грубо да ме нарича алкохолик и да ми повтаря колко много обича бившата ми съпруга, която ми изневери, напусна ме и се омъжи за друг?

Кръвта му кипеше и той стана от леглото.

— Това не е грубо. Това е злобно. Наистина ли ти говори такива неща?

Звучеше изненадана и в същото време изпълнена със съчувствие. Въпреки че едва не й се разкрещя, Адам осъзна, че тя е добър човек. Беше го разбрал още вечерта, когато се запознаха. Просто в живота му нямаше място за такива като нея. Той искаше секс, блясък и забавление. А тя не можеше да му даде нито едно от тези неща, въпреки че имаше фантастично тяло. Но след като нямаше желание да го сподели с него, той нямаше как да знае доколко е забавна. Беше му надрънкала някакви глупости, че не правела такива неща на първата среща. Щом е така, с Адам нямаше да има втора. А сега разговаряше с него в три сутринта и търпеливо го слушаше как се оплаква от майка си. Явно нямаше нищо против, макар че обаждането му по-рано

наистина беше покана за чукане. Това я бе обидило и наранило, но въпреки това все още не му бе затворила.

— Не бива да й позволяваш да ти говори такива неща, Адам — нежно рече Маги.

Нейната майка също се бе държала лошо с нея, а една вечер бе изчезнала, без дори да се сбогува.

— Защо, мислиш, имам главоболие? — Адам едва не се разкрещя. — Защото трупам всичко в себе си.

Осъзна, че говореше като побъркан, и се чувстваше такъв. Това беше нещо като телефонна терапия без секс. Освен това беше най-странният разговор, който някога бе водил. Почти съжеляваше, че се бе обадил, и в същото време изпитваше облекчение. Харесваше му да си говори с Маги.

— Не бива да потискаш чувствата си. Може би някой път трябва да си поговориш откровенно с нея и просто да й кажеш как се чувстваш.

Легнал в леглото, Адам завъртя очи. Гледната й точка беше малко опростена, но си личеше, че изпитва искрено съчувствие към него. Все пак не познаваше майка му. За свой късмет.

— Какво пи за главоболието? — продължи тя.

— Водка и червено вино в къщата на майка ми. И чаша текила, когато се прибрах у дома.

— Това е много лошо. Взе ли аспирин?

— Разбира се, че не. Повярвай ми, конякът и шампанското ми се отразяват още по-зле.

— Мисля, че трябва да глътнеш един аспирин, „Тилонол“ или нещо подобно.

— Нямам такива неща — изхленчи с нещастен глас Адам, изпълнен със самосъжаление.

Колкото и да бе странно, се чувстваше по-добре, като говореше с нея. Тя наистина беше добър човек. Ако не беше, никога нямаше да има търпение да изслуша всичките му хленчения за семейството, нито да й изрежда злочестините си.

— Как така нямаш аспирин или „Тилонол“ в къщата си? — В следващия миг й хрумна нещо. — Да не би да си последовател на Християнската наука^[8]?

Познаваше такъв човек. Той никога не взимаше лекарства, нито ходеше на лекар. Само се молеше. На нея й се струваше странно, но

явно на него му действаше.

— Не, разбира се, че не съм. Забрави ли? Тази вечер е Йом Кипур. Аз съм евреин. Тъкмо това сложи началото на цялата бъркотия. Затова вечерях с родителите си, заради празника Йом Кипур. А нямам аспирина у дома, защото не съм женен. Женените хора имат подобни неща. Купуват ги съпругите. Моята секретарка ми купува аспирин в офиса, но аз винаги забравям да си купя за вкъщи.

— Утре трябва да отидеш и да си купиш, преди отново да си забравил.

Имаше тънък глас като на дете, но на него му бе приятно да я слуша. В крайна сметка тя му бе дала това, от което се нуждаеше — съчувствие и разбиране.

— Сега трябва да поспя — напомни й Адам. — Ти също. Утре ще ти се обадя. И този път наистина ще го направя. — Ако не за нещо друго, то поне да й благодари.

— Няма да се обадиш — тъжно въздъхна Маги. — Аз не съм достатъчно изискана за теб, Адам. Онази вечер видях какви места посещаваш. Вероятно водиш там красиви и елегантни жени.

А тя беше само една сервитьорка от „Пиър 92“. Срещата им бе случайна игра на съдбата, както и обаждането му тази вечер. Случайност беше и решението да му позвъни.

— Отново звучиш като майка ми. Тя говори такива неща. Никога не одобрява жените, с които излизам. Смята, че отдавна е трябвало да се ожена повторно за някое добро еврейско момиче. А след като го спомена, жените, с които излизам, не са по-красиви и изискани от теб.

Дрехите им навярно бяха по-скъпи, но друг бе платил за тях. В много отношения, въпреки че майка му нямаше да се съгласи с него, Маги беше много по-достойна за уважение от тях.

— А защо не си се оженил повторно?

— Не искам. Веднъж се опарих, при това много лошо. Бившата ми съпруга се оказа същата като майка ми. Затова нямам желание да повтарям грешката си.

— Имаш ли деца?

Не го бе питала за това в нощта, когато се срещнаха — всичко тогава бе много вълнуващо и динамично и не бе останало време да го разпитва за живота и семейството му.

— Да. Аманда и Джейкъб, съответно на четиринайсет и тринайсет години. — Усмихна се, докато го изричаше, и Маги усети усмивката в гласа му.

— Кой колеж си завършил?

— Не мога да повярвам! — възкликна той, удивен, че продължава да отговаря на въпросите ѝ. Явно му беше толкова приятно да разговаря с нея, че се бе увлякъл. — „Харвард“. Дипломирах се в юридическия факултет с отличие. — Сигурно ѝ е прозвучало надуто, но какво пък, по дяволите, можеше да си го позволи по телефона.

— Знаех си! — Гласът на Маги се извиси от вълнение. — Просто го знаех. Знаех, че си завършил „Харвард“! Ти си гений! — Ето, най-после някой да му го признае. Адам се усмихна в леглото си. — Това е удивително!

— Не, не е — рече той, този път по-скромно. — Много хора го правят. Колкото и да ми е неприятно да ти го призная, Рейчъл Ужасната се дипломира с пълно отличие и издържа изпитите за адвокатска практика още от първия път. Аз не можах. — Признаваше на това момиче всичките си слабости и грехове.

— Кой го е грижа, щом като тя е била такава кучка?

— Много мило, че го казваш — със задоволство отбеляза Адам.

Без дори да го е целял, си бе намерил съюзник.

— Съжалявам. Не биваше да казвам такава неща за майката на децата ти.

— Напротив, трябваше. Аз го твърдя постоянно. Тя е кучка и аз я мразя. Е — побърза да се поправи, — не я мразя, но никак не я харесвам. — Все пак днес беше ден на покаянието и прошката. Но Маги навярно беше католичка и пред нея можеше да си го позволи. — Между другото ти католичка ли си?

— Бях. Вече не съм. От време на време ходя на църква, за да запаля по някоя свещ, но това е всичко. Предполагам, че не съм никаква. Като дете исках да стана монахиня.

— С такава красиво лице и великолепно тяло щеше да е ужасна загуба. Слава богу, че не си станала — изрече напълно убедено.

— Благодаря ти, Адам. Много мило, че го каза. Сега вече наистина смятам, че трябва да си лягаш, защото утре ще имаш страхотно главоболие.

През последния половин час, докато говореше с нея, съвсем бе забравил за главоболието си, а когато погледна часовника, осъзна, че главата му е минала. Беше четири сутринта.

— Какво ще кажеш да закусим утре? По кое време ставаш?

— Обикновено около девет. Утре смятах да поспя до по-късно. Имам почивен ден.

— Аз също. Ще дойда да те взема в дванайсет и ще те заведа на някое хубаво място да похапнем късна закуска.

— Колко хубаво? — притеснено попита момичето.

Повечето от дрехите ѝ бяха взети назаем от съквартирантките. Всичко, с което беше облечена вечерта на концерта, беше тяхно и затова блузата ѝ беше толкова тясна. Имаше най-едриите гърди в къщата, но не сподели нищо от това с Адам. Той обаче се досети защо се тревожи. Доста от момичетата, с които бе излизал, бяха като нея.

— Какво ще кажеш за джинси или джинсова пола? Или шорти?
— Опитваше се да я насочи.

— Джинсова пола звучи добре. — В гласа ѝ прозвуча облекчение.

— Идеално. И аз ще облека същото. — Двамата се разсмяха, а той отново записа адреса ѝ в бележника, който държеше на нощната масичка. Обикновено, когато му се обадеха посред нощ, бе да му съобщят, че някой от клиентите му е арестуван. Този път обаждането се оказа много по-забавно. — Благодаря ти, Маги. Беше ми приятно да си побъбрим.

Всъщност беше му по-приятно, отколкото вечерта, когато се запознаха. Този път двамата просто разговаряха и той не се опитваше да я свали и вкара в леглото си. Не беше сигурен дали и утре, като се видят, ще се опита да я съблазни. Може би щяха да станат добри приятели. Началото беше доста обнадеждаващо.

— На мен също ми беше много приятно. Радвам се, че ми се обади, въпреки че обаждането беше покана за чукане — подразни го тя.

— Не беше покана за чукане — настоя Адам, но тя не бе убедена, нито пък той.

Беше си покана за чукане, но накрая се оказа нещо много по-хубаво. А и главоболието му бе минало.

— И кой е казал?

— Аз — засмя се тя.

— Хайде, върви да спиш. Ако не побързаш да си легнеш, утре ще изглеждаш ужасно. Всъщност не. Ти си твърде млада за това, но аз със сигурност ще приличам на вампир.

— Не, няма — увери го Маги. — Мисля, че си много красив.

— Лека нощ, Маги — тихо продума той. — Ще ме познаеш по червените очи. — След думите ѝ за „Харвард“ и твърдението, че е хубав, той започна наистина да я харесва. Тя го караше да се чувства значим и красив, независимо дали го мъчеше главоболие или не. Беше чудесен завършек на една ужасна вечер. Маги О’Мали бе заличила всички мъки и обиди, които бе изтърпял в Лонг Айланд. — До утре.

— Лека нощ — тихо промълви тя и затвори.

Легна си и се сгуши под одеялото, питайки се дали наистина ще дойде. Мъжете често правеха така — даваха обещания, но не ги спазваха. Реши за всеки случай да се облече и да го чака. Но дори и да не дойдеше утре, все пак ѝ бе приятно да си поговори с него. Той наистина беше свестен тип и тя го харесваше.

[1] Ден на изкуплението, най-големият еврейски празник — денят на опрощаване на греховете. — Б.пр. ↑

[2] Възстановителен център в Минесота, където без заплащане се лекуват възрастни и деца, пристрастени към алкохол и наркотици. — Б.пр. ↑

[3] Религиозна еврейска церемония при достигане на пълнолетие — за момчетата при навършване на тринайсет години, а за момичетата на 12. — Б.пр. ↑

[4] Известна италианска модна къща, прочута със скъпите си и изискани мъжки костюми. — Б.пр. ↑

[5] Еврейската Нова година. — Б.пр. ↑

[6] „Черен“ на немски, използвано от американските евреи като обидно название за негрите, чернилка. — Б.пр. ↑

[7] В оригинала „booty call“ — когато един човек се обажда на друг късно през нощта с намерение да прави секс и вероятността за романтична среща е нулева. — Б.пр. ↑

[8] Учение, проповядващо духовно лечение на физическите и здравословни проблеми, основано от Мери Бейкър Еди през XIX в. — Б.пр. ↑

13.

На следващия ден Маги седеше на дивана в дневната и го чакаше. Наближаваше дванайсет на обяд и денят беше прекрасен — първата събота на октомври. Тя беше облечена с джинсова минипола, тясна розова тениска, които бе взела назаем от една от съквартирантките си, обути с хубави сандали. Този път дългата ѝ коса бе опъната назад на конска опашка, около която бе завързала розов копринен шал. Прическата я правеше да изглежда по-млада, още повече че се бе гримирала съвсем леко. Имаше чувството, че когато се бяха запознали, гримът ѝ е бил прекалено тежък.

Когато погледна отново часовника, беше дванайсет и пет, а него още го нямаше. Съквартирантките ѝ бяха излезли. Маги започваше да се чуди дали наистина ще дойде. Реши да го чака до един, а ако не се появи, да излезе да се поразходи из парка. Нямаше смисъл да се разстройва. Не бе казала на никого за срещата, така че никой нямаше да ѝ се присмива, ако ѝ върже тенекия. Мислеше за това, когато телефонът иззвъня. Беше Адам и тя се усмихна щом чу гласа му, но в следващия миг усмивката ѝ угасна. Навярно се обаждаше да отмени срещата. Все пак бе странно, че звъни по телефона, вместо на входния звънец.

— Здравей, как си? — Опита се да прозвучи небрежно, за да не разбере той колко е разочарована. — Мина ли ти главоболието?

— Какво главоболие? Забравих кой беше номерът на апартамента ти.

— Къде си?

Маги беше смаяна. Значи все пак беше дошъл. По-добре късно, отколкото никога.

— Долу. — Обаждаше се от мобилния си телефон. — Слизай. Направил съм резервация за обяд.

— Идвам.

Тя затвори и хукна надолу по стълбите, преди той да е размислил и да изчезне. В нейния свят хората рядко, ако не и никога, спазваха

обещанията си. А той го бе направил.

Адам я чакаше долу в новото си ферари. Приличаше на филмова звезда. Миналата вечер бе отишъл със същата кола в къщата на родителите си, но сякаш никой не я забеляза. Майка му и баща му караха мерцедеси, както снаха му и брат му, зет му предпочиташе БМВ, а сестра му изобщо не шофираше. Тя смяташе, че всички са длъжни да зарязват работата си, за да я откарат донякъде, когато имаше нужда. Що се отнасяше до тях, ферарито беше толкова вулгарно и неподходящо за почтените и уважавани хора, че изобщо не си струваше да се споменава. Но Адам си го обичаше.

— О, боже! Каква кола! — В първия миг Маги застина на тротоара с широко отворени очи, а в следващия заподскача, издавайки възторжени писъци. Адам се усмихна, докато я гледаше, и отвори вратата, за да се качи. Тя никога не бе виждала на живо подобно нещо, само по филмите, а сега щеше да се вози в тази фантастична кола до него! Не можеше да повярва. Искаше ѝ се някой познат да ги види как потеглят. — Твоя ли е? — попита развълнувано.

— Не. Откраднах я — разсмя се той. — Разбира се, че е моя. По дяволите, недей да забравяш, че съм завършил „Харвард“! — Сега и двамата се засмяха, а тя му подаде малък пакет. — Какво е това?

— Подарък за теб. Тази сутрин отскочих до аптеката и ти го купих. — Беше му купила шишенце „Тиленол“, в случай че пак го заболи главата.

— Много мило от твоя страна — усмихна се Адам. — Ще си го запазя за следващата среща с майка си.

Адам подкара през Сентръл Парк. Беше топъл слънчев следобед. Той спря колата на Трето авеню пред ресторант с кафене и градина. Поръча за двамата яйца по бенедиктински, след като Маги го увери, че ги обича. Никога досега не бе яла такова нещо, но ѝ се стори вкусно, когато той ѝ го описа. След като се нахраниха, поседяха на масата в градината да допият виното. Когато накрая излязоха от ресторанта, решиха да се поразходят. Беше ѝ приятно да се спират заедно пред витрините на магазините и да разговарят за хората, които той представляваше. Адам ѝ разказа за децата си, за провала на брака си, за агонията, която бе преживял, а накрая заговори за двамата си най-добри приятели — Чарли и Грей. Към края на следобеда Маги имаше

чувството, че знае всичко за него. Тя също сподели някои неща за себе си.

Но беше доста по-резервирана и изглежда, предпочиташе да говорят за него. Разказа му смешни случки от детството си, за приемните си родители, за хората, с които работеше. Но и за двамата беше ясно, че животът ѝ не е толкова вълнуващ като неговия. През по-голяма част от времето тя се хранеше, спеше, ходеше на кино, работеше. Изглежда, нямаше много приятели. Каза, че не ѝ оставало много време за приятели. Работеше до късно в „Пиър 92“, а когато я попита какво прави в свободното си време, отговори доста уклончиво. Усмихна се и каза: „Само работя“. Адам беше изненадан колко добре и спокойно се чувстваше с нея. С Маги разговаряше лесно и колкото и обикновен да изглеждаше животът ѝ, в много отношения нейният свят изглеждаше по-разумен от неговия. Явно за своите двайсет и шест години бе преживяла доста неща, не всички приятни. Изглеждаше по-млада, но много ѝ бе минало през главата. В някои отношения беше по-възрастна от Адам.

Минаваше шест, когато се върнаха при колата му, а на Маги ѝ се искаше денят да не свършва. Когато се извърна към нея, лицето му изразяваше стаена надежда.

— Какво ще кажеш за вечеря да хапнем пържоли на терасата в апартамента ми? Как ти звучи, Маги?

— Страхотно! — възкликна тя, с грейнало лице.

Младата жена беше виждала подобни сгради единствено във филмите. Портиерът ги поздрави, докато минаваха през вратата, и им се усмихна. Тя беше красива жена и хората я гледаха, където и да отидеше. Адам натисна бутона за пентхауса. Когато влязоха вътре, Маги застина мълчаливо, докато се оглеждаше смаяно.

— О, боже! — прошепна след малко, както бе реагирала на ферарито. — Какво чудо! — Апартаментът се намиреше на трийсет и втория етаж и беше опасан от тераса, на която имаше джакузи, шезлонги и скара за барбекю. — Това е като във филм. — Маги се втренчи невярващо в домакина. — Как е възможно да ми се случва подобно нещо?

— Предполагам, че просто имаш късмет — подразни я Адам.

Всъщност това, което го натъжаваше сега, след като я опозна по-добре, беше фактът, че това добро момиче не бе имало късмет. Той

беше галеникът на съдбата. А след вечерята тя трябваше да се върне в мизерното апартаментче, в което живееше. Маги О'Мали заслужаваше повече, отколкото получаваше, и Адам искрено ѝ съчувстваше. Понякога животът наистина не беше справедлив. А той можеше само да ѝ подари една приятна вечер, да прекарат малко време заедно, след което тя щеше да се върне в своя свят. Нищо не можеше да промени жестоката реалност на живота ѝ, но странното нещо беше, че тя, изглежда, не се бунтуваше срещу несправедливостта. Маги не ревнуваше, нито изпитваше злоба, че той живее в такъв лукс, и се радваше за него.

Тя беше съвсем различна от жените, с които бе излизал досега. Донякъде външно приличаше на тях, но вътрешно нямаше нищо общо. Беше нежна и забавна и всичко у нея бе истинско. Освен това беше умна и с удоволствие влизаше в словесен двубой с него. А това, което му допадаше най-много, беше, че Маги го смята едва ли не за бог от плът и кръв. Другите жени, с които се срещаше, само го използваша. Искаха скъпи дрехи, бижута, кредитни карти, апартаменти, нови коли, пластична хирургия, да им урежда роли във филми. Всички имаха цял списък с желания, а Маги сякаш искаше единствено да е с него и да си прекарат добре. У нея имаше нещо невинно, в пълен контраст с жените, пресекли пътя му през последните няколко години.

Докато той вадеше пържолите от фризера и подготвяше барбекюто, Маги направи голяма салата. Пържолите бяха огромни и крехки, а за десерт ядоха сладолед във фунийки, който потече и целите се изплескаха, но нямаха нищо против — смяха се и се закачаха. Целите крака на Маги бяха покапани с ягодов сладолед, но тя дори не забелязваше.

— Ела — улови я Адам за ръката, — пъхни ги тук. Никой няма да разбере. — Вдигна капака на джакузито. Водата бе гореща и бълбукаше, а вътре имаше място поне за десетина души, но младото момиче потопа само върховете на пръстите си и се закиска.

— Сигурно устройваш жестоки купони — рече тя и го погледна.

Седеше на ръба на ваната и в късата дънкова пола и розова тениска приличаше на малко дете.

— Защо смяташ така? — отвърна на въпроса с въпрос Адам.

Никога не говореше за жените в живота си и реши, че Маги смята да го попита за тях.

— Ами всичко това — махна с ръка тя, — джакузи, тераса, барбекю, страхотен апартамент, убийствена гледка. По дяволите, ако живееш на подобно място, през цялото време щеше да е пълно с приятели.

Разговорът не бе поел в посоката, която той очакваше.

— Понякога и аз каня гости — честно рече той, — а понякога предпочитам да съм сам. Работя много и се налага от време на време да се разтоваря. — Тя кимна. Когато се прибираще у дома след работа също имаше нужда от това. — Много ми е приятно да съм тук с теб — добави Адам с нежен поглед.

— На мен също — простичко призна тя, без да сваля поглед от лицето му. — Защо не искаш да се ожениш отново?

— Откъде знаеш, че не искам?

Изглеждаше озадачен.

— Ти ми го каза по телефона миналата нощ — обясни момичето, а той кимна. Тогава толкова му се спеше, че бе забравил някои от нещата, които ѝ бе наговорил. Спомняше си само колко му бе приятно да разговарят. — Не искаш ли повече деца? Още си достатъчно млад, за да имаш.

Повечето от жените, с които излизаше, задаваха този въпрос и никога не харесваха отговорите, които получаваха. Но Адам винаги беше честен. Смяташе, че истината е по-важна от всичко, независимо дали му вярваха или не. Голяма част не му вярваха. Той просто се превръщаше в още по-голямо предизвикателство.

— Обичам двете си деца и те ми стигат. Няма нужда да се женя пак. Не искам повече деца. За мен бракът не се оказа красива приказка. Откакто отново съм ерген, се забавлявам много повече, отколкото когато бях женен.

— Не се и съмнявам! — засмя се Маги. — Както и всеки друг мъж с твоите възможности.

Тя беше първата жена, която се съгласяваше с него. Другите се опитваха да го убедят, че ще е много по-добре, ако се ожени, но не и Маги. Изглежда, мислеше като него.

— Така виждам аз нещата — продължи Адам. — Защо да се отказвам от всичко това заради една жена, която със сигурност ще ме разочарова и ще ме направи нещастен?

Гостенката му кимна с разбиране. Той дори не можеше да си представи, че на света съществува жена, която няма да го разочарова, а ще го направи щастлив. Това ѝ се стори доста тъжно.

— Имаш ли много приятелки? — попита тя.

Подозираше, че са доста. Приличаше на мъж, който има купища жени. Ако не другото, ферарито подсказваше, че обича силните усещания.

— Имал съм доста — отново си призна Адам. — Не обичам да се обвързвам. Свободата ми е по-скъпа от всичко. — Тя кимна. Допаднаше ѝ откритостта му и че не се опитва да се представи за такъв, какъвто не е. — Случва се да се срещам по-дълго с някоя жена.

— А в момента? — стрелна го тя с дяволит поглед. — Имаш много, нито една или само няколко?

Той ѝ се усмихна.

— Да не би пак да попълваме формуляр с лични данни?

Тази вечер, както и предишната, тя му бе задала доста въпроси. Изглежда, това ѝ бе навик.

— В момента не се виждам с конкретна жена.

— Да не би да правиш прослушване? — подразни го младата жена с кокетна усмивка.

В този миг не приличаше на малко дете, а на истинска жена — чувствена, готова да флиртува. Освен това беше много красива. На дневна светлина това се виждаше много по-ясно, отколкото през нощта, когато се запознаха.

— Кандидатстваш ли за работата?

— Може би — прямо отвърна тя. — Не съм сигурна.

— Ами ти? — тихо попита Адам. — Виждаш ли се с някого?

— От една година не се виждам с никого. Последният мъж, с когото излизах, се оказа пласьор на наркотици и свърши в затвора. Отначало изглеждаше свестен, запознах се с него в „Пиър 92“.

— Аз не пласирам наркотици, ако това те притеснява — увери я Адам. — Всичко, което виждаш тук, е изкарано с пот на челото.

— Не съм се притеснявала за това.

Той стана, за да пусне музика. Вечерта, изглежда, придобиваше романтична окраска. Когато се върна, Маги му зададе друг въпрос, който беше най-важен за нея.

— Ако започнем да излизаме заедно, ще се срещаш ли и с други жени?

— Може би. Но не се тревожи, няма опасност да се заразиш с нещо. Внимателен съм и наскоро се изследвах за СПИН.

— Аз също — спокойно рече младата жена.

Беше се изследвала, след като наркопласьорът влезе в затвора.

— Ако ме питаш дали ще бъда само с теб, Маги, отговорът е вероятно не. Поне не в началото. А какво ще стане след това, никой не знае. Не обичам да се обвързвам сериозно, а на твоята възраст предполагам, че и ти също. — Тя кимна. Това, което чуваше, не ѝ харесваше, но поне не ѝ даваше празни обещания и не я лъжеше. — Дори и да започнем да се срещаме, предпочитам всеки да си има отделен живот. Живея сам повече от единайсет години и доколкото зависи от мен, така ще е и занапред. Не искам да се забърквам в нечий живот.

— Продължавам да мисля, че грешиш, задето не желаш да се жениш повторно, но ти сам си решаваш — рече Маги. — Аз също нямам намерение скоро да се омъжвам. Още съм твърде млада. През следващите години трябва да постигна още много неща, но един ден бих искала да се омъжа и да имам деца.

— И би трябвало.

— Искам да дам на децата си онова, което аз самата никога не съм имала. Например майка — тихо добави тя.

— Аз също никога не съм имал истинска майка. — Той приближи до ваната, на чиито ръб седеше гостенката му, поклащайки крака като малко дете. — Не всички майки са любящи и грижовни. Моята със сигурност не е. Зачеването ми е било нежелана случайност. Родил съм се десет години след сестра си и четиринайсет след брат си и през целия си живот съм бил нежелано бреме. Изобщо не е трябвало да се раждам.

— Радвам се, че си се родил — меко каза тя. — Щеше да е много тъжно, ако те нямаше — додаде с усмивка.

— Благодаря ти — прошепна Адам, наведе се и я целуна.

След това ѝ предложи да се изкъпят заедно. В гардероба имаше съвсем нови бански костюми с най-различни размери и ѝ предложи да си избере някой. Апартаментът му беше напълно оборудвано ергенско

леговище. Ако не беше толкова открит с нея, това щеше да я притесни, но сега помежду им нямаше тайни и скрити намерения.

Маги облече бански костюм и влезе в джакузито, а след минута и домакинът се присъедини към нея, също по бански. Двамата останаха дълго в топлата вода, разговаряха и се целуваха. Накрая, докато топлата октомврийска нощ бавно се спускаше над Ню Йорк, те си свалиха банските. Той я уви в пухкава хавлия и я отнесе вътре. Положи я върху леглото и бавно отгърна хавлията, както се отваря скъп подарък. Маги приличаше на изящна статуетка. Той никога не бе виждал толкова красиво женско тяло и остана смаян, като разбра, че е естествено руса. У Маги О'Мали нямаше нищо изкуствено, всеки сантиметър от нея беше истински.

След това се любиха и двамата се изненадаха колко идеално си пасват, колко много се наслаждават един на друг, дори от време на време се засмиваха и си шепнеха разни глупави неща. Тя не се притесняваше от него и се чувстваше удобно и спокойно в прегръдките му, сякаш се познаваха от цяла вечност. Изтощени от споделената страст, останаха да лежат още дълго в леглото един до друг, сетне станаха и отново се върнаха в горещата вода. Маги заяви, че това е най-прекрасната нощ в живота ѝ, и Адам ѝ повярва. Животът ѝ досега не е бил никак лек и продължаваше да е труден. Случващото се тази вечер ѝ се струваше донякъде нереално, защото знаеше, че ще трябва да се върне в евтиното си жилище и към работата си. Нищо в съществуването ѝ нямаше да се промени, но тези мигове с него щяха да останат. За кратко бе надникнала в един свят, за какъвто дори не си и бе мечтала. А той осъзнаваше, че ако продължат да се срещат, за нея ще е интересно и в същото време ще е голямо предизвикателство да снове между два толкова различни свята. Преди да си тръгне, се любиха още веднъж. Този път страстта им се отприщи докрай и изненада и двамата.

Адам ѝ предложи да прекара цялата нощ с него. Макар че обикновено не го правеше, с нея го искаше. Сърцето му се свиваше при мисълта, че тя трябва да се завърне отново в кошмарния свят, който обитаваше. Но и двамата трябваше да свикнат с реалността — тя щеше да си тръгне, а той щеше да ѝ го позволи. Адам не ѝ обещаваше постоянна и стабилна връзка, а само краткотрайно бягство от живота,

който водеше, и Маги заяви, че това ѝ стига. Колкото и да ѝ бе хубаво с него, смяташе, че трябва да се прибере в жилището си.

Той настоя да я изпрати до апартамента. Не искаше да пътува сама с такси, кварталът, в който живееше, бе твърде опасен. Тя беше толкова мила и добра с него и той искаше да ѝ отвърне със същото. Докато пътуваха към дома ѝ, Маги отново се почувства като Пепеляшка, дори този път още по-силно, тъй като се возеше в неговото ферари, а не в наета лимузина.

— Няма да те покания да се качиш — каза тя, след като той я целуна.

— Сигурно горе те чакат съпруг и десет деца, които криеш от мен — прошепна закачливо Адам, а тя се засмя.

— Само пет.

— Прекарах прекрасно с теб — искрено каза той.

— Аз също — отвърна младата жена и отново го целуна.

— Утре ще ти се обадя — обеща Адам, а Маги се засмя.

— Да... сигурно...

Слезе от колата, изтича нагоре по предните стълби, влезе в сградата, махна му и изчезна. Докато се качваше към жилището си, тя си мислеше за последните му думи. Много ѝ се искаше да са били искрени, но не разчиташе на това. Маги отлично знаеше, че нищо на този свят не е сигурно.

14.

Адам се обаждаше често на Маги през седмицата след Йом Кипур и тя няколко пъти прекара нощта с него. Току-що я бяха преместили дневна смяна в „Пиър 92“ и графикът ѝ чудесно го устройваше. А и тя обичаше да остава при него през цялата нощ. Всичко помежду им изглеждаше идеално и двамата твърдо се придържаха към уговорката да бъдат заедно, но без обещания за обвързване. Маги не му задаваше въпроси за бъдещето, нямаше причина за това, а и не се разпитваха един друг с кого се срещат, нито как прекарват времето си, когато не са заедно. Всъщност Адам бе толкова увлечен, че вечерите, когато не я виждаше, ѝ се обаждаше, преди да си легне. Два пъти бе изненадан и леко разстроен, че е излязла. Но не ѝ каза, че се е обаждал, нито ѝ остави съобщение на телефонния секретар. Когато отново се видяха, Маги не му каза къде и с кого е излизала. Ала вътре в себе си той признаваше, че никак не му е приятно да ѝ се обади и да разбере, че я няма и не чака обаждането му до телефона. Обаче никога не ѝ спомена нищо. Двамата продължаваха да твърдят, че се радват на свободата в отношенията си. Откакто бяха заедно, Адам не спеше с други жени, нямаше никакво желание, а и тя го привличаше все повече. Маги открито му бе заявила, че в живота ѝ няма друг мъж. Но докато седмиците се нижеха една след друга, на Адам все по-често му се случваше, когато се обади вечерно време, нея да я няма. Това го накара да се замисли дали да не започне да излиза и с други жени, за да не се привърже твърде много към нея. Наближаваше Денят на Все светии, а той не бе направил нищо по въпроса. Вече бе изминал месец, а в живота му нямаше друга жена, освен Маги.

Напоследък се тревожеше, че с Чарли не се виждат толкова често както преди. Но всеки път, когато се обадеше да го покани да излязат, приятелят му беше зает. Адам знаеше, че Чарли води активен светски живот, а и работеше във фондацията, но започна леко да се дразни, че нямаше време за него. Хубавото беше, че така имаше повече свободно

време за Маги. Изпитваше нужда постоянно да е с нея и ставаше неспокоен, когато я нямаше. Времето минаваше, все още имаше ноци, които не прекарваха заедно, а тя не си беше у дома. Никога не му казваше къде ходи. Просто се появяваше весела и свежа на следващия ден, щастлива и любяща. Отдаваше му красивото си тяло без задръжки, а той с всеки изминал ден я желаше все повече и повече. Без дори да подозира, младата жена го биеше в собствената му игра. Свободата в отношенията им, на която толкова настояваше в началото, започваше да му тежи. Съдейки по броя на вечерите, когато ѝ се обаждаше, а нея я нямаше, излизаше, че Маги се възползва много попълноценно от свободата си.

Адам все по-рядко се виждаше и с Грей. Говори с него няколко пъти, но Грей беше щастлив със Силвия и явно двамата се наслаждаваха на домашния уют. Накрая Адам изпрати имейли на двамата си приятели и те се съгласиха да излязат по мъжки две вечери преди Все светии. Беше минал месец от последното им събиране. Това се случваше за пръв път от години и всеки от тримата се оплакваше, че другите били изчезнали.

Срещнаха се в един ресторант в центъра, където предлагаша вкусни и сочни пържоли. Заведението им беше любимо. Адам пристигна пръв. Чарли и Грей се появили след минута и Адам веднага забеляза, че Грей е понапълнял. Не много, но му личеше. Заяви, че със Силвия готвели заедно, и изглеждаше по-щастлив от всякога. Двамата бяха заедно вече два месеца, а се познаваха от три. Що се отнасяло до него, всичко във връзката им вървяло гладко. Двамата му приятели бяха щастливи за него, макар че все още бе рано за крайни изводи. Грей им довери, че със Силвия никога не се карали и се разбирали идеално. Той почти не се задържал в ателието си и прекарвал всички ноци с нея. Но продължаваше да твърди, че не живеят официално заедно. Просто „остава“ при нея. Нюансът, изглежда, убягваше на Чарли и Адам, но явно Грей предпочиташе да се придържа към тази формула.

— А какво ново около теб? — обърна се Адам към Чарли. — Къде се беше запилял цял месец?

— Случиха ми се доста неща — загадъчно отвърна Чарли, а Грей се ухили.

Преди няколко дни Чарли му беше признал, че е последвал съвета му и се е пристрашил да покани Каръл Паркър на вечеря. Все още не се бе случило нищо особено, но двамата вечеряли още няколко пъти и започнали да се опознават. Виждали се вече от няколко седмици, но той още не я бил целунал. Давали го бавно и Чарли с готовност бе признал, че и двамата се боят до смърт да не бъдат наранени. Адам забеляза заговорническото изражение на Грей и настоя Чарли да му разкаже.

— Господи, какво ви става на вас двамата? Грей на практика живее със Силвия или по-скоро живее с нея, но не желае да си го признае, а съдейки по казаното от теб, май си хлътнал до уши. И това ако не е предателство на етичния код на ергените!

Макар и леко засегнат, го изрече с добродушна насмешка, защото се радваше за тях. И двамата отдавна искаха да открият своята половинка. Той не беше толкова сигурен за себе си. Връзката му с Маги изглеждаше стабилна, но нямаше бъдеще и двамата отлично го съзнаваха. Просто от време на време се срещаха, но продължаваха да водят отделен живот. Ала когато бяха заедно, тя беше страстна и му се отдаваше без остатък и той обичаше да е с нея. Изглежда, никога не можеше да ѝ се насити и понякога дори се дразнеше от независимия ѝ дух. Никога досега не му се бе случвало подобно нещо. Винаги е бил независим във връзките си, но Маги не оставаше по-назад. Явно тя се нуждаеше от повече време за себе си, както той при предишните си връзки, но с нея беше различно и му се искаше постоянно да са заедно.

— А какво ново около теб? — Чарли се втренчи изпитателно в Адам, когато им сервираха десерта. — Цяла вечер беше доста потаен. Виждаш ли се с някого? Или с около стотина, както обикновено?

Адам бе излизал с толкова много жени, при това за предпочитане с колкото се може повече едновременно, че Чарли им бе загубил бройката.

— От около месец се срещам с една жена — небрежно сви рамене Адам. — Няма нищо особено. Разбрахме се, че няма да се задълбочаваме. Тя знае, че нямам намерение да се женя.

— А тя каква е? Биологичният ѝ часовник тиктака ли? — оживи се Чарли, а Адам поклати глава.

— Още е прекалено млада, за да се тревожи за биологични часовници. Това е предимството на младостта.

— О, боже! — Грей завъртя очи — Само не ми казвай, че е на четиринайсет. Ако не внимаващ, можеш някой ден да се озовеш в затвора за съблазняване на малолетни.

Двамата обичаха да го дразнят за младите жени, с които излизаше. Според Адам просто му завиждаха.

— Спокойно, момчета, тя е на двайсет и шест, много е мила и има най-страхотното тяло на света.

Както и страхотен ум, помисли, но не го каза на глас, защото те щяха да заключат, че здравата е хлътнал, за което той самият започваше да се притеснява напоследък. Когато започваше да се влюбва в умна жена, знаеше, че много е загазил. Всъщност това май се отнасяше и за тримата, но все още не бяха готови да го признаят дори пред себе си. А и връзките им бяха отскоро, преди изпитанията на първите несъгласия и спорове или обичайните разочарования, които се случваха на всички. Все още бяха в плен на първоначалните възторзи и тепърва им предстоеше да опознаят партньорките си. Никой не знаеше какво ще се случи по-нататък.

Тримата мъже останаха в ресторанта и след полунощ — разговаряха, пиха и се радваха на компанията си. През последния месец бяха си липсвали, а дори не бяха го забелязали. Твърде заети с други неща и с новите си приятелки, не бяха осъзнали колко жизненоважна част е всеки от тях в живота на другия и каква огромна празнина оставя отсъствието им. Обещаха си да се виждат по-често. Говориха за политика, финанси, инвестиции, изкуство, за галерията, която благодарение на Силвия щеше да покаже картините на Грей, за ежедневните си занимания. Адам се бе сдобил с двама много важни клиенти, а Чарли бе много доволен от развитието на фондацията. Тръгнаха си последни и с нежелание.

— Нека да си обещаем нещо — каза Грей, преди да се качат в такситата и да се отправят в различни посоки. — Без значение какво ще се случи с жените, с които излизаме, или следващите, които може да се появят в живота ни, да се виждаме винаги когато е възможно или поне да говорим по телефона. Много ми липсвахте. Обичам Силвия и обичам да оставам при нея — натърти на думата и им се ухили, — но обичам и вас двамата.

— Амин! — присъедини се към него Чарли.

— Дяволски си прав — не остана по-назад и Адам.

Малко по-късно се качиха в отделни таксите и се завърнаха към живота и жените си. Когато се прибра в апартамента, Адам се обади на Маги, макар че вече беше доста късно, и този път побесня, когато разбра, че я няма. Наближаваше един сутринта. Къде, по дяволите, беше тази жена? И с кого?

Два дни по-късно Чарли отиде на партито по случай Деня на Всички светии, което Каръл бе организирала за децата в Центъра. Беше го помолила да дойде маскиран, а той обеща да донесе сладки за децата. Обичаше да ходи в Центъра. Двамата бяха обядвали два пъти заедно — веднъж в ресторанта на Мо и веднъж в заведението на Сали, — но най-често се виждаха на вечеря след работа. Така беше по-дискретно, а и бе спокойно и за двамата. Никой от тях не желаше да дава повод за клюки. Все още не бяха решили дали връзката им е приятелска, или може да прерасне в любовна. Засега, изглежда, беше по малко и от двете, но докато самите те не разберяха със сигурност, не искаха останалите да знаят. Адам и Грей бяха единствените хора, на които Чарли се бе доверил, но не го спомена пред Каръл, докато разговаряха на следващата сутрин. Просто ѝ каза, че е вечерял с приятелите си, а тя му отвърна, че се радва. Все още не ги познаваше, но от думите на Чарли бе останала с впечатлението, че и двамата са интересни и достойни мъже, към които той не само бе лоялен, но и дълбоко привързан. Беше ѝ казал, че и двамата са му като братя, и тя го разбираше. За Чарли, който бе останал без кръвни роднини, приятелите се бяха превърнали в семейство.

Децата изглеждаха възхитителни в костюмите си. Габи се бе облякла като Жената чудо, а Зоро беше наконтен с тениска, върху която бе изписано голямо „С“, и тя заяви, че това означавало Супер куче. Имаше няколко Рагеди Ан^[1] и Мини Мауси, костенурки нинджа, Спайдърмен, както и цяло сбирнище от вещици и духове. Каръл си бе сложила висока конусообразна черна шапка със зелена перука под нея, черен пуловер с голяма поло яка и черни джинси. Обясни, че е постоянно в движение и затова си е облякла по-удобен костюм. Но беше боядисала лицето си зелено и си бе сложила черно червило. Когато излизаха напоследък с Чарли, тя дори си слагаше малко грим. Той веднага го забеляза и ѝ направи комплимент, когато бяха на

първата си официална среща. Младата жена се бе изчервила и бе признала, че се чувства глупаво, но продължи да се гримира дискретно.

Чарли дойде на празника маскиран като Страхливия лъв от „Магъосника от Оз“. Секретарката му бе купила костюма от магазин за театрален реквизит.

Всички деца се забавляваха страхотно; сладките, които Чарли им донесе, пожънаха огромен успех, а той им бе купил и цял тон бонбони, тъй като те не можеха да обикалят вратите на съседите. Наближаваше осем, когато Каръл и Чарли си тръгнаха. Преди това се бяха уговорили да вечерят някъде заедно, но се чувстваха твърде уморени, а и бяха изяли доста бонбони. Чарли бе излапал и няколко шоколадови блокчета, а Каръл имаше неустоима слабост към шоколадовите тикви с ягоди крем.

— Бих те поканила у дома — предпазливо рече тя, — но е много разхвърляно. През цялата седмица почти не съм се прибирала.

Двамата бяха вечеряли заедно почти всеки ден, с изключение на вечерта, когато той беше с Адам и Грей.

— Искаш ли да дойдеш в апартамента ми за по едно питие? — предложи непринудено той.

Тя още не му бе идвала на гости. Винаги я водеше на вечеря в някой ресторант, който и двамата харесваха, или някъде, където още не бяха ходили.

— С удоволствие — усмихна му се младата жена, — но няма да остана дълго, скапана съм.

— Аз също — кимна Чарли.

Таксито пое по Пето авеню и спря пред сградата, където живееше. Той все още беше облечен в лъвския костюм, а Каръл беше със зелената коса и зелено лице. Портиерът им се усмихна и ги поздрави с невъзмутимо изражение, сякаш бяха облечени във вечерни облекла и се завръщаха от някое светско парти. Пътуваха мълчаливо в асансьора и се усмихваха един на друг. Чарли отвори вратата на апартамента и запали лампите. Каръл го последва неуверено и се огледа. Мястото беше обзаведено красиво и елегантно. Навсякъде бяха пръснати ценни антики, повечето от които Чарли бе наследил, но имаше и няколко много красиви предмета, които си бе купил през

годините. Тя прекоси бавно дневната, отиде до големия прозорец и се възхити на гледката към парка.

— Тук е прекрасно, Чарли.

— Благодаря.

Без съмнение апартаментът беше много приятно и хубаво място, но напоследък го намираще потискащ. Всичко му се струваше уморено и остаряло, като него самия, а и винаги го посрещаше мъртвешка тишина. Странно, но се чувстваше много по-щастлив на яхтата. С изключение на времето, прекарано с Каръл.

Тя се спря пред масичката, отрупана със снимки, а той отиде да налее по чаша бяло вино и запали и останалите лампи. Имаше няколко фотографии на родителите му, една много красива на Елън и доста на приятелите му, както и една много смешна с Адам и Грей от това лято на борда на яхтата. Беше направена по време на престоя им в Сардиния, където бяха заедно със Силвия и приятелите ѝ, но на снимката се виждаха само Тримата мускетари. Виждаше се и една снимка на „Блу Мун“, закотвена в пристанището.

— Впечатляваща яхта — промърмори тя, когато той ѝ подаде чашата с вино.

Той все още не ѝ бе казал за яхтата, чакаше подходящия момент. Срамуваше се, но знаеше, че рано или късно трябва да ѝ каже, че е собственик на яхта. Отначало се боеше, че този факт ще я отблъсне, но след като започнаха да се опознават и надеждата за по-близка връзка вече не изглеждаше толкова невъзможна, искаше да е честен с нея. Колкото и да ѝ се стореше претенциозно, тя знаеше, че той е богат.

— Грей, Адам и аз всяка година пътуваме с нея през целия август. Тази снимка е направена в Сардиния. Беше страхотно.

Каза го малко нервно, а тя само кимна, отпи от виното, после го последва до дивана и седна.

— Чия е яхтата? — попита предпазливо гостенката. Преди му беше казала, че всички в семейството ѝ са добри моряци и тя е прекарвала в младостта си доста време на платноходка в морето. Чарли се надяваше, че ще хареса и неговата „лодка“. — Или сте я наели?

Каръл се държеше съвсем свободно и той се усмихна на зеленото ѝ лице. Лъвският му костюм изглеждаше доста смешен, особено когато седна на дивана и кръстоса косматите си крака, а опашката щръкна зад

него. Младата жена се изкиска. Наистина представляваха страхотна двойка.

— Не, не сме я наели.

Чарли ѝ бе споменал, че е постигнал големи успехи в дейността си, както и че произлиза от богато семейство. Поклати глава, после пое дълбоко дъх.

— Яхтата е моя.

В стаята настъпи пълна тишина, а тя го погледна в очите.

— Твоя? Никога не си ми казвал.

Беше изненадана — все пак плавателният съд беше огромен.

— Боях се, че няма да го одобриш. Когато се запознахме, току-що бях слязъл от нея. Всяко лято прекарвам три месеца на борда ѝ на обиколка из Европа, както и две седмици през зимата в Карибите. Наистина е прекрасно да пътуваш така.

— Сигурна съм в това — малко тъжно рече тя. — Боже, Чарли... тя е невероятна!

Яхтата беше крещящо доказателство за огромното богатство на Чарли — ярък контраст в сравнение със света, в който Каръл живееше и работеше, с всичко, в което вярваше. Богатството на Чарли не беше тайна за нея, но тя живееше много по-просто и скромно от него. Центърът на нейния свят беше Харлем и хората там, а не луксозна яхта, кръстосваща Карибите. Чарли осъзнаваше, че възгледите ѝ са много по-спартански от неговите, и не искаше тя да си мисли лоши неща за него заради екстравагантните му удоволствия, не желаше да я изплаши.

— Надявам се, че това няма да попречи на нашите отношения — тихо рече той. — Искане ми се един ден да дойдеш там. Казва се „Блу Мун“.

Чувстваше се много по-добре, че ѝ бе казал, въпреки че не беше сигурен какво си мисли тя. Изглеждаше малко стресната.

— Колко е голяма? — попита Каръл.

— Осемдесет метра.

Тя подсвирна и отпи от виното си.

— Господи... аз работя в Харлем..., а ти притежаваш осемдесетметрова яхта... това се казва противоречие. Но пък, от друга страна, ти току-що ми даде един милион долара за децата в Центъра.

Предполагам, че ако нямаше толкова пари, нямаше да помогнеш и на нас. Така че всяко зло за добро.

С думите си извиняваше разточителността му.

— Надявам се, че е така. Не бих искал нещо толкова глупаво да застане помежду ни.

Тя го погледна със сериозните си очи, в които се четеше любов.

— Няма — рече, — поне се надявам, че няма. — У него нямаше нищо показно, а и тя виждаше колко много обича яхтата си. — Три месеца са доста дълго отсъствие — добави замислено.

— Може би догодина ще дойдеш с мен — оживи се той. — Не непременно за толкова много време. Просто тази година няхах належаща причина да се връщам, затова останах по-дълго от обикновено. — Погледът му се плъзна наоколо, сетне се върна към нея и той се усмихна. — На яхтата е много забавно, особено когато сме заедно с Адам и Грей. Нямам търпение да те запозная с тях. — Но и Чарли, и Каръл знаеха, че още не са готови за това. И на двамата им бе нужно повече време, за да укрепне и се развие връзката им. Той я погледна и обви ръка около раменете ѝ. От дни му се искаше да го направи. — Сега вече знаеш най-страшната ми тайна — имам яхта.

— Това ли е най-страшното?

— Да. Никога не съм бил в затвора. Никога не съм бил осъждан, дори за дребни престъпления. Нямам деца — нито законни, нито незаконни. Никога не съм фалирал. Не съм бил женен, нито съм съблазнявал чужда жена. Мия си зъбите всяка вечер преди лягане, дори и да съм пийнал малко повече, което не ми се случва много често. Плащам си редовно билетите за паркинг. Да видим какво още...

Млъкна, за да си поеме дъх, и тя се засмя. Львската опашка зад гърба му продължаваше да стърчи високо във въздуха.

— Изглеждаш много глупаво с тази опашка.

— А ти, скъпа моя, си прекрасна с това зелено лице. — Едва изрекъл това, Чарли се наведе и я целуна, а когато се отдръпна, тя едва успя да си поеме дъх. Изглежда, тази вечер беше пълна с изненади, но всички бяха приятни, въпреки че Каръл все още беше шокирана от историята с яхтата му. Приличаше ѝ повече на презокеански лайнер, отколкото на обикновена лодка. — Винаги съм мечтал да целуна жена с черни устни и зелено лице — прошепна той, а тя се засмя.

Чарли отново я целуна и сега тя се притисна към него. Този мъж бе събудил у нея чувства, които отдавна бе потиснала и забравила. Беше вложила душата и сърцето си в работата и бе приключила с всичко останало. Но в прегръдките на Чарли Каръл си спомни колко сладко е да те целуват, колко е прекрасно мъж да те обича и цени.

— Благодаря ти — прошепна младата жена, когато той я прегърна по-силно.

Толкова се бе страхувала да му позволи тази близост, да рискува отново да се влюби. Той нежно я бе превел през прага на съмненията, за да се озове в неговия свят, където се чувстваше в безопасност. Както и той с нея.

След това Чарли я разведе из апартамента, показа ѝ някои от съкровищата си, нещата, които най-много обичаше. Снимки на родителите си и сестра си, картини, които бе купил в Европа, включително забележителната творба на Дега, която висеше над леглото му. След като тя постоя малко пред нея, Чарли я изведе от стаята. И за двамата все още беше твърде рано да се задържат в спалнята, но творбата на Дега насочи разговора към балета. Тя му каза, че някога танцувала.

— Когато бях на шестнайсет, исках да стана балерина, но след това се отказах — сподели със съжаление.

Сега му стана ясно защо се движи толкова грациозно.

— Защо се отказа?

— Израснах прекалено много — усмихна се срамежливо Каръл. — А това ме обричаше да остана завинаги на задната редица в кордебалета. Примабалерините винаги са били дребни или поне някога. Мисля, че сега са по-високи, но не толкова, колкото съм аз.

Ръстът ѝ си имаше някои недостатъци, но не и що се отнася до Чарли — той я харесваше висока и стройна. Тя беше едновременно елегантна и женствена, а той беше доста по-висок от нея, така че това нямаше значение.

— Искаш ли някой път да отидем на балет?

Очите ѝ засияха и той ѝ обеща, че непременно ще посетят някоя постановка. Имаше толкова много неща, които искаше да прави с нея. Хубавото във връзката им тепърва предстоеше.

Каръл остана почти до полунощ и той я целуна няколко пъти. Накрая се озоваха в кухнята, за да хапнат набързо, преди тя да си

тръгне. Тази вечер не бяха яли нищо, освен сладки и бонбони на празненството с децата. Сега си направиха сандвичи и ги изядоха край кухненската маса, докато оживено бърбеха.

— Зная, че сигурно ще ти прозвучи абсурдно, Чарли, но цял живот съм мразила екстравагантността, снобизма и арогантността на богатите — опита се да обясни тя начина, по който се чувства. — Никога не съм искала да съм нещо специално, освен ако не съм го заслужила. Не желая да ме ценят и уважават заради фамилно име или роднински връзки. Винаги съм искала да помагам на бедните хора, на хората, които никога не са имали късмет в живота. Чувствам се виновна, когато правя неща, които други хора не могат да си позволят, или харча повече пари от тях. Не че имам тази възможност, но и да имах, не бих го правила. Просто така съм устроена.

Той вече знаеше това и не бе изненадан. Тя никога не говореше за семейството си, така че нямаше представа дали са богати или не. Предвид начина ѝ на живот и работата, на която се бе посветила, предполагаше, че нямат много пари. Може би не бяха съвсем бедни, но не бяха и богати. У нея нямаше нищо, с изключение на аристократичното ѝ излъчване, което да подсказва, че произхожда от заможно семейство. Може би почитено и солидно семейство, което с много лишения си е позволило да я изпрати в „Принстън“.

— Разбирам — тихо рече той, докато дояждаха сандвичите. — Възмутена ли си, че имам яхта?

— Не — замислено отвърна Каръл. — Просто това не е нещо, което бих притежавала, дори и да можех. Но ти имаш пълното право да харчиш парите си както намериш за добре. Чрез фондацията си правиш добро на много хора. Просто аз винаги съм смятала, че е по-добре да живееш бедно и да даваш на другите това, което имаш.

— Понякога не е лошо да заделиш малко и за себе си и да се забавляваш.

— И аз го правя, но предпочитам да давам. Чувствам се виновна, че получавам заплата в Центъра. Смятам, че другите хора се нуждаят от парите повече, отколкото аз.

— Все пак трябва да се храниш — изтъкна ѝ той.

Не се чувстваше толкова виновен като нея. В съвсем ранна възраст бе наследил огромно богатство и през последвалите години бе живял под тежестта на отговорностите, свързани с него. Наслаждаваше

се на лукса и удобствата, на картините си, на ценните предмети, които колекционираше, а най-вече на яхтата. Никога досега не се бе извинявал на никого, че е богат, освен сега на Каръл. Вижданията им бяха различни, но Чарли се надяваше, че в крайна сметка няма да се окажат напълно несъвместими.

— Може би съм твърде крайна — призна младата жена. — Самоналожените лишения и скромност ме карат да изпитвам по-малко вина, карат ме да чувствам, че така изкупвам греховете си.

— Аз не забелязвам никакви грехове — сериозно заяви Чарли. — Виждам само една прекрасна жена, посветила живота си на другите, която работи до пълно изтощение. Но не забравяй понякога да се отпускат и забавляваш.

— Правя го, когато съм с теб, Чарли — меко рече Каръл. — Винаги ми е хубаво с теб.

— На мен също с тебе.

Той се усмихна и отново я целуна. Харесваше му да я целува и копнееше да отиде по-далеч, но още не смееше. Знаеше колко много се страхува Каръл от обвързването, да не бъде отново наранена, а трябваше да се пребори и със собствените си страхове. Изпитваше същия ужас като нея и затова винаги търсеше някой недостатък у жените, с които бе излизал досега. В нейния случай имаше един съвсем очевиден и той светеше ярко в лицето му. Тя имаше съвсем различен произход от неговия. Каръл Паркър беше социална работничка, посветила се изцяло на работата в Харлем, а неговият свят я плашеше. Не беше дебютантка или светска дама и не одобряваше начина му на живот, макар че одобряваше него. Но най-големият въпрос, който си задаваше, беше дали ще успее да превъзмогне резервите и недоверието си и да приеме начина му на живот. Ако им бе писано да са заедно, да останат заедно, тя трябваше да се примири с това противоречие, както и той. В този момент не му се струваше невъзможно. Зависеше повече от нея, отколкото от него. Тя беше тази, която трябваше да прости незначителните екстравагантности на неговия свят, без да изпитва желание да избяга от него.

Чарли я изпрати до дома ѝ с такси и я целуна пред входната врата. Каръл не го покани в жилището си, но по-рано му бе обяснила, че е разхвърляно. Той никога не бе виждал студиото ѝ, но можеше да

си представи какво голямо предизвикателство е да живееш само в една стая. А и тя бе твърде заета с работата си.

Преди да си тръгне, я целуна за последен път по върха на носа, а тя се засмя, когато видя, че устните му са зелени. Лицето ѝ все още беше боядисано след празненството за Деня на Все светии.

— Утре ще ти се обадя — обеща Чарли и се качи в таксито. — Ще взема билети за балет, може би за другата седмица.

Тя му благодари, махна му и се скри в къщата, а таксито потегли.

Когато се върна, апартаментът му се стори още по-пуст без нея. Харесваше му как присъствието ѝ изпълваше всичко около него, живота му, сърцето му.

[1] Героиня, създадена от писателя Джон Грюел (1880 — 1938) в серия от детски книжки, написани и илюстрирани от него; парцалена кукла с коса от червена прежда, любимка на поколения деца. — Б.пр. ↑

15.

На следващата сутрин секретарката на Чарли му каза, че е взела билети за „Жизел“ за петък вечер. Той остави съобщение на Каръл, след което отвори пощата си. На екрана се появи новата директория със списъка на възпитаниците на „Принстън“ и той реши просто на майтап да потърси Каръл. Въведе данните ѝ и прегледа няколко страници. Намръщи се, когато не откри името ѝ.

Спомни си точно времето, за което му бе казала, че е била там, и отново я потърси. Името ѝ отсъстваше, което беше странно. Явно имаше някаква грешка. По-късно го спомена на секретарката си и реши да направи услуга на Каръл, за да ѝ спести време, тъй като беше сигурен, че тя ще иска да поправи грешката. Помоли секретарката си да се обади в канцеларията на университета и да ги уведоми за пропуската. Даде пълното име на Каръл — Каръл Ан Паркър, — както и годината на дипломирането ѝ.

Следобедът му бе запълнен с преглеждането на финансови доклади и когато секретарката му се обади по интеркома, бе забравил за молбата си. Опитваше се да разгадае някакъв доста сложен финансов проект и в първия миг не се сети за какво става дума.

— Обадих се в канцеларията на „Принстън“, господин Харингтън, и им дадох името на госпожица Паркър, както и годината на дипломирането. Оттам ми отговориха, че никой с такова име не е завършил „Принстън“. Помолих ги да проверят още веднъж и те го направиха. Не мисля, че тя се е дипломирала в „Принстън“. Може би има някаква грешка, но служителката ме увери, че няма.

— Но това е абсурдно. Дай ми номера. Аз лично ще се обадя.

Беше ядосан на чиновническата глупост и сигурен, че и Каръл ще се вбеси. Дори знаеше името на клуба, в който бе членувала. В автобиографията ѝ съвсем ясно бе написано, че е завършила „Принстън“.

Но когато се обади в канцеларията след пет минути, му казаха същото. Дори се възмутиха и заявиха, че никога не допускат подобни

грешки. Каръл Ан Паркър никога не се е дипломирала в „Принстън“. Нещо повече, според досиетата в архивите им никога не е имало такава студентка в „Принстън“. Когато затвори телефона, по гърба му полазиха ледени тръпки. Чувствайки се като чудовище, след пет минути се обади в Колумбийския университет във факултета за социални работници. Оттам му казаха същото. Тя никога не бе учила там. Когато отново затвори телефона, Чарли знаеше, че за пореден път е открил фатален недостатък. Каквато и да беше тя и колкото и достойна за възхищение да бе работата ѝ в Центъра, Каръл Паркър не притежаваше нито една от научните степени, за които претендираше, и бе получила с измама един милион долара от фондацията му. Препоръките ѝ навярно също бяха фалшиви, което беше престъпление. Само дето не бе взела парите лично за себе си, а за да помогне на другите. Нямаше представа какво да прави с тази информация. Нуждаеше се от време да подреди мислите си.

Когато тя му се обади същия следобед, за пръв път, откакто се бяха запознали преди шест седмици, Чарли не прие обаждането. Не можеше просто да изчезне от живота ѝ, нуждаеше се от обяснение. Но първо трябваше да осмисли всичко, а и след два дни щеше да я води на балет. Реши дотогава да не ѝ казва нищо, а после ще прецени как да постъпи. Обади ѝ се по-късно същия следобед и ѝ каза, че е възникнал някакъв спешен проблем с фондацията и няма да могат да се видят преди петък. Каръл отвърна, че го разбира напълно, такива неща ѝ се случвали постоянно. Но когато разговорът приключи и тя затвори, се запита защо Чарли звучеше толкова хладно. Всъщност му се искаше да се разплаче. Никога не се бе чувствал толкова излъган и предаден. Жената, на която искрено се възхищаваше от първия миг на запознанството им, се бе оказала лъжкиня.

Прекара два мъчителни дни в очакване на срещата. Когато я взе в петък вечерта, тя изглеждаше прекрасна както винаги. Носеше задължителната за подобни случаи малка черна рокля, елегантни обувки с високи токчета и семпло късо кожено палто. Беше много изискана и дори си бе сложила изящни перлени обеци, за които каза, че са от майка ѝ. Но Чарли вече не вярваше на нито една дума. С лъжите си за „Принстън“ и Колумбийския университет тя бе омърсила всичко помежду им. Нямаше ѝ доверие, а тя се питаше защо се държи толкова сковано и има толкова нещастен вид. Докато завесата се

вдигаше, Каръл го попита дали всичко е наред и той кимна. В таксито почти не ѝ бе проговорил, беше необичайно мълчалив и когато стигнаха до Центъра „Линкълн“. Младата жена си каза, че изглежда ужасно. Можеше единствено да предположи, че от последния път, когато се бяха видели, нещо много лошо е станало с фондацията.

В антракта отидоха в бара за по едно питие. Преди да се върнат на местата си, Каръл се извини и каза, че трябва да отиде до тоалетната. Тъкмо тръгваше, когато някаква двойка едва ли не връхлетя върху нея, преди тя да успее да ги избегне. Каръл извърна глава, сякаш се опитваше да се скрие, което не убягна на Чарли, и стомахът му се сви на топка. Тя му обясни набързо, че били приятели на родителите ѝ и не можела да ги понася, след което побърза да изчезне. Едва тогава Чарли осъзна кои са те, още повече че жената го фиксираше с поглед, а съпругът ѝ не оставаше по-назад и също се взираше любопитно в него. Той също ги познаваше и никак не ги харесваше. И двамата бяха отблъскващи нагаждачи и кариеристи.

Жената бърбеше някакви клишета за представлението и не пропусна да заяви, че харесала много повече постановката от предишния сезон. Разпротря се надълго и нашироко върху слабата игра на балетистите, вперила в него малките си очички. Накрая изрече нещо, което изобщо нямаше никакъв смисъл за него.

— Е, направил си голям удар, нали?

Прозвуча едновременно злобно и многозначително. Чарли нямаше представа за какво говори и я гледаше недоумяващо. Искаше Каръл да се появи по-скоро. Колкото и да ѝ беше ядосан, нейната компания му беше много по-приятна, отколкото да се мъчи в капана на тази ужасна жена и лицемерния ѝ съпруг. Бяха се залепили за него заради богатството и общественото му положение.

— Чух, че имала нервно разстройство, когато съпругът ѝ я напусна. Не разбирам какво толкова ѝ е притрябвал, семейство Ван Хорн са много по-богати. Той е от новобогаташите, докато състоянието на Ван Хорн е едно от най-старите в страната.

Чарли продължаваше да не разбира за какво говори. Познаваше Артър Ван Хорн, макар и да не бяха близки. Той беше един от най-консервативните мъже, които бе срещал, и определено най-досадният и надутият, а богатството му не представляваше абсолютно никакъв интерес за Чарли.

— Ван Хорн? — неразбиращо повтори той.

Започваше да си мисли, че срещу него стои някаква луда, която разпространява сплетни, чийто смисъл напълно му убягваше. Дрънкаше за някаква жена, чийто съпруг я бил изоставил, а тя била от семейство Ван Хорн. Всичко това му се струваше пълно безумие, а жената го гледеше сякаш е изглупял напълно.

— Ван Хорн. Говоря за момичето на Ван Хорн. Не беше ли с нея преди малко?

Взираше се в него сякаш беше малоумен. Чарли я погледна и изведнъж осъзна какво му казва. Почувства се като ударен от гръм.

— Разбира се. Извинете. Бях се разсеял. Госпожица Ван Хорн, разбира се.

— Срещате ли се? — безцеремонно го попита досадницата.

Такива като нея не се срамуваха да задават всякакви неудобни въпроси. Най-важната цел в живота им бе да се докопат до някоя клюка и да блеснат някъде, демонстрирайки, че принадлежат към висшето общество. Те се познаваха с „нужните“ хора, но никой не ги харесваше, а мнозина ги презираха.

— Ние сме бизнес партньори — отвърна Чарли и кимна. — Фондацията ни има известни взаимоотношения с нейния Център за деца. Там правят чудеса за малтретираните деца. Между другото, как беше фамилията на съпруга ѝ? Спомняте ли си?

— Не беше ли Мозли? Или Моси? Нещо подобно. Ужасен тип. Натрупа много пари. Доколкото си спомням, сега е женен за момиче, което е по-младо дори от нея. Жалко, че това толкова я разтърси.

— Името му не беше ли Паркър?

Чарли бе решил да узнае истината, независимо от източника, включително и подобни жалки лицемери и подмазвачи.

— Разбира се, че не. Това е моминското име на майка ѝ. Семейството ѝ е собственик на банка „Паркър“ в Бостън. Не са толкова богати колкото Ван Хорн, но все пак са доста заможни. Някои хора наистина се раждат с късмет. Каръл ще наследи две състоятелни фамилии — заключи тя, а Чарли кимна.

Видя, че Каръл приближава. Не бе трудно да я забележи в тълпата, още повече че беше на високи токчета. Даде ѝ знак, че той ще отиде при нея, благодари за информацията и забърза насреща ѝ. През

последните дни бе разкрил толкова много лъжи, че вече не знаеше какво да мисли за Каръл.

— Съжалявам, че те оставих сам с онази ужасна жена. Реших, че ако не изчезна, тя няма да се отлепи от нас. Сигурно ти е проглушила ушите с клюки.

— Да — отвърна кратко.

— Винаги е така. Тя е най-голямата клюкарка в Ню Йорк. Постоянно дрънка кой за кого е женен, кой на кого е внук и кой колко пари е наследил. Само един бог знае откъде събира тази информация. Не мога да я понасям.

Чарли кимна и двамата се запътиха към местата си. Завесата се вдигна и той впери поглед в сцената със застинало изражение. Фаталният недостатък на Каръл, който бе открил, не беше, че тя е израснала в различен свят, в обикновено семейство, заради което се чувства неудобно в неговия. Не беше и мошеничка, както си мислеше в сряда. Както се оказа, фаталният недостатък на Каръл Паркър беше много по-обикновен. Тя беше лъжкия.

Когато представлението свърши и завесата падна, тя му се усмихна и му благодари.

— Постановката беше прекрасна. Благодаря ти, Чарли. Много ми хареса.

— Радвам се — отвърна учтиво той.

Преди това ѝ бе обещал да я заведе на вечеря, но вече нямаше желание. Това, което искаше да ѝ каже, не бе за публично място. Предложи да отидат в апартамента му. Тя се усмихна и заяви, че може да му приготви бъркани яйца. Чарли кимна. Докато пътуваха към жилището му, едва успяваше да поддържа обикновен разговор. Младата жена нямаше представа какво му ставаше тази вечер, но беше съвсем очевидно, че е разстроен. Нямаше търпение да разбере каква е причината за странното му поведение.

Той отвори вратата на апартамента, запали лампите и закрачи право към дневната, а тя го следваше. Дори не си направи труда да седне, а се извърна към нея. Върху лицето му бе изписан неподправен гняв.

— Какво си мислеше, че правиш през цялото това време с преструвките, че мразиш елитните клубове, светското общество и богатите? Защо, по дяволите, ме излъга? Ти не си обикновено момиче, посветило се на спасяването на бедните от Харлем. Ти принадлежиш на моя свят, посещавала си същото училище като мен. Имаме много общи неща поради една и съща причина — ти си също толкова дяволски богата, колкото съм и аз, госпожице Ван Хорн. Така че не ми пробутвай повече глупости от рода на колко неудобно и зле се чувстваш в моя свят.

— Какво искаш да кажеш? Не е твоя работа колко съм богата. Тъкмо това е най-важното, Чарли. Не искам да ме уважават, ценят и ухажват заради това кой е бил дядо ми. Искам да ме харесват заради това, което съм самата аз. А в този свят не можеш никога да го постигнеш, ако се казваш Ван Хорн. Ето защо използвам името на майка си. И какво от това? Съди ме, ако искаш. Не ти дължа никакви обяснения.

Беше не по-малко ядосана от него.

— Не съм искал да ме лъжеш. Искам да ми кажеш истината. Как мога да ти вярвам, след като си ме излъгала за такова важно нещо? Защо не ми каза, Каръл?

— Поради същата причина, заради която ти не ми каза за яхтата си. Защото си помислил, че това ще ме изплаши, ще ме шокира, ще ме накара да престана да се виждам с теб, или защото си се страхувал, че съм с теб заради парите ти. Е, не ми трябва парите ти, глупчо. Имам си достатъчно свои. А всичко, което казах, че не се чувствам удобно в твоя свят, е самата истина. През целия си живот съм мразила средата, в която израснах и която ми е дошла до гуша. Цялата тази помпозност, показност и претенциозност, от която се отвращавам и с която не искам да имам нищо общо. Обичам работата си и децата в Центъра. Това е всичко, което искам и ценя. Не желая богат живот и светски развлечения. Не се нуждая от това. Мразех го, отказах се от него преди години и сега съм много по-щастлива. И никога няма да се върна заради теб или за когото и да било друго.

Изрече всичко със страст и искрена убеденост.

— Но ти си родена в този свят и принадлежиш на него, дори да не го искаш. Защо трябваше да се притеснявам, да ти се извинявам? Можеше поне това да ми спестиш. Можеше да ми кажеш коя си,

вместо да ме правиш на глупак. Кога, по дяволите, смяташе да ми кажеш? Щеше ли изобщо някога да го направиш? Или щеше вечно да се преструваш на госпожица Обикновена и да ме караш да пълзя на колене и да ти се извинявам за това, което съм, за начина, по който живея? Сега, като се замисля, не ти вярвам, че живееш в малък апартамент студио с една стая, така ли е? Притежаваш цялата къща, нали?

Погледът му пламтеше. Тази жена го бе излъгала за всичко. Каръл сведе глава за миг, сетне го погледна.

— Да, къщата е моя. Когато отворих Центъра, смятах да се преместя в Харлем, но баща ми не ми позволи. Настоя да живея в къщата. Не знаех как да ти го обясня.

— Поне някой от семейството ти притежава здрав разум, след като ти не можеш да се похвалиш със същото. В Харлем е можело да те убият и все още могат. За бога, ти не си Майка Тереза! Ти си едно малко богато момиченце, също както аз съм богато момченце, наследило твърде рано огромно богатство. А сега съм богат мъж. И знаеш ли какво? Ако на хората не им харесва, майната им! Защото аз съм такъв и това е. Може би някой ден и ти ще престанеш да се извиняваш. Но докато това стане и ти осъзнаеш, че няма нищо лошо да бъдеш това, което си, не можеш да лъжеш хората наляво и надясно и да се представяш за такава, каквата не си. Това е глупаво и непочтено и ме накара да се почувствам като глупак. Тази седмица се обадох в канцеларията на „Принстън“ и им заявих, че са направили грешка, като са те пропуснали в списъците. Оттам ми казаха, че никога не си посещавала „Принстън“, защото аз си мислех, че името ти е Паркър. И тогава реших, че си мошеничка. Обаче се оказа, че не си мошеничка, а си просто лъжкиня. В една връзка хората трябва да са честни помежду си, без значение за какво става дума. Да, аз притежавам яхта. Да, имам много пари. Както и ти. Да, ти си Ван Хорн. И какво от това, по дяволите? Но след като вече ме излъга за толкова важно нещо, аз не ти вярвам. Не ти вярвам и ако трябва да съм честен, не искам да бъда с теб. Докато не разбереш коя си и каква искаш да бъдеш, докато не пораснеш, не мисля, че има какво повече да си кажем.

Чарли беше толкова разстроен, че целият трепереше. Както и тя. Чувстваше се много зле, че бе разбрал истината по този начин, но в известен смисъл изпитваше облекчение. Никога не бе искала да го

лъже. Едно беше да не каже на хората в Центъра коя е в действителност, съвсем друго да го скрие от него.

— Чарли, аз просто исках да ме харесваш заради самата мен, а не заради името на баща ми.

— А ти какво си мислеше? Че преследвам парите ти? Това е абсурдно и ти го знаеш. Ти превърна тази връзка във фарс, а лъжата ти е проява на неуважение към мен.

— Излъгах само за името си и откъде идвам. Това не е важно. Аз все още съм същата Каръл. Прости ми, че те излъгах. Прав си, не биваше да го правя. Но го направих. Може би просто съм била изплашена. А след като вече ме познаваше като Каръл Паркър, ми беше още по-трудно да обясня коя съм. За бога, не съм убила човек, не съм откраднала парите ти!

— Ти открадна доверието ми, което е много по-лошо.

— Съжалявам, Чарли. Мисля, че съм влюбена в теб.

Докато го изричаше по страните ѝ се затъркаляха сълзи. Осъзнаваше, че сама е провалила всичко, и се чувстваше ужасно. Искрено го харесваше.

— Не ти вярвам. — От думите му я заболя, все едно я бе зашлевил. — Ако си се влюбила в мен, никога нямаше да ме излъжеш.

— Направих грешка. Всички хора грешат. Бях изплашена. Просто исках да ме обичаш заради самата мен.

— И аз наистина започнах да се влюбвам в тебе. Но само един бог знае коя си в действителност. Аз се влюбих в Каръл Паркър, обикновено момиче, дошло отникъде, без пари, никому неизвестно. А сега се оказа някоя друга. Шибана наследница, за бога!

— Толкова ли е ужасно това? Не можеш ли да ми го простиш?

— Не е ужасно, че си богата. Ужасното в случая е, че ме излъга, Каръл. Това не мога да ти простя.

След тези думи се извърна и се втренчи през прозореца в тъмния парк. Дълго остана така с гръб към нея. Бяха си казали достатъчно за тази нощ, а може би и завинаги.

— Искаш ли да си тръгна? — попита младата жена със задавен глас.

Той не ѝ отговори, после кимна и най-накрая заговори:

— Да, искам. Всичко свърши. Никога вече няма да мога да ти вярвам. Ти си ме лъгала близо два месеца. А това е дяволски много.

— Съжалявам — тихо промълви тя.

Той все още беше с гръб към нея. Не искаше никога повече да види лицето ѝ. Причиняваше му твърде много болка. Този път фаталният недостатък беше съкрушителен.

Каръл излезе безмълвно от апартамента и затвори вратата зад гърба си. Когато се качи в асансьора, цялата трепереше. Повтаряше си, че всичко е абсурдно. Той ѝ се сърдеше, че е богата, а всъщност беше още по-богат. Но не ставаше дума за това и младата жена го знаеше. Чарли беше бесен, защото го бе излъгала.

Взе такси до вкъщи, като се надяваше, че по-късно същата вечер ще ѝ се обади. Но той не го направи. Не ѝ се обади нито през нощта, нито на следващия ден. През пет минути проверяваше гласовата си поща. Седмици по-късно все още не ѝ се бе обадил. Накрая Каръл осъзна, че навярно никога повече няма да я потърси. Това, което ѝ бе казал през онази нощ, беше истина. За него всичко бе приключило, защото повече не може да ѝ има доверие. Колкото и добри да са били намеренията ѝ, тя бе разрушила свещеното доверие помежду им, което винаги е в основата на една връзка. Чарли Харингтън не искаше да я вижда повече, нито да говори с нея, нито да бъде с нея. Сега вече знаеше, че го обича, но знаеше също, че това няма да промени нищо. Чарли си бе отишъл завинаги от живота ѝ.

16.

Две седмици преди Деня на благодарността Адам и Маги прекарваха спокойна вечер в апартамента му, когато изведнъж тя заговори за празника. Досега не бе мислила за това, но след като напоследък бяха толкова често заедно, искаше да празнува с него и се чудеше дали той няма да е с децата си. Тя още не ги познаваше, тъй като и двамата бяха решили, че е твърде рано. Бяха заедно почти всяка нощ и той обичаше да е с нея, но както ѝ бе казал, все още се намираха в изпитателен период и само се забавляваха.

— Деня на благодарността? — недоумяващо я погледна Адам.

— Ще бъдеш ли с децата си?

— Не, Рейчъл ще ги води при родителите на съпруга си в Охайо. Ние се редуваме за празниците. Тази година е неин ред.

Маги му се усмихна. Надяваше се това да се окаже добра новина за нея. Тя от години не бе прекарвала Деня на благодарността с близки хора. Не и откакто беше дете. Веднъж бе приготвила печена пуйка за майка си, но тя беше твърде пияна, за да яде, и заспа, преди вечерята да стане готова. Маги яде сама край масата в кухнята. Но поне майка ѝ беше там, въпреки че спеше в съседната стая.

— Мислиш ли, че можем да прекараме празника заедно? — попита младата жена, сгуши се до него и го погледна с надежда.

— Не, не можем — мрачно отвърна той.

— Защо не? — сепна се тя.

Нещата помежду им вървяха много добре и неочакваният отказ я изненада и нарани.

— Защото трябва да отида при родителите си. Не мога да те взема там.

Ако заведе в дома ѝ жена, която се казва О'Мали, майка му сигурно ще получи инфаркт. Освен това не ѝ влизаше в работата с кого се среща.

— Защо ще ходиш там? Мислех, че си прекарал ужасно Йом Кипур.

Обяснението му ѝ се струваше безсмислено.

— Така е, но това няма нищо общо с Деня на благодарността. В моето семейство задължително сме заедно за празниците. Все едно имаш заповед за арест. Няма никакво значение дали ти е приятно или не. Става дума за традиции и задължения. Колкото и да ме влудяват, аз смятам, че семейството е важно. Моето вони отвсякъде, но все пак се чувствам длъжен да ги посещавам и да им показвам уважението си. Бог знае защо, но чувствам, че им го дължа. Родителите ми са възрастни и няма да се променят, затова аз спазвам традициите. Няма ли къде да отидеш?

Тя придоби нещастен вид. Не му се искаше да се сеща, че му предстои пореден уикенд със семейството. Мразеше празниците и винаги ги бе мразил. Майка му се бе постарала да провали всеки един от тях. Единственото хубаво беше, че родителите му празнуваха Ханука^[1], а не Коледа и той щеше да прекара празника с децата си. Тогава поне щеше да се забавлява. Празниците в къщата в Лонг Айланд никога не бяха забавни.

— Къде смяташ да прекараш Деня на благодарността?

— В апартамента си, сама. Всичките ми съквартирантки заминават при семействата си.

— Престани да се опитваш да ме накараш да се почувствам виновен! — почти изкрещя Адам. — Майка ми е достатъчна. Маги, наистина съжалявам, че няма къде да отидеш, но не мога да направя нищо. Трябва да си отида у дома.

— Не го разбирам — промълви огорчено младата жена. — Те се отнасят отвратително с теб. Ти сам ми го каза. Тогава защо трябва да си ходиш у дома?

— Така го усещам. — Изглеждаше напрегнат. Не искаше да защитава решенията си пред нея. И без това му беше трудно. — Нямам избор.

— Напротив, имаш — настоя тя.

— Не, нямам. И нямам намерение повече да го обсъждам. Това е положението и точка. На Деня на благодарността ще си бъда у дома. Можем да отидем някъде през уикенда.

— Не става дума за това. — Тя проявяваше настоятелност и това не му харесваше. Навлизаше в опасна територия. — Ако наистина имаме връзка — не се отказваше тя и по този начин поставяше на

карта отношенията им, — тогава искам да прекарвам празниците с теб. Вече сме заедно от два месеца.

— Маги, не ме насилвай — предупреди я Адам. — Ние нямаме връзка. Просто се срещаме, а това е различно.

— Е, моля да ме извиниш — язвително рече тя. — Не разбрах — кой е умрял и те е направил крал?

— От самото начало знаеш правилата. Ти водиш собствен живот, а аз свой. Когато решим, се виждаме и си прекарваме приятно и това устройва и двамата ни. Е, за Деня на благодарността няма как да сме заедно. Бих искал, повярвай ми, наистина предпочитам да съм с теб. Ако можех, щях да се радвам да прекарам празника с теб. Но не мога. Длъжен съм на Деня на благодарността да бъда с родителите си. Ще се прибера с мигрена, с разстроен стомах, сърдит на целия свят, но ако ще и потоп да има, те очакват да съм с тях.

— Това е отвратително — нацупи се Маги.

— Да, така е — кимна той. — И за двамата ни.

— А каква беше онази глупост, че нямаме връзка? И дрънканиците, че всеки си има собствен живот и се виждаме, когато ни устройва?

— Точно това правим. Да не споменаваме факта, че сме заедно всеки уикенд, което е много.

— В такъв случай имаме връзка, не е ли така?

Тя продължаваше да настоява, пропускайки опасните сигнали, които идваха от него, което рядко ѝ се случваше. Но беше разстроена, че няма да са заедно на Деня на благодарността. Това ѝ вдъхваше смелост, за да оспори „правилата“ му.

— Двама души имат връзка, когато възнамеряват един ден да се оженият. А аз нямам подобно намерение. Вече ти го казах. Ние само се срещаме и това ме задоволява напълно.

Маги не каза нищо повече след това, а на следващата сутрин се прибра в жилището си. Адам се чувстваше виновен през целия следобед. Имаха връзка и той го знаеше. Не се виждаше с други жени и доколкото знаеше, тя също не излизаше с други мъже. Просто не искаше да го признае, но в същото време не искаше да нарани чувствата ѝ. Никак не му беше приятно, че няма да е с нея за Деня на благодарността. Мразеше цялата ситуация и се чувстваше като пълен

негодник. Когато ѝ се обади, Маги беше на работа и той ѝ остави съобщение.

Тя не го потърси, не дойде и в апартамента му. Адам ѝ позвъни вечерта, но тя бе излязла. След това се обаждаше на всеки час до дванайсет. Смяташе, че си играе игрички с него, но най-после се обади една от съквартирантките ѝ и му каза, че наистина е излязла. Следващия път му отговориха, че вече спи. Маги изобщо не му се обади. Следобед на следващия ден Адам вече кипеше от гняв. Накрая реши да я потърси в ресторанта.

— Къде беше снощи? — започна той без предисловие, опитвайки се да говори спокойно.

— Мислех, че ние просто се срещаме от време на време. Не означава ли това, че никой от двамата ни не бива да задава въпроси? Ще трябва да проверя в наръчника, но мисля, че точно това е едно от основните правила, когато двама души нямат връзка.

— Виж, съжалявам. Това, което казах, беше глупаво. Просто бях разстроен заради Деня на благодарността. Чувствам се като негодник, че трябва да те оставя сама.

— Ти си негодник — поправи го младата жена.

— Маги, моля те, разбери ме. Трябва да отида в Лонг Айланд. Честно, наистина нямам избор.

— Не, имаш. Нямахте да настоявам, ако щеше да си с децата си. Това го разбирам. Но престани да прекарваш празниците със семейството си само за да могат да те наказват.

— Те са мои родители. Длъжен съм да отида. Виж, ела у дома тази вечер. Ще ти сготвя и ще си прекараме чудесно.

— Имам работа. Ще дойда към девет. — Звучеше хладно и отчуждено.

— Каква работа?

— Не ми задавай въпроси. Ще дойда, когато се освободя.

— За какво е всичко това?

— Трябва да отида в библиотеката — отвърна тя, усещайки, че той едва се сдържа да не избухне.

— Това е най-тъпото извинение, което съм чувал. Добре, ще се видим довечера. Ела, когато искаш.

Искаше му се да ѝ каже изобщо да не си прави труда да идва. Но искаше да я види и да разбере какво става. Поне две вечери в

седмицата, когато ѝ се обадеше, тя не си беше у дома. Ако се виждаше с друг мъж, искаше да знае. Маги О'Мали беше първата жена през последните години, на която не изневеряваше. Започваше да се чуди дали и тя му е толкова вярна.

Когато същата вечер тя пристигна в апартамента му, той седеше на дивана и пиеше уиски. Наближаваше десет и това беше втората му чаша. През последните два часа си поглеждаше часовника през пет минути. На влизане тя го погледна извинително.

— Съжалявам. Отне ми повече време, отколкото планирах. Дойдох веднага щом свърших.

— Какво правиш? Каж ми истината.

— Смятах, че не бива да си задаваме въпроси — отвърна тя.

Изглеждаше малко нервна.

— Не ми ги пробутвай тези! — разкрещя се Адам. — Излизаш с някой друг, нали? Това е страхотно. Направо страхотно. През последните единайсет години имах цяла орда жени. Изведнъж се появяваш ти и за пръв път от толкова време аз съм ти напълно верен. А как ми се отплащаш ти? Чукаш се с някой друг!

— Адам — тихо заговори младата жена, прекоси стаята и го погледна в очите. — Не се чукам с никой друг. Кълна се.

— Тогава къде беше, когато ти се обаждах снощи? Нямахте те почти до полунощ. Когато не си тук, ти изобщо не се задържаш в дома си! — От очите му хвърчаха мълнии, а главата му пулсираше от болка. Жената, по която беше луд, се чукаше с някой друг! Не беше сигурен дали да крещи, или да се разплаче. Сигурно имаше известна справедливост заради това, което бе причинил на толкова други жени, но беше дяволски мъчително, когато му се случваше на него. Беше луд по тази жена. — Къде беше тази вечер?

— Казах ти — спокойно отвърна Маги. — Бях в библиотеката.

— Маги, моля те... поне не ме лъжи. Имай смелостта да ми кажеш истината.

Тя видя огромната мъка в очите му и реши, че няма друг избор. Трябваше да му каже истината, макар да не искаше. Но ако той вярваше, че се вижда с друг мъж, заслужаваше да знае какво прави, когато не беше с него.

— Посещавам подготвителен курс — тихо, но твърдо изрече младата жена, а той се отпусна на близкия стол и се втренчи смаяно в

нея.

— Ти какво? — беше сигурен, че не е разбрал добре.

— Искам да се дипломирам и да кандидатствам право, но сигурно ще ми отнеме цяла вечност. Мога да посещавам само два класа на семестър. Не мога да си позволя повече, имам половин стипендия. — Пое дълбоко дъх. Изпитваше облекчение, че му е признала истината. — Бях в библиотеката тази вечер, защото имам курсова работа за утре.

Адам продължаваше да я зяпа невярващо, докато накрая лицето му разцъфна в широка усмивка.

— Майтапиш ли се?

— Не, не се майтапя. Уча от две години.

— Защо не си ми казала?

— Защото мислех, че ще ми се изсмееш.

— И защо, за бога, го правиш?

— Защото не искам цял живот да бъда келнерка. Не си търся мъж, който да ме спаси. Не искам да завися от никого. Искам сама да се грижа за себе си.

Думите ѝ едва не го разплакаха. Всички жени, които познаваше, или тези, с които бе излизал, искаха да си намерят някой глупак, който да се грижи за тях. А Маги си скъсваше задника от работа, ходеше на училище и на всичкото отгоре две вечери в седмицата посещаваше подготвителен курс по право. И никога не му бе искала дори стотинка. Нещо повече, често се появяваше с торба, пълна с продукти или с някой малък подарък за него. Тя наистина беше невероятна жена.

— Ела тук — повика я той, а когато тя приближи, я прегърна. — Искам да знаеш, че ти за мен си страхотна. Ти си най-прекрасната жена, която познавам. Извинявам ти се, защото се държах като идиот, и ти се извинявам, че няма да сме заедно за Деня на благодарността. Обещавам ти да го отпразнуваме в четвъртък и повече никога няма да се съмнявам в теб. И още нещо — продължи с невъзмутим глас, но в очите му имаше нежност, която тя никога досега не бе виждала. — Искам да знаеш, че те обичам.

— Аз също те обичам — меко прошепна Маги. Никога досега не ѝ го бе казал. — А какво става с правилата?

— Какви правила? — смутено попита Адам.

— Забрави ли? Твоите правила. Това означава ли, че само се срещаме, или вече имаме връзка?

— Това означава, че те обичам, Маги О’Мали. Майната им на правилата! Между нас няма правила.

— Наистина ли? — Изглеждаше трогната и развълнувана.

— Наистина. И следващия път, когато ти заговоря за правила, ми кажи да си ги завра знаеш къде. Между другото на каква тема е курсовата ти работа?

— Граждански процесуален кодекс.

— О, мамка му! Утре ще видя с какво мога да ти помогна. Тази вечер съм прекалено пиан, за да мисля за това.

Но и двамата знаеха, че не е пиан. Искаше да я отведе в леглото и да се любят. За това определено не беше пиан.

— Наистина ли ще ми помогнеш?

— Разбира се. Ще завършиш колежа и курсовете за нула време.

— Няма да мога — сериозно поклати глава тя. — Трябва да работя. — Думите ѝ не бяха молба за помощ, а просто констатация на факт.

— Пак ще го обсъдим. — Адам я взе в прегръдките си и я понесе към спалнята.

— Истина ли е онова, което ми каза преди малко? — попита Маги, когато я положи върху леглото. — Или си пиан?

— Не, Маги, не съм пиан. Бях напълно сериозен. Обичам те. Просто понякога ми трябва малко повече време, за да осъзная някои истини. — Макар че два месеца не бяха чак толкова много, особено за него. Тя му се усмихна, а Адам угаси лампата.

[1] Еврейски празник, който се пада около Коледа; напомня на вярващите евреи за повторното построяване на Храма в Йерусалим през 168 г. пр. Хр. — Б.пр. ↑

17.

Грей се обади на Чарли в офиса му седмица преди Деня на благодарността. Стори му се, че приятелят му е необичайно потиснат.

— Какво ще правиш за Деня на благодарността?

— Нищо — отвърна Чарли.

Винаги се чувстваше зле по празниците и мразеше да прави планове. За него те бяха символ на семейството — близките се събираха заедно, за да споделят обич и топлина. А за нещастниците, които нямаха семейства, оставаше смразяващата и горчива реалност на това, което са изгубили и което никога повече няма да имат.

— Със Силвия си мислехме дали не би искал да ни дойдеш на гости за вечеря. Тя ще приготви пуйка, така че храната ще е вкусна и ще става за ядене.

Чарли се засмя.

— С удоволствие ще дойда.

За него това бе най-лесното и безболезнено решение — да прекара празника с приятеля си.

— Ако искаш, можеш да доведеш Каръл.

— Благодаря за поканата, но няма нужда — отвърна сковано Чарли.

— Тя други планове ли има? — Грей усещаше, че нещо не е наред.

— Предполагам. Всъщност не зная.

— Това не ми прозвуча добре — разтревожи се Грей.

— Не е. Преди две седмици се скарахме много лошо. С Каръл се разделихме. Беше ни приятно заедно, но не продължи дълго.

— Съжалявам да го чуя. Явно си открил някой фатален недостатък.

Винаги ставаше така. Щеше да бъде чудо, ако Чарли не се разочароваше.

— Би могло да се каже. Тя ме излъга. Не мога да съм с жена, на която нямам доверие.

— Предполагам, че не.

Грей го познаваше достатъчно добре, за да знае, че след като Чарли се натъкваше на поредния фатален недостатък у партньорката си, връзката им автоматично се прекъсваше. Завинаги приключваше. Грей го покани за шест у Силвия, побъбриха още няколко минути и затвориха. Същата вечер Грей съобщи лошите новини на Силвия и тя също се натъжи.

— Той винаги прави така — заключи с нещастен вид Грей. — Винаги търси нещо, каквото и да е то, с което да докаже, че въпросната жена не е светица, не може да ходи по вода и — бам! — всичко приключва и той затръшва вратата. Просто не може да прости на жените техните несъвършенства или да приеме, че въпреки това може да ги обича и да бъде обичан. Толкова се страхува, че може да бъде наранен или те ще умрат, или ще го изоставят, че и при най-малкия гаф от страна на жената бърза да си тръгне. Бил съм свидетел как го прави безброй пъти.

— Явно и тази е сгафила — поклати глава Силвия.

Макар че не познаваше добре Чарли, имаше чувството, че са близки, тъй като Грей говореше много за него. Двамата бяха по-скоро като братя, не само приятели. И Чарли, и Грей нямаха други близки. Грей й бе казал, че някъде по света има доста по-малък брат, когото родителите му също са осиновили, но не го е виждал от години и не знае къде е. Чарли му беше брат по сърце. А след като знаеше какво е преживял, не й бе трудно да се досети какво се случваше всеки път. Той се ужасяваше, че жената, с която има връзка, ще го изостави, и затова пръв я зарязваше.

— Той не иска да се промени поне малко, не желае да занижи очакванията си. — И Силвия, и Грей знаеха от опит, че в една връзка винаги се налагаше да се правят компромиси. — Каза, че го била излъгала. По дяволите, че кой не го прави понякога? Случва се. Хората грешат.

Силвия кимна, но бе любопитна да разбере какво се бе случило.

— За какво го е излъгала?

— Не ми каза. Ако съдя по досегашния си опит, едва ли е нещо важно, но той го използва като повод или по-скоро като извинение, за да заяви, че щом е излъгала за нещо дребно, ще го направи и за нещо важно. Обикновено е така. Прилича на кабуки^[1]. Крещи, гримасничи,

все едно е шокиран до дъното на душата си. Започва да сипе глупости от рода на: „Не мога да повярвам!“, „Как е могла!“... и прочее. Повярвай ми, всичко ми е до болка познато. Жалко. Накрая ще остане завинаги съвсем сам. Всъщност май вече е така.

— А може би иска точно това — замислено отбеляза Силвия.

— Не искам да става така.

Грей се усмихна тъжно. Искаше приятелят му да е щастлив, както бе той напоследък. Всичко между него и Силвия беше прекрасно и така бе от първия ден на срещата им. Понякога се смееха, че нямат никакви сериозни разногласия и дори още не се бяха скарали. Знаеха, че рано или късно и това ще стане, но засега се разбираха чудесно. Изглежда, си пасваха идеално във всяко едно отношение. Меденият им месец беше в пълен разцвет.

Вечерта на Деня на благодарността Чарли пристигна точно в шест часа. Носеше две бутилки отлежало червено вино, бутилка „Кристал“^[2] и още една „Шато д’Икюе“. Имаше всички предпоставки за една приятна вечер — отлични напитки, вкусна храна, добри приятели.

— Господи, Чарли, можеш да отвориш магазин за алкохол! — възкликна Силвия. — Всичко е страхотно!

— Реших, че тъй и тъй утре всички ще имаме махмурлук, поне да е от качествен алкохол.

Силвия беше облечена в черни кадифени панталони, бял пуловер, а дългата ѝ черна коса бе стегната в елегантен кок. На ушите ѝ блестяха изящни златни обици с малки диаманти. Усмихваше се нежно всеки път, щом погледът ѝ срещнеше този на Грей. Чарли никога не бе виждал приятеля си толкова щастлив и това го трогна дълбоко. Нямаше и следа от истеричките и ненормалните им бивши гаджета, от лудите, които заплашваха да го убият, които го изоставяха заради някой друг или се опитваха да изгорят картините му. Силвия беше жена, с която всеки мъж би бил щастлив. За всеки, който ги видеше заедно, беше ясно колко много обича Грей и колко силно държи на него. Чарли с радост наблюдаваше как тя се отнася с него като с крал. Сърцето му се стопляше, като ги гледаше, но в същото време се чувстваше още по-самотен и нещастен. Когато е с двама души, които се обичат толкова силно, третият винаги е обречен да чувства още по-осезателно липсата на сродна душа. Силвия бе

приготвила с помощта на Грей много вкусна вечеря. Масата изглеждаше много красиво със снежнобялата ленена покривка, сребърните прибори и кристалните чаши, а в средата бе поставена купа с цветя, които Силвия сама бе аранжирала. Грей сияеше от щастие, сгрян от топлината на нейната любов.

Темата за Каръл не бе повдигната до средата на вечерята. Чарли изобщо не я спомена, но Грей повече не можа да издържи на напрежението.

— И така какво стана с Каръл? — Опита се да прозвучи небрежно, но без особен успех и Силвия го стрелна с поглед. Знаеше, че за Чарли това е болезнена тема, и смяташе, че Грей не бива да го разпитва. Но вече бе твърде късно да го спре. Чарли не реагира и Грей продължи: — За какво те излъга?

— О, за нещо съвсем дребно — като например коя е всъщност. Дори не ми е казала истинското си име. Очевидно предпочита да крачи инкогнито в този живот и не е сметнала за необходимо да ми каже истината.

— Боже, това е много лошо. Да не би да се крие от някое старо гадже? Някои жени го правят.

Грей се опитваше да я извини. Като знаеше колко много я харесваше Чарли, му беше мъчно за поредната пропиляна възможност. Заради Чарли, ако не заради друго, си заслужаваше да се даде шанс на връзката им. Но от ледения тон на приятеля му ставаше ясно, че усилията на Грей са доста позакъснели.

— Не — бавно отвърна Чарли, — тя се крие от себе си.

— Аз съм го правил, както и ти. А някои хора го правят през целия си живот.

— Предполагам, че тъкмо това е и нейното намерение. Открих го съвсем случайно. Отначало помислих, че е фалшифицирала автобиографията и препоръките си. Оказа се, че е доста по-сложно. Тя е скрила самоличността си от всички. Преструва се на обикновено момиче, което мрази бляскавия светски живот и уважава само хора, които работят, за да помагат на най-бедните и онеправданите, както самата тя, което е достойно за възхищение. Но в нейния случай скромният ѝ произход се оказа пълна измама. Тя ме накара да се чувствам виновен заради това, което съм, заради живота, който вода,

заради средата, в която съм се родил. Аз дори се страхувах да ѝ призная за яхтата.

— Е и? Тя не е такава, за каквато се представя. Да не е предрешена принцеса?

На Грей не му се струваше чак толкова голямо престъпление. Но за Чарли явно беше.

— За бога, оказа се, че тя е Ван Хорн! Тя е също толкова „шик“, колкото съм и аз, ако предпочиташ да го наречеш по този начин. Не си дадох труда да ѝ го спомена, но доколкото си спомням, яхтата на дядо ѝ е по-голяма от моята.

— За онези Ван Хорн ли става дума? — Грей изглеждаше изненадан.

— Да.

Чарли произнесе думата така, сякаш Каръл бе правила секс с най-добрия му приятел във фойето на хотел „Плаза“, докато са я снимали за всички национални кабелни телевизионни мрежи.

— Леле! Много впечатляващо. Имам предвид тази работа с Ван Хорн. Мамка му, Чарли, че така нещата стават много по-лесни за теб! Защо, по дяволите, си толкова ядосан? Няма да си играеш на Пигмалион, което щеше да ти е доста трудно. Нали се сецаш: „Не можеш да направиш копринена кесия от свинско ухо“^[3] и прочее, макар че много хора са се опитвали, но е дяволски трудно и обикновено не се получава. Тя си има родословно дърво, което може дори да е по-добро от твоето. Това ли те притеснява? — съвсем погрешно предположи Грей, а Силвия потръпна.

— Не, разбира се, че не. Не ѝ завиждам за произхода. — Чарли изглеждаше раздразнен. — Но никак не ми харесва това, че ме излъга. Направи ме на глупак. Аз си въобразявам, че тя се притеснява от моя свят, ходя на пръсти край нея и ѝ се извинявам, че съм богат, а се оказва, че тя е израснала в същия този свят. Може и да не го харесва, но там се е родила и там е отраснала. Или по-простичко казано — пълни дивотии. Цялата тази привидна простота и обикновеност в нейния случай е пълна измама! — Изрече го с толкова яд и възмущение, че Грей се засмя.

— Не се притеснявай да ни кажеш какво наистина мислиш — подразни го той. — Добре, тя се е престорила на обикновена жена. И какво от това? С име като нейното нямаше да ѝ е лесно да си върши

работата. Нито пък с име като твоего. Може би просто не желае да се прави на госпожа Щедрост, слязла при масите от божествените висини. Просто иска да бъде една от тях, да я приемат според това, което върши, а не заради името ѝ. Можеш ли да я обвиняваш за това, Чарли?

— Да, мога. Щом иска, нека да лъже хората, с които работи. Но не биваше да лъже мен. Тя ми каза, че живее в малък апартамент, състоящ се от една стая. По дяволите, та тя живее в голяма каменна къща от кафяв пясъчник за десет милиона долара в Тъпър Ийст Сайд!

— Ама наистина, колко отвратително от нейна страна — язвително отбеляза Грей. — Направо съм шокиран! А ти колко мислиш, че струва днес твоят апартамент на Пето авеню с изглед към парка? Пет милиона? Десет? Я да видим, колко плати за „Блу Мун“? Не мога да си спомня. Петдесет милиона? Или май бяха шейсет?

— Не става дума за това! — изгледа го кръвнишки Чарли. — Важното е, че след като ме е излъгала за името си, за това къде е отраснала, ще ме излъже и за нещо друго и навярно вече го е сторила.

— А може би не — безцеремонно заяви Грей. Цялата работа му приличаше на буря в чаша вода. За сметка на Каръл. Чарли я бе заклеил и бе изхвърчал от живота ѝ. На Грей не му се струваше честно. Но с Чарли винаги ставаше така. И в крайна сметка, макар че не го осъзнаваше, губещият винаги беше той самият. А в този случай още повече и Грей го виждаше съвсем ясно. През последните няколко месеца възгледите му за живота напълно се бяха променили. — Може би тя просто е искала да бъде като останалите. Ти не го ли искаш понякога? Винаги ли искаш да бъдеш Чарлс Харингтън? Обзалагам се, че не. По дяволите, Чарли, дай ѝ шанс. Добре, почувствал си се глупаво, когато си разбрал коя е. Но нима това е толкова ужасно? Наистина ли не можеш да ѝ го простиш? За бога, да не би самият ти да си идеален?

— Аз не лъжа хората, които обичам. Не лъжа приятелите си. Никога не съм те лъгал.

— Добре, затова с теб се обичаме. Но веднага ще ти заявя, че няма да напусна Силвия, за да се омъжа за теб.

— По дяволите! — засмя се Чарли. — А аз толкова се надявах, че ще го направиш. — Погледна към Силвия. — Извинявай, Силвия, но аз го срещнах първи.

— С радост ще го споделя с теб — честно го увери тя и реши да изкаже мнението си, независимо дали бе желано или не. — Нямам намерение да се бъркам в личния ти живот и разбирам гледната ти точка. Винаги реагирам, когато хората правят нещо, което не ми харесва. Предполагам, че все има нещо скрито, нещо като прословутата теория за „върха на айсберга“, но ми се струва, че тя е свестен човек, и смятам, че донякъде е права. Когато става дума за хора като теб и нея, никога не можеш да си сигурен, че другите са искрени и почтени в намеренията си. Мисля, че Грей е прав, тя може би просто е искала да отгърне нова страница в живота си. Би трябвало да ти каже истината и то навярно по-рано. Жалко, че си го открил сам и то по този начин. Но съдейки по това, което си ни разказвал за нея, тя изглежда прекрасна жена и явно имате много общи неща. Може би трябва да ѝ дадеш още един шанс. Понякога всички имаме нужда да останем известно време насаме със себе си, да осмислим нещата. А и винаги можеш да си тръгнеш, ако откриеш още нещо, което не ти харесва. Няма да се обвързваш до живот. Във всяка връзка се налага да се правят компромиси и всички го знаем. За съжаление никой от нас не е идеален. Трябва да умеем да прощаваме. В крайна сметка става дума да се претеглят нещата, които харесваме у даден човек, и тези, които не харесваме. Ако взните наклонят в положителната посока, то можем да пренебрегнем някои несъвършенства. А на мен ми се струва, че преди това да се случи, е имало доста неща у нея, които са ти харесвали.

Силвия замълча, а Чарли я погледна. Тя видя огромната тъга, стаена в очите му. Той се извърна, за да прикрие сълзите си.

— Просто не искам да бъда наранен. Животът е достатъчно труден и без това.

Жената протегна ръка и стисна неговата.

— Но е по-труден, когато си сам. Зная го от собствения си опит — додаде тя, преглъщайки буцата, заседнала на гърлото ѝ.

Той я погледна и кимна, но не беше сигурен дали е съгласен. Наистина беше тежко да си сам, но още по-тежко беше да загубиш някого, когото обичаш. Знаеше, че и тя го е преживяла. Самоубийството на последния ѝ любим едва не я бе съсипало.

— Не зная — тъжно заговори Чарли. — Може би си права. Просто бях толкова ядосан, почувствах се предаден. Като пълен

глупак. Тя изпитва такова огромно отвращение и презрение към собствения си свят, към себеподобните си. Мрази всичко, което те означават. Това нормално ли е?

— Може би като дете животът ѝ не е бил толкова лесен — обади се Грей. — Отстрани всичко може да изглежда прекрасно. Обаче не знаем кой е бил изоставен, кой малтретиран, кого са пренебрегвали, кой е бил изнасилен от някой роднина. Има много неща, които не подозираме. Всички сме преживели тежки моменти. Никой не се е измъкнал безнаказано. Може би и нейният живот не е бил цветя и рози. Чел съм доста за баща ѝ, много важна и влиятелна персона, но не ми се струва голям сладур. Не зная, Чарли. Може би си прав и тя е просто една лъжкиня, която ще разбие сърцето ти. Но ако не е? Ако е почтено човешко същество, което е уморено до смърт от празното си съществуване като дете на един от най-богатите хора в света? За човек като мен е трудно да си го представи, но ти най-добре от всички трябва да знаеш колко тежат понякога отговорностите, свързани с това кой си, и че не всичко в живота ти се свежда единствено до забавления и удоволствия. Да ти кажа ли истината? Аз харесвам нещата, които имаш, и ми е много приятно да прекарвам по един месец в годината на яхтата ти, но като се замисля, не съм сигурен дали бих искал да съм на твоето място. Понякога ми се струва, че работата е доста тежка и дяволски самотна.

Чарли осъзна, че Грей никога не е бил по-откровен с него, и се трогна. Повече, отколкото приятелят му подозираше.

— Прав си, работата е трудна и понякога самотна. Но нямаш избор. По някое време ти подават щафетата, понякога по-рано, отколкото си очаквал, както в моя случай, и трябва да продължиш. Не можеш да седнеш на страничната линия, да хленчиш и да твърдиш, че не искаш да играеш. Длъжен си да дадеш най-доброто от себе си.

— Струва ми се, че тя прави тъкмо това. Може би просто е искала да си почине малко от самата себе си.

Чарли изглеждаше тъжен, докато си играеше с няколко хлебни топчета, замислен над думите на Грей и Силвия. Не бе изключено всичко, което му бяха казали, да е истина.

— Жената, за която тя се представи, ми довери, че е имала нервен срив, когато бракът ѝ се разпаднал. Сподели го с мен в началото на връзката ни. Бившият ѝ съпруг бил социопат и я е

малтретирал. Среждал съм го и никак не ми харесва. Има много пари, но мисля, че е пълен негодник. Имам чувството, че се е оженил за нея, защото е Ван Хорн. — Може би Грей беше прав. Навярно Каръл е имала нужда да се откъсне от всичко това. Четири години е живяла със скрита самоличност. Чувствала се е в по-голяма безопасност по улиците на Харлем, отколкото в собствения си свят. Доста тъжно заключение за живота ѝ и за всичко, което ѝ се бе случило, а той знаеше, че още не бе споделила с него всичко. Навярно все още ѝ е твърде тежко да говори за миналото си. — Ще си помисля — рече на глас и двамата му сътрапезници изпуснаха едновременно по една силна въздишка на облекчение, след което разговорът пое в друга посока.

На всички им беше трудно да обсъждат чувствата на Чарли към Каръл. Имаха свои проблеми, рани, белези от преживяна болка, страхове. Та нали животът се състоеше тъкмо в това как да лавираш сред подводни течения, плитчини и рифове, без корабът да заседне или да потъне.

Чарли остана с тях до десет часа вечерта. Разговаряха за ежедневието, споделиха проблеми от работата си. Разказаха си смешни истории за отминали случки. Чарли им говореше само за фондацията си и повече въобще не споменаха за Каръл. Когато си тръгна, той се чувстваше изпълнен с тъга и силно ги прегърна. Сърцето му се радваше на щастието им, но в същото време любовта им усилваше болката от самотата му. Не можеше да си представи какво е да си като тях — двама души, които бавно преплитат нишките на живота си, след като преди това всеки един бе живял отделно своя. Помисли си, че навярно би му се искало да изживее това, но в същото време се страхуваше. Ами ако се изморят един от друг или единият предаде другия? Ако единият умре или се разболее? Или ако просто с годините се разочароват взаимно, а сивотата на ежедневието попари чувствата им? Ако ги връхлети някаква трагедия? Всичко изглежда толкова рисковано.

Когато по-късно същата вечер легеше в леглото, замислен за приятелите си, изведнъж сякаш обзет от могъщ импулс, Чарли се надигна и взе телефона. Пръстите му набраха номера ѝ, преди да успее да се спре, и докато се осъзнае, чу гласа на Каръл. Все едно някой друг ѝ се бе обадил и той нямаше избор, освен да каже „ало“.

— Каръл? — Звучеше почти толкова изненадан да я чуе, колкото и тя него.

— Чарли?

— Аз... аз... исках само да ти честитя Деня на благодарността — изрече със заекване той, сякаш някаква ръка бе стиснала гърлото му.

— Не смятах, че някога ще чуя гласа ти — смаяно промълви Каръл. От последната им среща бяха минали почти четири седмици. — Добре ли си?

— Добре съм. — Лежеше в леглото със затворени очи и се наслаждаваше на гласа ѝ. Тя звучеше така, сякаш трепереше в леглото си, развълнувана да чуе отново гласа му, което си беше самата истина. — Прекарах вечерта със Силвия и Грей. — Навярно нещо, което му бяха казали, бе докоснало най-съкровени кътчета на душата му, иначе никога нямаше да се обади. За пръв път Чарли натискаше спирачка, спираше и се оглеждаше, а после бавно обръщаше назад. Беше направил последния завой и на хоризонта най-после се виждаше земя. — Беше приятна вечер. А ти как прекара?

Тя въздъхна и се усмихна. Толкова беше хубаво да си приказват за обикновени неща.

— Както винаги. Все по същия безсмислен начин. Никой в семейството ми никога не е благодарил някому за нещо. Те са все така самодоволни и опиянени от собствените си персони. Никога няма да им хрумне, че другите хора не притежават това, което имат те, и че може би дори не го искат. При нас не става дума за истинско семейство. Всичко се свежда до това колко е прекрасно да си Ван Хорн. Повдига ми се само като си помисля. Догодина ще прекарам Деня на благодарността с децата в Центъра. Предпочитам да вечеряям със сандвичи с пуешко или с фъстъчено масло и конфитюр, ако само това ще можем да си позволим, отколкото да пия шампанско и да ям фазан с близките си. Хапките заседнаха на гърлото ми. А и мразя фазан. Винаги съм го мразила.

Думите ѝ извикаха усмивка на устните му. Силвия и Грей бяха прави, а той навярно бе сгрешил. За Каръл наистина беше много трудно да бъде Ван Хорн. Искаше да бъде всякаква друга, но не и Ван Хорн. Понякога и той се чувстваше по същия начин.

— Имам по-добра идея — тихо каза Чарли.

— И каква е тя? — попита Каръл и затаи дъх.

Нямаше представа какво ще ѝ каже, просто обичаше да слуша гласа му. И всичко у него. Беше го харесала още при първата им среща.

— Може би догодина двамата с теб ще прекараме Деня на благодарността със Силвия и Грей. Пуйката беше много вкусна.

Усмихна се при спомена за уютната вечер, която тримата бяха споделили. Щеше да бъде още по-хубаво, ако и Каръл е с тях.

— С удоволствие — промълви тя със задавен от напирещите сълзи глас. В същия миг реши да подхване темата за лъжата си. През изминалите четири седмици почти непрекъснато бе мислила за това. Мотивите ѝ бяха добри, но знаеше, че е сбъркала. Ако искаше да е с него и истински го обичаше, трябваше да му каже истината, дори и да не му хареса да я чуе, колкото и да я беше страх да я разкрие. — Съжалявам, че те излъгах — тъжно каза младата жена. — Беше много глупаво.

— Зная. И аз понякога правя глупости. Всички грешим. Страхувах се да ти кажа за яхтата.

Беше по-скоро незначителен пропуск, а не съзнателно скриване на самоличността, но подбудите им бяха еднакви. Понякога беше трудно да си пред очите на всички. Това те прави лесна плячка на хорската злоба. Случваше му се да се чувства като ходеща мишена, очевидно и на нея също. Не беше лесно да се живее така.

— Ще ми бъде приятно някой път да дойда на яхтата ти.

Не искаше да нахалства, просто беше благодарна, че се е обадил. Много повече, отколкото Чарли можеше да си представи. Безмълвни сълзи на радост потекоха по страните ѝ и попиха във възглавницата. Каръл се бе молила той да се върне в живота ѝ и за пръв път Бог бе откликнал на молбите ѝ. Последния път бе останал глух и бракът ѝ се бе провалил. В крайна сметка се оказа, че така е по-добре.

— Ще дойдеш — обеща ѝ Чарли. Искаше един ден да я посрещне на борда на „Блу Мун“. Не можеше да си представи по-хубаво нещо от това да плава заедно с Каръл на любимата си яхта. — Какво ще правиш утре?

— Нищо. Мислех да се отбия в Центъра. Не е работен ден, но децата са там. Стават неспокойни, когато има повече почивни дни, и по празниците винаги им е тежко.

— На мен също ми е тежко по празниците — призна ѝ Чарли. — Мразя ги. Това е времето от годината, което мразя най-много. —

Празниците му навяваха твърде много спомени за любимите хора, които бе изгубил. Особено тежко му беше в Деня на благодарността. Но Коледа беше още по-мъчителна. — Какво ще кажеш да обядваме заедно утре?

— С удоволствие.

От другата страна на линията лицето на младата жена засия.

— Ако искаш, можем да отидем заедно до Центъра. Няма да нося златния часовник — пошегува се той.

— Може би не е зле да си облечеш лъвския костюм. Напълно го заслужи. Постъпката ти беше много смела — додаде тя с глас, изпълнен с възхищение, задето ѝ се бе обади.

— Да, така е. — Не му беше лесно да се реши на тази стъпка, но сега бе доволен, че се обади. Знаеше, че трябва да благодари на Силвия и Грей. След всичко, което му казаха, бе намерил смелост да ѝ позвъни. — Ще те взема утре на обяд.

— Ще те чакам... и, Чарли... благодаря ти.

— Лека нощ — нежно отвърна той.

[1] Традиционен японски театър, основан през XVII в.; актьори със специфични костюми, обилен грим и перуки интерпретират истории за любов, морални конфликти, исторически събития. — Б.пр.

↑

[2] Марка белгийска бира. — Б.пр. ↑

[3] Идиом в английския, равностоеен на нашия: „С трици маймуни да ловиш“ или „С пръдня боя не става“. — Б.пр. ↑

18.

Пътуването до Лонг Айланд се стори безкрайно на Адам, направо лазеше с ферарито по магистралата. Не бе прекарал нощта с Маги, защото не искаше на сутринта, когато потегли за срещата с родителите си, да слуша коментарите ѝ, колкото и справедливи да бяха те. Вечерта я бе откарал до апартамента ѝ и знаеше, че ще прекара деня сама, но нищо повече не можеше да стори. Имаше някои неща в живота, които не можеха да бъдат променени или избегнати. Ставаше дума за морални принципи и дълг към семейството, колкото и болезнено да бе за него. Да прекара Деня на благодарността с близките си, бе задължение, което не можеше да загърби, колкото и да бе неприятно. Разбира се, Маги беше права, но дори и това не можеше да промени нищо. Перспективата да прекара деня с тях за него бе равностойна на това да се изправи пред отряд за разстрел. Въпреки че пътуването го изнервяше, бе благодарен, че трафикът отлага часа на срещата. Чувстваше се почти като осъден на смърт, на когото е забавено изпълнението на присъдата. Нямахше да е зле да спуска гума.

Когато най-после пристигна, бе закъснял с близо половин час. Майка му го изглежда кръвнишки още щом прекрачи прага на вратата. Поредното гостоприемно посрещане!

— Извинявай, мамо. Движението беше ужасно. Дойдох колкото е възможно най-бързо.

— Трябваше да тръгнеш по-рано. Сигурна съм, че нямаше да закъснееш, ако имаше среща с жена.

Бам! Първият изстрел, а щяха да последват и още. Нямахше смисъл да ѝ отговаря и предпочете да си замълчи. Точка в нейна полза. Никога в негова.

Останалата част от семейството вече беше там. Баща му бе настинал, а племенниците и племенничките му бяха излезли. Зет му имал нова работа. Брат му направи няколко заядливи забележки, а сестра му, както винаги, се оплакваше. Никой не засягаше теми, които го интересуваха. Майка му заяви, че, както прочела, Вана била

пристрастена към наркотиците, и го попита възмутена как може да обслужва такива клиенти. Що за фирма била неговата, след като си има работа само с наркомани и проститутки? Стомахът на Адам се бе стегнал на възел. Не беше по-зле от обичайното, но въпреки това вече се чувстваше ужасно. Майка му продължаваше да опява, че остарява и ще дойде ден, когато няма да я има, и по-добре да я уважават и ценят, преди да е станало твърде късно. Сестра му се взираше с празен поглед в пространството. Брат му отбеляза, че новите модели ферари били скапани. После майка му запя хвалебствени дитирамби за Рейчъл. Баща му бе заспал на стола си преди обяда — заради хапчетата против настинката, както обясни майка му. Тя отново се заеде с него за провала на брака с Рейчъл, като заяви за кой ли път, че ако е бил внимателен и грижовен съпруг, тя никога нямало да го изостави и да се омъжи за друг, при това християнин. Не се ли тревожел, че и децата му ще бъдат възпитани в друга вяра? И що за човек изобщо бил той? Дори не си направил труда да присъства на службата за Йом Кипур. След всичко, което били направили, за да го възпитат като почтен човек, почитащ вярата и традициите, той вече не ходел в храма дори и за светите празници, а предпочитал да се развява с разни жени, които приличали на проститутки. Може би смятал да си смени религията? Докато я слушаше, времето сякаш спря своя ход. В главата му прозвуча гласът на Маги. Замисли се за нея и си я представи как стои сама в евтино жилище в Ню Йорк. Изправи се тъкмо когато Мей влезе, за да съобщи, че обядът е сервиран. Майка му се втренчи в него.

— Какво има? Изглеждаш болен.

Лицето му бе преbledняло.

— Мисля, че съм.

— Може би имаш грип — безсърдечно заключи тя и се обърна, за да каже нещо на брат му.

Адам не помръдна. Просто стоеше като вкопан и ги гледаше. Маги беше права, знаеше си.

— Трябва да тръгвам.

Каза го на всички присъстващи, но гледаше към майка си.

— Да не би да си полудял? Дори още не сме обяждали.

Фиксираше го неодобрително с поглед. Но каквото и да виждаше, това не беше той. Виждаше малкото момче, което бе мъмрила и критикувала през целия му живот, детето, което се бе

появило неканено и ѝ се пречкаше. Момчето, заради което трябваше понякога да се отказва от партиите бридж, което никога не можеше да задоволи изискванията ѝ. Не виждаше мъжа, в който се бе превърнал, с всичките му постижения и успехи, разочарования и болка. Никой тук не се интересуваше от мъката и страданията, които бе преживял. Дори когато Рейчъл го напусна, решиха, че вината беше негова. Винаги за всичко беше виновен той. Така е било и така щеше да бъде. Може би наистина излизаше с жени, които приличаха на проститутки. И какво от това? Те бяха по-мили и добри с него, отколкото собствените му близки. Не го унижаваха, нито го пренебрегваха. Искаха от него само да им осигури нови гърди или носове, или понякога скъпи подаръци. А Маги не бе пожелала дори и това. Тя не искаше нищо, освен да бъде с него. В този момент баща му се събуди и се огледа. Видя Адам да стои в средата на стаята.

— Какво става? Какво има?

Никой не помръдна, всички гледаха Адам. Той се обърна и заговори на баща си:

— Тръгвам си. Повече не мога да издържам всичко това.

— Седни — нареди майка му, сякаш беше на пет години и бе направил беля.

Но този път не беше така. Най-последно правеше това, което е редно и което отдавна трябваше да направи. Маги беше права. Не биваше да идва. Трябваше да престане много отдавна. Щом те не го уважаваха, щом не се интересуваха от него и дори не го забелязваха, щом смятаха, че заслужава страданията, които му бе причинила и продължаваше да му причинява Рейчъл, те може би не бяха неговото семейство или не го заслужаваха. Той имаше деца, които обичаше и с които искаше да бъде, но те не бяха тук. Тези хора бяха непознати за него и винаги щяха да останат такива. Те самите бяха пожелали да бъде така. Но той вече нямаше желание да се съобразява с тях. Беше на четирийсет и една години, най-последно беше пораснал. Крайно време беше.

— Съжалявам, татко — спокойно рече Адам. — Просто повече не мога да продължавам така.

— Да продължаваш какво? — Баща му изглеждаше смутен. Хапчетата против настинката може би го бяха замаяли, но не чак толкова. Адам усещаше, че той знае точно какво става, но нямаше

намерение да се намесва. Никога не го бе правил. Просто така му беше много по-лесно. И в момента също. — Къде отиваш?

— Отивам си у дома — отвърна Адам и за пореден път огледа хората в стаята, които от години го караха да се чувства нещастен.

Те така и не го бяха допуснали до себе си. Сега бе негов ред да си тръгне.

— Ти си болен — заяви майка му, а Мей стоеше до вратата и се чудеше дали да обяви, че обядът е сервиран. — Имаш нужда от лекар и лекарства. Всъщност имаш нужда от терапевт, Адам. Ти си един много болен човек.

— Само когато идвам тук, мамо. Всеки път, когато си тръгна оттук, стомахът ми се обръща, а главата ми се пръска от болка. Не желая повече да се чувствам зле. Честит Ден на благодарността. Пожелавам ви приятно прекарване — добави той, обърна се и излезе от стаята.

Не дочака по-нататъшните им коментари или обиди. Беше му дошло до гуша. Докато излизаше, Мей срещна погледа му и му смигна. Никой не се опита да го спре и никой не каза и дума, когато напусна дома. Племенниците и племенничките му не го познаваха. Семейството му не се интересуваше от него. И той повече нямаше намерение да се интересува от хора, на които не им пукаше за него. Представи си ги как се взират един в друг, заслушани в мотора на ферарито, докато потегля, а след това се запътват невъзмутимо към трапезарията. Никой нямаше да заговори за него.

Адам запали колата и подкара към къщи. Движението бе намаляло и когато след половин час се носеше като стрела по магистралата, той се усмихваше. За пръв път в живота си се чувстваше свободен. Истински свободен. Засмя се на глас. Може би майка му беше права. Може би наистина е луд. Но никога в живота си не се бе чувствал по-нормален. Стомахът му също беше наред и се почувства гладен, направо умираше от глад. Искаше единствено да бъде с Маги.

На път за апартамента ѝ спря пред супермаркета. Имаше всичко, от което се нуждаеше — пуйки с всички необходими гарнитури. Купи желе от червени боровинки, сладки картофи, бисквити, които трябваше само да се затоплят, картофено пюре, грах и за десерт пай от тикви. За 44.99 долара се снабди с всичко, от което се нуждаеше. Десет минути по-късно натискаше звънеца на вратата ѝ. По домофона

прозвуча колебливият ѝ глас. Маги не очакваше никого и се слиса, когато чу гласа на Адам. Бързо натисна звънеца, за да влезе, и го посрещна на прага по нощница. Изглеждаше зле — косата ѝ бе разрошена, а по лицето ѝ се виждаха следи от размазан грим. Адам разбра, че е плакала. Гледаше го изумено, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Какво се е случило? Защо не си в Лонг Айланд? — попита объркано младата жена.

— Облечи се. Отиваме у дома.

— Къде? — Той приличаше на луд. Беше облечен с тъмносив костюм, с бяла риза и връзка. Обувките му лъщяха. Изглеждаше безупречно, но очите му святкаха като подивели. — Да не си пиян?

— Не. Трезвен съм като репичка. Облечи се. Тръгваме.

— Къде отиваме?

Маги не помръдваше, докато Адам оглеждаше апартамента. Беше ужасно място, много по-лошо, отколкото мислеше. Никога не си и бе представял, че тя живее на подобно място.

В спалнята имаше две неоправени сгъваеми легла, в дневната се виждаха спални чували, проснати върху два изкорубени дивана. Имаше и две лампи със счупени абажури. Нищо не си пасваше едно с друго, всичко беше мръсно, щорите на прозорците бяха счупени и скъсани, от тавана висеше шнур с изцапана крушка, а килимът бе протъркан и мръсен. Диваните, които бяха купили от „Гудуил“^[1], висяха почти до пода, а една празна щайга от портокали изпълняваше ролята на масичка за кафе. Адам не можеше да си представи, че има хора, които живеят в подобна обстановка, а още по-малко, че Маги е принудена да обитава това отвратително място. Подът на банята бе покрит с мръсни дрехи, навсякъде бяха пръснати неизмити чинии. В коридора миришеше на котешка урина. Сърцето му се сви от мъка, докато я гледаше, застанала там по нощница. Беше стара вълнена нощница, в която Маги приличаше на малко момиче.

— Колко плащаш за това място? — с явно отвращение в гласа попита Адам, като едва се сдържа да не каже „дупка“, но всъщност си беше точно това.

— Моят дял е сто седемдесет и пет долара — отвърна Маги. Изглеждаше засрамена. Никога досега не го бе канила в жилището си, а и той не бе изявявал желание, но сега се чувстваше виновен. Жената,

която обичаше, прекарваше в леглото му почти всяка нощ, а след това бе принудена да се завръща в тази мизерия. Това беше по-лошо, отколкото ако беше Пепеляшка, търкаща подовете на мащехата си. Беше истински кошмар, а през останалото време се скъсваше от работа в „Пиър 92“. Адам не можеше да си представи как издържа. — Това е всичко, което мога да си позволя — с извинение в гласа промълви младото момиче, а Адам едва сдържа сълзите си.

— Хайде, Маги — нежно рече той, прегърна я и я целуна, — да си вървим у дома.

— Какво ще правим? Не трябваше ли да си при родителите си?

Тя реши, че навярно още не е тръгнал и е дошъл да я види, преди да потегли за Лонг Айланд. В мечтите ѝ Адам щеше да я помоли да го придружи. Но Маги не разбираше какво кошмарно изживяване би било това.

— Вече бях там и си тръгнах. Върнах се, за да бъда с теб. Повече нямам сили, нито желание да понасям семейството си.

Маги се усмихна на думите му. Гордееше се с него и той го знаеше. Поне някой го ценеше и уважаваше. Адам също беше горд със себе си. Най-последно бе проявил мъжеството да постъпи както трябва. Благодарение на нея. Тя му бе отворила очите и той бе осъзнал, че повече не желае да се примирява с обидите и пренебрежението на хората, които трябваше да му бъдат най-близки. Тя му бе напомнила, че човек сам избира как да живее.

— Ще ходим някъде за обяд ли? — попита Маги и прокара ръка през косата си.

Видът ѝ беше ужасен, не очакваше да го види до довечера.

— Не, ще си устроим празничен обяд в апартамента ми. Да вървим.

Беше седнал на един от диваните, който хлътна под тежестта му и опря пода. Всичко наоколо изглеждаше толкова мръсно, че не му се искаше да го докосва. Не можеше да си представи да живее на подобно място. Никога не му бе хрумвало, че има хора, които живеят в подобни условия. А още по-малко Маги. Сърцето му се свиваше от мъка за нея. Бяха ѝ нужни двамаст минути, за да се облече. Нахлузи джинси, пуловер, джинсово яке, обу ботуши, изми се и се среса. Реши, че ще си вземе душ и ще се гримира в апартамента му, а и там имаше прилични дрехи. Не обичаше да оставя по-хубавите си дрехи тук, защото

съквартирантките ѝ ги взимаха на заем, а после забравяха да ги върнат, дори обувките. След като бе видял къде живее, на Адам му беше трудно да повярва, че тя изглежда толкова добре. Би трябвало да си истински магьосник, за да обитаваш подобно място и да изглеждаш и да се държиш като нормално човешко същество, но тя някак си успяваше.

Той я последва надолу по стълбите и след две минути ферарито вече се носеше с пълна скорост към апартамента му. Тя му помогна да внесат покупките и да приготвят вечерята. След това Маги се изкъпа и двамата се любиха. Маги подреди масата, а Адам разряза пуйката. Настаниха се край масата в кухнята и се насладиха на празничната вечеря, облечени в хавлии. След това си легнаха, Адам я прегърна и ѝ разказа какво се бе случило през деня. Двамата бяха извървели дълъг, дълъг път.

— Предполагам, че това, което съществува помежду ни, може да се нарече истинска връзка — заключи накрая той, придърпа я по-близо към себе си и я целуна.

— Какво те накара да го кажеш? — усмихна му се Маги.

Той ѝ се струваше най-красивият мъж на земята, а тя на него — най-красивата жена.

— Току-що прекарахме заедно празника, нали? Може би дори това е началото на традиция. Макар че навярно догодина ще ни се наложи да се облечем. Децата ми ще бъдат тук. В никакъв случай няма да ги заведе при майка ми.

Предстоеше му да вземе решение как да постъпи за Ханука, но дотогава имаше още няколко седмици. Не искаше децата му да се отчуждят от баба си и дядо си, но повече нямаше намерение да се жертва, нито да гори на кладата, за да достави удоволствие на близките си. С това бе приключено веднъж завинаги. Съществуваше незначителен шанс да ги накара да се отнасят по-добре към него, но Адам дълбоко се съмняваше, че е възможно. Единственото, в което бе сигурен в момента, беше, че се чувства щастлив с Маги и стомахът не го боли. А това беше огромно постижение.

В неделя вечерта Адам най-после се реши да ѝ каже това, което го измъчваше през целия уикенд. Беше голяма крачка, но той не можеше да понесе тя да се върне отново в жилището си.

Предложението, което смяташе да ѝ направи, го плашеше до смърт, но все пак не е предложение за брак, повтаряше си той.

Двамата разтребиха чиниите в неделя вечерта, преди тя да си тръгне. На обяд бяха дояли остатъците от пуйката, която се оказа много вкусна. За Адам, както и за Маги това бе най-хубавият Ден на благодарността.

— Какво ще кажеш да се преместиш тук? Нали се сецаш... да се опитаме... да видим как ще потръгне... ти и без това си тук през по-голямата част от времето, а и аз мога да ти помагам с домашните...

Гласът му заглъхна, а тя се извърна и го погледна. Чувстваше се несигурна и малко уплашена.

— Не зная — смутено отвърна младата жена. — Не искам да съм зависима от теб, Адам. Жилището, което видя, е всичко, което мога да си позволя. Ако свикна с този лукс, а ти един ден решиш да ме изхвърлиш, ще ми бъде много трудно да се върна обратно.

— Остани тук. Никога няма да те изхвърля, Маги. Засега отношенията ни се развиват чудесно.

— Тъкмо в това е цялата работа. „Засега.“ А какво ще стане, ако в крайна сметка помежду ни не се получи? Аз дори не мога да си позволя да ти помагам за наема.

Последното го трогна. Изглеждаше много доволен от себе си, когато ѝ отговори:

— И не е нужно да го правиш. Апартаментът е мой.

Маги се усмихна и го целуна.

— Обичам те, но не искам да се възползвам от теб. Не искам нищо от теб. Само теб.

— Зная. Искам да се преместиш. Липсваш ми, когато не си тук. — Лицето му се изкриви в жална гримаса. — Освен това имам ужасно главоболие, когато те няма.

А и искаше по всяко време да знае къде е тя.

— Престани да ми ги пробутваш тези. — Младата жена го погледна и бавно кимна. — Добре... ще дойда да живея тук, но известно време няма да се отказвам от жилището си, за всеки случай. Ако нещата не потръгнат или ни писне един от друг, ще се върна там.

Това не беше заплаха, а разумен ход от нейна страна и той я уважаваше за това. Винаги я бе уважавал.

Тази нощ Маги остана при него, а той се сгуши до нея. Тъкмо се унасяше, когато Маги го потупа по рамото и Адам отвори едното си око. Тя имаше навика да обсъжда жизненоважни проблеми тъкмо когато той се канеше да заспи. Жените често постъпваха така и Адам бе заключил, че е нещо свързано с хормоните или си бяха такива по природа. Жените обичаха да говорят, когато мъжете искаха да спят.

— Да? Какво? — Едва успяваше да се държи буден.

— Какви са отношенията ни сега? — бодро го попита Маги.

— Ъ?

— Ами ще живеем заедно, прекарахме заедно празника, предполагам, че това означава, че имаме връзка, нали? Или дори и да живеем заедно, ти пак го наричаш другояче?

— Наричам го сън, искам да спя... ти също трябва да спиш... обичам те... утре ще поговорим за това... нарича се да живеем заедно... и това е много хубаво... — в полусънно състояние измърмори Адам.

— Да, зная.

Маги се усмихна, но бе твърде възбудена, за да заспи. Продължи да се взира в него, докато Адам се претърколи, глух и сляп за света, и шумно захърка.

[1] Магазини, в които се продават дарени стоки. — Б.пр. ↑

19.

В петък Чарли взе Каръл точно в дванайсет и я заведе на обяд в „Ла Гулю“^[1] — моден френски ресторант на „Мадисън авеню“ с отлична кухня и винаги оживен. След като знаеше коя е, Чарли вече не се чувстваше задължен да я кани в евтини ресторанти, а и за двамата щеше да е забавно да обядват на някое хубаво място. След вкусния обяд се разходиха по „Мадисън авеню“, като често се спираха пред витрините на магазините.

За пръв път Каръл му разказа за детството си. Грей се оказа прав. Синята кръв и разкошните къщи не означаваха непременно щастливо детство. Младата жена сподели с него колко студени и отчуждени са били родителите ѝ, колко хладно са се държали един към друг и никога не са я дарявали с топлина и обич. Била отгледана от бавачка, почти не виждала родителите си, а майка ѝ приличала на леден блок с човешки образ. Нямала братя или сестри, с които да си играе, била единствено дете. Спомни си как със седмици не е виждала майка си и баща си, както и че те били дълбоко разстроени от жизнения път, който си е избрала. Така още от малка младата жена намразила всичко, което нейният свят символизира — лицемерие, пристрастеност към материални придобивки, безразличие към човешките чувства, липса на уважение към всички, които не принадлежат на този свят. От думите ѝ ставаше ясно, че е била тъжно и самотно дете. Накрая заменила тяхната ледена незаинтересованост със златна клетка, където била тормозена от съпруга си. Както Грей предположи, той се бе оженил за нея само заради името и парите ѝ. Когато изоставила този свят, тя се развела не само с него, но и с всичко, заради което той е бил привлечен от нея, с лъжливите ценности, които е мразила през целия си живот.

— Не можеш да живееш така, Каръл — нежно я упрекна Чарли. Понякога и той самият искаше да предприеме нещо, макар и не толкова драстично. Каръл бе платила висока цена за бягството си. — Трябва да се приемеш такава, каквата си. Ти правиш прекрасни неща за децата, за които се грижиш. Не е нужно да се лишаваш от всичко

заради работата си. Всъщност мисля, че можеш да се радваш и на двата свята, колкото и да са различни.

— Нямах радостно детство — откровено призна младата жена. — Мразех всичко, което ме заобикаляше още от малка. Другите деца или искаха да си играят с мен заради произхода ми, или не желаеха пак поради същата причина. Никога не знаех какво да очаквам, а и се уморих да се опитвам да отгатна.

Чарли отлично я разбираше и докато я слушаше, се сети за нещо. Поколеба се дали да ѝ го каже, след като не се бяха виждали толкова дълго. Но в същото време имаше чувството, че никога не се бяха разделяли. Ръката ѝ бе мушната в неговата, докато двамата крачеха по „Мадисън авеню“ и си бърбеха оживено, сякаш той никога не си бе тръгвал, изпълнен с гняв и възмущение. Чарли имаше чувството, че винаги е бил част от живота ѝ, Каръл също имаше усещането, че го познава отдавна.

— Сигурно ще ме убиеш заради това, което ще ти кажа — поде предпазливо той, докато пресичаха Седемдесет и втора улица, за да поемат на север. Времето бе застудяло, но въздухът бе чист и свеж. Каръл си бе сложила вълнена шапка, кашмирен шал и ръкавици, а Чарли бе вдигнал яката на палтото си. — Всяка година посещавам едно светско събитие, на което предполагам, че ти никога няма да отидеш, като се има предвид всичко, което сподели с мене. Но аз винаги се чувствам задължен да го посещавам, още повече че тази година ще бъдат представени в обществото дъщерите на двама мои приятели. Всяка година ходя на бала на дебютантките. Като се изключи светския етикет, партито винаги е приятно. Ще дойдеш ли с мен, Каръл? — попита с надежда той, а тя се засмя.

След дългата ѝ реч за това колко много мрази „техния свят“, предполагаше, че сигурно му е било много трудно да се реши да я покани на подобно събитие, където младите момичета със „синя кръв“ навлизат в светския живот. Това беше остаряла и снобска традиция, но определено ѝ беше добре позната.

— Не ми се ще да го призная — скръбно се усмихна Каръл, — но аз също бях представена така. Родителите ми ходят всяка година. Не съм посещавала събитието, откакто бях дебютантка. Но с теб може да е забавно, иначе никога не бих отишла.

— Това „да“ ли е? — попита Чарли, а лицето му се озари от широка усмивка.

Умираще да я заведе на някое изискано място, да я види облечена в елегантна вечерна рокля. Обичаше тя да блести и да бъде център на внимание, макар че и на него му бе приятно да присъства на подобни събития. Беше забавно веднъж в годината да се облече във фрак.

— Определено е „да“ — кимна Каръл. — Кога ще бъде?

Трябваше да си купи рокля. От години не бе обличала бална рокля. Можеше да вземе назаем от майка си, но нямаше желание да я моли. Двете носеха един и същи размер. Искаше да бъде красива за Чарли, а роклите на майка ѝ бяха прекалено тежки за вкуса ѝ.

— След няколко седмици, ще проверя точно в офиса.

Каръл кимна. Да отиде на бал с него, беше голяма стъпка за нея, връщане към някогашния ѝ живот. Но знаеше, че това е изключение за една вечер, а не ежедневие. Можеше да го преживее един път, но нямаше намерение да го превърща в нещо постоянно. Беше компромис и жест на добра воля, които с готовност правеше за Чарли.

Двамата продължиха мълчаливо към дома ѝ, после завиха на изток към Деветдесет и първа улица. Беше станало много студено и във въздуха се усещаше, че може да завали сняг. Когато спряха пред входната врата на сградата, тя се извърна към него и му се усмихна. След като вече знаеше коя е, можеше спокойно да го покани в дома си.

— Ще се качиш ли? — срамежливо попита Каръл, докато ровеше в чантата за ключа си, който както винаги бе на дъното.

— Наистина ли го искаш? — предпазливо попита Чарли, а тя кимна.

Вече се бе стъмнило. Двамата бяха заедно от обяд, но имаха да си навакват и си признаха колко много са си липсвали. Липсваха му разговорите с нея, споделянето на радостите и проблемите от ежедневието. През месеца, когато се виждаха, той свикна да ѝ иска съвет по различни въпроси и мъдрото ѝ и далновидно мнение му липсваше. Отсъствието ѝ му тежеше, както и тя се измъчваше от неговото.

Озоваха се в малко, но елегантно преддверие, покрито с плочи от бял и черен мрамор. На приземния етаж имаше два малки салона, единият водеше към красива градина, а другият продължаваше към вита стълба. На горния етаж бе разположена просторна дневна с

големи удобни кресла с дамаска, дивани и камина — старинни английски мебели, които Каръл бе взела от къщата на родителите си с тяхно позволение. Домът беше елегантен, удобен и уютен, изискан, но без да е претрупан. Навсякъде бяха пръснати предмети, ценни за нея, сред които имаше и рисунки на децата от Центъра. Прекрасна смесица от стари и нови вещи, дреболии, изработени от децата, интересни сувенири, които бе събирала по време на пътуванията си. Кухнята бе голяма и удобна, а до нея бе разположена малка трапезария с тъмночервени стени, украсени с ловни картини от английски художници, принадлежали на дядо й. На втория етаж имаше просторна слънчева спалня и стая за гости. Каръл използваше най-горния етаж за кабинет. След като го разведе из къщата, двамата се върнаха в кухнята. Чарли беше впечатлен от стила и подредбата на жилището.

— Никога не съм канила гости по очевидни причини — тъжно отбеляза младата жена. — Бих искала понякога да поканя приятели на вечеря, но не мога.

Тя се преструваше на бедна и водеше двойствен живот. Той разбираше, че се чувства самотна, както и той понякога, само че по различни причини. Родителите й бяха живи, но тя не се разбираше с тях и никога не ги бе чувствала близки. Те не й бяха засвидетелствали обич и топлина. Неговите бяха мъртви. И двамата се бяха озовали на едно място, но по различни пътища.

Каръл му приготви горещ шоколад и двамата се настаниха край масата в кухнята, докато навън се спускаше мрак. Чарли отново сподели колко мрази празниците и колко самотен и изоставен се е чувствал. Тя не го попита какви са плановете му, струваше й се твърде рано. Току-що се бе завърнал отново в живота й. Той предложи да запали огън в камината, сетне се разположиха на дивана в голямата дневна и продължиха да разговарят с часове. Животът и на двамата приличаше на разпръснати парченца от пъзел, който те сглобяваха бавно — парченце небе, дърво, отминаващ облак, къща, травма от детството, сърдечно разочарование, домашен любимец. Чарли й разказа за сестра си, колко много я е обичал и колко сломен и нещастен е бил, когато починала, а тя му довери колко самотна е била като дете. Подреждаха мозайката на живота си гладко и непринудено.

Наближаваше осем, когато Каръл предложи да приготви нещо за вечеря. Чарли любезно я покани да отидат на ресторант. Навън бе

започнало да вали и решиха, че вътре е много по-уютно. Накрая си направиха спагети и омлет, застанали заедно край печката. Имаше хрупкава франзела, сирене и салата. Към края на вкусната вечеря се смееха на забавните истории, които тя му разказваше, а Чарли ѝ описа някои от екзотичните си пътувания на борда на яхтата. Когато се върнаха в дневната, той я взе в прегръдките си и я целуна, сетне внезапно се засмя.

— На какво се смееш? — малко нервно попита младата жена.

— Спомних си за Деня на Все светии и зеленото ти лице. Беше много смешна.

Тогава я бе целунал за пръв път и двамата много добре си го спомняха. А малко след това сякаш адът се бе стоварил над главите им.

— Не чак толкова колкото теб с лъвската опашка, която стърчеше зад гърба ти. Децата още говорят за това. Много си им харесал. Смятат, че си бил страхотен, а Габи заяви, че страшно се е забавлявала да те следва по петите. — Този ден не бяха отишли в Детския център, но Каръл каза, че утре ще ходи. Чарли заяви, че иска да я придружи. Децата му липсваха, особено Габи. — Казах ѝ, че си заминал. — Той кимна. Всички му липсваха, но най-много Каръл. После отново я целуна, а тя го погледна в очите. В сините им дълбини имаше нещо нежно и спокойно, сякаш най-послед се е завърнала у дома. — Искаш ли да се качим горе? — тихо попита младата жена, а той кимна.

Не каза нищо, докато я следваше по стъпалата, а когато влязоха в спалнята, се спря и дълго се взира в лицето ѝ.

— Сигурна ли си?

Не искаше да я насилва. Спомняше си колко неохотно се бе съгласила да се срещне с него, а оттогава бяха минали само два месеца. Междувременно се бяха случили много неща, а четириседмичното му отсъствие я бе убедило, че го обича. Искаше да опита отново. Много време бе изминало, откакто за последен път бе вкусила мъжка любов.

Каръл кимна и двамата се отпуснаха на голямото легло, в което тя спеше сама. Не изпита притеснение и се притисна към него, сякаш винаги са били заедно. Любиха се нежно и страстно, с радостта и ентузиазма на двама души, зажаднели един за друг. Най-послед се бяха намерили. И докато снегът тихо се сипеше навън в тъмната нощ като на коледна картичка, изживяната наслада на двамата влюбени, отпуснати в прегръдките си, приличаше на сбъдната мечта.

[1] Френско бистро в Ъпър Ийст Сайд, седалище на знаменитости; името е по картината на Тулуз Лотрек „Ла Гулю“ („Лакомницата“), прочута танцьорка на канкан в „Мулен Руж“ от края на XIX век. — Б.пр. ↑

20.

За Грей и Силвия уикендът след Деня на благодарността мина спокойно. В събота тя отиде в галерията, а той в ателието, за да рисува. В неделя двамата се бяха разположили в леглото със страниците на „Ню Йорк Таймс“, пръснати около тях, докато той я изпитваше на кръстословицата. Накрая се любиха и заспаха.

Не се бяха чували с Чарли от вечерта на Деня на благодарността и се надяваха да е послушал съвета им, но не бяха сигурни, че го е направил. В неделя се бе натрупал десет сантиметра сняг, а вечерта, докато Силвия приготвяше нещо за хапване, Грей четеше книга в дневната. Двамата си бърбеха непринудено, докато се хранеха, когато Грей я попита кога си идват децата ѝ. Досега не бе мислил за това и в гласа му прозвуча тревога. Тя знаеше, че той се притеснява от срещата с тях и се бои, че може би няма да одобрят връзката им.

— Няколко дни преди Коледа. Гилбърт каза, че ще пристигне на двайсет и трети, но Емили не уточни. Ще се качи на самолета в последната минута и ще се появи тук като някой ураган. Винаги прави така.

— Точно от това се страхувам. — Грей изглеждаше нервен. — Силвия, наистина не съм сигурен, че идеята е добра.

— Коя? Че децата ми си идват за Коледа? Шегуваш ли се? — смая се тя. Те бяха и винаги щяха да са светлината на живота ѝ. Никога не би им намекнала да не се връщат у дома, дори и заради него. — Какви ги приказваш?

— Казвам само — пое дълбоко дъх той, — че не съм сигурен дали съм готов да се срещна с тях. Мисля, че е по-добре да остана в ателието, докато те са тук.

Тя имаше малък апартамент на долния етаж, в който отсядаха децата ѝ. През останалото време служеше за склад, така че Грей спокойно можеше да остане при нея и тя му го бе обяснила още преди седмици.

— Скъпи, сигурна съм, че много ще те харесат — увери го Силвия, опитвайки се да пропъди страховете му.

— Аз не се разбирам добре с деца.

— Те не са деца, а големи хора.

— Така си мислиш ти. Децата винаги си остават деца, дори и да са на осемдесет. Ако някоя стогодишна майка си има гадже, нейното осемдесетгодишно дете ще се вбеси. Такива са природните закони. — Изрече го съвсем убедено.

— Глупости, те никога не са създавали проблеми на Гордън, а тогава бяха по-малки. — Гордън беше любовникът ѝ, който се бе самоубил. — Повярвай ми, те са страхотни деца и ти ще ги обикнеш.

— Може би не — унило промърмори Грей, а тя го погледна разтревожено.

— Какво каза?

Усецаше, че има още нещо. Знаеше, че не се чувства добре с деца, но не предполагаше, че чак до такава степен не може да ги понася.

— Казвам, че това ниво на задълбочаване ме изнервя. Докато сме само ние двамата, всичко е наред. Но след като в една връзка се появят децата, аз се паникьосвам.

— За Бога, Грей, това е налудничаво. Те ще останат само няколко седмици.

Силвия смяташе след Коледа да ги заведе на ски и искаше Грей да отиде с тях. Те вече знаеха, че има мъж в живота ѝ и двамата нямаха нищо против. Разбираха колко самотна се чувства майка им след смъртта на Гордън.

— Може би просто трябва да стоя настрана, докато си заминат — твърдо рече Грей, все по-решителен с всяка изминала минута.

Силвия изглеждаше наранена, ядосана и шокирана.

— Да видим дали съм те разбрала правилно — заговори тя през стиснати зъби. — Ти не искаш да се запознаеш с децата ми и не желаеш да се виждаме, докато са тук. Така ли е?

— Да. Ти можеш да идваш да ме виждаш в ателието винаги, когато пожелаеш.

— Мамка му! — избухна тя и закрочи гневно из стаята. — Не смятам да се свързвам с мъж, който дори не желае да се запознае с децата ми! Те са прекрасни млади хора и аз ги обичам. Обичам и теб.

Те са част от мен, Грей. Може да се каже, че не ме познаваш, докато не опознаеш и тях.

— Напротив, познавам те. Аз също те обичам — каза той, вече истински паникьосан. Въобще не бе очаквал тя да реагира толкова остро. — Но се чувствам принуден да се озова в ситуация, с която зная, че не мога да се справя. Не мога да приема подобно обвързване. Просто не мога. Познавам се. Никога не съм искал да имам деца и не желая и чуждите деца.

— В такъв случай би трябвало да си с жена, която няма деца.

— Може би — промълви той, забил поглед в краката си.

— И кога го реши?

Силвия бе ужасена от думите му. Никога не бе очаквала, че ще прояви подобно неразбиране.

— Веднага след като ми каза, че си идват за Коледа. Осъзнах, че за няколко седмици просто ще трябва да изчезна елегантно от хоризонта.

— Ами следващото лято? Няма да дойдеш с мен в Европа, така ли? — Обичаше да бъде само с децата си и нямаше нищо против, но причините за отсъствието му ѝ се струваха абсурдни и дори злонамерени. Явно той не желаше да направи усилие да се запознае с тях и да бъде част от живота ѝ. — Исках да дойдеш на ски с нас — продължи Силвия.

На лицето ѝ бе изписано искрено разочарование. Беше наела много красива къща за всички във Вермонт.

— Аз не карам ски.

Грей продължаваше да отстоява решението си.

— Нито пък аз. Но те карат и винаги сме прекарвали много приятно заедно.

— И тази година няма да е изключение. Просто аз няма да съм с вас.

— Ти си негодник! — извика тя и изхвърча през вратата, която се затръшна зад гърба ѝ.

Когато се върна два часа по-късно, той си бе тръгнал. Беше отишъл в ателието си и за пръв път от три месеца прекара нощта там. Когато Силвия му се обади, той ѝ заяви, че работи и не може да разговаря.

— Мамка му! — изръмжа Силвия и отново закрочи из апартамента.

Нямаше представа как да постъпи. Знаеше колко лошо е било детството му и в какво побъркано семейство е живял. Още в началото на връзката им Грей ѝ бе казал, че семейният живот не е за него, но не очакваше, че е толкова краен. Дори не искаше да се види с децата ѝ. Искеше единствено нея. Тя знаеше, че ако той продължи да проявява подобна неотстъпчивост, това рано или късно ще се отрази зле на връзката им. Не беше сигурна дали да махне с ръка и да се примири, да го остави той сам да се осъзнае, или да тегли чертата и да му постави ултиматум. И в двата случая можеше да го изгуби.

Три седмици преди Коледа Тримата мускетари, както ги наричаше Силвия, се срещнаха за вечеря в китайски ресторант. Всички бяха заети и под напрежение. Чарли каза, че трябвало да свърши един милион неща, преди да отплава с яхтата. Адам се оплака, че сякаш всичките му клиенти са пощурели, а през уикенда се налагало да лети до Лас Вегас, за да присъства на мач за шампионската титла на един от тях. Грей изглеждаше тъжен и депресиран.

— Е, как са влюбените птички? — подразни го Чарли, когато се заеха с вечерята. Грей само поклати глава. — Какво означава това?

— Това означава, че със Силвия почти не си говорим. Последните седмици след Деня на благодарността бяха доста тежки.

— Какво се е случило? — Чарли изглеждаше смаян. — Дватамата бяхте толкова влюбени и всичко помежду ви вървеше добре, когато се видяхме за последен път.

— Не понасям деца.

— Зная — усмихна се Чарли. — Адам е по тази част. Двайсет и две годишните са негов специалитет. Силвия е чудесна жена, но не е дете.

— Не е, но има деца, а аз не искам да се срещам с тях. Те си идват за Коледа, но аз не искам да остана там. Не мога. Това ме подлудява. Всеки път, когато съм близо до някое семейство, се изнервям. Чувствам се потиснат. Действа ми пагубно на психиката. Не искам да се запознавам с децата ѝ. Обичам нея, не тях.

— О, по дяволите! И какво каза тя? — Чарли се разтревожи.

— Не много. Ядоса се. Предполагам, че се чувства наранена. Не го каза, но останах с впечатлението, че ако не променя решението си, между нас всичко ще приключи, а аз не смятам да го променям. Има някои граници, които не мога да прекрача. Открай време имам проблеми. Израснал съм в семейство Адамс^[1], но надрусано. Сестра ми е будистка монахиня. Брат ми е от племето навахо, не съм го виждал от цяла вечност и нямам желание да го видя. Родителите ми бяха пълни откачалки. Алергичен съм към семействата.

— Дори към нейното? — предпазливо попита Чарли.

— Дори към нейното — с мрачна решителност потвърди Грей.
— След Коледа ще ходят във Върмонт — додаде той с такъв тон, че човек можеше да си помисли, че ще пътуват с ракета до друга планета.
— На ски.

Изражението му подсказваше, че електрическият стол би бил по-примамлива перспектива.

— Може да е забавно.

— Не, няма. Те вероятно не са толкова мили, колкото тя си мисли. Дори и да са, аз си имам свои проблеми. Не искам да съм част от семейството ѝ, искам само нея.

Но в същото време отлично осъзнаваше, че ако продължава да упорства, може да я изгуби. Грей чувстваше, че няма избор, и на Чарли му беше мъчно и за приятеля му, и за Силвия. Предполагаше колко много означава това за нея. Тя много се гордееше с децата си, но в същото време истински обичаше Грей.

— Надявам се, че все някак ще успеете да се разберете — с надежда рече Чарли. — Би било жалко, ако не го направите. — Грей беше толкова щастлив, откакто се бе запознал със Силвия. След това разказа на двамата си приятели за Каръл. — Послушах съвета ти — обяви гордо и добави: — Надявам се и ти да послушаш моя и да направиш малък компромис. Убеден съм, че по-късно ще съжаляваш, че не си го направил.

— Сигурен съм в това — въздъхна Грей.

Беше готов да плати високата цена за решението си и да я изгуби, но не искаше да има нищо общо с децата ѝ.

— И аз имам новина — срамежливо се обади Адам, а останалите двама го погледнаха с интерес. — Спомняш ли си Маги от концерта на Вана? — обърна се той към Чарли, който кимна. — Нанесе се при мен.

Изглеждаше едновременно горд и засрамен, а двамата му приятели го зяпнаха сащисано.

— Тя какво? — не можа да повярва Чарли. Спомни си как изглеждаше онази вечер и как бе изпитал жал към нея. Стори му се свястно момиче, но донякъде изгубена душа. — Ти? Господин Никога-няма-да-се-обвържа-и-ня-ма-да-се-откажа-от-свободата-си-и-милионите-жени-по-света? Какво се е случило?

Не му приличаше на лукава използвачка, но кой може да знае. Явно бе направила нещо, за да го омае, каквото и да бе то.

— Тя посещава вечерни подготвителни курсове, за да кандидатства право, и аз реших, че ще мога да ѝ помогна — отвърна Адам, опитвайки се да звучи небрежно, но останалите двама избухнаха в смях, пляскаха с ръце и дюдюкаха.

— Разправяй ги на някой друг.

— Добре, добре... аз наистина я харесвам... обичам я... какво да ви кажа? В един момент излизахме заедно, а в следващия вече исках постоянно да е с мен. Още не съм ѝ казал, но този уикенд смятам да я взема със себе си в Лас Вегас. Не е ходила там.

Всъщност Маги не бе ходила никъде, но той възнамеряваше много скоро да промени това.

— Казал ли си ѝ за пътуването? — попита Чарли.

На 26 декември, след като прекара Коледа с децата си, Адам трябваше да лети до Сен Бартоломю, за да се срещнат на борда на „Блу Мун“, както правеха всяка година.

Адам поклати глава, опитвайки се да си придаде безгрижен вид.

— Смятах да ѝ го съобщя след този уикенд. — Надяваше се да е толкова развълнувана от Лас Вегас, че да не му опява за яхтата. — Не мога да променя всичко. Това пътуване е с десетгодишна традиция. А ти каза ли на Каръл?

— Не, но ще го направя. Не дяля новогодишната ваканция с никой друг — твърдо отсече Чарли.

— Аз пък не желая да имам нещо общо с деца — не по-малко твърдо се присъедини към него Грей.

— Искаш ли да дойдеш до Сен Бартоломю? — предложи му Чарли. — Щом няма да си със Силвия по празниците, ела с нас.

— Не ходя и на Карибите — малко смутено рече Грей, после се засмя. — Боже, каква сме картинка! Толкова сме обременени с багаж

от миналото, че може да се каже, че сме истински товарни магарета!

Но човек не можеше да е преживял толкова много, да измине такъв дълъг и труден житейски път и да не плати съответната цена. Всеки един бе платил своя дял.

— Аз пък никога няма да се оженя — добави Адам и се ухили.

— Каж ми го пак догодина по същото време — присмя му се Чарли. — По дяволите, ти си последният мъж на планетата, за когото можех да предположа, че ще живее с жена. Какво стана с всички момичета, с които толкова умело жонглираше?

Беше много любопитен да разбере. Адам винаги досега се срещаше с четири жени наведнъж, често с пет, а понякога и шест на седмица. А веднъж бяха седем.

— Отказах се от тях заради нея — призна си приятелят му. — Не исках и тя да излиза с други мъже. Мислех, че го прави. Показа се, че учи вечерно. Бях решил, че си има друго гадже. Ако трябва да съм честен, само мисълта за това ме подлудяваше. И тогава осъзнах, че я обичам. Харесва ми да живеем заедно.

— Аз само оставах при Силвия — осведоми го Грей. — Все още не живея с нея.

В гласа му прозвуча истинска гордост, че още не се е предал.

— Това означава, че дрехите ти са разпилени из целия град и когато ти потрябват, никога не можеш да си намериш нужните обувки — поясни Адам. — Освен това май вече няма „да оставаш“ при нея, освен ако не се запознаеш с децата ѝ. Мисля, че това е много важно за нея. За мен също би било. Щях да получа удар, ако жената на живота ми отказва да се запознае с децата ми. За мен това ще е краят.

Това беше предупреждение за Грей, но той упорито поклати глава.

— Децата ти запознаха ли се с Маги? — попита Чарли с интерес Адам.

— Още не, но ще се запознаят. Вероятно преди празниците. Между другото, вече няма да посещавам родителите си. Поне за Деня на благодарността не бях с тях. Отидох при тях, седях и слушах все същите глупости. Накрая ми писна, станах и си тръгнах, без да обядвам. Смятах, че майка ми ще получи удар, но нищо подобно не се случи. Всъщност оттогава е много любезна с мен всеки път, когато ѝ се обадя.

— Какво каза баща ти? — попита Грей.

— Заспа.

Останалата част от вечерята мина без особени откровения. Разговаряха за политика, бизнес, инвестиции и изкуство. Грей щеше да има изложба през пролетта, но собствениците на галерията вече бяха продали три платна. Силвия беше направила истинско чудо, когато му бе отворила тази врата, и той ѝ беше благодарен, но не чак толкова, че да се запознае с децата ѝ. Имаше някои неща, които просто не можеше да направи. Адам и Чарли споделиха как очакват с нетърпение двете седмици, които ще прекарат на борда на „Блу Мун“. Опитаха се да убедят Грей да се присъедини към тях, но той остана непреклонен. Каза, че имал много работа, трябвало да се подготви за изложбата.

Както обикновено останаха до късно и порядъчно си пийнаха. Поотделно никой от тримата не пиеше много, но когато се съберяха, се отпуснаха и си позволяваха да попрехвърлят мярката.

Грей се запъти към апартамента си. Когато Адам се прибра, Маги вече спеше, а Чарли влезе усмихнат в жилището си, замислен за двете седмици, които щеше да прекара на борда на любимата си яхта. Заминаваше четири дни преди Коледа. Това беше идеален начин да се преструва, че Коледа не съществува.

[1] Анимационни персонажи, създадени от Чарлс Адамс, сатирична противоположност на идеалното американско семейство; по-късно стават герои и на телевизионен сериал. — Б.пр. ↑

21.

На следващата сутрин Адам каза на Маги за предстоящия уикенд в Лас Вегас и тя прие новината с въодушевление. И без това си бе взела почивни дни, за да може да подготви курсовата си работа. Обеща, че ще си вземе учебниците и ще учи, когато Адам е зает. Обви ръце около врата му, заявявайки, че не може да повярва на късмета си. Двамата щяха да летят за Лас Вегас с частния му самолет. После изведнъж младото момиче се отдръпна и впери паникьосано поглед в него.

— Но какво ще облека?

Сега, след като живееше с него, вече не можеше да заема дрехи от съквартирантките си, а те и без това не разполагаха с подходящи за случая дрехи. Адам, който вече бе помислил за това, се усмихна и ѝ подхвърли кредитната си карта.

— Върви да пазаруваш — заяви щедро, а тя остана втренчена в него около минута, после му върна картата.

— Не мога — тъжно промълви момичето. — Може да съм бедна, но не съм евтина. — Знаеше как го бяха използвали предишните жени, с които бе излизал, и никога нямаше да постъпи като тях. Един ден щеше сама да си спечели достатъчно пари. А междувременно се задоволяваше със заплатата и бакшишите, които печелеше в „Пиър 92“. — Благодаря, скъпи, но ще измисля нещо.

Той знаеше, че ще се справи, но сърцето го заболя за нея. Животът ѝ бе много по-труден от неговия и той искаше да ѝ помогне, но Маги никога не му позволяваше. Тя беше напълно различна от жените, които бе познавал досега.

Щяха да потеглят за Лас Вегас в петък следобед и тя бе толкова развълнувана, че не можеше да си намери място. Отново се хвърли на врата му и звучно го целуна. Адам обичаше да ѝ доставя радост. Нямаше търпение да я разведе из нови места, да компенсира по някакъв начин трудното и оскъдно съществуване, което бе водила досега. От своя страна, Маги винаги му беше безкрайно благодарна и

никога не приемаше нещата за даденост. Адам я покани да празнува Ханука с него и децата му през уикенда след пътуването до Лас Вегас. Осведоми майка си, че няма да я посети за празника. Нещата най-после се бяха променили.

Когато Чарли отиде да вземе Каръл за бала на дебютантките, тя вече бе готова и го очакваше. Младата жена пристъпи към него и дъхът му секна. Беше облечена в розова сатенена рокля, със сребристи сандали на висок ток, а косата ѝ бе прибрана в елегантен френски кок. Беше взела назаем от майка си бяла наметка от визон, а роклята бе купила от „Бергдорф“. Не беше влизала там от години. Носеше диамантени обици в комплект с диамантена гривна, принадлежали някога на баба ѝ, както и малка сребриста чантичка и дълги кожени ръкавици.

Чарли дълго стоя неподвижно и се взира в нея. Самият той бе облечен във фрак и двамата представляваха впечатляваща двойка. Каръл приличаше на кръстоска между Грейс Кели и Ума Търман, с малък примес на Мишел Пфайфър. А Чарли беше нещо средно между Гари Купър и Кари Грант.

Когато влязоха в балната зала на „Уолдорф Астория“, всички глави се извърнаха, Каръл приличаше на кралица. Никой не би познал в тази блестяща млада красавица жената с джинси и маратонки, която Чарли бе срещнал в Детския център, нито пък вещицата със зеленото лице и перуката от Деня на Все светии. Но най-хубавото от всичко беше, че той харесваше и трите различни Каръл. Беше забавно да се появи в обществото с нея и да я види толкова изискано облечена.

Красивата двойка се запозна с всички дебютантки, а Каръл си припомни собственото си представяне в обществото. Сподели с Чарли колко е била уплашена, но накрая въпреки волята ѝ ѝ е било забавно.

— Обзалагам се, че си била прекрасна — заяви Чарли, докато я изпиваше с поглед. — Но сега си още по-прекрасна. Тази вечер си неотразима — прошепна в ухото ѝ той, докато се носеха по дансинга в бавен валс.

Той беше великолепен танцьор, както и тя. Възпитанието и обучението им, както и посещенията на танцови школи в юношеските им години си казваше думата в подобни случаи. Светски приеми,

балове на дебютантки, все неща, които Каръл мразеше, избягваше и се бе опитала да забрави. Но тази вечер се бе върнала в стария си свят, макар и само за кратко. Чарли знаеше, че няма да може да я убеди често да присъства на подобни събития, но всъщност нямаше нищо против нейната резервираност. Той самият се чувстваше уморен от всичко това. Искаше само от време на време да посещават някоя светска сбирка, ако имаха настроение.

Малко след вечерята се видяха с родителите ѝ. Каръл му ги посочи и двамата се отправиха към тяхната маса, за да ги поздравят. Семейство Ван Хорн седяха сред потомците на най-богатите и известни фамилии в Ню Йорк. Когато ги видя, баща ѝ се изправи. Протегна ръка на Чарли, след като Каръл го представи, но лицето му приличаше на изсечено от мрамор. Чарли се бе срещал с него преди години, но се съмняваше, че по-възрастният мъж си го спомня.

— Познавах баща ви — сковано изрече Артър Ван Хорн. — Бяхме заедно в „Андовър“^[1]. Много ми беше мъчно, когато узнах какво се е случило. Трагична загуба.

Темата беше мъчителна за Чарли и Каръл се опита да я отклони. Баща ѝ умееше да помрачава всичко, до което се докоснеше, просто си беше такъв по природа. Каръл запозна Чарли и с майка си, която седеше, потънала в ледено мълчание. Светската дама стисна ръката му, кимна, а след това извърна глава. И това беше всичко. Каръл и Чарли се върнаха на масата си, след което отидоха да потанцуват.

— Е, това беше доста обезкуражаващо — призна Чарли, а Каръл се засмя.

Държанието на родителите ѝ беше типично за тях и нямаше нищо общо с него.

— Според тяхната мярка те посрещнаха много топло. Не си спомням някога майка ми да ме е прегръщала или целувала. Винаги влизаше в детската стая сякаш посещаваше животни в зоологическата градина и се боеше, че ако се задържи по-дълго, някое може да я нападне и ухапе. Не се е застоявала повече от пет минути. Ако някога имам деца, ще лежа на пода до тях, ще се цапаме заедно и ще ги прегръщам и целувам, докато запищят.

— Майка ми беше точно такава, както ти сега ми описа, че би искала да бъде твоята.

Затова му беше още по-тежко, когато тя почина. Винаги му казваше колко много го обича, както и Елън. А баща му беше най-добрият му наставник и приятел. Неговият герой. Беше изгубил толкова много. Всъщност целият му свят се бе сринал. Чарли си спомняше баща си като щастлив, приветлив мъж с външност като на Кларк Гейбъл, който обичаше яхтите. Може би затова, когато той умря, Чарли си купи яхта в знак на почит към него. Искаше да има яхта, която баща му би одобрил. Сподели с Каръл колко е странно, че някои неща от детството се пренасят и в зрелия живот и продължават до края на дните ни.

— Предполагам, че винаги ни се иска да спечелим одобрението на родителите си — отбеляза той, когато седнаха на масата.

Вечерта беше много приятна и забавна, а момичетата — красиви и обаятелни със свежестта на младостта. Беше трогателно да ги наблюдават. Първо танцуваха с бащите си, прелестни в елегантните си бели рокли, стиснали букети уханни цветя. Все едно бяха младоженки и наистина някога тези балове са били предвестници на сватбите. Дебютантките са били представяни в обществото, с цел да си намерят подходящ съпруг. Сега младите момичета просто се забавляваха, а в края на вечерта се преоблякоха с миниполи и потеглиха към дискотеките с приятелите си.

— Всъщност, строго погледнато, аз не одобрявам подобни събития — призна му Каръл, — както и всичко, което символизира. Но истината е, че те вече нямат голямо значение и не могат да навредят никому. Тук не е компютърна зала, но явно децата се забавляват добре. Така че защо не? — Той изпита облекчение от думите ѝ и още веднъж я погледна с възхищение, докато пътуваха към дома ѝ с лимузината, която той бе наел специално за случая. Вечерта беше прекрасна и двамата много се забавляваха. — Благодаря ти, че ме покани — усмихна му се младата жена, когато Чарли се наведе и я целуна.

Той си помисли, че е най-красивата жена, която някога е виждал, гордеше се с нея, но беше малко уплашен от родителите ѝ. Не можеше да си представи да израсне с майка и баща като нейните. Учудваше се, че тя е толкова нормална, и бе благодарен, че не е като тях. Каръл беше мила и топла, състрадателна и нежна. За разлика от нейните надути и студени родители, общуването с нея беше леко и приятно. Когато приближиха къщата ѝ, тя му се усмихна.

— Нямам търпение да прекараме Коледа заедно. Обичам празниците. Утре смятам да купя коледно дърво и заедно да го украсим.

Чарли я погледна, сякаш го бе зашлевила, и помежду им се възцари неловка тишина. Знаеше, че трябва да каже нещо. Ако не го направи, ще я излъже. Налагаше се да ѝ каже истината, след като изискваше същото и от нея. Когато заговори, гласът му беше тих и тъжен.

— Аз няма да съм тук.

— Утре? — Каръл се изненада, а той изглеждаше притеснен.

— Не. За Коледа — рече предпазливо. — Мразя празниците и всичко, с което са свързани. Вече не празнувам Коледа. За мен е прекалено тежко и затова всяка година по това време плавам с яхтата. Ще отсъствам три седмици.

Отново настъпи дълга тишина, а Каръл се взираше в него, сякаш ѝ бе трудно да повярва.

— Кога заминаваш? — попита накрая.

Имаше вид все едно я бе ударил с тухла по главата. Той почти очакваше да види струйка кръв да се стича покрай ухото ѝ и сърцето му натежа от мъка. Не искаше да я разочарова, но имаше някои неща, които не би направил за никого, и това бе едно от тях.

— Следващата седмица — изрече с мъчителна, но решителна нотка в гласа.

— Преди Коледа?

Чарли кимна.

— Заминавам за Сен Бартоломео с Адам. Това е традиция. Правим го всяка година. — Сякаш това го извиняваше, но и двамата знаеха, че в нейните очи не е така.

— И той няма да е с децата си за празниците?

Гласът ѝ бе пълен с неодобрение. Подобно поведение ѝ се струваше твърде егоистично.

— Ще дойде на следващия ден след Коледа. Аз винаги тръгвам една седмица по-рано.

— Защо не заминеш с него след Коледа? Така ще сме заедно на празника.

Струваше ѝ се съвсем разумен компромис, но Чарли поклати глава.

— Не мога. Познавам се. Просто не мога. Искам да се махна оттук, преди всички да изпаднат в сантиментално настроение или аз самият да се разкисна. Коледа е семеен празник, който се прекарва с децата и роднините. А аз нямам нито деца, нито семейство.

— Имаш мен — тъжно промълви младата жена.

Боеше се, че може би наистина е твърде рано да очаква подобно нещо от него, но двамата имаха връзка, бяха си казали, че се обичат, а Коледа беше много важна за нея. Но очевидно за Чарли не беше. Или може би символизираше твърде много.

— Когато се върна, ще си наваксаме — обеща Чарли с намерението да я утеши и развесели, но Каръл се взираше мълчаливо през прозореца.

— След Коледа не мога да замина. Не съм планирала нищо особено за празника. — Извърна се и го погледна. — Само исках да бъда с теб. Тогава и без това трябва да работя. Не мога просто да изоставя децата без никаква причина само защото ти не искаш да прекараш Коледа с мен.

— Не става дума лично за теб, не се опитвам да се отдалеча — обясни ѝ Чарли с нещастно изражение. — Просто мразя цялата проклета дандания. Сякаш всичко е нагласено така, че да направи хората нещастни, а аз винаги съм се чувствал изолиран. Дори децата никога не получават това, което искат. Възрастните се карат, децата се бият. Дядо Коледа е лъжа, която казваме на децата си, а когато пораснат им причиняваме огромно разочарование, когато разберат истината, че дядо Коледа не съществува. Мразя цялата проклета бъркотия и не искам да имам нищо общо с нея.

— Може би любовта винаги е разочарование — рече тя, гледайки го право в очите.

— Надявах се, че ще проявиш разбиране — сковано каза той, когато лимузината спря пред дома ѝ.

— А аз се надявах да бъдеш тук.

Не можеше да си го обясни, но сега перспективата да празнува Коледа с родителите си я потискаше още повече. Възнамеряваше да прекара по-голяма част от празниците в Центъра, а през останалото време да е заедно с него. Дотук с очакванията.

Той ѝ помогна да слезе от колата и я съпроводи до предната врата. С новината си бе помрачил вечерта и сега се боеше дори да я

целуне. Въпреки че не го каза, се подразбираше, че за нея това навярно е край на връзката им. Чарли се опасяваше, че може да стане така, но това бе единственото нещо, което не би направил за нея, и нямаше да отстъпи.

— Ще ти се обадя утре — рече нежно, докато влизаха в преддверието.

Не поиска да се качи, а и тя не го покани. Беше разстроена от чутото преди малко. Очевидно връзката им не беше такава, за каквата я смяташе. Не и след като той не желаше да прекара Коледа с нея. Както и Нова година, при положение че щеше да отсъства три седмици. Очакваше я още една самотна новогодишна вечер.

— Лека нощ — тихо продума Каръл и го целуна по бузата, а миг по-късно той си тръгна.

Тя остана да гледа до прозореца, докато лимузината изчезна в марка.

На път към къщи в главата му продължаваше да звучи гласът на Каръл: „Може би любовта винаги е разочарование“. Бяха жестоки думи, но навярно си ги бе заслужил. Но този път и двамата бяха разочаровани. Той очакваше, че тя ще разбере колко болезнено е за него, но тя не го бе сторила. Тя очакваше той да е с нея, но Чарли не можеше. Дори заради нея, без значение какво щеше да струва и на двамата.

[1] Училище с интернат, основано през 1778 г. в Ню Ингленд. — Б.пр. ↑

22.

Уикендът в Лас Вегас беше невероятен и Маги се наслади на всяка минута от него — на шоупрограмите, магазините, светлините, хазарта, хората, дори на боксовия мач за шампионската титла. Последният ден Адам ѝ купи нова рокля и къса кожена наметка, с които се облече за мача. Беше спечелила петстотин долара на автоматите, като игра с петдесет долара от собствените си пари, и беше в еуфория. В частния му самолет обратно към Ню Йорк Маги се чувстваше като принцеса, а Адам ѝ се усмихваше доволно.

— Радвам се, че прекара добре.

Обичаше да я глези, да е с нея, да я показва на приятелите си. Тя изглеждаше неотразима в новата рокля и кожената наметка.

— Беше страхотно — за пореден път го увери младата жена и отново му благодари.

При кацането на летище „Кенеди“ изневиделица Маги заяви, че би било много забавно да прекарат Нова година в Лас Вегас. Каза, че щяло да бъде чудесно. Тя съвсем естествено се бе вписала в неговия свят, вместо да се оплаква и мърмори като майка му.

— Да, може би някой път — неопределено промърмори Адам.

— Какво ще кажеш за тази година? — попита тя с блеснали очи.

Знаеше, че той често пътува, имаше самолет и можеха да отидат, където пожелаят, което бе като приказка за нея. Чувстваше се като птица с гигантски криле.

— Не мога — рече той, загледан през прозореца. В този миг, също като Чарли, осъзна, че трябва да ѝ каже. Рано или късно трябваше да го направи и по-добре сега. — Всяка година след Коледа заминавам с Чарли.

— Искаш да кажеш по мъжки, на лов или нещо подобно?

Звучеше разочарована.

— Да, нещо такова.

Смяташе за момента да не се впуска в повече подробности, но Маги явно не бе на това мнение.

— Къде отивате?

— На Сен Бартоломю с яхтата на Чарли.

Маги се втренчи кръвнишки в него.

— На Карибите? С яхта? Майтапиш ли се?

— Не, не се майтапя. Мразим Коледа. Той тръгва една седмица преди мен. А аз се присъединявам към него, след като прекарам Коледа с децата. Правим го всяка година.

— Да, и какво още? Чукаш всяка тъпа красавица, която срещнеш из Карибите?

— Досега да. Но вече не. Имам теб. — Каза го спокойно. Не искаше да се карат, нито пък имаше намерение да променя плановете си. Пътуванията му с Чарли бяха традиция, която означаваше много за него.

— И не смяташ да ме поканиш да дойда с теб?

Маги имаше вид сякаш всеки миг ще запрати нещо по-тежко към главата му. Но за негов късмет не разполагаше с нищо подходящо подръка.

— Маги, не мога. Това е мъжка традиция, а и Чарли ще бъде сам.

— Как ли пък не! Много добре знам какво правят мъжете, когато са сами. Същите мръсотии, които си правил и преди да ме срещнеш.

— Чарли не е такъв. Той е много порядъчен, освен това сега има сериозна приятелка.

— Тя ще идва ли с вас? — подозрително го стрелна Маги, но Адам поклати глава.

— Не, няма да идва. Ще бъдем само ние двамата.

— За колко време?

— Две седмици.

Изражението ѝ го накара да се свие.

— Две седмици? И ти си въобразяваш, че ще си стоя тук сама, докато ти се развяваш из Карибите с разни мадами цели две седмици? Ако си си представял подобно нещо, значи си луд.

— Не ме заплашвай — ядоса се Адам. — Знам, че си разстроена, но нищо не мога да сторя. Не мога да предам Чарли. Не мога и да го помоля да дойдеш и ти. Ще бъде странно за него, той очаква да бъда сам.

— Страхотно, в такъв случай ти пожелавам да си изкарате една весела Нова година в страстни целувки. Може би заради това е всичко.

Той да не е гей?

— О, за бога! Ние сме приятели. Пътуваме заедно два пъти годишно. Съжалявам, че единият път е на Нова година, но не знаех, че ще те срещна. Наистина съжалявам.

— А догодина различно ли ще бъде?

— Може би. Не зная. Не мога да давам обещания за година напред. Да видим как ще се развият нещата.

Опитваше се да говори по-спокойно, отколкото се чувстваше. Докато я слушаше, го заболя главата. При това ужасно.

— Още сега ще ти кажа как ще се развият нещата. Всичко приключва, след като си мислиш, че можеш да ме захвърлиш по празниците и да заминеш на пътешествие с приятелите си. Ако не искаш да прекараш празниците с мен, добре, но можеш да си вземеш проклетата книга с правилата за връзките между мъж и жена и да си я завреш знаеш къде. Защото хора, които се обичат, прекарват празниците заедно, особено Нова година.

— Благодаря ти за информацията — вирна предизвикателно глава Адам, но тя не му обърна внимание. Беше бясна. — Виж, току-що прекарахме чудесен уикенд в Лас Вегас, хайде да не разваляме всичко. Смятам следващата седмица да те запозная с децата си. Обичам те. Искам връзката ни да се получи. Просто се налага да отсъствам за две седмици. Не можеш ли да се примириш и да бъдеш добра?

— Добрите винаги са прецакани. Освен това не се налага да заминаваш. Ти искаш да заминеш. Какво казва приятелката на Чарли по въпроса?

— Нямам представа — мрачно отвърна Адам.

— Обзалагам се, че не подскача от щастие.

Битката за Нова година продължи с яростно настървение през цялата седмица. За следващия уикенд Маги сключи примирие с Адам, за да се запознае с децата му. След първоначалните неловки моменти на опознаване двете му деца решиха, че е готина, а тя беше луда по тях. Адам беше във възторг. Докато двамата със сина му караха ски, Маги заведе Аманда на пазар, за да ѝ помогне да избере коледен подарък за баща си. Те ѝ обясниха всичко за Ханука. Маги показа на момичето как да се гримира, пече курабийки с Джейкъб и му даде ценни указания как да сваля момичетата. Те решиха единодушно, че тя

е най-хубавото нещо на земята след нарязания хляб — беше достатъчно млада, за да се забавлява с тях, но в същото време достатъчно голяма, за да ги научи на много неща. Адам очакваше известна съпротива от тяхна страна, но те я приеха безрезервно. Когато дойде време Аманда и Джейкъб да си тръгват, тримата с Маги бяха станали добри приятели. След това войната отново започна. Примирието трая само през уикенда.

След бала на дебютантките Чарли вечеря два пъти с Каръл, но помежду им се бяха възцарили хладни и любезни отношения. Когато се видяха първия път, Каръл не каза нищо, но втория път го попита дали е променил плановете си, Чарли поклати отрицателно глава.

— Не мога, Каръл.

Тя кимна и не каза нищо. Той искаше да прекара нощта с нея, но не събра смелост, за да я помоли, и се прибра в апартамента си. Имаше ясното усещане, че ако замине преди Коледа, връзката им ще приключи. Младата жена не разбираше защо заминава, след като първата седмица след Коледа щеше да бъде сам. Смяташе, че няма причина да заминава преди двайсет и шести декември, когато можеше да тръгне заедно с Адам. Той престана да ѝ обяснява засега и реши да опита пак, когато се върне. Ако тогава тя все още имаше желание да говори с него.

Адам му се обади в офиса в деня преди Чарли да напусне града. Чарли бързаше да приключи с всички задачи, а Адам му каза, че и той е затрупан с работа.

— Сякаш тази година всичките ми клиенти са луднали. Ако напоследък бракът им не е вървял, са решили да се разведат точно сега. Ако любовниците им ги дразнят, зарязват ги. Ако децата им пощурят, свършват в затвора. Ако някоя певица не е доволна от договора си, прекъсва го. А половината от клиентите ми, известни спортисти, се напиват по празниците и изнасилват някоя малолетна. Нито за миг нямам спокойствие. Страшно мразя това време на годината.

Звучеше крайно напрегнато.

— Аз също — засмя се Чарли. Въпреки реакцията на Каръл той очакваше с нетърпение пътуването. — Предполагам, че въпреки

всичките нещастия, които са ти се струпали на главата в момента, нещата са под контрол. Не си се отказал от пътуването, нали?

Винаги беше добре да се подсигури. За негова изненада от другата страна на линията настъпи пауза. Въпросът му беше риторичен, но Чарли внезапно усети нещо в гласа на Адам, докато му отговаряше.

— В голям конфликт съм с Маги — призна Адам. — Тя смята, че ще кръстосваме из Карибите с разкопчани панталони и ще сваляме всяка готина мадама, която ни попадне пред погледа.

Чарли се засмя, но бързо стана сериозен.

— Каръл не употреби точно същите думи, но тя също е доста разстроена. Смятала, че ще прекараме Коледа заедно, но аз ѝ заявих, че не празнувам Коледа. Надявах се, че ще ме разбере, но не се получи. За нея това може да е повод да скъса с мен.

И все пак той нямаше намерение да позволи да го принудят да остане у дома. След като Каръл не можеше да се примири, то може би беше по-добре да се разделят. Искаше тя да го приеме такъв, какъвто е, с всичките му недостатъци и чудатости. А един от тях беше този, че след смъртта на родителите си имаше фобия към празниците, която се бе засилила след загубата на Елън.

— Съжалявам да го чуя — тъжно рече Адам. — Опасявам се, че и Маги се чувства по същия начин. Жалко, че двете просто не могат да го приемат и да се примирят, но за много хора празниците са важни. Особено жените държат много на тях и ако не правиш каквото искат, късат с теб.

— Очевидно.

Чарли звучеше раздражено. Но той също се притесняваше за Каръл. Отношенията помежду им не бяха същите, откакто ѝ каза за Коледа и Нова година. Възнамеряваше да се прибере след три седмици и се надяваше дотогава да ѝ е минало. Особено след като тъкмо се бяха сдобрили. Нямаха нужда от повече препятствия по пътя си, едва бяха преодолели едно голямо. Чарли беше почти сигурен, че връзката им няма да оцелее след нова криза. Не искаше да я изгуби, а се боеше, че точно това ще стане. Но страхът му не беше достатъчно голям, за да остане. Ужасът му от празниците беше също толкова силен, колкото нейното желание той да си остане у дома с нея.

— И за да се усложнят нещата още повече, децата ми се запознаха с Маги този уикенд и са луди по нея. Да ти кажа истината, Чарли, никак не ми се ще да се караме с нея.

Още по-малко искаше да я нарани, но със заминаването си щеше да го стори. При това силно.

— Какво искаш да кажеш? Значи ли това, че няма да дойдеш?

Чарли беше потресен.

— Не зная. Може би времената се промениха. И за двама ни. Във всеки случай поне за мен.

Не беше сигурен колко е обвързан Чарли с Каръл. Трудно беше да се определи. Подозираше, че и самият Чарли не е сигурен. А те двамата с Маги живееха заедно и връзката им беше стабилна.

— Остави ме малко да помисля. Пак ще ти се обадя — каза Чарли.

— Обади ми се на мобилния телефон. Следобед ще съм извън офиса, имам няколко срещи. Вярваш или не, шегата настрана, но ще трябва да измъкна един от клиентите си от затвора.

— Голям си късметлия! Пак ще ти се обадя — обеща Чарли и затвори.

Наближаваше пет часа, когато Чарли се свърза отново с Адам. И двамата звучаха напрегнато. Адам бе преживял кошмарен следобед, лабиринт между клиента си и пресата, а Чарли се бе опитал да разчисти бумащината, натрупана върху бюрото му. Освен това се тревожеше за Каръл. Доста беше мислил върху думите на Адам. Наистина времената се меняха. И ако искаше да има в живота си повече, отколкото бе имал досега, той също трябваше да се промени. Имаше чувството, че се готви да скочи от висока скала. Надяваше се да не падне върху бетон, но това предстоеше да се види.

— Добре — каза Чарли, сякаш смяташе да предложи на Адам да скочат от самолет без парашути. — Да го направим.

— Да направим какво? — не разбра Адам, а и около него беше много шумно.

Все още беше в затвора и се опитваше да удържи набезите на журналистите. Все едно се намираще в зоологическата градина в клетка, пълна с птици.

— Защо не вземеш и Маги със себе си? Аз я харесвам, а ти я обичаш. Тя пък обича теб. Може да ни бъде забавно. Какво толкова,

защо да не опитаме? Връзката ви може да не оцелее, ако не го направиш. — Не му се искаше да се чувства виновен, ако се разделят. Явно Адам бе притиснат до стената, а може би и той искаше да вземе Маги. — Ако решиш да я доведеш, нямам нищо против. Зависи от теб. Смятам да поканя Каръл.

— Чарли, ти си върхът! — Адам не беше посмял да го помоли, но наистина искаше да доведе Маги на яхтата. — Истински принц! Довечера ще ѝ кажа. Ами ти?

— Трябва да съм полудял, защото, макар да не съм сигурен как ще се развият отношенията ни с Каръл, смятам да я поканя. Щях да съм по-доволен, ако бе проявила разбиране и се бе съгласила да замина сам. Но явно тя не иска или не може, а аз не желая да се разделяме. Може би, ако си отиде от живота ми, загубата ще е много по-голяма, отколкото съм си представял.

Двамата бяха вложили много в любовта си — почтеност, смелост, откровеност, надежда — и той нямаше намерение да се окаже с празни ръце. Поне засега. А ако я остави сама по празниците, можеше да стане така, колкото и да не му се искаше.

— Мамка му! — засмя се Адам. — Какво става с нас?

— Страх ме е да мисля — тъжно промърмори Чарли.

— И мен. Шантава и плашеща работа, братко. Но ти наистина си много смел и благороден човек. Е, поне няма да се страхуваме, че ще останем без мадами, и да си търсим развлечения сред местните.

— На твоето място не бих приказвал подобни неща пред Маги — засмя се Чарли.

— Разбира се, че няма, да не съм луд! Ти кога тръгваш?

— Утре сутринта.

— Пожелавам ти приятно пътуване. Ще се видим на двайсет и шести. Между другото, ако иска, Каръл може да пътува с моя самолет. Дай ѝ номера ми и ѝ кажи да ми се обади.

— Ще го направя. Благодаря ти — каза Чарли.

— Не, аз ти благодаря.

Двамата затвориха и Чарли остана да се взира няколко минути в пространството. Адам беше прав. Времената се бяха променили.

Чарли напусна офиса си в пет и половина, взе такси и се отправи към Центъра. Пристигна в шест, тъкмо когато Каръл се готвеше да си тръгва. Тя се изненада да го види и се разтревожи да не се е случило

нещо лошо. Напоследък ѝ се случваха все лоши неща. Очакваше я поредната самотна Коледа. И Нова година. Него нямаше да го има три седмици. Отсъствието му бе помрачило радостта ѝ от празниците. Той дори не бе видял коледното ѝ дърво.

— Здравей, Чарли. Какво има?

Младата жена изглеждаше уморена. Беше имала дълъг и напрегнат ден.

— Дойдох да се сбогуваме — каза той.

— Кога заминаваш?

— Утре.

Каръл кимна. Какво можеше да каже? Знаеше, че когато той се върне, всичко между тях щеше да е приключило. Поне за нея. Вече го бе решила и не смяташе да отстъпва, както той, задето го бе излъгала за самоличността си. Ако двама души имаха сериозна връзка, така смяташе тя, прекарваха празниците заедно. Но явно за него нещата не стояха по този начин. За Чарли Харингтън празниците не съществуваха. А може би и самата тя. Имаше нужда от чувствителен и стабилен човек, а не от някой, който не смее да се отдаде на чувствата си, защото се бои да не бъде наранен. Животът ни наранява, но трябва да се изживее. Заедно с любимия човек, с надежда в бъдещето.

— Приятно пътуване — каза тя, докато пъхаше една дебела папка в чекмеджето.

— На теб също — тихо рече той.

— На мен какво също?

Не можеше да разбере какво говори. Беше твърде уморена, за да си играе игрички с него.

— Пожелавам приятно пътуване и на теб.

— Аз няма да заминавам никъде.

Каръл се изправи и го погледна.

— Да, ще заминеш или поне аз... се надявам, че ще го направиш... — Изричаше думите със заекване, докато тя се взираше в него. — Ако искаш, ще се радвам да дойдеш заедно с Адам и Маги на двайсет и шести. Той тръгва тогава със самолета си. Ще вземе и Маги. Днес се разбрахме.

— И ти искаш и аз да дойда? — Младата жена не можеше да повярва на ушите си, но широка усмивка озари лицето ѝ. — Сериозно ли говориш?

— Да, напълно. — Може би даже беше прекалено сериозен. — Наистина ще ми бъде много приятно да дойдеш, Каръл. Ще го направиш ли? — погледна я с очакване. — Надявам се, че ще можеш да се измъкнеш.

— Ще се опитам. Знаеш, че не съм целяла да те принудя да ме поканиш. Просто исках да си тук за Коледа и да заминеш на двайсет и шести с приятеля си.

— Зная. Не мога да го направя. Поне не още. Може би някой ден и това ще стане. Но ако можеш да се освободиш, бихме могли да прекараме две седмици заедно на яхтата.

Предложението му ѝ прозвуча като сбъдната приказка, на него също. Идеята беше страхотна.

— Не мисля, че ще мога да остана повече от седмица. Ще видя.

— Колкото можеш — каза Чарли и я целуна.

Тя го погледна с копнеж и отвърна на целувката. След това взеха такси до апартамента ѝ и прекараха заедно нощта, преди той да замине на другия ден. Дори се порадва на нейната коледна елха.

Когато Адам се прибра същата вечер, подаде на Маги кредитната си карта. Тя се бе задълбочила в учебника по право и не вдигна глава. Адам остави кредитната карта на бюрото.

— За какво е това? — попита младото момиче, без да го поглежда.

Все още му беше сърдита заради пътуването. Уикендът с децата му беше само временно затишие преди подновяването на бойните действия. В момента бяха на етап студена война.

— Трябва да отидеш на пазар — отвърна Адам, свали вратовръзката си и я хвърли на стола.

— И защо? Аз не използвам кредитните ти карти. Знаеш го.

Метна картата към него, а той ловко я улови.

— Но този път се налага да използваш тази.

Приближи и я остави до нея.

— Защо?

— Защото ще се нуждаеш от доста неща. Нали се сещаш — бански костюми, сандали, разни шалове, лосиони против изгаряне,

всички онези неща, за които момичетата умират. Ти сама ще си направиш списъка.

— Какъв списък? — все още не разбираше Маги.

— На нещата за пътуването.

— Какво пътуване? Къде ще ходим? — Чудеше се дали не смята да я заведе пак в Лас Вегас като утешителна награда.

— Отиваме в Сен Бартоломю с яхтата на Чарли.

Каза го, сякаш ѝ напомняше нещо, което е забравила, а тя се втренчи изумено в него.

— Ти отиваш в Сен Бартоломю с яхтата на Чарли. Но не и аз. Забрави ли?

— Той ми се обади днес и покани и теб — нежно поясни Адам, а тя остави химикалката, без да откъсва поглед от лицето му.

— Сериозно ли говориш?

— Да, напълно. Той също беше съвсем сериозен. Казах му, че не искам да те разстройвам, а ми се струва, че и той не желае да разстройва Каръл. Така че смята да покани и нея.

— О, Господи! О, Господи! О, Господи! — изпищя Маги, целуна го звънко, после обиколи тичешком стаята и се хвърли в прегръдките му.

— Сега доволна ли си?

Виждаше, че е доволна, дори нещо повече.

— Шегуваш ли се? О, Господи! Ще ходя с яхта на Карибите! Да! Да! Да! Да! — Впи в него благодарен поглед. — Адам, обичам те. И иначе пак щях да те обичам, но ми беше много болно.

— Зная.

Той отново я целуна.

— Наистина те обичам — прошепна младата жена и се притисна към него. — Надявам се, че го знаеш.

— Да, бебче... аз също...

На двайсет и шести декември двамата щяха заедно да потеглят за Карибите.

23.

Спорът между Силвия и Грей дали той да се запознае с децата ѝ продължи почти до Коледа. Сега той преспиваше в ателието си почти всяка нощ, а и тя не настояваше да остава в апартамента ѝ. Беше му твърде ядосана. Разбираше, че той „има проблеми“, но смяташе, че прекалява. Дори не се опитваше да ги разреши. Гилбърт щеше да пристигне два дни преди Коледа, а Емили — ден след него. Грей упорито държеше на своето и отказа да се запознае с тях.

— Щом тази среща толкова те разстройва, трябва да отидеш при психиатър! — изкрещя му Силвия по време на последния им разгорещен спор. Караха се всеки ден. Това беше болна тема и за двамата. — Каква полза да четеш всички тези проклети книги как да си помогнем сами, след като не желаяш да си помогнеш?

— Помагам си. Придържам се към установените граници и ти би трябвало също да го направиш — мрачно отвърна той. — Познавам се. Семействата ме ужасяват.

— Но ти дори не познаваш моето.

— И не желая да го познавам! — тросна се той и изхвърча от стаята.

Силвия беше много потисната от случилото се и от поведението на Грей. Тези разправии продължаваха вече цял месец и се отразяваха пагубно на отношенията им. Радостта, че се бяха открили, се бе изпарила. Когато синът ѝ пристигна, тя не бе виждала Грей от два дни. Опита се да обясни ситуацията на Гилбърт, когато той попита за Грей, но думите прозвучаха налудничаво и неубедително дори в собствените ѝ уши. Както самата тя бе изтъкнала пред Грей, хората на тяхната възраст би трябвало да са по-разумни, но беше очевидно, че той не е, нямаше никакво намерение да се пребори с неврозата си, а сякаш се подчиняваше. Като агне на заколение.

Единственото хубаво нещо в цялата история, поне за него, беше, че се чувстваше толкова разстроен, че рисуваше с още по-голямо настървение. Не беше спрял да рисува от седмици и след Деня на

благодарността бе завършил две картини, което бе голямо постижение за него. Агентът му беше във възторг. Новите творби бяха изключителни. Грей винаги бе твърдял, че най-добре работи, когато е нещастен, и сега го доказа. Чувстваше се много нещастен без Силвия. Не можеше да спи и затова рисуваше. Непрекъснато. Ден и нощ.

Една нощ се бе потопил в работата си след поредната разправия със Силвия, когато входният звънец иззвъня. Помисли, че може да е Силвия, дошла за пореден път да изтъкне аргументите си, и без да пита кой е натисна бутона на интеркома. Остави отворена вратата на апартамента и се подготви за поредната битка, вперил мрачен взор в платното на статива. Тези разправии вече бяха станали ежедневие. Отначало тя го умоляваше да се запознае с децата ѝ. Той отказваше. След това тя избухваше, той не оставаше по-назад. И така се въртяха в мъчителен омагьосан кръг. Тя не желаше да се предаде, той — да отстъпи.

Чу отварянето на вратата и вдигна глава, очаквайки да я види, когато вместо нея съзря млад мъж, слаб и немощен като привидение.

— Съжалявам... вратата беше отворена... не исках да нахлувам така. Ти си Грей Хок, нали?

— Да, аз съм. — Грей беше изненадан. Който и да беше този млад човек, изглеждаше много болен. Косата му бе рядка, лицето — бледо и изпито, очите — хлътнали, с тъмни кръгове, кожата — пепелява. Приличаше на болен от рак или нещо по-лошо. Грей нямаше представа какво прави тук, нито пък кой е. — Кой сте вие?

Искаше да попита какво прави в дома му, но той сам бе оставил вратата отворена, така че вината този непознат да стои на прага му си беше само негова. Мъжът се поколеба за миг, без да помръдне.

— Аз съм Бой — рече тихо, сякаш нямаше сили да каже нещо повече.

— Бой? — неразбиращо повтори Грей. Отне му минута, за да осъзнае чутото, сетне се стресна. Лицето му пребледня толкова, че заприлича на това на посетителя. — Бой? О, боже!

Беше мислил за него, но не го бе виждал от дълго време. Младият мъж, застанал насреща му, бе индианското бебе от племето навахо, което родителите му бяха осиновили преди двайсет и пет години и бяха нарекли Бой. Грей пристъпи бавно към него и се спря, докато по лицето му се стичаха сълзи. Двамата не бяха близки. Имаха

двайсет и пет години разлика. Това беше призрак от миналото, което го бе преследвало през целия му живот и продължаваше да го измъчва. Тъкмо това минало бе в основата на битката му със Силвия. За миг се зачуди дали не халюцинира. Бой приличаше на Призрака от отминалите Коледи^[1]. Грей го прегърна и двамата останаха така дълго, притиснати един до друг, докато сълзите им се стичаха тихо. Плачеха за това, което би могло да бъде, за това, което бяха преживели, за цялата лудост, която бе изпитал на гърба си всеки един от тях поотделно, докато бе живял с осиновителите си.

— Какво правиш тук? — след няколко минути попита задавено Грей.

Никога не се бе опитвал да го види и навярно никога нямаше да се срещнат, ако Бой не бе дошъл.

— Искях да те видя — просто отвърна гостът. — Болен съм.

Грей и сам виждаше това. Мъжът изглеждаше почти прозрачен, сякаш всеки миг щеше да изчезне.

— От какво си болен? — тъжно попита Грей.

Идването на Бой бе събудило всички мъчителни спомени.

— Имам СПИН. Умирам.

Грей не го попита как се е заразил. Не беше негова работа.

— Съжалявам — рече и беше искрен. Сърцето му се късаше от мъка. — Тук ли живееш? В Ню Йорк? Как ме намери?

— Търсих те. Намерих номера ти в телефонния указател. Аз живея в Лос Анджелис. — Нямаше намерение да си губи времето и да му разказва живота си. — Просто исках да те видя... веднъж... дойдох специално заради теб. Утре се връщам.

— На Коледа?

Не му се струваше подходящо време за пътуване.

— Опитвам едно лечение. Трябва да се върна. Зная, че звучи глупаво, но дойдох да ти кажа „сбогом“.

Най-трагичното беше, че двамата никога не си бяха казали „здравей“. Последния път, когато бе видял Бой, той беше дете. След това го срещна още веднъж на погребението на родителите им. Грей не го видя повече, нито пък имаше желание да се среща с него. През целия си живот се бе старал да държи затворена вратата към миналото, а сега този мъж я бе подпрял с крак, за да я задържи отворена, докато дълбоките му хлътнали очи я разтваряха още повече.

— Имаш ли нужда от нещо?

Може би се нуждаеше от пари. Грей нямаше много, но младият мъж поклати глава.

— Не, справям се.

— Гладен ли си?

Грей усещаше, че трябва да направи нещо за него, после го попита дали иска да отидат някъде заедно.

— Това би било чудесно. Отседнал съм в един хотел наблизо. Можем да хапнем там сандвич или нещо друго?

Грей отиде да си вземе палтото и пет минути по-късно двамата вече крачеха към близкия деликатесен магазин. Грей му купи сандвич с пастърма и кола — това пожела Бой. За себе си взе кафе и геврек. Двата заговориха за миналото. За Бой беше по-различно. Тогава родителите им бяха по-възрастни и вече не се скитаха толкова много, но си оставаха все така луди. След смъртта им той се бе върнал да живее в резервата при племето си, след това заминал за Албакърки и накрая се озовал в Лос Анджелис. Сподели, че на шестнайсет протитуирал. Животът му бил истински ад. Грей беше удивен, че Бой е още жив. Гледаше го и не проумяваше смисъла на случилото се, а спомените го връхлитаха с пълна сила. Двата почти не се познаваха, но плачеха заедно и се държаха за ръце. Бой целуна пръстите на ръцете му и се взря в очите му.

— Не зная защо, но исках да те видя. Исках да съм сигурен, че поне един човек на земята ще си спомня за мен, когато си отида.

— Винаги съм те помнил, макар че беше още дете, когато те видях за последен път. — Досега той беше само едно име за него, а сега вече бе лице, душа и сърце, още един човек, когото щеше да изгуби и когото щеше да оплаква. Този мъж бе изминал близо пет хиляди километра, за да се сбoguва с него. — Винаги ще те помня — промълви Грей, запечатвайки завинаги лицето му в паметта си.

Знаеше, че един ден ще го нарисува, и сподели това с Бой.

— Това би ми харесало — рече мъжът. — Така ще остана завинаги сред хората. Не се боя да умра — добави. — Не искам, но съм се примирил. Вярваш ли в отвъдния живот?

— Не знам в какво вярвам — честно отвърна Грей. — Може би в нищо. Нито в Бог. Но мисля, че всеки има право да вярва в каквото иска.

— Аз пък вярвам, че всички отиваме на небето и един ден отново ще се срещнем.

— Надявам се — засмя се Грей. — Макар че има доста хора, с които не бих желал да се срещна отново, като например нашите родители. Ако изобщо могат да се нарекат така.

— Щастлив ли си? — попита го Бой.

Всичко около младия мъж изглеждаше нереално и призрачно. Дори това, че седеше с него, му приличаше на сън. Грей не знаеше как да отговори на въпроса му. Доскоро беше щастлив, но през последния месец се чувстваше много нещастен заради караниците със Силвия. Реши да сподели с Бой.

— Защо се боиш да се запознаеш с децата й?

— Ами ако не ме харесат? Ако аз не ги харесам? Тогава тя ще ме намрази. А какво ще стане, ако се харесаме и се привържем един към друг, а впоследствие се разделим със Силвия? Ами ако се окажат разглезени хлапета и повлияят зле на връзката ни? Всичко е толкова сложно, а аз не се нуждаю от допълнителни главоболия.

— Но какво ще бъде животът ти без нея? Ако не се запознаеш с децата й, ще я загубиш. Тя ги обича. А доколкото разбрах, ти обичаш нея.

— Обичам я, но не и децата й и не желая да ги обиквам.

— А мен обичаш ли ме? — попита Бой и Грей внезапно си спомни за Малкия принц от книгата на Екзюпери, който умира накрая.

Отговорът дойде от само себе си. Беше искрен, сякаш двамата бяха приятели и братя от години.

— Да, обичам те. Макар че до тази вечер не го осъзнавах. Не те познавам, не исках да те познавам — честно каза Грей. — Страхувах се. Но сега зная, че те обичам.

Не бе пожелал да го срещне през всички тези години. Боеше се от болката да обичаш или да имаш семейство. За Грей семейството бе символ на страдание и разочарование. Но Бой не беше разочарован, той беше дошъл да се сбогуват, а това беше жест на истинска обич. Това беше подарък, който никой друг от семейството му не му бе правил. Беше едновременно болезнено и красиво, каквато бе и самата любов.

— Защо ме обичаш? Защото умирам ли?

В очите на младия мъж бе стаена цялата мъка на света и те не се откъсваха от тези на Грей.

— Не, защото ти си моето семейство — задавено промълви поголемият брат, докато сълзите се стичаха по страните му. Сърцето му най-сетне се бе отключило и чувствата го заливаха. — Ти си всичко, което ми е останало.

Почувства се по-добре, след като го изрече. Продължаваха да си държат ръцете през масата.

— Аз скоро ще си отида — спокойно изрече Бой. — И тогава тя ще бъде всичко, което ще ти остане. И децата й. Те са всичко, което имаш. И мен.

Не беше много и Грей го знаеше. За своите петдесет години на тази земя не беше имал много близки хора. Колкото и да бяха луди родителите му, имаха повече. Бяха осиновили три деца и макар да бяха объркали живота им, все пак се бяха опитали да създадат семейство, доколкото им е било по силите. Имаха себе си, както и всички хора, до които се бяха докоснали, скитайки по света. Дори картините на Грей и страданията, които ги бяха родили, донякъде бяха вдъхновени от онези двама души, осиновили него и Бой. В крайна сметка те бяха направили много. Много повече, отколкото Грей някога бе осъзнавал или признавал. Сега го осъзнаваше. Родителите му бяха луди и може би ограничени, но поне се бяха опитали, колкото и объркани и неуравновесени да са били като личности. Бой също се бе опитал. Достатъчно, за да дойде да го види. В сравнение с всички тях Грей бе постигнал много по-малко в емоционално отношение, докато не бе срещнал Силвия. А сега проявяваше същата ограниченост и я нараняваше, защото беше изплашен. По-точно ужасен.

— Обичам те, Бой — прошепна той, докато продължаваше да стиска ръката му. Не му пукаше кой ги гледа или какво ще си помисли. Внезапно почувства, че всички страхове, преследвали го през годините, си бяха отишли. Бой беше последният жив символ на семейството, от което толкова упорито бе бягал.

— Аз също те обичам — промълви младият мъж.

Изглеждаше безкрайно уморен и потрепери, когато стана. Грей му даде палтото си. Беше скъпа дреха, но тя бе първата, попаднала пред очите му. Един последен жест на обич към умиращия, когото така и не бе опознал. Искаше му се да го бе потърсил по-рано, но не го бе

сторил. Никога не му бе хрумвало да го издири или по-скоро от време на време идеята изплуваше в главата му, но той бързаше да я пропъди. Чак сега разбираше, че бягайки от семейството, бе бягал от живота от страх да не го заболи отново. Семейството му бе символ на всичко, от което се боеше. Бой най-после бе разсеял завинаги този страх.

— Защо не останеш при мен тази нощ? — предложи Грей. — Аз ще спя на дивана.

— Мога да остана в хотела — отвърна Бой, но Грей не искаше.

Отидоха да приберат багажа му и се върнаха в ателието на Грей. Бой каза, че трябва да тръгне в девет сутринта, за да се качи на самолета.

— Аз ще те събудя — обеща Грей, докато го завиваше нежно.

После го целуна по челото. Чувстваше го като свой син. Бой му благодари и заспа още преди Грей да затвори вратата.

Грей рисува цяла нощ. Направи стотици скици на Бой, за да не забрави и най-малката подробност от чертите му. Имаше чувството, че се надбягва със смъртта. Изобщо не мигна, а в осем го събуди и му направи бъркани яйца. Бой изяде половината, пийна малко сок и каза, че трябва да тръгва. Искаше да извика такси до летището, но Грей заяви, че ще го изпрати. Бой се усмихна и скоро двамата излязоха. Трябваше да е на летището в десет за полета в единайсет.

След като провериха багажа на Бой, двамата останаха заедно, а малко след това извикаха пътниците за самолета. Бой се паникьоса за миг, но Грей протегна ръце и го привлече в прегръдките си. Задържа го до гърдите си. И двамата плачеха. Това бяха сълзи не само за настоящето, но и за изгубеното минало, за пропуснатите възможности, които се бяха опитали да наваксат за една-единствена нощ. И бяха успели.

— Всичко ще бъде наред — каза Грей, но и двамата знаеха, че няма да е така. — Обичам те, Бой. Обади ми се.

— Ще се обадя — обеща младият мъж, но Грей предчувстваше, че може би няма да успее.

Това навярно беше последният им миг заедно. Сега, след като Грей бе отворил сърцето си за него, щеше да го боли още по-силно от загубата. Но този път болката беше оздравителна. Все едно да отрежеш гангрениялия крак, вместо да оставиш тялото си бавно да се разложи.

— Обичам те! — извика след него Грей, докато Бой крачеше към самолета.

Извика го отново и отново, за да го чува Бой, а когато стигна до вратата на самолета, брат му се обърна и се усмихна. Махна с ръка и в следващия миг вече го нямаше. Малкият принц бе изчезнал и докато Грей гледаше как самолетът се издига и набира височина, сълзите мокреха страните му.

Дълго се разхожда из летището. Имаше нужда да помисли, да се съвземе. В главата му отекваха думите на Бой. Ами ако той никога не бе съществувал, ако Грей никога не го бе видял отново? Ако не бе изминал целия този път, за да се сбoguва с него? Приличаше на Божи пратеник.

Наближаваше обяд, когато най-последно се обади на мобилния телефон на Силвия. От два дни не бе говорил с нея и цяла нощ не бе спал.

— Аз съм на летището — изрече с прегракнал глас.

— Аз също — изненадано отвърна тя. — Къде си? — Той й съобщи номера на терминала, а тя го осведоми, че е пред международния терминал, за да посрещне дъщеря си. Беше Бъдни вечер. — Нещо не е наред ли? — Да. Не. Беше, но вече всичко бе съвсем наред. За пръв път през живота си се чувстваше цялостен. — Какво правиш на летището? — Силвия внезапно се разтревожи, че Грей заминава нанякъде. Всичко между тях се рушеше.

— Изпратих брат си.

— Брат си? Но ти нямаш брат.

После си спомни, но й се стори налудничаво, както може би и беше.

— Бой. Говорил съм ти за него. Къде си?

Тя отново го упъти и той затвори.

Силвия го видя да крачи към нея. Изглеждаше ужасно, облечен в стар раздърпан пуловер и протрити джинси, със сако, което би трябвало отдавна да изхвърли.

Бой си бе заминал с палтото му. Грей настоя да го задържи. Приличаше на луд. Изведнъж силните му ръце я обгърнаха и двамата се разплакаха, докато Грей й шепнеше колко много я обича. Все още я държеше, когато се появи Емили. Щом видя майка си, лицето й светна в усмивка.

Силвия ги запозна. Грей изглеждаше нервен, но стисна ръката ѝ с несигурна усмивка. Попита я как е минал полетът, а сетне пое чантата ѝ. Всички се отправиха към изхода — Грей прегръщаше Силвия през рамото, а Емили стискаше ръката на майка си. Отидоха в апартамента, където Грей се запозна с Гилбърт, а Силвия им приготви обяд. Вечерта Грей ѝ помогна да сготви вечерята, а когато си легнаха същата нощ, ѝ разказа за Бой. Говориха с часове, а на следващата сутрин с децата си размениха подаръци. Той не ѝ бе купил нищо, но Силвия не я бе грижа. Емили и Гилбърт го намериха за ексцентричен, но мил и приятен. За своя огромна изненада Грей ги хареса. Бой беше прав.

В коледната нощ потърсиха Грей по телефона. Бой беше починал. Приятелят му, който се обади, каза, че изпраща дневника му и малко вещи. На следващата сутрин Силвия и децата ѝ заминаваха за Върмонт. Грей тръгна с тях. Един следобед, докато слънцето бавно залязваше, той излезе да се разходи в снега. Остана дълго загледан в планинските върхове. Имаше чувството, че Бой е близо до него, сякаш чуваше гласа му. После се върна в хижата, където го чакаше Силвия. Беше застанала на верандата, гледаше го и се усмихваше. По-късно вечерта двамата излязоха отново на верандата и докато гледаше небето и звездите, Грей си мислеше за Бой и за Малкия принц.

— Той е там някъде горе — тъжно рече, а тя кимна.

Двамата се прегърнаха и влязоха вътре.

[1] Герой на Ч. Дикенс от книгата му „Коледна песен“; явява се на Ебенизър Скрудж, за да го накара да се разкае, като му показва сцени от отминали Коледи, които обясняват на читателя как Скрудж е станал такъв, какъвто е, и защо мрази Коледа. — Б.пр. ↑

24.

Каръл, Маги и Адам отлетяха за Сен Бартоломю на борда на частния самолет на Адам. Той и Маги за пръв път се срещаха с Каръл и в началото се чувстваха малко неловко, но когато кацнаха на летището в Сен Бартоломю, Каръл и Маги вече бяха приятелки. Двете бяха толкова различни, колкото само две жени можеха да бъдат. Но докато Адам спеше, Каръл разказа за Центъра и децата, с които се срещаше там, а Маги — за ранните години от живота си, които бе прекарала с приемни родители, за подготвителните класове, за работата си и каква голяма късметлийка е, задето е срещнала Адам. Каръл я хареса много — тя беше открита, почтена и невероятно умна млада жена. Беше невъзможно човек да не я хареса, а Маги изпитваше същите чувства към новата си приятелка. Двете се кискаха заговорнически, докато споделяха колко бесни са били на Чарли и Адам, задето са искали да прекарат празниците по мъжки, и колко се радват, че в крайна сметка се бяха отказали от намерението си.

— Аз наистина му бях много сърдита — довери й шепнешком Маги, а Каръл се засмя.

— Аз също... всъщност по-скоро се почувствах наранена. Чарли заяви, че не празнува Коледа. Това е толкова тъжно.

След това двете поговориха за семейството, което Чарли бе изгубил, и колко близки са тримата приятели. Маги се радваше, че най-после се бяха запознали. Знаеше, че Чарли и Каръл се бяха разделили за известно време, но не го каза на Каръл. Накрая разказа как са прекарвали Коледа с децата на Адам. Било страхотно. През януари смятали да ги заведат на дълга ваканция, за да покарат ски. Когато Адам се събуди, малко преди да се приземят, двете жени вече си бяха споделили почти всичко.

— Какво заговорничите вие двете? — попита мъжът с прозявка.

— Нищо — отвърна с малко виновна усмивка Маги, а след това изрази надежда, че няма да я хване морска болест.

За разлика от Каръл, тя никога досега не се бе качвала на яхта. Каръл бе плавала доста, макар че най-вече с платноходки. Адам ѝ бе казал коя е всъщност и Маги беше удивена колко обикновена и скромна е новата ѝ приятелка. Той беше изумен от красотата на Каръл, от добротата и нежността ѝ. Възхити се на естественото ѝ и непринудено държание. Този път Чарли наистина бе случил с жена. Адам се надяваше да не разруши по някакъв начин тази връзка или да се изплаши. Щеше да е забавно този път за разнообразие да са четирима. Това беше огромна промяна в живота им.

Грей им се бе обадил малко преди полета — на път за Върмонт — и каза, че се е запознал с децата на Силвия. Всичко било чудесно. Адам нямаше представа какво го бе накарало да промени решението си, но Грей обеща да му разкаже, когато се срещнат.

Чарли ги чакаше на летището с двама моряци от екипажа на яхтата и капитана. Вече имаше тен. Изглеждаше щастлив и отпочинал и безкрайно радостен да види Каръл. Когато се качиха на яхтата, Маги не можеше да повярва на очите си. Разходи се от единия край до другия, надникна навсякъде, говори с членовете на екипажа, зададе им безброй въпроси, а когато видя каютата, където бяха настанени двамата с Адам, възкликна, че се чувства като Пепеляшка. Заяви, че все едно е на меден месец, но Адам ѝ метна доста свиреп поглед.

— О, спокойно — подразни го тя. — Не искам да се омъжвам. Просто ми се ще никога да не слизам от тази яхта. Може би трябва да се омъжа за Чарли — додаде с дяволита усмивка.

— Той е твърде стар за теб — изсумтя Адам и я притегли върху леглото. Двамата не се появиха на палубата няколко часа, а когато най-после излязоха от каютата си, Чарли и Каръл си почиваха. Каръл се чувстваше на борда като у дома си. Дрехите ѝ бяха идеални за морско пътешествие из Карибите — бели джинси и шорти, къси памучни поли и блузки, дори си бе взела специални обувки за яхтата, които Маги веднага пробва и остана много впечатлена. Заедно с шортите и бикините тя си бе донесла доста модерни и елегантни рокли и поли. Каръл я увери, че изглежда страхотно. Тя беше толкова млада и красива, имаше толкова великолепно тяло, че можеше да си облече торба за боклук и пак да изглежда неотразимо. Стилът ѝ беше напълно различен от този на Каръл, но по свой начин тя изглеждаше екзотично и секси, макар че за няколкото месеца, докато беше с Адам, бе

започнала да се облича в по-приглушени тонове и в малко по-семпли дрехи. Облеклото ѝ не бе скъпо, но си бе купила всичко със собствени пари.

Поплуваха малко, после всички се върнаха в каютите си, за да се преоблекат за вечеря, и излязоха на палубата за по едно питие, както беше обичаят. Адам си поръча текила, Чарли — мартини, а момичетата предпочетоха бяло вино. На следващия ден щяха да отплават към Сейнт Китс^[1], но преди това дамите щяха да обиколят магазините в пристанището, както им бе обещал Чарли. Вечерта отидоха да потанцуват, прибраха се уморени, но щастливи и спаха до късно на другия ден.

Закусиха заедно и Чарли и Адам решиха да покарат сърф, докато Каръл и Маги пазаруват. Маги не си купи много неща, а Каръл си избра няколко парео на „Ермес“. Предложи да вземе някои от тях на Маги. Когато потеглиха към четири същия следобед, четиримата имаха чувството, че винаги са пътешествали заедно. Единственият тъмен облак на хоризонта беше, че на път за Сейнт Китс Маги легна от морска болест и домакинът я настани на един шезлонг на палубата. Когато пуснаха котва в пристанището, лицето ѝ все още бе със зеленикав оттенък. Но на вечерята се чувстваше по-добре и всички заедно наблюдаваха залеза. Дните се низеха един след друг кой от кой по-приятни и единственото им оплакване бе, че пътуването щеше да свърши твърде бързо. Винаги бе така. Преди да се усетят, настъпиха последният ден, последната нощ, последният танц, последното плуване. Последната вечер прекараха на борда и Чарли се закачаше с Маги заради морската болест, но през последните два дни тя се чувстваше много по-добре. Адам дори я бе научил как да управлява яхтата, а Чарли даде на Каръл няколко уроци по уиндсърфинг. И четиримата съжаляваха, че съвместното им пътуване е към края си.

Каръл можеше да остане само една седмица, Адам и Маги също трябваше да заминат. Клиентите му вече се оплакваха от отсъствието му, а Маги трябваше да се върне на работа. Само Чарли оставаше. През последните два дни той беше необичайно тих. Каръл забеляза това, но не каза нищо до последната вечер.

— Добре ли си? — попита тихо младата жена, след като Адам и Маги си легнаха.

Двамата седяха на палубата, обляна от лунната светлина. Чарли пушеше една от любимите си пури. За през нощта бяха пуснали котва в открито море. Чарли каза, че предпочита да се отдалечат в пристанището, където бе шумно и през цялата нощ туристите се разхождаха по кея. Каръл също предпочиташе така. Бе прекарала чудесна ваканция.

— Добре съм — отвърна Чарли, загледан във водата — чувстваше се като господар в своето царство.

Каръл много добре разбираше защо той толкова много обича да плава с яхтата си. „Блу Мун“ беше съвършена от каютите до храната и безупречно обучения екипаж. Всеки можеше лесно да свикне с нейния разкош и удобства, освен това на борда й човек бе на светлинни години от реалния свят. Тук животът бе един безкраен празник.

— Беше чудесно — рече тя с ленива усмивка.

Това бе най-хубавата и спокойна седмица, която бе имала от години, а и се радваше да е с него. Повече отколкото бе очаквала. Той беше идеалният партньор, идеалният любовник, идеалният приятел. Чарли я погледна през дима от пурата и тя зърна в очите му нещо странно, което я обезпокои. Изглежда си бе наумил нещо.

— Радвам се, че яхтата ти хареса — каза той с тъжно изражение.

— Кой не би я харесал?

— Има и такива. Ето например Маги се разболя.

— Но се оправи бързо — защити Каръл приятелката си.

Щеше да й бъде приятно двете да се видят отново и бе сигурна, че пак ще се срещнат. Маги искаше да я посети в Центъра, да се запознае с работата й и с децата. Бе споделила с Каръл, че когато се дипломира като адвокат, би искала да защитава деца, но дотогава имаше още доста време.

— Ти си добър моряк — похвали я Чарли. — И много умел сърфист.

Тя се бе научила много бързо и няколко пъти се бе гмуркала с него и Адам.

Бяха се възползвали максимално от всички развлечения, които се предлагаха на борда.

— Като дете често плавах в морето. — Изрече го замислено и тъжно, защото не искаше да се разделят на другия ден. Толкова й бе хубаво да заспиват всяка вечер в едно легло, да се сгушва до него през

цялата нощ и на сутринта да се събужда до него. Всичко това щеше да ѝ липсва, когато се прибере у дома. За нея това бяха едни от големите предимства на съпругеския живот. Мразеше да спи сама и в добрите времена на брака си се бе наслаждавала на постоянната близост на партньора си. На Чарли, изглежда, също му беше хубаво да спи в едно легло с нея и нямаше нищо против да споделят каютата му. — Кога се връщаш? — попита Каръл с усмивка. Смяташе, че той ще остане още една седмица.

— Не зная — неопределено отвърна мъжът.

Нещо го тормозеше. Отново я стрелна с поглед. През цялата седмица бе мислил за тях. Тя бе идеална в много отношения — подходящ произход, интересна и забавна, с изтънчени обноски, внимателна и загрижена, мила бе с приятелите му и го развеселяваше. Обичаше да се люби с нея, всъщност нямаше нищо, което да не обичаше да прави с нея, и тъкмо това го плашеше до смърт. А най-страшното у нея беше, че нямаше нито един фатален недостатък. Досега винаги бе намирал по някой като извинение за бягството си. Но не и този път. Боеше се, че в крайна сметка няма да има смелост за решителната стъпка на обвързването. Най-после бе намерил жена, която не смяташе, че може да нарани, нито очакваше да бъде наранен от нея. Но това неизбежно щеше да се случи, ако станеха прекалено близки, и Чарли не знаеше какво да прави.

— Нещо те притеснява — нежно каза Каръл.

Той се поколеба за миг, после кимна. Винаги беше честен с нея.

— Много мислих за нас.

Начинът, по който го изрече, прозвуча като погребален звън, а лицето му бе придобило измъчен вид.

— За какво по-точно?

Чарли отново се усмихна зад дима на пурата. Не искаше да я тревожи напразно, но наистина беше загрижен.

— Не спирам да се питам какво правят заедно двама души, които имат фобия към обвързването. Накрая някой може да бъде наранен.

— Не и ако внимаваме да не отваряме старите рани.

Каръл знаеше какво го тормози. Понякога той просто се нуждаеше от повече пространство. През целия си живот е бил сам и се случваше да пожелае самотата. Тогава тя излизаше от каютата или го

оставяше да се занимава с нещо на яхтата. Опитваше се да отгатва нуждите му.

— Ами ако никога не пожелае да се ожени? — попита я честно Чарли.

Не беше сигурен, че го иска. Може би вече бе прекалено късно. Беше почти на четирийсет и седем и се опасяваше, че едва ли ще може да се приспособи към изискванията на семейния живот. След като бе прекарал толкова години в търсене на подходящата жена и най-после я бе намерил, сега се питаше дали той е подходящият мъж. Може би не беше. Поне до това заключение бе стигнал.

— Вече съм била омъжена — спокойно каза Каръл. — Не беше приятно изживяване — добави с тъжна усмивка.

— Един ден трябва да имаш деца.

— Може би. А може би не. Работя с деца. Понякога си мисля, че това ми стига. Когато се разведох, се заклях никога повече да не се омъжвам. Не търся брак, Чарли. Сегашното положение напълно ме устройва.

— А не би трябвало. Ти се нуждаеш от повече — поклати глава той с чувство за вина.

Не бе сигурен, че е мъжът, който може да й даде всичко, което заслужаваше, а ако не беше, смяташе, че е длъжен да й позволи да си отиде. Много бе мислил за това. За голямото бягство. По един или друг начин винаги стигаше дотук.

— Защо не оставиш аз да реша от какво се нуждая? Ако има проблем, ще ти кажа. Но засега няма.

— А после какво? Просто взаимно ще си разбием сърцата? Опасно е да се оставим да ни носи течението.

— Какво искаш да ми кажеш, Чарли?

Леден страх сграбчи сърцето й. С всеки изминал час все повече и повече се привързваше към него, особено през последната седмица, когато живееха заедно. Той лесно би могъл да се превърне в навик. А думите му я ужасиха. Прозвучаха така, сякаш искаше да се разделят.

— И аз не зная. — Остави пурата в пепелника. — Не зная какво приказвам. Хайде да си лягаме.

Когато се озоваха в леглото, се любиха нежно, а после заспаха, без повече да обсъждат темата. Следващата утрин настъпи прекалено скоро. Трябваше да станат в шест. Чарли още спеше и Каръл се

измъкна от леглото. Когато се събуди, тя вече си бе взела душ и се бе облякла. Той остана да лежи, без да откъсва поглед от нея. За един ужасен миг Каръл си помисли, че го вижда за последен път. Не бе направила нищо лошо по време на пътуването, не се бе държала прекалено собственически, нито му бе досаждала с присъствието си. Просто бе оставила нещата сами да следват своя курс. Но не можеше да сбърка изражението на очите му. Вина и съжаление — зловещи признаци.

Чарли стана, за да ги изпрати. Нахлузи шорти и тениска и остана на палубата, докато те товареха багажа си в моторницата, която щеше да ги откара на пристанището. Малко по-късно „Блу Мун“ щеше да се отправи към Ангила^[2]. Той целуна Каръл, преди тя да се качи на моторницата, и се взря в очите ѝ. Имаше чувството, че ѝ казва нещо повече от довиждане. Не го попита кога се връща у дома. Реши, че така е по-добре. Усещаше, че Чарли е застанал на ръба на страшна пропаст.

Той потупа Адам по рамото, прегърна го и целуна Маги по двете бузи. Тя му се извини за неразположението си по време на пътуването. Всички му благодариха, а той им помахаша, докато се настаняваха в моторницата.

Каръл се обърна. Гледаше го как им маха от палубата и сърцето ѝ се сви от ужасното предчувствие, че го вижда за последен път. Когато влязоха в пристанището, си сложи тъмни очила, за да не видят спътниците ѝ, че плаче.

[1] Сейнт Кристофър (Сен Кристоф, фр.) — остров в Карибско море, най-големият остров на държавата Сейнт Китс и Невис, първоначално британска колония (1624), а през 1625 г. англичаните и французите си поделят острова. — Б.пр. ↑

[2] Остров в източната част на Карибско море, британска колония от 1650 г., а от 1980 г. е британска, но самоуправляваща се задморска територия. — Б.пр. ↑

25.

У дома въртележката на ежедневието увлече Адам и Маги във вихъра си. Той пое трима нови клиенти, децата му заявиха, че след като вече се познават с Маги, искат да го виждат по-често, а баща му получи инфаркт. Това беше животът. След седмица излезе от болницата, но майка му се обаждаше по десет пъти на ден. Постоянно му опяваше защо не идва да ги вижда по-често. Не го ли е грижа за баща му? Какво не е наред с него, що за син е? Брат му бил там всеки ден. Адам изтъкна раздражено, че брат му живее само на няколко пресечки.

Маги също бе като полудяла. Учеше за изпити, имаше да пише две курсови работи и в същото време си скъсваше задника от работа в „Пиър 92“. Адам смяташе, че трябва да си намери по-добра работа, но тя възрази, че бакшишите са страхотни. През първите две седмици, след като се върнаха от пътуването, беше болна от грип.

Все още не бе оздравяла напълно, но се върна на работа. Не можеше повече да отсъства, защото щяха да я уволнят. Един следобед все още беше на работа, когато Адам се върна от офиса и намери бележка, че чистачката е напуснала. В апартамента цареше пълен хаос. Знаеше колко е уморена Маги, затова реши, преди тя да се прибере, да изнесе боклука и да зареди чиниите в миялната машина. Изпразни кошчето в голяма найлонова торба и тъкмо се канеше да я завърже, когато нещо привлече вниманието му. Яркосиня пръчица. Беше ги виждал и преди, но не и от известно време насам. Всъщност от доста време. Бързо я изрови от боклука и се втренчи невярващо в нея. Остави я върху капака на тоалетната чиния и продължи да се взира, след което я хвърли обратно в торбата. Лицето му бе свъсено. Когато Маги се върна, Адам приличаше на буреносен облак. Тя се запъти право към леглото, заявявайки, че се чувства отвратително.

— Вярвам ти — промърмори под нос той.

Беше изчистил целия апартамент и когато тя влезе, обираше с прахосмукачката.

— Какво става? — учуди се Маги, докато той бръмчеше из стаята.

— Чистачката напусна.

— Не е нужно да правиш това. Аз ще изчистя.

— Наистина ли? И кога?

Едва се сдържаше да не избухне.

— По-късно. Току-що се прибрах от работа. За бога, Адам, за какъв дявол се носиш из стаята сякаш на задника ти се е подпалил фитил?

— Чистя! — процеди той.

— Защо?

Той внезапно се извърна с почервенияло от гняв лице.

— Защото, ако не го правя, мога да убия някого, а не искам това да си ти.

— На какво си толкова ядосан?

Беше имала ужасен ден в работата и й беше лошо.

— На теб. Направо съм бесен.

— Какво, по дяволите, съм направила? Не съм казала на чистачката да напусне.

— А кога щеше да ми кажеш, че си бременна? Или новината е твърде маловажна, за да си правиш труда да ми я съобщаваш? За бога, Маги, намерих теста ти за бременност в боклука и той беше положителен, за бога! — Адам трепереше от гняв. — Кога е станало?

— Мисля, че на Йом Кипур — тихо промълви младата жена.

Винаги се бяха пазили. Това беше единственият път, когато бяха проявили небрежност. Оттогава, без да го знаят, бяха заключвали вратата на обора, след като конят бе избягал или бе влязъл, или нещо от този сорт. Както се казваше — след дъжд качулка.

— О, страхотно! — избухна Адам и хвърли прахосмукачката в краката си. — На Йом Кипур. Майка ми беше права. Трябваше да отида в синагогата с тях и никога не биваше да ти се обаждам.

Тръшна се на близкото кресло, а тя избухна в сълзи.

— Това беше гадно.

— Много по-гадно е, че си бременна и дори не си мислела да ми кажеш. Кога смяташе да го направиш?

— Разбрах го едва тази сутрин. Не исках да те ядосвам. Смятах да ти кажа вечерта.

Адам внезапно осъзна нещо и се вторачи в нея.

— Йом Кипур? Шегуваш ли се? Йом Кипур беше през септември. Сега сме януари, за Бога! Да не би да имаш предвид Ханука?

Тъй като не беше еврейка, може да бе объркала празниците.

— Не, Йом Кипур. Трябва да е било през първия уикенд, който прекарах тук. Това беше единственият път, когато не сме внимавали.

— Прекрасно! Не си ли забелязала, че цикълът ти закъснява с три месеца?

— Реших, че е от нерви. Никога не ми е бил редовен. Веднъж не ми дойде цели шест месеца.

— Беше ли бременна?

— Не, никога досега не съм била бременна.

Изглеждаше съсипана.

— Страхотно. За първи път. Нямаме нужда от подобно главоболие, Маги. Ако направиш аборт, поне шест месеца ще плачеш и няма да си наред. — Вече го беше преживявал, и то неведнъж. Не искаше да го изживява отново с нея, нито с която и да било друга. В следващия миг я изгледа свирепо, а върху лицето му бе изписано явно подозрение. — Да не се опитваш да ме накараш да се ожения за теб? Защото ако е така, няма да стане.

Тя скочи от леглото и се изправи пред него с блеснали от гняв очи.

— Нямам никакво намерение да те принуждавам да се жениш за мен! Никога не съм те молила за това и никога няма да го направя! Бременна съм и вината е колкото моя, толкова и твоя.

— И как така три месеца не си разбрала, че си бременна? — Беше невъзможно. — Сега дори не можеш да направиш аборт. Поне не е толкова лесно, нещата се усложняват след третия месец.

— Е, аз ще се оправям с това. Не се опитвам да те накарам да се ожениш за мен!

— Добре! Защото няма да го направя! — изкрещя той, а Маги хукна към банята и затръшна вратата под носа му.

Остана там два часа. Когато излезе, той беше в леглото и гледаше телевизия. Не й каза нищо. Нито един от двамата не вечеря. Тя бе повърнала в банята и бе изплакала очите си.

— Затова ли ти беше лошо на яхтата? — попита Адам, без да я поглежда.

— Предполагам. Чудех се какво ми става и когато се върнахме и продължи да ми е зле, реших да проверя. Затова си купих теста.

— Е, поне не си чакала още шест месеца. Искам да отидеш на лекар. — Най-после я погледна. Изглеждаше ужасно. Видя, че е плакала — очите ѝ бяха зачервени и подпухнали, а лицето ѝ бе бледо. — Имаш ли гинеколог?

— Една колежка ми каза за един — подсмръкна тя.

— Не искам да те преглежда някакъв невежа. Утре ще намеря свестен лекар.

— И после какво? — уплашено попита Маги.

— Ще видим какво ще каже той.

— Ами ако е прекалено късно за аборт?

— Тогава ще решим какво да правим. Може да те убия. — Шегуваше се, защото беше се успокоил малко, но тя избухна в сълзи. — Стига, Маги... моля те... няма да те убия. Но съм разстроен.

— Аз също — изхълца тя. — Бебето е и мое.

Адам изпъшка и се завъртя в леглото.

— Това не е бебе, Маги. Моля те. Засега е само бременност.

Не искаше да казва дори „зародиш“, камо ли „бебе“.

— И какво ще стане сега?

Тя издуха носа си с книжна кърпичка.

— Зная какво ще стане и затова съм толкова разстроен. Сега заспивай, утре ще поговорим.

Адам угаси телевизора и нощната лампа от своята страна. Още беше доста рано, ала искаше да спи. Или по-скоро да избяга в съня. Тази бременност беше последното, от което се нуждаеше. Такива неща се случваха на клиентите му, но не и на него.

— Адам? — заговори тихо Маги, тъкмо когато той затваряше очи.

— Какво?

— Мразиш ли ме?

— Разбира се, че не. Обичам те. Просто съм разстроен. Това не беше добра идея.

— Кое?

— Да забременяваш.

— Зная. Съжалявам. Искаш ли да си отида?

Той я погледна и изпита съжаление. Щеше да ѝ е много трудно, особено бременна в третия месец. Знаеше, че някои лекари се наемаха да направят аборт, но беше много по-рисковано, отколкото ако се извършеше по-рано.

— Не, не искам да си отиваш. Просто искам да разреша този проблем и то по-скоро.

Маги кимна.

— Наистина ли мислиш, че шест месеца ще съм зле?

Прозвуча разтревожено. Цялата ситуация беше доста плашеща за нея. Повече, отколкото за него. Той мразеше усложненията и неудобствата, а в крайна сметка тя трябваше да се справи сама. Беше много травмиращо.

— Надявам се, че не — отвърна на въпроса ѝ Адам. — А сега заспивай.

Тя се въртя в леглото през цялата нощ, а когато се събуди на сутринта, първото, което той чу, беше как тя повръща в банята. Застана отвън пред вратата и потрепери. Звучеше ужасно.

— Мамка му! — изруга безпомощно на глас, отиде да се обръсне и да си вземе душ. Маги се появи след десет минути. Адам бе оставил вратата на банята си отворена, за да я види, когато излезе. Лицето ѝ бе придобило пепеляв оттенък. — Добре ли си?

— Да, сега съм много по-добре.

Той се облече, направи ѝ чай и препечена филийка, каза, че ще ѝ се обади от офиса и я целуна, преди да излезе. На път за работа му хрумна ужасяваща мисъл. Маги беше католичка. Ами ако откаже да направи аборт? Тогава наистина всичко щеше да се обърка. Какво щеше да каже на децата си? Или на родителите си? Не смееше дори да си го помисли. Веднага щом се озова в офиса, проведе няколко разговора и ѝ се обади към обяд. Даде ѝ имената на двама лекари, в случай че единият е твърде зает, за да я прегледа, и ѝ каза да се опита да си уговори час колкото е възможно по-скоро. Тя се обади и на двамата, назова името му, както ѝ бе поръчал, и си насрочи час за следващия следобед. Адам ѝ предложи да я придружи, но тя заяви, че ще се справи сама. Бе направила каквото ѝ бе казал, но същата вечер двамата почти не си проговориха — бяха прекалено притеснени.

На следващата вечер след прегледа при гинеколога Маги го чакаше в апартамента. Беше почивният ѝ ден и когато той влезе, тя си подготвяше домашното.

— Как мина?

— Добре.

Не го погледна.

— Колко добре? Какво ти каза той?

— Че е малко късно, и още, че душевното ми равновесие е застрашено.

— Тогава кога ще го направиш?

Звучеше облекчено. Последва продължителна пауза, преди тя отново да го погледне. Очите ѝ изглеждаха огромни върху преbledнялото лице. Приличаше на болна.

— Няма да го направя.

Още една продължителна пауза. Той се взираше в нея.

— Повтори.

— Няма да направя аборт — изрече предпазливо Маги и по изражението на лицето ѝ Адам разбра, че е съвсем сериозна.

— Тогава какво смяташ да правиш? Да го родиш и да го дадеш за осиновяване?

Това беше много по-сложно и трябваше добре да го обмислят, но той бе готов да го обсъдят. Все пак Маги беше католичка.

— Ще родя бебето. И ще го задържа. Обичам те. Обичам нашето бебе. Видях го на видеозона. То се движи. Смучеше си палеца. Плодът е на три месеца и половина. Шестнайсет седмици, както ми казаха, и аз няма да го махна.

— О, Господи! — простена Адам и се отпусна върху най-близкия стол. — Това е лудост. Смяташ да го задържиш? Аз няма да се оженя за теб, знаеш го, нали? Ако смяташ, че ще ти предложи брак, значи си полудяла. Никога повече няма да се оженя, нито за теб, нито за която и да било друга. С бебе или без бебе.

— Аз и без това няма да се омъжа за теб. — Маги изправи рамене и вирна брадичка. — Нямам нужда от съпруг. И сама мога да се погрижа за себе си.

Досега винаги го бе правила. В момента беше много изплашена, но никога не би го признала пред него. Беше прекарала целия следобед в мисли как ще се справи финансово. Беше решена да не взема нищо

от Адам. Дори да се наложи да напусне работа, да се откаже от колежа и да кандидатства за социални помощи. Не искаше нищо от него.

— Какво ще си помислят децата ми? — паникьоса се изведнъж Адам. — Как ще им го обясня?

— Не зная. Би трябвало да помислиш за това на Йом Кипур.

— О, за бога, тогава мислех единствено колко много мразя майка си! Изобщо не съм мислил за бебе!

— Може би така е било писано.

Тя се опитваше да гледа философски на нещата, но Адам не бе склонен да се съгласи.

— Нищо не е било писано. И двамата сме проявили престъпна безотговорност.

— Навярно е така. Но аз го обичам и дори да ме напуснеш още сега, ще родя това бебе.

Вече го бе решила и нямаше намерение да отстъпва. Видеофонът бе сложил край на терзанията ѝ. Никога нямаше да убие бебето си.

— Аз не искам бебе, Маги — опитваше се да я вразуми той.

— Нито пък аз съм сигурна, че го искам, но това ни очаква. Или поне мен.

Изрече го спокойно, макар и скръбно. Предстояха ѝ много трудни мигове.

— Този уикенд заминавам за Лас Вегас — с нещастен вид обяви Адам. — Ще поговорим, когато се върна. Нека се успокоим и помислим трезво. Може би ще промениш решението си.

— Няма.

Тя изведнъж се бе превърнала в майка лъвица, защитаваща малките си.

— Не бъди толкова твърдоглава.

— А ти не бъди толкова жесток.

Погледна го с тъжен упрек.

— Не съм жесток. Просто се опитвам да постъпя разумно, но ти никак не ми помагаш. Всичко това означава, че ще имаме бебе, което никой от двама ни не желае. Не съм подготвен за друго дете, Маги. Не искам да се женя отново. Не искам това дете. Вече съм твърде стар.

— Просто си един жесток егоист. Предпочиташ да го убиеш — избухна в сълзи младата жена и на него самият му се искаше да се разплаче.

— Не съм жесток егоист! — изкрещя Адам след нея, тъй като тя отново хукна към банята, за да не повърне пред него.

Останалата част от седмицата бе изпълнена с напрежение. Дватама повече не заговориха по темата, но проблемът си оставаше — като бомба с часовников механизъм, която всеки миг може да избухне. Адам изпита облекчение, когато в четвъртък замина за Лас Вегас. Имаше нужда да се махне. Остана там до неделя вечерта. Когато в понеделник тя се прибра от работа, Адам я чакаше отпуснат в едно кресло с примирено изражение.

— Как мина уикендът? — попита тя, но не отиде да го целуне.

Беше разстроена през цялото време, докато го нямаше, защото постоянно си представяше как ѝ изневерява, за да ѝ отмъсти за нежеланото бебе. Остана в апартамента и всяка вечер плачеше, докато заспи. Мислеше си, че Адам я мрази и навярно ще я напусне, а тя ще остане сама с бебето си и никога повече няма да го види.

— Добре. Доста мислих.

Сърцето ѝ сякаш спря да бие и Маги зачака да ѝ каже да си върви. Беше се превърнала в нежелана тежест за него.

— Мисля, че трябва да се оженим. Другата седмица можеш да дойдеш с мен в Лас Вегас. И без това се налага да отида пак. Ще се оженим без много шум и точка.

Тя се втренчи невярващо в него.

— Какво искаш да кажеш с това „и точка“? Че след това ще се разделим, но бебето ще има законен баща?

Беше мислила за стотици ужасни сценарии. Той явно бе намерил свой вариант.

— Не, ще се оженим, бебето ще се роди и ще заживеем като семейство. Заедно. С нашето дете. Става ли? Сега щастлива ли си? — Самият той не изглеждаше никак щастлив, но се опитваше да постъпи правилно. — Освен това аз те обичам.

— Аз също те обичам, но няма да се омъжа за теб — изрече тихо, но твърдо.

— И защо? — слиса се Адам. — Мислех, че точно това искаш.

— Никога не съм казвала подобно нещо. Казах, че ще родя бебето. Не съм казвала, че искам да се омъжвам — непоколебимо заяви тя, а той я гледаше сякаш бе полудяла.

— Не искаш да се омъжваш?

— Не, не искам.

— Ами бебето? Защо не искаш да се оженим?

— Нямам намерение да те насилвам да се ожениш за мен, Адам. А и не искам да се омъжа „без много шум“. Напротив, когато се омъжа, искам да има много шум. Освен това искам да се омъжа за човек, който го желае, а не който е принуден да го направи. Много съм ти благодарна, но отговорът ми е „не“.

— Моля те, кажи, че се шегуваш... — зарови Адам глава в шепите си.

— Не се шегувам. Не ми трябват парите ти и няма да се омъжа за теб. Сама ще се погрижа за себе си.

— Напускаш ли ме?

Изглеждаше искрено ужасен.

— Разбира се, че не. Аз те обичам. Защо да те напускам?

— Защото миналата седмица ми каза, че съм жесток егоист.

— Казах го, защото смятах, че искаше да убиеш бебето. Но не си жесток, нито егоист, щом ме молиш да се омъжа за теб. Благодаря ти, но нито аз го искам, нито ти.

— Искам го! — изкрещя Адам. — Обичам те и искам да се оженя за теб! Сега ще се съгласиш ли? — Изглеждаше отчаян, докато Маги с всяка изминала минута ставаше все по-спокойна. Вече бе взела решение. — Ти си най-твърдоглавата жена, която съм срещал! — Тя му се усмихна, а той се засмя. — Това беше комплимент. О, за бога, Маги! — Пристъпи към нея, прегърна я и за пръв път от една седмица я целуна. — Обичам те, моля те, омъжи се за мен. Нека да се оженим, да си имаме бебе и да се опитаме да постъпим правилно.

— Правилното е първо да се оженим, а след това да имаме бебе. Но ако не бях бременна, ти никога нямаше да се ожениш за мен, така че защо да го правиш сега?

— Защото си бременна! — Той едва се сдържаше да не се разкрещи.

— Е, приеми го — няма да се омъжа за теб.

— По дяволите! — изруга Адам, отиде до бара, наля си една голяма текила и я изпи на един дъх.

— Не можеш да пиеш. Ние сме бременни — строго му напомни тя, а той я изгледа свирепо.

— Много смешно. Нищо чудно да стана алкохолик, преди всичко това да приключи.

— Недей — нежно го погледна младата жена. — Всичко ще е наред, Адам. Ще се справим. Не е нужно да се жениш за мен. Нито сега, нито по-късно.

— А ако някой ден поискам да се оженим? — Изглеждаше искрено разтревожен.

— Тогава ще се оженим, но в момента не го искаш. Знам го. И ти го знаеш. А един ден и бебето ще го узнае.

— Аз няма да му кажа.

— Може и да се изтървеш неволно. Хората често го правят. Казват неща като: „Наложи се да се ожения за майка ти“.

Не искаше детето ѝ да страда. Не искаше и да се възползва от него, въпреки че той се опитваше да постъпи правилно.

— Защо си толкова дяволски почтена? Всички жени, които съм познавал досега, настояваха да им плащам сметките, да се ожения за тях, да ги уредя на работа, да направя един куп неща за тях. А ти не искаш нищо.

— Точно така. Само детето ти. Нашето дете — гордо заяви Маги.

— Видя ли се какво е? — попита той с внезапен интерес.

Не искаше това бебе, но след като щеше да се роди, не беше лошо да разбере какво ще е.

— След две седмици ще отида да ми направят нова ехография. Тогава може би ще ми кажат.

— Може ли и аз да дойда?

— Искаш ли?

— Може би. Ще видя.

През целия уикенд беше мислил само как ще се ожени за нея, а сега, след като тя му бе отказала, се чувстваше разочарован. В момента целият им живот бе толкова объркан и сложен.

— Какво ще кажеш на майка си? — попита го Маги, докато вечеряха, а той поклати глава.

— Един бог знае. Поне сега наистина ще има нещо, за което да беснее. Ще ѝ кажа, че си забременяла още на първата ни среща, че си католичка, така че тя няма да иска да се ожения за теб.

— Колко очарователно — стрелна го с поглед Маги, а той се наведе през масата, целуна я и ѝ се усмихна.

— Маги О’Мали, ти наистина си откачена, след като искаш да родиш бебето ми, а не искаш да се омъжиш за мен. Но аз те обичам. Почакай само да кажа на Чарли и Грей!

Двамата се засмяха и довършиха вечерята си, докато си говореха какви шеги им погажда понякога животът. Техният в момента беше истинска лудница, но те изглеждаха щастливи тази вечер, докато миеха чиниите и разтребваха масата. След това си легнаха и се сгушиха един до друг. Не това бяха искали, нито планирали, но щяха да се постараят всичко да бъде наред, каквото и да им струваше.

26.

Чарли не се обади на Каръл, след като тя си тръгна от яхтата в Сен Бартоломео. Тя му изпрати факс, за да му благодари, но ѝ беше неудобно да му се обади след всичко, което ѝ бе казал последната нощ. Нямаше представа какво е решил, знаеше единствено, че има нужда да остане сам, и затова реши да стои настрани. Това бе всичко, което можеше да направи. С всеки следващ ден се чувстваше все по-изплашена. Изминаха цели две седмици, преди той най-после да я потърси. Тя беше в офиса, когато телефонът иззвъня. Обаждаше се, за да ѝ съобщи, че се е върнал, но звучеше странно. Попита я дали е свободна да се срещнат за обяд на следващия ден.

— Би било чудесно — зарадва се Каръл.

Опитваше се да звучи безгрижно, но не можеше да заблуди дори себе си. Той ѝ се стори много разстроен. Държа се хладно и делово, затова след като се съгласи да се срещнат, Каръл се зачуди дали не беше по-добре да откаже. Знаеше какво се задава. Не я покани на вечеря, нито пък каза, че иска да я види още същата вечер. Искаше да се срещнат за обяд утре. Беше отчужден. Безразличен. Това можеше да означава само едно. Канеше я, за да ѝ съобщи любезно, че иска да се разделят. Виждаше го сякаш беше изписано на стената с огромни крещящи букви. Оставаше ѝ единствено да чака.

На следващата сутрин дори не си направи труд да се гримира. Нямаше смисъл, той и без това не се интересуваше повече от нея. Ако я обичаше и искаше да е с нея, през изминалите две седмици щеше да ѝ се обади от яхтата или щеше да поиска да се видят още снощи. Но той не го бе направил. Може би я обичаше, но не искаше да е с нея. Сега ѝ оставаше само да преживее мъката да го чуе от него самия. Когато Чарли се появи в Центъра, младата жена беше кълбо от нерви.

— Здравей — поздрави я неловко той, застанал на прага на кабинета ѝ. — Как си? Изглеждаш страхотно.

Но той беше този, който изглеждаше страхотно в строгия сив костюм, със загоряло от слънцето лице. След като не бе спала почти

през цялата нощ и се бе въртяла в леглото, измъчвана от мисли за него, Каръл изглеждаше и се чувстваше зле.

— Къде да отидем за обяд?

Искаше ѝ се всичко да приключи по-бързо и определено съжаляваше, че не се бе обадила да отложи срещата. Но явно той смяташе, че трябва лично да ѝ каже, че се разделя с нея. Не беше необходимо. Можеше да ѝ се обади и да скъса с нея по телефона.

— Наистина ли си гладен? — унило попита тя. — Не предпочиташ ли да поговорим тук?

Но и двамата знаеха, че ако останат в кабинета ѝ, постоянно ще ги прекъсват. Влизаха деца, възпитатели, доброволци. Офисът ѝ бе капитанският мостик, откъдето се управляваше Центърът.

— По-добре да излезем. — Държанието му бе болезнено учтиво, изглеждаше напрегнат. Каръл грабна палтото си и го последва в коридора. — При Мо или при Сали? — попита Чарли.

Беше ѝ все едно. И без това не можеше да преглътне нито троха.

— Където предпочиташ.

Той избра Мо, защото беше по-близо, и двамата закрачиха мълчаливо по улицата. Мо ѝ махна на влизане, а тя се опита да се усмихне. Чувстваше лицето си като вдървено, краката като циментирани, а стомахът ѝ тежеше, сякаш бе погълнала тухла. Молеше се всичко да приключи час по-скоро, за да се върне в офиса и да се наплаче на воля. Настаниха се на една маса в ъгъла и си поръчаха салати. Той също не изглеждаше особено гладен.

— Как завърши пътуването? — любезно се поинтересува младата жена.

Прекараха следващия половин час в ровичкане из салатите и опити да преглътнат по нещо. Тя имаше чувството, че я карат с двуколка към гилотината.

— Съжалявам, ако съм те разстроил онази нощ на яхтата, преди да си тръгнеш. След като си замина, много мислих за нас — поде Чарли. Тя кимна в очакване неизбежното да се случи. Искаше ѝ се да му каже да побърза, но просто стоеше на стола и се взираше напред, преструвайки се, че слуша. Нямаше сили да чуе какво ще ѝ каже. Седеше и се опитваше да запази самообладание. — Има много причини, поради които между нас нещата могат да се получат, както и още толкова, поради които може да стане обратното. — Тя кимна.

Искаше ѝ се да закрепци. — И двамата сме отраснали в една и съща среда. Имаме много общи интереси. И двамата се занимаваме с благотворителност. В същото време ти мразиш моя начин на живот. Предпочиташ да живееш по-скромно — усмихна се той, — въпреки че твоята къща не е по-скромна от моята. Нито един от нас не се стреми към парите на другия. И двамата сме завършили „Принстън“ — продължи да изрежда Чарли, докато тя си мислеше, че повече не може да издържа.

Искаше да сложи край на тази мъка. Беше продължило прекалено дълго.

— Просто го кажи, Чарли. Мога да го понеса. Вече съм голямо момиче. Развеждала съм се. За бога, приключвай най-после.

Лицето му придоби шокирано изражение.

— Какво си мислиш, че ти казвам?

— Че всичко свърши. Разбрах го. Не е нужно да го украсяваш или да се опитваш да смекчиш удара. Дори не беше нужно да ме каниш на обяд. Всъщност предпочитам да не го беше правил. Можеше да ми се обадиш или да ми изпратиш имейл „Майната ти“, „Не ме търси повече“. Или нещо подобно. Мога и сама да си направя заключенията. Намеците ти са достатъчно ясни. След като си решил да ме разкараш, просто го направи.

Изпита облекчение, щом го изрече на глас. Той се взираше в нея със странно и объркано изражение, сякаш не знаеше как да продължи.

— За теб свършило ли е?

Имаше много нещастен вид, докато чакаше отговора. Тя се поколеба, но реши да му каже истината. Вече нямаше какво да губи.

— Не, не е. Обичам те. Харесвам те. Приятно ми е да съм с теб. Мисля, че си прекрасен човек. С теб се забавлявам. Обичам да разговаряме, да споделям проблемите си. Прекарах чудесно на яхтата с теб. Харесвам приятелите ти. Дори ми харесва димът на пурите ти. Обожавам да се любя с теб. Но така се чувствам аз. Очевидно не и ти. Така да бъде. Нямам намерение да седя тук и да те убеждавам да направиш нещо, което не желаш.

Той остана мълчалив дълго време, взрян в нея. Накрая устните му бавно се извиха в усмивка.

— Това ли си помисли? Че днес поисках да се срещнем, за да ти кажа, че всичко е приключило?

— Да. Че какво друго да си помисля? Преди да си тръгна от яхтата, ти надълго и нашироко ми обясни колко много си разтревожен за нас. След това заминах и две седмици от теб ни вест, ни кост. А пък вчера ми се обади, и то с гробовен глас, за да ме поканиш на обяд, не на вечеря. Така че не ми беше трудно да се досетя какво предстои. Действай, Чарли. След като си решил, направи го.

Вече не изпитваше страх. Можеше да го преживее. Бе оцелявала и след по-лоши неща. От снощи все това повтаряше.

— Точно до това заключение стигнах на борда. След като си решил да го направиш, казах си, действай. Престани да го въртиш и усукваш. Престани да очакваш най-лошото. По дяволите фаталните недостатъци, страха да не пострадаш и ужаса да не бъдеш наранен. Спри да се тревожиш, че с човека, когото обичаш, може да се случи нещастие, да умре или да се окаже непоносим. След като си решил, направи го. А ако нещо се обърка, ще събирате разбитите парчета. Заедно. Каръл, ще се омъжиш ли за мен? — изрече го, загледан право в очите ѝ.

Челюстта ѝ увисна, докато се взираше слисано в него.

— Какво? — едва успя да промълви.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Той ѝ се усмихваше, а тя усети как очите ѝ се наливат със сълзи.

— Предлагаш ми брак в ресторанта на Мо? Сега? Тук? Защо?

— Защото те обичам. Може би в крайна сметка само това има значение. Останалото са подробности.

— Имам предвид защо ми предлагаш при Мо? Защо не ме покани на вечеря или защо не дойде снощи у дома? Как можеш да ме питаш такова нещо тук?

Смееше се през сълзи, а той се пресегна през масата и взе ръцете ѝ в своите.

— Снощи се наложи да се срещна с адвокатите на фондацията, за да приключа с финансовата година. Нямах възможност да те видя, а не исках да чакам чак до вечеря. Всичко това няма значение. Ще го направиш ли?

Младата жена го гледа дълго, без да продума, със светнало от щастие лице. Той беше малко луд. Приятно луд, но луд. Поведението му през последните три седмици я бе подготвило за най-лошото — че всичко между тях е приключило. А вместо това Чарли искаше да се

ожени за нея. Всъщност беше напълно луд. Тя се наведе през масата и го целуна.

— Едва не получих инфаркт заради теб. И да, ще се омъжа за теб. Обичам те. Кога? — попита без заобикалки с разцъфнало в широка усмивка лице.

— Какво ще кажеш за юни? Можем да изкараме медения месец на яхтата. Или когато ти искаш. Бях толкова изплашен. Страхувах се, че ще ми откажеш.

— Разбира се, че не. Юни е идеално.

Каръл все още не можеше да повярва, че ѝ бе предложил да се оженят. Беше като прекрасен сън и за двамата.

— Няма да имаш много време да подготвиш сватбата — извинително рече Чарли, но сега, след като бе решено, нямаше търпение да чака по-дълго; подходящият момент бе настъпил.

— Ще се справя — успокои го бъдещата му съпруга. Той плати обяда, а после поеха бавно към Центъра. Когато преди няколко часа идваше насам, Каръл изобщо не си бе представяла, че ще се случи нещо подобно.

— Обичам те — прошепна Чарли и я целуна, застанал пред вратата на Центъра. Минувачите им се усмихваха. Тайги, който се връщаше от обяд, ги подкачи:

— Хубав ден и за двамата, а?

— Много — отвърна Каръл, усмихна му се, после целуна отново бъдещия си съпруг, преди той да се запъти към офиса си в центъра на града. Мисията бе изпълнена.

27.

Животът на Маги и Адам пое в обичайния си ритъм. Те решиха да не казват на децата му, докато бременността не ѝ проличи, а дотогава имаше още няколко месеца. Нямахме да съобщават и на майка му, преди децата да узнаят. Адам искаше те да научат първи. Щеше да е доста трудно да им обясни какво става, а и беше сигурен, че Рейчъл едва ли ще приеме новината спокойно.

Той беше зает с клиентите си, но намери време да придружи Маги при гинеколога за следващата ехография две седмици по-късно. Бебето беше здраво, изглеждаше добре и беше момче. Докато го наблюдаваха как се движи, Адам и Маги плакаха. Тя вече беше в четвъртия месец.

На следващата седмица той трябваше отново да пътува до Лас Вегас и я попита дали иска да го придружи. Тя имаше два свободни дни и с радост се съгласи. Адам беше в изненадващо добро разположение на духа, като се имат предвид последните сътресения в живота му. След като преодоля първоначалния шок от новината, се радваше за бебето. Маги спеше много и ѝ беше лошо почти всеки ден, но гледаше да не се оплаква. Неразположенията бяха нищо в сравнение с радостта и отговорността да дадеш живот. Вечерта, когато трябваше да заминат за Лас Вегас, тя се чувстваше малко по-добре. Една от големите музикални звезди, пак от клиентелата на Адам, щеше да има там два концерта. Той можеше да остане два дни, а и Маги трябваше да се върне на работа.

Отлетяха с частния самолет и отседнаха в „Беладжио“^[1]. Маги беше във възторг. За да бъде удоволствието пълно, Адам ѝ събщи, че от хотелската управа са ги настанили в президентския апартамент, който разполагаше с трапезария, конферентна зала и най-огромното легло, което тя бе виждала, а в просторната дневна имаше великолепно пиано. Пристигнаха по-рано и прекараха известно време преди вечеря в леглото. Концертът, на който щяха да присъстват, започваше в полунощ, а малко преди да слязат в ресторанта за вечеря, Адам ѝ каза,

че има малко работа в залата за конференции, и затвори вратите. Пристигнаха двама мъже в официални костюми и както преди това Адам я бе помолил, тя ги последва към залата. Когато отвори вратата, върху масата имаше огромен букет червени рози, бутилка шампанско „Кристъл“ се изстудяваше в сребърна кофичка, а Адам се усмихваше широко насреща ѝ.

— Влизай, Маги — подкани я той.

Двамата мъже също се усмихваха.

— Какво означава това? — Ставаше нещо странно, но тя не разбираше какво. Изглежда, всички, освен нея бяха посветени. — Какво става тук? — огледа се подозрително младата жена.

Беше облечена за вечеря в розова рокля, с обувки на високи токчета. Адам ѝ бе поръчал да облече нещо елегантно. Всичките ѝ дрехи ѝ бяха отеснели, но бременността все още не ѝ личеше. Тялото ѝ бе великолепно както винаги, само малко по-сочно, а гърдите ѝ преливаха от деколтето.

— Ще се женим, това става — обяви Адам. — И не те моля, а ти го съобщавам. И ако се опъваш, Маги О’Мали, няма да те пусна от тази стая, докато не се съ согласиш.

— Това някаква шега ли е? — попита с усмивка тя, макар че все още не можеше да се съвземе от изненадата.

— Никога в живота си не съм бил по-сериозен — увери я той и застана гордо до нея. — Няма да родиш това бебе без мен. Това са съдия Розенщайн и помощникът му Уолтър. Двамата ще извършат церемонията. Уолтър ще ни бъде свидетел.

— Ние ще се оженим? — Маги го погледна с блеснали от сълзите очи.

— Да.

— Майка ти знае ли?

— Утре ще разбере. Искам първо да съобщя на децата. — Явно беше помислил за всичко и предвидил всичките ѝ възражения.

Винаги бе искала да се омъжи за него, но не по задължение. Сега Адам бе поел нещата в свои ръце и за нея беше съвсем очевидно, че го прави с радост и желание.

Съдията започна церемонията. Маги плака, докато отговаряше. Адам постави на пръста ѝ елегантна златна халка, която предишния ден бе купил от „Тифани“. Беше взел и за себе си. Уолтър подписа

брачния документ като свидетел. В осем часа всичко бе приключило. Адам я целуна, когато останаха сами в стаята. Маги отпи съвсем малка глътка от шампанското, тъй като не биваше да пие алкохол.

— Обичам ви, госпожо Уайс — усмихна ѝ се младоженецът. — Рано или късно пак щяхме да се оженим, дори да не беше забременяла. Това само ускори нещата.

— Щяхме ли?

— Да — твърдо рече той.

Тя все още не можеше да повярва.

Вечеряха във френския ресторант „Пикасо“ в хотела, след което отидоха на концерта. Маги не откъсваше поглед от пръстена си. От време на време поглеждаше с радост и към неговия.

През нощта Адам тъкмо се унасяше в сън, когато тя го сръга лекичко в рамото. Той се размърда, но още не беше съвсем разсънен.

— Ъ?... Обичам те... — промърмори.

— Аз също те обичам... Просто ми хрумна нещо.

— Не сега... твърде съм уморен... утре...

— Мисля, че трябва да стана еврейка. Искам да се покръстя в твоята вяра — съвсем бодро заяви младата невеста.

Той беше полузаспал, но кимна.

— Утре ще поговорим... обичам те... лека нощ...

Гласът му изтъня и той потъна в сън. Маги остана да лежи будна до него, замислена за всичко, което се бе случило. Това бе най-прекрасната нощ в живота ѝ.

[1] Луксозен хотел и казино в Лас Вегас. — Б.пр. ↑

28.

На следващия ден Адам се обади на майка си. Виковете ѝ навярно се чува от Лонг Айланд до Бруклин Бридж.

— О'Мали? Тя е католичка! Да не би да искаш да ме убиеш? Ти си напълно побъркан. Заради теб баща ти пак ще получи инфаркт!

Последва порой от обвинения в най-страшните грехове на земята.

— Тя смята да се покръсти.

Крясъците ѝ почти заглушиха думите му. Заяви му, че е най-голямото ѝ разочарование и позор за семейството.

— При тази жена ли отиде, когато си тръгна от Деня на благодарността? — изсъска тя, а той се засмя.

Повече нямаше да позволи да му причинява главоболие. Сега имаше Маги — любима, съюзничка и най-добра приятелка.

— В интерес на истината — да. Най-доброто решение, което някога съм вземал.

— Ти си луд! При толкова прекрасни еврейки по света да се ожениш за католичка. Предполагам, все пак трябва да съм благодарна на бога, че не си се оженил за някоя от черните певици, за които работиш. Можеше да е и по-лошо.

Заради злостната ѝ забележка и проявеното неуважение към съпругата му Адам реши да ѝ покаже, че има и по-лошо. Тя сама си го бе изпросила. Правеше го вече четирийсет и две години.

— А, мамо, преди да забравя. През юни ще ни се роди бебе.

— О, боже! — Този път виковете ѝ стигнаха до Небраска.

— Обадих се само за да ти съобщя хубавите новини. Пак ще се чуем.

— Дори не смея да кажа на баща ти, Адам, това ще го убие.

— Съмнявам се — спокойно отвърна синът ѝ. — Но ако все пак решиш да му кажеш, постарай се първо да го събудиш. Скоро ще ти се обадя, мамо. — И с тези думи той затвори.

— Какво каза тя? — попита с разтревожена физиономия Маги, когато той се върна в стаята. Двамата току-що се бяха върнали в Ню Йорк. Преди да говори с майка си, Адам се бе обадил на децата си и те приеха спокойно новината. Заявиха, че Маги им харесва, и му пожелаха много щастие.

— Изпадна във възторг — отвърна ѝ той с широка усмивка, горд от победата си. — Казах ѝ, че смяташ да приемеш юдаизма.

— Добре.

Седмица по-късно трите двойки се срещнаха за вечеря в „Льо Сирк“. Чарли ги бе поканил, намеквайки, че има да им съобщи нещо важно. Пристигнаха едновременно и управителят ги поведе към една от най-хубавите маси в ресторанта. Трите жени бяха много красиви и всички бяха в отлично разположение на духа. Поръчаха си питиета и побъбриха няколко минути, а след това Чарли им съобщи, че с Каръл са се сгодили и ще е оженят през юни. Последваха горещи поздравления, а Адам погледна заговорнически към Маги.

— Какво криете? — Чарли бе забелязал как двамата си размениха погледи.

— Ние се оженихме миналата седмица — обяви Адам, обърнал грейнало лице към младата си съпруга. — А през юни ще имаме бебе.

Малката група избухна във възторжени ръкопляскания.

— Значи сте ни изпреварили! — засмя се Чарли.

Радваше се за тях. Маги и Каръл тутакси се впуснаха да обсъждат бременността и да уточняват кога ѝ е терминът. Сватбата на Чарли и Каръл бе насрочена две седмици преди очакваната дата и Маги заяви, че ще присъства. Щяла да бъде огромна, но за нищо на света нямало да пропусне щастливото събитие.

— А какво ще стане с морското ни пътешествие през август? — разтревожи се Грей и всички се засмяха.

— Там сме — каза Чарли и огледа присъстващите, които кимнаха.

— Може ли да вземем и бебето? — неуверено попита Маги.

— Взemi бебето и бавачката — великодушно махна с ръка Чарли. — Изглежда, всички ще бъдат на линия. Силвия, надявам се, че и ти ще дойдеш.

Мъжете бяха единомисленици, че ще бъдат страхотна група от седмица и ще си изкарат страхотно. Вярно, щеше да бъде по-различно от преди, но не по-малко приятно.

— О, между другото — взе думата с щастлива усмивка Грей — миналата седмица се преместих. Сега живея със Силвия, а не само оставам при нея. Имам гардероб, собствен ключ, името ми е на звънеца и се обаждам на телефона.

— Не съм забравила тези правила — избухна в смях Маги. — Прекарвате ли заедно ваканциите? Ако не го правите, значи още нямате връзка. — Стрелна с поглед Адам и той потръпна.

— Току-що го направих — отвърна Грей на въпроса ѝ за празниците.

Беше отишъл със Силвия и децата ѝ във Вермонт и бе прекарал Коледата с тях. Един-два пъти се бе почувствал малко нервен, но иначе всичко бе минало добре. Предната седмица Емили и Гилбърт се върнаха в Европа, а той обеща да отиде с тях за една седмица в Италия, преди със Силвия да отплават с „Блу Мун“. Беше предположил, че Чарли ще я покани, след като бе поканил Маги и Каръл да прекарат Нова година на яхтата.

Грей работеше усилено върху портрета на Бой и подготвяше картините за изложбата си през април. Искаше портретът на покойния му брат да заема централно място в експозицията, но нямаше да го продава. Смяташе да го окачи в апартамента на Силвия и говореше за него като за семеен портрет. Бой беше негов брат в смъртта, много повече отколкото в живота. Дватамата със Силвия едва не се бяха разделили, но благодарение на Бой сега бяха заедно.

— Ами вие двамата — подкачи го Чарли — кога ще се ожените?

— Никога! — отвърнаха в един глас Силвия и Грей и всички се засмяха.

— Можете да го направите другото лято в Портофино, където се запознахте — предложи Чарли.

— Ние сме твърде стари, за да се женим — убедено заяви Силвия. Току-що бе навършила петдесет, три дни след като Грей бе отпразнувал петдесет и първия си рожден ден. — Освен това нямаме намерение да имаме деца.

— И аз нямах — смутено отбеляза Адам и погледна с любов към Маги, която се чувстваше много по-добре напоследък.

— Сега разбирам защо ти беше лошо на яхтата — заключи Чарли.

— Да, предполагам — засрамено сведе глава Маги. — Тогава още не знаех.

Веселата група вдигна безброй тостове по време на вечерята. Както обикновено мъжете пийнаха малко повечко, но предвид случая жените не се опитаха да ги възпрат. Забавляваха се и изпиха впечатляващо количество френско вино.

Към края на вечерта плановете бяха начертани, а датите — определени. Отбелязаха си датата на сватбата на Каръл и Чарли, както и термина на Маги. На първи август щяха да се качат на борда на „Блу Мун“ за ежегодния морски круиз. Животът беше прекрасен, а добрите времена все още предстояха.

29.

След разгорещен спор, въпреки че за Каръл това беше втори брак, а за Чарли — първи, тя отстъпи пред настояването на родителите си и те се ожениха в „Сейнт Джеймс“. Беше малка, елегантна и изискана сватба. Чарли беше облечен във фрак. Каръл помоли Силвия да ѝ бъде кума, а Маги — шаферка. Булката носеше семпла, но елегантна рокля в бледомораво, а в косите си бе втъкнала нежен стрък момина сълза. Букетът ѝ беше от бели орхидеи и рози. Изглеждаше царствена и красива, докато пристъпваше по пътеката под ръка с баща си. Грей и Адам бяха шафери на Чарли. След церемонията поканените двеста гости присъстваха на приема в нюйоркския яхтклуб. Като цяло сватбата беше традиционна, с изключение на групата деца от Центъра, които дойдоха, придружени от Тайги и няколко възпитатели. Габи и Зоро също присъстваха, а Каръл бе наела от Харлем малка група невероятни изпълнители на госпъл. Оркестърът свири до три след полунощ.

Каръл сама бе подбрала украсата и планирала подредбата на масите. Дори родителите ѝ изглеждаха доволни и явно се забавляваха. След танца с младоженката Чарли танцува с госпожа Ван Хорн, а Каръл — с баща си. За разлика от повечето сватби, нямаше армия от нежелани и досадни роднини. Всъщност, освен родителите на булката нямаше други. Гостите бяха само техни най-близки приятели.

Силвия беше много красива в лилавата си рокля, която двете с Каръл бяха избрали в „Барнис“^[1]. Нейният букет беше от лилии и малки бели рози. Беше истинско предизвикателство да изберат тоалет за Маги. Най-сетне се спряха на вечерна рокля в бледолилаво и букет от лилави рози. В деня на сватбата роклята ѝ беше толкова отесняла, че тя едва можеше да диша. Коремът ѝ беше огромен, но въпреки това пак беше красива. Майчинството ѝ придаваше особено очарование, независимо че едва се движеше.

Каръл заяви, че сватбеният ден е най-щастливият в живота ѝ. Младоженката танцува с Чарли, Адам, Грей и Тайги, както и с някои от

старите си приятели, но най-вече със съпруга си. За всички беше ясно колко много се обичат и колко са щастливи. Гостите се смяха, пиха и танцуваха през цялата нощ.

Оркестърът беше толкова добър, че дори семейство Ван Хорн не можа да му устои и танцува един танц. Силвия и Грей смаяха всички с тангото си. А Адам едва удържаше Маги на стола. Всеки път щом се огледаше, тя танцуваше с някой гост, разбира се, на един корем разстояние. За да не я изпуска от поглед, той реши да танцува само с нея. Тя не седна през цялата нощ и много се забавлява. Когато най-сетне се отпусна до Адам, сподели, че не е сигурна кое я боли повече — гърбът или краката.

— Казах ти да не прекаляваш — сгълча я съпругът ѝ.

— Добре съм — усмихна му се тя. — Бебето трябва да се роди чак след две седмици.

— Ако продължаваш да танцуваш, може да се роди и по-рано. Не разбирам как една жена, бременна в деветия месец, може да изглежда секси, но е факт.

Двамата бяха сред последните, които си тръгнаха.

Преди това Каръл хвърли букета си и той попадна право в ръцете на Силвия. Младоженците смятаха да прекарат нощта в дома на Каръл, а на следващата утрин заминаваха, за да се качат на борда на „Блу Мун“ в Монте Карло. Щяха да отплават за Венеция на триседмично сватбено пътешествие. Тя се безпокоеше да изостави Центъра за толкова дълго, но Тайги се бе съгласил да я замества.

Последните гости обсипаха с дъжд от розови листа младоженците, които се качиха в колата си и потеглиха, а Адам помогна на Маги да влезе в наетата от него лимузина. Напоследък не можеше да се помести във ферарито.

Тя се прозяваше в асансьора и за пръв път заспа преди Адам. Беше напълно изтощена и приличаше на малка планина в леглото до него. Той я целуна по бузата и по корема и угаси нощната лампа. През последния месец вече му беше по-трудно да я обгръща. Заспа, мислейки за сватбата на приятеля си, и спа непробудно до пет сутринта, когато Маги го сръга.

— Ммм... какво?

— Бебето се ражда — прошепна тя с лека паника в гласа. Той беше твърде уморен, за да се събуди. Както всички останали гости, бе

танцувал и изпил голямо количество хубаво вино. — Адам... скъпи... събуди се...

Маги се опита да седне в леглото, но контракциите следваха една след друга. Отново го побутна с едната си ръка, докато с другата държеше огромния си корем.

— Шшшт... сега спя... заспивай и ти... — промърмори той и се обърна на другата страна.

Тя се опита да послуша съвета му, но трудно можеше да диша. Всичко ставаше прекалено бързо и тя бе изплашена.

Минаваше шест часа, когато тя не само го побутна, а и го разтърси. Болките следваха една след друга. Маги дишаше дълбоко, както я бяха учили, но нищо не помагаше.

— Адам... трябва да се събудиш...

Не можеше да стане от леглото, опита се да го помръдне, но той само присви устни като за целувка и продължи да спи.

Беше шест и половина, когато Маги го заудря с юмруци, крещейки името му. Този път той се събуди.

— Какво? Какво? — надигна глава, но отново я отпусна на възглавницата. — О, по дяволите, главата ми! — Погледна я и видя, че лицето ѝ е сгърчено от болка. Това окончателно го разсъни. — Добре ли си?

— Не... не съм... — Маги плачеше и едва можеше да говори. — Бебето се ражда, Адам, и съм много уплашена...

Преди да успее да довърши, получи поредната контракция. Болките не спираха.

— Добре. Дай ми само минута. Ставам. Не се плаши. Всичко ще е наред.

Знаеше, че трябва да стане от леглото и да си обуе панталоните, но главата му тежеше като цимент.

— Нищо не е наред... Бебето се ражда... сега!

— Сега? — подскочи Адам и я погледна втрещено.

— Сега! — не спираше да плаче Маги.

— Не можеш да раждаш сега. Има още две седмици... По дяволите, Маги! Казах ти да не танцуваш толкова много.

Но тя не го чуваше. Гледаше го с обезумял поглед. Той се изстреля от леглото.

— Обади се на 911! — успя да изхъхри тя между контракциите.

— О, мамка му... добре...

Адам се обади, без да сваля очи от нея. Тя започваше да напъва. Той го каза на операторката от 911 и тя му отвърна, че веднага изпращат линейка. Нареди му да отключи вратата, да стои при жена си и да ѝ казва да диша дълбоко, но да не напъва.

Адам последва съветите, но в кратките паузи между контракциите, Маги крещеше насреща му. А след малко вече нямаше паузи.

— Маги... хайде, момичето ми... моля те... дишай! Дишай! Не напъвай!

— Не аз, а бебето напъва — простена тя, лицето ѝ се сгърчи и от устните ѝ проехтя смразяващ кръвта вик. — Адам! Той излиза...

Съпругът ѝ държеше краката ѝ разтворени и гледаше как синът му се появява на бял свят. В този момент пристигнаха парамедиците. Бебето се бе родило само, а когато ѝ го подаде, Маги бе отпуснала глава върху възглавницата, останала без дъх. Дватама го погледнаха и се разплакаха.

— Добре свършена работа! — похвали ги единият от парамедиците, докато поемаше новороденото от гордия баща.

Другият го почисти и го сложи върху корема на майката. Адам ги гледаше и не можеше да спре да плаче, а докато я покриваха, Маги изглеждаше съвсем спокойна и се усмихваше, сякаш нищо не се бе случило. Дватама с Адам срязаха пъпната връв, а бебето погледна баща си, сякаш вече го познаваше.

— Този млад мъж има ли си име? — попита вторият парамедик.

— Чарлс Грей Уайс — отвърна Адам, вперил влюбен поглед в жена си. — Беше невероятна! — прошепна ѝ и коленичи на пода.

— Бях много уплашена — тихо рече Маги.

— А пък аз — много пиан — засмя се новоизпеченият баща. —
Защо не ме събуди по-рано?

— Опитях! — Тя се усмихваше и прегръщаше бебето.

— Обещавам, че следващия път, когато ми говориш, докато спя, ще те слушам.

Линейката ги чакаше долу, но преди да тръгнат, те се обадиха на Каръл и Чарли. Събудиха ги и им съобщиха, че бебето се е родило, а младоженците изпаднаха във възторг от новината. Същата сутрин трябваше да заминат за Монако.

Адам се обади на Джейкъб и Аманда от болницата, а лекарят изписа Маги и бебето и те се прибраха у дома още същата вечер. И майката, и бебето се чувстваха добре, а Маги искаше да е с Адам. Каза му, че това е бил най-красивият ден в живота ѝ и че бебето им било съвършено.

Същата нощ, докато Адам се унасяше в сън, а бебето лежеше в кошчето си до леглото им, Маги го смушка леко. Той мигом отвори очи и седна. Погледна разтревожено жена си.

— Какво? Добре ли си? — Спазваше обещанието си и беше съвсем буден.

— Добре съм. Само исках да ти кажа, че те обичам.

— Аз също те обичам — нежно рече той, отпусна се в леглото и я притегли към себе си. — Обичам те, Маги Уайс.

След миг и двамата потънаха усмихнати в сън.

[1] Луксозен магазин за облекла в Ню Йорк с много известен отдел за булчински облекла и аксесоари. — Б.пр. ↑

30.

Както бе планирано, на първи август всички се качиха на борда на „Блу Мун“. Маги и Адам пристигнаха с бебето и бавачката, както им бе предложил Чарли. Както винаги първо посетиха Монте Карло и играха една вечер в казиното, после се отправиха към Сен Тропе и накрая отплаваха за Портофино. Мъжете си пиеха питиетата, докато момичетата пазаруваха в града. След това всички поплуваха, а вечерта отидоха да хапнат пица и сладолед. Танцуваха в дискотеките, а между забавленията Маги не забравяше да накърми сина си. Той вече беше на два месеца, имаше огромни блестящи очи и здраво малко телце. Косата му бе руса като на Маги.

Сутринта, когато пристигнаха в Портофино, Силвия и Грей се отправиха към църквата „Сан Джорджо“, а вечерта посетиха ресторанта, където се бяха запознали. Двамата тъкмо се бяха върнали от пътуването с децата ѝ и този път Грей беше много по-спокоен. С Емили бяха обсъждали различни техники на рисуване, а с Гилбърт бяха станали истински приятели. Грей бе признал пред Чарли, че Силвия е била съвсем права за децата си — те наистина бяха страхотни.

— Всъщност тя се оказа права за много неща — додаде Грей.

Вечерта приятелите им вдигнаха тост за тях и за първата годишнина от срещата им.

— Мисля, че вие двамата трябва да се ожените — заяви Адам, докато отваряше поредната бутилка вино.

Силвия и Грей от седем месеца официално живееха заедно, но Силвия възрази, че не е чак толкова много. В крайна сметка двамата с Грей се познаваха едва от една година. Останалите се развикаха и раздюдюкаха — Чарли и Каръл бяха излизали само осем месеца, преди да се оженят, а Адам и Маги — четири. И всичко помежду им изглеждаше добре. Дори повече от добре. И четиримата обявиха, че никога не са били по-щастливи.

— Ние няма защо да се женим — настоя Силвия, а Грей се засмя и ѝ каза, че тя говори също като него, когато той се страхуваше да се запознае с децата ѝ.

— Не искам да проваля хубавата ни връзка — тихо призна Силвия.

— Няма да я провалиш — увери я Чарли. — А и Грей е много добър човек.

— Няма и да помисля за брак поне още една година — нехайно рече Силвия.

— Добре — примири се Адам. — Тогава ще дойдем тук догодина по същото време и ще видим какво ще стане.

Всички отново вдигнаха тост.

31.

Денят беше невероятно горещ, а небето — идеално синьо. Ако човек замлъкнеше за миг, можеше да чуе шума на насекомите и цвърченето на птиците. Когато малката ексцентрична група пое нагоре по хълма, по небето не се виждаше нито едно облаче. Вече беше много топло, а бе едва единайсет часа сутринта.

Жена, облечена в бяла памучна селска пола, с блуза с дълъг ръкав и червени сандали на краката, носеше букет червени рози. На главата ѝ се кипреше голяма широкопола шапка, а по ръцете ѝ подрънкваха многобройни сребърни гривни. До нея крачеше побелял мъж в бели панталони и синя риза. Следваха ги две двойки, и двете жени бяха бременни.

Шестимата влязоха в църквата „Сан Джорджо“ в Портофино, където свещеникът вече ги очакваше. За жената това беше втори брак, но досега не се бе омъжвала в църква, а мъжът изобщо не се бе женил.

Младоженците стояха пред олтара със сериозни изражения, докато свещеникът им четеше брачните клетви под погледите на четиримата им приятели. Когато свещеникът каза на младоженеца да целуне булката, той се разплака.

Силвия и Грей се обърнаха към приятелите си. Маги и Каръл бяха бременни. Чарли и Адам имаха горд вид не само заради жените, за които се бяха оженили, а и заради двамата си приятели, които най-после се свързаха за цял живот. Шестимата останаха дълго в църквата, запалиха свещи, а после слязоха бавно надолу по хълма и се спряха на площада. Силвия и Грей се държаха за ръце.

Обядът по случай скромната сватбена церемония се състоя в ресторанта, където преди две години двамата се бяха срещнали. Оттогава и шестимата бяха изминали дълъг път. Преминаха през препятствия и съмнения, но преодоляха всичко, защото бяха благословени да се открият един друг.

— За Силвия и Грей, дълги години да бъдат заедно и щастливи!
— вдигна тост Чарли, а после погледна към съпругата си.

Тяхното първо дете щеше да се роди през декември, а второто дете на Маги и Адам — през октомври, две години след като заживяха заедно.

Изминалите две години бяха щастливи и пълноценни за всички. Имаше две сватби, роди се едно бебе и още две бяха на път. Кариерите на всички процъфтяваха. Маги беше в колежа и се готвеше за правния факултет. Детският център на Каръл се бе разраснал. Бяха познали истинската любов. Тежкия багаж, който бяха носили с години, най-сетне бе паднал от плещите им и те крачеха по новия път с леки сърца, изпълнени с любов и мечти.

Следобедът се върнаха на яхтата, плуваха и си почиваха, а вечерта си устройха угощение на борда на „Блу Мун“. Силвия и Грей с радост споделяха медения си месец с тях. Струваше им се съвсем естествено да бъдат заедно в най-хубавите мигове от живота си. И когато „Блу Мун“ напусна Портофино, за да отплава към други пристанища, този път на борда ѝ нямаше трима заклетни ергени, а трима щастливи семейни мъже.

Издание:

Автор: Даниел Стийл

Заглавие: Опасни мъже

Преводач: Диана Кутева; Стамен Стойчев

Година на превод: 2009

Език, от който е преведено: английски

Издател: ИК „Бард“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2009

Тип: роман

Националност: американска

ISBN: 978-954-655-051-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4504>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.